

RYAN

O druhé místo nestojím. Nikdy jsem nestál. A nikdy nebudu. Není to styl někoho, kdo chce hrát první ligu. A kvůli mé osobní filosofii je tahle chvíle dost na nic. Můj nejlepší kamarád za pár vteřin dostane číslo od holky za pultem Taco Bell a ujme se vedení.

Co začalo jako jednoduchá výzva, proměnilo se v celovečerní drama. Nejdřív mě Chris vyzval, abych si řekl o číslo jedné holce ve frontě v kině. Pak jsem vyzval já jeho, aby si řekl o číslo holce u zástěny cvičného odpaliště. Čím víc se nám dařilo, tím větší spád hra získává. Škoda jen, že Chris vlastní úsměv, ze kterého taje srdce všem holkám, včetně těch zadaných. Nenávidím prohrávání.

Servírka z Taco Bell se začervená, když na ni Chris mrkne. To snad ne. Vybral jsem ji, protože o nás prohlásila, že jsme chcípáci z vidláková, když jsme si objednávali. Chris se opírá rukama o bar a po centimetrech se k ní přibližuje, zatímco já sedím u stolu a sleduju vývoj tragédie. Nemohla by třeba v tenhle okamžik mít zjevení? A jestli ne, dokáže v sobě aspoň najít kus sebeúcty a poslat Chrise do háje?

Všechny svaly vzadu na krku se mi zatnou, když se servírka zachichotá, naškrábe něco na kousek papíru a podá ho Chrisovi. K čertu. Zbytek naší party vyje smíchy a někdo mě poplácá po zádech.

Dnešní večer není o telefonních čísle ani o holkách. Chtěli jsme si užít poslední pátek, než začne škola. Ochutnali jsme všechno – svobodu horkého letního vzduchu v Jeepu se všemi okýnky otevřenými, klid temných silnicek vedoucích k hranicím, vzrušující záři městských světel, když jsme se vydali na půlhodinovou jízdu do Louisville, a nakonec o půlnoci chuť mastných tacos z fastfoodu, ze kterých se člověku sbíhají sliny.

Chris zvedne papír s číslem, jako když rozhodčí zvedá rukavici vítězi utkání. „Jedeme dál, Ryane.“

„Do toho.“ Neexistuje, abych došel tak daleko a nechal Chrise vyhrát.

Uvelebí se na židli, přihodí papírek s číslem na hromádku mezi ostatní, které jsme během večera nasbírali, a na své hnědé vlasy si narazí kšiltovku školního týmu Bullitt Coutry High. „Tak počkat. Tyhle věci se musí promýšlet. Pečlivě si holku vybrat. Musí být dost atraktivní na to, aby se do tebe hned nezbláznila. Ne jako pes, který je nadšený, že mu konečně někdo hodil kost.“

Napodobím ho, opřu se pohodlně o opěradlo, natáhnu si nohy a ruce založím na břicho. „Jen si dej načas. Já mám celou věčnost.“

Ale není to pravda. Po tomhle víkendu se život změní – můj i Chrisův. V pondělí se ze mě a Chrise stanou čtvrtáci a začne naše poslední baseballová sezóna na střední. Budu mít už jen pár měsíců na to, abych udělal dojem na profesionální lovce talentů, jinak se mi sen, na kterém jsem celý život pracoval, rozpadne na popel.

Šťouchnutí do nohy mě přivede zpátky do přítomnosti.

„Vykašli se na ty seriózní sračky,“ zašeptá Logan. Jediný třeták u stolu a nejlepší chytač ve státě pokyne směrem ke zbytku party. Zná moje výrazy ve tváři líp než kdokoli jiný. Aby ne. Hrajeme spolu už od dětství. Já nadhazuju. On chytá.

Kvůli Loganovi se zasměju vtipu, který vyprávěl Chris, i když jsem ani neslyšel pointu.

„Brzy budeme zavírat.“ Servírka z Taco Bell stírá stůl vedle našeho a usměje se při tom na Chrise. V záři červeného neonového světla nápisu Drive Thru Open vypadá skoro hezky.

„Těhle bych mohl zavolat.“ řekne Chris.

Zvednu obočí. Chris svou přítelkyni přímo uctívá. „To neuděláš.“

„Udělal bych to, nemít Lacy.“ Jenomže Chris Lacy má a miluje ji, a tak nikdo z nás v tomhle hovoru nepokračuje.

„Mám ještě jeden pokus.“ Významně se rozhlédnu po hale s texasko-mexickou výzdobou.

„Kterou holku mi vybereš?“

Zatroubení z Drive Thru oznamuje příjezd auta plného luxusních holek. Z jejich autorádia duní rap u přísahal bych, že jedna z nich po nás pošilhává. Miluju tohle město. Ze zadního sedadla na mě zamává bruneta. „Měl bys vybrat nějakou z nich.“

Jasně,“ ušklíbne se sarkasticky Chris. „Proč ti vlastně rovnou nepřenechám titul?“

Dva kluci od našeho stolu vyskočí ze židlí a zamíří ven, takže zůstanu sám s Chrisem a Loganem. „Poslední šance na sexy holku z města, než se vrátíme. do Grovetonu, Logane.“

Logan neříká nic ani pro, ani proti a jeho tvář se nepohne ani o centimetr. Takový je Logan - máloco s ním hne. Leda že by to zahrnovalo nějaký kousek hrozící smrti.

„Tady je.“ Chrisovi zazáří oči, sleduje vchod. „Tohle je holka, která je teď tvoje.“

Zhluboka se nadechnu. Chris zní moc nadšeně na to, aby to byla snadná kořist. „Kde?“

„Právě vešla, čeká na baru.“

Risknu to a podívám se. Černé vlasy. Potrhané oblečení. Totální skejt'ačka. Sakra, tyhle holky jsou drsné. Praštím rukou do stolu, až tácy zarachotí. Proč? Proč musela Skejt'ačka vejít do Taco Bell zrovna v tenhle okamžik?

Chrisův hrubý chechot mi od vzrůstající nervozity zrovna neulevuje. „Přiznej porážku a nebudeš se muset trápit.“

„Ani omylem.“ Zvednu se, protože odmítám porážku bez boje.

Všechny holky jsou stejné. To si říkám, když pomalu směřuju k baru. Možná vypadá jinak než holky, které znám, ale všechny chtějí to samé - kluka, který o ně projeví zájem. Problém na straně kluků je, že na to nemají koule. Dobře, že já je mám. „Ahoj. jsem Ryan.“

Tvář jí zakrývají dlouhé černé vlasy, ale její štíhlé tělo s náznakem křivek upoutá moji pozornost. Na rozdíl od holek tady u nás nenosí zlevněné oblečení od slavných značek. To vůbec. Má svůj vlastní styl. Její černý top ukazuje víc kůže, než jí zakrývá, a upnuté džíny objímají všechna správná místa. Oči se mi zastaví na jedné trhlince v nich, přímo pod jejím zadkem.

Nahne se přes bar a trhlina se rozevře. Skejt'ačka otočí hlavu směrem ke mně a k okýnku Drive Thru. „Je tady kurva někdo, kdo by přijal moji objednávku?“

Chrisův smích znějící od našeho stolu v rohu mě stáhne zpátky do reality. Sundám si baseballku, prohrábnu si rukou vlasy a zase si ji narazím na hlavu. Proč zrovna ona? Proč zrovna teď? Ale dostal jsem výzvu a mám v plánu vyhrát.

„Jsou dneska trochu pomalejší.“

Vrhne na mě pohled, jako bych já byl trochu pomalejší. „To mluvíš na mě?“

Její tvrdý pohled mě vyzývá, abych se podíval jinam, a slabší chlap by to udělal. Já slabší nejsem. Jen si zírej, Skejt'ačko. Mě neodstrašíš. Její oči mě ale přitahují. Jsou modré. Tmavě modré. Nikdy bych si nepomyslel, že člověk s tak černými vlasy může mít takhle zářivé oči.

„Na něco jsem se tě ptala.“ Upře se bokem o bar a založí si ruce na prsou. „Jsi snad tak dementní, jak vypadáš?“

Jo, totální punk: její postoj, kroužek v nose a úšklebek, který by mohl zabíjet na potkání. Není můj typ, ale to nemusí být. Potřebuju jenom její číslo. „Asi by ses dočkala lepšího obsloužení, kdyby sis dávala pozor na to, jak se vyjadřuješ.“

Na rtech a v očích se jí objeví náznak pobavení. Ne takového, s jakým se zasmějete. Je to spíš posměšné pobavení.

„Vadí ti, jak se vyjadřuju?“

Jo. „Ne.“ Holky neříkají kurva. Nebo by aspoň neměly. Nejde mi o to slovo, ale poznám, kdy mě někdo zkouší, a tohle je zkouška.

„Takže moje vyjadřování ti nevadí, ale říkáš -“ zvýší hlas a znovu se nahne přes bar „- že bych se dočkala zkurvený služby, kdybych se vyjadřovala slušně.“

Nebolelo by to. Čas změnit taktiku. „Co bys ráda?“

Škubne hlavou, jako by mezitím zapomněla, že tam jsem. „Cože?“

„K jídlu. Co bys ráda k jídlu.“

„Rybu. Co si myslíš, že bych tak mohla chtít? Jsem v Taco Bell, dělají tady hovězí tacos.“ Chris se znova zachechtá a tentokrát se přidá i Logan. Jestli tohle nezachráním, budou se mi vysmívat ještě celou cestu domů. Natáhnou se přes bar a zamávám na holku, která obsluhuje Drive Thru. Usměju se na ni. Ona se usměje na mě. Vezmi si příklad, Skejtáčko, takhle to má fungovat.

„Můžu mít prosbu?“

Holka se rozzáří a zvedne prst, zatímco dál vyřizuje objednávku zvenku. „Za moment jsem tam. Slibuju.“

Otočím se zpátky na Skejtáčku, ale místo upřímných díky, kterými by mě měla zahrnout, se dočkám jen zjevně podrážděného zavrtění hlavou. „Vymaštěný sportovci.“

Můj úsměv povadne. Ten její se rozšíří.

„Jak víš, že jsem sportovec?“

Očima zabloudí k mému hrudníku a já se musím bránit úšklebku. Přes moje šedé triko je velkými černými písmeny napsáno Bullitt County High School, Baseball State Champions.

„Takže jsi dementní.“ oduší.

Jsem vyřízený. Udělám krok směrem k našemu stolu a pak se zarazím. Já neprohrávám. „Jak se jmenuješ?“

„Co ještě musím udělat, abys mě konečně nechal na pokoji?“

A tady to je - moje šance. „Dej mi svoje číslo.“

Pravý koutek jí poskočí nahoru. „Děláš si kurva srandu.“

„Myslím to smrtelně vážně. Dej mi svoje číslo a odporučím se.“

„Jsi padlej na hlavu?“

„Vítejte v Taco Bell. Chcete si objednat?“

Oba se otočíme na servírku. Ta se rozzáří na mě a pak couvne před Skejtáčkou. Se sklopenýma očima se znovu zeptá: „Co si přejete?“

Vytáhnu peněženku a hodím na bar deset dolarů. „Tacos.“

„A colu,“ dodá Skejtáčka. „Velkou. Když platí on.“

„Dooobře“ Servírka namarkuje objednávku, shrábne peníze a vrátí se do svého okénka.

Zíráme jeden na druhého. Přísahám, že tahle holka vůbec nemrká.

„Řekl bych, že se sluší aspoň poděkovat.“

„Neprosila jsem se tě, abys platil.“

„Řekni mi, jak se jmenuješ, dej mi svoje číslo a jsme si kvit.“

Olízne si rty. „Nemáš nejmenší šanci udělat cokoli, kvůli čemu bych ti řekla svoje jméno nebo číslo.“

Zazvoňte konec. Hrací čas ukončila tahle slova. Záměrně naruším její osobní prostor, přisunu se o krok blíže a položím ruku na bar těsně vedle ní. Znervózňuje ji to. Vidím to na ní.

Z jejích očí zmizí pobavený výraz a rukama si obejmě tělo. Je drobná. Drobnější, než bych si myslel. Její styl je tak velký, že jsem si nevšiml její výšky ani velikosti. „Vsadím se, že mám.“

Vystrčí bradu. „Na to nemáš.“

„Osm tacos a jedna velká cola,“ zavolá holka zpoza baru.

Skejtáčka po nich chňapne a otočí se na patě, než si vůbec stačím uvědomit, že jsem na pokraji porážky. „Počkej!“

Zastaví se u dveří. „Cože?“

Tohle „cože“ už nezní zdaleka tak rozčileně jako to předchozí. Možná se někam dostávám.

„Dej mi to číslo. Chci ti zavolat.“

Ne, nechci, ale chci vyhrát. Váhá. Vidím to na ní. Abych ji neodstrašil, udusím svoje nadšení. Nic mě nedokáže vzrušit tak jako vítězství.

„Víš co?“ Vrhne na mě úsměv, ze kterého odkapává směsice půvabu a zlomyslnosti. „Jestli si troufneš na to, abys mě doprovodil k autu a otevřel mi dveře, tak ti to číslo řeknu. Máš na to?“

Na to mám.

Vklouzne do vlhké noci a poskakuje si po chodníku k parkovišti. Nečekal bych, že zrovna takováhle holka bude tak hopsat. Ale hopsá a já ji následuju se sladkou příchutí vítězství na jazyku.

Vítězství ale nevydrží dlouho. Zamrznu na chodníku v polovině kroku. Než stihne přeskočit žluté čáry kolem starého prorezlého auta, vystoupí z něj dva výhruzně vyhlízející kluci a ani jeden z nich nepůsobí zrovna šťastně.

„Můžu pro tebe něco udělat, kámo?“ zeptá se ten vyšší z nich. Po celé délce rukou se mu táhne tetování.

„Ani ne.“ Strčím ruce do kapes a uvolním postoj. Nehodlám se dostat do rvačky, zvláště když mají převahu.

Potetovaný týpek vyrazí přes parkoviště a asi by pokračoval dál, nebýt toho druhého s vlasy přes oči. Stoupne si přímo před potetovaného a zarazí ho, i když jeho postoj prozrazuje, že je taky ochotný se porvat. „Máš tady problém, Beth?“

Beth. Těžko uvěřit, že tahle drsňačka může mít tak jemné jméno. Jako kdyby mi četla myšlenky, rty se jí zkroutí do zlomyslného úšklebku. „Teď už ne,“ odpoví a vklouzne na přední sedadlo.

Oba její společníci jdou zpátky k autu, ale pořád mě neztrácejí z dohledu, jako kdybych byl dost hloupý na to, abych je napadl zezadu. Motor se rozežve a auto se otřásá, jako kdyby ho držela pohromadě jen lepicí páska.

Nepospíchám zpátky dovnitř, abych svým kamarádům mohl vysvětlit, jak jsem prohrál a tak zůstanu stát na chodníku. Auto pomalu projíždí kolem a Beth přitlačí dlaň na okénko spolujezdce. Černým perem na ní má napsané slovo oznamující moji porážku: *Nemáš*.

BETH

Na světě není nic lepšího než pocit, že se vznášíte. Beztíže a teplo. Teplo jako v dece vytažené ze sušičky. Teplo silné dlaně, hladící mě po vlasech. Kdyby jen život mohl vypadat takhle... napořád.

Mohla bych takhle zůstat na věky, ve sklepě domu mé tety. Samé zdi. Žádná okna. Vnější svět zavřený venku. Lidi, které mám ráda, uvnitř.

Noah - s vlasy přes oči, aby svět neviděl jeho duši.

Isaiah - s rukávem nádherných tetování, která děsí ty normální a láká svobodné.

Já - básnička ve své hlavě, když jsem sjetá.

Přišla jsem do tohoto domu pro bezpečí. Oni přišli proto, že systém sociální péče měl nedostatek pěstounských rodin. Zůstali jsme tady, protože jsme byli jako zatoulané dílky různých skládaček, které unavovalo pořád nikam nezapadat.

Před rokem koupili Isaiah s Noahem v bazaru pohovku, obrovskou matraci a televizi. Krámy, kterých se chtěl někdo jiný zbavit. Když je dostali po schodech dolů do hlubin země, stvořili nám tím domov. Dali mi rodinu.

„Nosila jsem stužky.“ Můj vlastní hlas mi zní podivně. S ozvěnou. Z daleka. A mluvím dál, abych slyšela tu podivnost. „Spoustu stužek.“

„Miluju, když dělá tohle,“ řekne Isaiah Noahovi. Všichni tři odpočíváme na posteli. Noah dopije další plechovku piva, sedne si na kraj matrace a opře se zády o zeď. Isaiah a já se dotýkáme. Dotýkáme se, jen když jsme sjetí, opilí nebo obojí. Můžeme to dělat, protože se to nepočítá. Ve stavu beztíže se nepočítá nic.

Isaiah mi znovu prohrábne vlasy. Jemné zatahání mě láká, abych zavřela oči a spala napořád. Blaženost. Tohle je blaženost.

„Jak barevné?“ Obvyklý drsný tón z Isaiahova hlasu mizí a zůstává jen hebká hloubka.

„Růžové.“

„A?“

„Šaty. Milovala jsem šaty.“

Připadá mi, jako bych otáčela hlavu v písku, když se pokouším podívat na něj. Mám ji položenou na jeho břicho a usmívám se. Když teplo z jeho kůže prozařuje přes triko na moji tvář. Nebo se usmívám proto, že je to Isaiah a můj úsměv dokáže vyvolat jenom on. Miluju jeho tmavé vlasy vyholené až na lebku. Miluju jeho něžné šedé oči. Miluju ty náušnice, které nosí v obou uších. Miluju... jak je sexy. Sexy, když je sjetý. Zachichotám se. Je zoufale sexy, i když je střízlivý. Měla bych si to napsat.

„Chtěla bys šaty, Beth?“ zeptá se Isaiah. Nikdy si mě nedobírá, když vzpomínám na svoje dětství. Po pravdě je to jedna z těch vzácných chvil, kdy se donekonečna vyptává.

„Koupil bys mi je?“ Nevím proč, ale to pomýšlení mi odlehčí u srdce. Odrostlá a střízlivá část mozku mi připomíná, že šaty nenosím, že stužky jsem odvrhla. Zbytek mé mysli, ztracený v trávové mlze, si užívá tu hru - vidinu života s šaty a mašlemi ve vlasech a někým, kdo by byl ochotný plnit moje nejdívočejší sny.

„Jo,“ odpoví bez váhání.

Svaly kolem pusy mi ztěžknou u zbytek těla, srdce nevyjímaje, následuje jejich příklad. Ne. Nejsem připravená se propadnout zpátky. Zavřu oči a doufám, že to přejde.

„Je odvařená.“ Noah odvařený není a část mě mu to má za zlé. Přestal s trávou a s bezstarostným životem, když odmaturoval, a stahuje Isaiaha s sebou. „Čekali jsme moc dlouho.“

„Ne, je to perfektní.“ Isaiah se pohne a položí mi hlavu na něco měkkého a hebkého. Dal mi polštář. Isaiah se o mě vždycky stará.

„Beth.“ Jeho teplý dech mi zavane kolem ucha.

„Hmm.“ Je to nejistý šepot.

„Přestěhuj se s náma.“

Na jaře se Noah úspěšně dostal ze střední školy i z pěstounské péče. Stěhuje se pryč a Isaiah jde s ním, přestože se oficiálně nemůže odstěhovat od pěstounů, než příští rok odmaturuje a bude mu osmnáct. Tetě je ale úplně jedno, kde Isaiah bydlí, pokud jí pořád chodí peníze od státu.

Snažím se nesouhlasně zavrtět hlavou, ale v tom písku to moc dobře nejde.

„Bavili jsme se o tom a můžeš dostat svůj pokoj a my budeme spolu v tom druhém.“

Hučí do mě už týdně, abych se odstěhovala s nimi. Jenže i zhulená jim ty plány zvládnou překazit. Zamrkám a otevřu oči. „To by nefungovalo. Potřebujete soukromí na sex.“

Noah se zachechtá. „Máme gauč.“

„Jsem ještě na střední.“

„To je Isaiah taky. Jestli sis toho ještě nevšimla, tak jste letos oba ve čtvrtáku.“ Chytrák.

Kouknu na Noaha. Jenom usrkává pivo.

Isaiah pokračuje. „Jak by ses asi dostávala do školy? Budeš jezdit autobusem?“

Nikdy. „Ne, ty budeš zvedat tu svou línou prdel včas, abys mě stihnul vyzvednout.“

„To víš, že budu,“ zamumlá a já zase najdu kousek své blaženosti.

„Proč se nechceš přestěhovat s náma?“ zeptá se Noah.

Jeho přímá otázka způsobí, že okamžitě vystřízlivím. Protože, křičím uvnitř své hlavy.

Převalím se na bok a stočím do klubíčka. O pár sekund později mé tělo přikryje něco měkkého. Deku mám namačkanou až pod bradu.

„Teď je odvařená,“ řekne Isaiah.

Zavibruje mi zadek. Protáhnu se, než sáhnu do zadní kapsy pro telefon.

Na okamžik zauvažuju nad tím, jestli se tomu hezounovi z Taco Bell nějak podařilo sehnat moje číslo. Zdálo se mi o něm. Stál těsně u mě a vypadal úplně arogantně a úžasně s tou svou

křtící pískově blond vlasů a světle hnědýma očima. Tentokrát se mě nesnažil obalamutit kvůli číslu. Usmíval se na mě, jako kdyby mu na mně opravdu záleželo.

Jak jsem řekla - jenom sen.

Představa se rozplyne, jakmile se podívám na hodiny a zjistím, kdo volá: 3:00 v noci a bar The Last Stop. Do hajzlu. Zalituju, že jsem už vystřízlivěla, a zvednu to. „Moment.“

Vedle mě spí Isaiah s rukou nahodile přehozenou přes moje břicho. Jemně ji nadzvednu a vyklouznu zpod ní. Noah vytuhnul na gauči a na něm je nalepená jeho přítelkyně Echo. Sakra, kdy ta se vůbec vrátila do města?

Tiše vyšlapu sehody, vejdu do kuchyně a zavřu dveře do sklepa. „Ano?“

„Tvoje máma zase dělá problémy,“ zasyčí nasraný mužský hlas. Bohužel tenhle hlas dobře znám: Denny. Obsluha a majitel baru The Last Stop.

„Přestals jí nalívat?“

„Nemůžu zabránit ostatním, aby jí kupovali drinky. Podívej, holka, platíš mi za to, abych ti zavolal dřív, než zavolám policajty nebo ji vykopu na chodník. Takže máš patnáct minut na to, abys ji odsud vypakovala.“

Zavěsí. Denny by fakt potřeboval zapracovat na svých komunikačních dovednostech.

Dojdu o dva bloky dál k tržnici, která se chlubí veškerými vymoženostmi, po jakých jen může bílá chudina zatoužit: samoobslužná prádelna, vše za dolar, prodejna alkoholických nápojů, mizerné potraviny, kde berou potravinové lístky a prodávají oschlé chleby a týden staré maso, obchod s cigaretami, zastavárna a motorkářský bar. Jo, a polorozpadlá advokátní kancelář pro případ, že by vás chytili při krádeži nebo přepadení některého ze jmenovaných podniků.

Ostatní už dávno zavřeli a dali na okna mříže. Skupinky mužů a žen postávají kolem desítek motorek, které zaplňují parkoviště. V teplém letním vzduchu se mísí štiplavý pach cigaret a sladká vůně hřebíčku a trávy.

Denny i já dobře víme, že policajty nezavolá, ale já to nemůžu riskovat. Mámu už dvakrát zatkli a je v podmínce. A i když nezavolá policajty, vykopne ji ven. Výbuch chlapského smíchu mi připomene, proč ani to není dobrá možnost. Není to šťastný smích ani radostný, ale ani střízlivý. Je podlý, s podtónem touhy po cizí bolesti.

Máma vyhledává narušené chlapy. Nerozumím tomu. Ale to není potřeba. Stačí, když po ní všechno vyžehlím.

Mdlé žárovky nad kulečnickovými stoly, blikající červený neon nad barem a dvě televize visící na zdi vytvářejí jediné osvětlení baru. Cedula na dveřích zakazuje dvě věci: návštěvníky pod jednadvacet let a gangové barvy. I v tom přítmi vidím, že ani jedno z pravidel se nedodrží. Většina chlapů má na sobě bundy s jasně viditelnými znaky svých motorkářských gangů a polovina holek, které na těch chlapech visí, je nezletilá.

Vecpu se mezi dva chlapy v místě, kde Denny za barem nalévá. „Kde je?“

Denny, ve své obvyklé červené flanelové košili, ke mně stojí zády a lije vodku do panáků.

Nikdy nemluví, když nalévá - aspoň ne se mnou.

Nutím své tělo, aby zůstalo stoicky klidné, když mě něčí ruka chytí za zadek a pověsí se na mě chlap páchnoucí potem. „Něco k pití?“

„Naser si, kokote.“

Zasměje se a znovu mě zmáčkne. Soustředím se na duhovou řadu lahví s alkoholem vyskládanou za barem a předstírám, že jsem někde jinde. Někdo jiný. „Ruce pryč z mého zadku, nebo ti urvu koule.“

Denny mi zablokuje výhled na lahve a podstrčí mu pivo pár vteřin před tím, než by přišel o svoje mužství. „Je pod zákonem.“

Chlap se odpotácí od baru a Denny kývne k zadní místnosti. „Tam, co vždycky.“

„Dík.“

Jak procházím barem, lidi na mě zírají a hihňají se. Většina smíchu je od štamgastů. Vědí, proč jsem tady. Vidím to odsouzení v jejich očích. To pobavení. Ten soucit. Zasraní pokrytci.

Jdu s hlavou vztyčenou a s narovnanými rameny. Jsem lepší než oni. Čert vem jejich šušání a posměšky. Nasrat jim. Nasrat na všechno.

Skoro všichni v zadní místnosti jsou namačkaní kolem partičky pokeru u předního stolu, takže zbytek je prázdný. Zadní dveře jsou otevřeně dokořán. Vidím odsud mámin byt a její vchodové dveře. To se hodí.

Máma leží u malého kulatého stolu v rohu. Dvě lahve whisky a panák leží hned vedle ní.

Podrbe se na tváři a pak rukou ucukne. Ve mně při tom vybuchne vztek.

Zmlátil ji. Už zase. Tvář má červenou. Flekatou. Kůže pod okem už jí natéká. Tohle je důvod, proč se nemůžu přestěhovat s Noahem a Isaiahem. Důvod, proč nemůžu odejít pryč.

Potřebuju bydlet dva bloky od mámy.

„Elisabeth,“ stěží zašišlá máma a opile na mě mávne, abych přišla blíž. Zvedne lahev whisky a obrátí ji dnem vzhůru zhruba v místech, kde stojí panák, ale nic z ní neteče. Což je dobře, protože by panák minula o několik centimetrů.

Dojdu k ní, vezmu lahev a postavím ji na stůl vedle nás. „Je prázdná.“

„Aha.“ Zamrká svýma vpadlýma modrýma očima. „Bud' hodná holčička a dones mi další.“

„Je mi sedmnáct.“

„Tak si taky něco dej.“

„Pojď odsud, mami.“

Máma si rozřesenou rukou uhladí blond vlasy a rozhlédne se kolem, jako kdyby se právě probudila ze sna. „Praštil mě.“

„Já vím.“

„Praštila jsem ho taky.“

Nepochybuju, že si začala. „Musíme jít.“

„Nedávám ti to za vinu.“

Tohle tvrzení do mě praštilo silou, jakou by to žádný chlap nedokázal. Dlouze vydechnu a hledám způsob, jak si ulevit od bolesti z jejích slov, ale nenacházím ho. Zvednu druhou lahev, vděčná za malý zbytek whisky, naliju si panáka a kopnu ho do sebe. Pak naliju dalšího a postrčím ho směrem k ní. „Ale dáváš.“

Máma chvíli zírá na panáka a pak přejede svými zestárými prsty po skle. Nehty má okousané až do masa. Zarůstají jí do kůže. Pokožku kolem nehtů má suchou a popraskanou. Přemýšlím, jestli moje máma byla někdy krásná.

Zakloní hlavu, jak polyká whisky. „Máš pravdu. Dávám. Tvůj táta by neodešel, nebýt tebe.“

„Já vím.“ Pálení alkoholu potlačuje bolest z té vzpomínky. „Pojď už.“

„Miloval mě.“

„Já vím.“

„Cos udělala... donutilo ho to odejít.“

„Já vím.“

„Zničilas mi život.“

„Já vím.“

Dá se do pláče. Je to opilecký pláč. Takový, při kterém jde ven všechno - slzy, rýma, sliny, strašné pravdy, které by člověk neměl nikdy vyslovit před živou duší. „Nenávídím tě.“

Trhnu sebou. Polknu. A připomenu si, že bych se měla nadechnout. „Já vím.“

Máma mě chytne za ruku. Nebráním se. Nechytnu ji. Nechám ji udělat, co musí. Tohle už mám za sebou několikrát.

„Promiň, drahoušku.“ Utře si nos holou kůží na předloktí. „Nemyslela jsem to tak. Miluju tě. Víš, že tě miluju. Nenechávej mě samotnou, prosím.“

„Dobře.“ Co na to můžu říct? Je to moje máma. Moje máma.

Její prsty mi obkreslují kruhy na hřbetu ruky, ale do očí se mi nepodívá. „Zůstaneš se mnou přes noc?“ Tady udělal Isaiah tlustou čáru. Vlastně ji udělal ještě o kus dál. Když mě její přítel zmlátil, přinutil mě slíbit, že se od něj budu držet stranou. Víceméně jsem dodržela slib tím,

že jsem se přestěhovala k tetě. Ale někdo se o mámu musí starat - dávat pozor na to, aby jedla, měla co pít, platila účty. A je to, koneckonců, moje vina. že táta odešel. „Jdeme domů.“

Máma se usměje, aniž by si všimla, že jsem ji neodpověděla. Někdy v noci si představuju, jak se usmívá. Byla šťastná, když táta žil s námi. Pak jsem její štěstí zničila já.

Kolena se jí třesou, když vstane, ale může jít po svých. Jeden z lepších večerů.

„Kam jdeš?“ zeptám se, když vyrazí směrem k baru.

„Zaplatit.“

Působivé. Má peníze. „Udělám to. Zůstaň tady a já tě doprovodím domů.“

Místo aby mi dala peníze, se máma opře o zadní dveře. Paráda. Teď je účet na mě. Aspoň že mi ten týpek v Taco Bell zaplatil jídlo, mám teď co dát Dennyemu.

Strkám do lidí cestou k baru a Denny se zašklebí, když mě zahlédne. „Dostaň ji odsud ven, holka.“

„Je venku. Kolik to dělá?“

„Už je to zaplacený.“

V žilách ucítím led. „Kdy?“

„Teď.“

Ne. „Kdo?“

Nechce se mi podívat do očí. „Kdo myslíš?“

Do prdele. Zakopávám sama o sebe, o lidi kolem, odstrkávám je z cesty. Už ji praštil. Udělá to znova. Vyběhnu plnou rychlostí zadními dveřmi na cestu a nevidím nic. Nic v temných stínech. Nic ve světle lamp. Do zvuků okolí cvrkají cvrčci. „Mami?“

Tříští se sklo. A ještě jednou. Od mámina domu se ozývají děsivé výkřiky. Bože, on ji zabije. Vím to.

Srdce mi buší v hrudníku. že sotva popadám dech. Všechno se mi třese - ruce, nohy. Vidina toho. co uvidím, až doběhnu na parkoviště, mi hlodá do duše - máma v kaluži krve a ten bastard stojící nad ní. V očích mě pálí slzy, a jak obíhám roh budovy, zakopnu a sedřu si ruce o asfalt. Nevnímám to. Musím ji najít. Svoji mámu.

Moje máma se rozmáchne baseballovou pálkou a rozdrťí zadní okénko ojetého El Camina.

„Co... co to děláš?“ A kde proboha vzala baseballovou pálku?

„To on.“ Znovu se rozmáchne a rozbije další sklo. „Podváděl mě.“

Zamrkám v nejistotě, jestli ji chci obejmout nebo zabít.

„Tak se s ním rozejdi.“

„Ty vypatlaná děvko!“ Z mezery mezi dvěma bytovkami vyletí mámin přítel přímo k ní a praští ji dlaní přes obličej. Plácnutí ruky přes její tvář mi zavibruje na kůži. Pálka jí vypadne z ruky a celou svou délkou se třikrát odrazí o asfalt. Každé duté zadunění dřeva mi ještě víc zjišťí smysly. Pálka dopadne na zem u kutálí se mi k nohám.

Rve na ní. Samé nadávky, ale jeho slova se mi v hlavě slévají do bzučivého hluku. Loni mě zmlátil. Mlátí moji mámu. Teď už ani jednu z nás mlátit nebude.

Zvedne ruku. Máma klečí před ním a snaží se krýt si obličej rukama. Seberu pálku ze země.

Udělám dva kroky. Rozmáchnu se přes rameno a...

„Policie! Odhod'te zbraň! Lehněte si na zem!“ Obklíčí nás tři uniformovaní strážníci. Do prdele. Srdce mi buší až v krku. Na tohle jsem měla myslet, ale nemyslela a bude mě to něco stát. Policajti v téhle oblasti hlídají pravidelně. Ten bastard ukáže na mě. „To ona. Ta pošahaná holka mi roztřískala auto. Já a její matka jsme ji chtěli zastavit, ale jí úplně jeblo!“

„Odhod'te zbraň! Ruce vzhůru!“

Omráčená jeho do nebe volající lži jsem zapomněla, že mám pálku pořád v rukou. Cítím hrubou dřevěnou rukojeť v dlaních. Pustím ji a poslouchám to samé duté dunění, jak se znova odráží od země. Zvednu ruce nad hlavu a podívám se dolů na mámu. Čekám. Čekám na vysvětlení. Čekám, že nás bude bránit.

Máma dál klečí na kolenou před tím bastardem. Jemně zavrtí hlavou a nehlasně mi rty naznačí slovo *prosím*.

Prosím? Prosím o co? Vyvalenýma očima ji žádám o vysvětlení.

Naznačí mi ještě jedno slovo: *podmínka*.

Jeden ze strážníků odkopne pátku a srazí mě na zem „Co se tady stalo?“

„Udělal jsem to,“ odpovím. „Rozmlátila jsem to auto.“

RYAN

Na hlavě mi vyskakují kapičky potu a stékají mi po čele, takže si ho musím otřít, než si znova narazím kšiltovku. Odpolední slunce do mě praží, jako kdybych se dusil v pekelném kotli.

Srpnové zápasy jsou ze všech nejhorší.

Potí se mi ruce. O levou, tu s rukavicí, se nestarám. Ale pravou, kterou nadhazuju, pořád otírám o nohavici. Bušení srdce mi rezonuje v uších a musím bojovat s chvilkovou závratí. Ze stánku občerstvení se line pach spáleného popcornu a hotdogů a mně kručí v břiše. Včera jsem byl venku moc dlouho.

Podívám se na tabuli a sleduju, teplota stoupá z pětatřiceti na šestatřicet stupňů. Teplotní index musí být skoro u čtyřicítky. Teoreticky by měl rozhodčí v momentě, kdy dosáhne čtyřiceti stupňů, zápas odpískat. Teoreticky.

Nezáleželo by na tom, kdyby byla teplota pod nulou. Pořád by mi kručelo v břiše. Pořád by se mi potily dlaně. Ten tlak - stupňuje se celou dobu a kroutí mi vnitřnosti, až mě chytají křeče.

„Pojď, Ryana!“ zařve Chris, jeden z našich vnitřních polařů, ze svého místa mezi druhou a třetí metou. Jeho osamocený bojový pokřik vyvolá řev ostatních členů týmu - těch v poli i těch, kteří sedí na střídačce. Neměl bych říkat sedí - všichni v záloze stojí s prsty sevřenými na pletivu.

Druhá půlka poslední směny. Vedeme o jediný bod a dvaauty, a já to podělal a dal protihrači metu zdarma. Debilní curveball. S tímhle pálkařem jsem zatím hodil jeden strike a dvakrát ball. Už si nemůžu dovolit další chybu. Dva striky a hra bude u konce. Dvakrát ball a posunu pálkaře na první metu, takže běžec protihrače bude mít šanci skórovat.

Diváci se přidají. Tleskají, pískají a křičí. A nikdo není hlasitější než táta.

Pevně sevru míček, zhluboka se nadechnu, dám pravou ruku za záda a nahnu se dopředu, abych viděl na Loganovo znamení. Visí na mě tíha příštího nadhozu. Všichni už chtějí mít tenhle zápas z krku. A nikdo víc než já.

Neprohrávám.

Logan vklouzne na svoje místo za pálkařem a udělá něco nečekaného. Vytáhne si chytačskou masku na temeno hlavy, dá si ruku mezi nohy a ukáže mi prostředníček.

Bastard jeden.

Logan se okázale zašklebí a jeho připomínka mi uvolní napětí v ramenou. Je to jen první hra podzimní sezóny. Už tak je to pěkná mela. Přikývnu a Logan si natáhne masku přes obličej a rukou mi bleskově naznačí dvě věčka.

Takže fastball. Rychlovka.

Ohlédnou se přes rameno k první metě. Běžec je připravený okamžitě vyrazit na druhou, ale nedostane ode mě šanci. Škubnu rukou dozadu a nadhodím s pořádnou dávkou síly a adrenalinu. Moje srdce poskočí při sladkém zvuku míčku dopadajícího do Loganovy lapačky a slov *druhý strike* padajících z úst rozhodčího. Logan mi hodí míček zpátky a já nemarním žádný čas přípravou na další nadhoz. Teď to přijde. Můj tým může jít domů - jako vítězný.

Logan drží malíček a prsteníček přitisknuté k sobě. Zavrtím hlavou. Chci to ukončit a to dokáže fastball, ne curveball. Logan trochu zaváhá, než mi ukáže dvě věčka. To je ono. Ví, že to dokážu rozpálit.

Zastaví se na chvíli s rukama mezi nohama a pak ukáže pryč od pálkaře, aby mi naznačil, že moje fastbally utíkají ven. Přikývnu. Připomínka, abych myslel na přesnost a ne jen na rychlost. Míček mi vyletí z ruky, přistane Loganovi přímo uprostřed lapačky a rozhodčí zařve: „Ball!“

Přestanu dýchat. Tohle byl strike.

Plot rachotí, jak do něj moji spoluhráči mlátí a řvou nad tou nespravedlností. Trenér stojí na hraně území nikoho mezi hřištěm a střídačkou a křičí na rozhodčího. Moji kamarádi v poli pískají na jeho špatné rozhodnutí. Diváci mručí a bučí. Hned za barierou sedí máma, ztracená v tiché modlitbě, a drží v ruce perly, které jí visí na krku.

Do háje. Zatahnu za kšilt své čepice ve snaze uklidnit krev, která mi vře v žilách. Takové věci naštvou, ale stává se to. Mám ještě jeden nadhoz, abych ten zápas ukončil. Jeden nadhoz...

„To byl strike.“ Táta vyskočí z tribuny a zamíří k plotu přímo za rozhodčím. Hráči i diváci ztichnou. Táta vyžaduje férovost. Přinejmenším svou verzi férovosti.

„Jděte zpátky do hlediště, pane Stone,“ řekne rozhodčí. V tomhle městě tátu znají úplně všichni.

„Vrátím se zpátky, až budeme mít rozhodčího, který umí pískat fér. Děláte to špatně celou hru.“ I když to řekl dost nahlas, aby ho slyšeli všichni okolo, vůbec při tom nezvýšil hlas.

Táta je vůdčí typ a člověk, kterého obdivuje celé město.

Zpoza plotu se táta tyčí nad malým obtloustlým rozhodčím a čeká, až někdo opraví rozhodnutí, které on považuje za špatné. Táta a já jsme věrné kopie jeden druhého. Blond vlasy a hnědé oči. Dlouhé nohy. Mohutná ramena a paže. Babička říkala, že lidi jako táta a já jsou stvoření pro těžkou práci. Táta říká, že jsme stvoření pro baseball.

Můj trenér vstoupí na hřiště spolu s trenérem druhého týmu. Souhlasím. Ten rozhodčí pískal špatně celou hru, pro obě strany, ale připadá mi ironické, že nikdo neměl žaludek na to, aby něco řekl, dokud můj táta nevyhlásil válku.

„Tvůj táta je fakt super chlap.“ Chris přichází na nadhazovací kopec.

„Jo.“ Super chlap. Znovu se podívám na mámu a na prázdné místo, kde sedával můj starší brácha Mark. Markova nepřítomnost mě zraňuje víc, než bych čekal. Natáhnu rukavici k Loganovi, který poodešel stranou od čtyř chlapů debatujících o spravedlnosti rozhodčího. Automaticky hodí míček zpátky.

Chris se rozhlédne po divácích. „Všiml sis, kdo přišel na tenhle zápas?“

Neobtěžuju se ohlédnout. Lacy vždycky chodí na Chrisovy zápasy.

„Gwen,“ řekne se škodolibým úšklebkem kočky, která právě sežrala kanárka. „Lacy slyšela, že po tobě zase jede.“

Zareaguju bez přemýšlení a otočím hlavu, abych se po ní podíval na tribunu. Po dva roky se celý můj život točil jen kolem Gwen a baseballu. Lehký vánek fouká Gwen do dlouhých blond vlasů a jako kdyby vycítila můj pohled, podívá se na mě a usměje se. Ještě před rokem jsem ten úsměv miloval. Úsměv vyhrazený jen pro mě. Od té doby už pár měsíců uplynulo. Máma ji pořád zbožňuje. Já si nejsem jistý, co vlastně cítím. Vtom k ní přijde nějaký týpek a obejmě ji kolem pasu. Jasně, ty troubo, jen mi to předhod'. Dobře vím, že Gwen a já jsme minulost.

„Hra!“ zaburácí hlas nového rozhodčího z území pálkaře. Starý rozhodčí si na druhé straně bariéry potřásá rukou s tátou. Jak jsem řekl, táta věří ve fair play a myslí si, že spravedlnosti by se mělo učinit zadost, aniž by přitom byla nějak dotčena mužova hrdost. To ovšem platí pro každého muže s výjimkou mého bratra.

Všichni mimo hřiště tleskají a dívají se, se táta vrací na své místo na tribuně. Pár lidí k němu napřahuje ruce. Další ho poplácávají po zádech. Mimo hřiště je táta vůdčí osobností místní komunity. Na hřišti hrají hlavní roli já.

Mimo své území si pálkař několikrát cvičně promáchně. Dva striky. Třikrát ball. A ten kluk ví, že to dovedu rozpálit. Hvízdnu a zagestikuluju na Logana.

Vedle mě se zachechtá Chris. Je mu jasné, že kuju pikle. Logan přijde se svou maskou na temeni hlavy. „Co se děje, šéfe?“

„Chci se poradit.“

To je věc, kterou výborný chytač musí umět. „Ten pálkař je trochu lemra, ale měl pauzu, takže do toho teď dá úplně všechno. Tvoje fastbally lítaly trochu stranou a on to ví.“

Zatočím míčkem v ruce. „Bude čekat fastball?“

„Kdybych byl na jeho místě, tak bych ho čekal,“ odpoví Logan.

Pokrčím rameny a svaly mi zakřičí na protest. „Tak to na něj zahrajeme. Aby čekal Fastball a nestihl to přehodnotit.“

Chrisovi se na tváři rozlije úsměv a zakryje si pusku rukavicí. „Vyřídíš ho.“

„My ho vyřídíme,“ zopakuju s rukavicí přes rty.

Otočím se do pole a hvízdnu, abych získal pozornost všech spoluhráčů. Chris jde zpátky na své místo, přejede si otevřenou dlaní přes prsa a dvakrát si pravou rukou poklepe na levou. Střední polař doběhne na místo a náš druhý metař předává zprávu dál. V momentě, kdy se postavím tváří v tvář pálkaři, Logan už poslal zprávu prvnímu a třetímu metaři.

Logan si nasadí masku na tvář, přihrčí se a nastaví rukavici na můj nadhoz. Jo, teď s tím skoncuju.

„Uvidíme se večer, brácha.“ Chris mě kopne do boty, když prochází kolem. V jedné ruce má pátku a ve druhé Lacyinu dlaň. Chris a já jsme se s Lacy potkali, když se v šesté třídě spojily naše školy. Oblíbil jsem si ji v den, kdy si odřela koleno, když hrála s kluky fotbal. Chris se do ní zamiloval v den, kdy do něj na školním hřišti strčila poté, co ji vyřídil v baseballu.

Chodí spolu od druháku, kdy Chris konečně našel svoje koule a pozval ji na rande.

Lacy si stáhne ze zápěstí gumičku a sváže si vlasy do rozčuchaného uzlu. Mám na ní rád, že není taková ta holčičí holka. Aby stačila mně, Chrisovi a Loganovi, musí mít trochu hroší kůži. Ale abyste mě nechápali špatně - Lacy je pekelně sexy, jenom se ani trochu nestará o to, co si o ní myslí ostatní. „Dnes večer jdeme na tu party. Chci se vidět s lidma a povídat si a tancovat. V životě toho je víc než jenom cvičné odpaly a výzvy“

Prsty nám zamrznou při rozvazování tkaniček, jak s Loganem škubneme hlavami nahoru.

Chris zbledne ve tváři. „To je svatokrádež, Lacy. Odvolej to.“

Vedle mě Logan vklouzne do svých civilních bot a ty ze zápasu si strčí do batohu. „Nevíš, jak boží pocit to je, když vyhraješ pořádnou výzvu.“

„Výzvy nejsou zábava,“ opáčí Lacy se zřetelně káravým podtónem. „Jsou šílené. Podpálili jste mi auto.“

Logan zvedne ruku. „Otevřel jsem to okýnko Včas. A na svou obranu můžu říct, že tvoje čalounění je téměř neožehnuté.“

Chris a já ne zachechtáme při vzpomínce na Lacy, jak se na nás řítí a klopí přitom zatačku. Ve zkratce: papír od hamburgeru, zapalovač, stopky a výzva. Logan omylem zapálený papír upustil a ten se skutálel pod Lacyino sedadlo. Lacy nás oba umlčí pohledem, který vyhrožuje pomalou a bolestivou smrtí. „Měl by sis najít holku, aby ses zabavil a nevymýšlel tyhle voloviny.“

„Nemůžu.“ Logan zaškube obočím. „Jsem Ryanova pravá ruka.“

„Pravá ruka.“ Vyprskne ta slova a pak na nás oba namíří blyštivý nehet, ale nemůžu si nevšimnout, jak se u mě zdrží. „Jeden z vás si nutně potřebuje najít holku a vázat se. Tahle testosteronová šaškárna už mě unavuje.“

Lacy se vůbec nelíbila ta řádka holek, se kterými jsem přes léto randil. Bála se, že to bude mít vliv i na Chrise a že ji nechá, ale měla by ho znát líp. Chris ji uctívá jako své osobní náboženství.

„Nelíbila se ti, na kterou jsem se vázal posledně,“ opáčím. „Proč bych to měl zkoušet znova?“

„Protože máš na víc než na takovou hrůzu.“

Ztlumím hlas. „Gwen není hrozná.“ Rozešli jsme se, ale není důvod o ní mluvit zle.

„My o vlku,“ zamumlá Logan.

„Ahoj Ryane.“ Otočím se a spatřím Gwen v plné slávě - modré bavlněné šaty jí vlají kolem opálených nohou a má na sobě kovbojské boty, které ještě neznám. Konce dlouhých blond vlasů se jí houpou v naondulovaných prstýncích. Spolu se třemi kamarádkami propluje kolem nás, ale její zelené oči jsou přitom upřené na mě.

„Ahoj,“ odpovím. Dojde ke stánku s občerstvením, přehodí si vlasy přes rameno a znovu ke mně upře svoji pozornost. Dál na ni zírám a snažím se rozpomenout, proč že jsme se vlastně rozcházel.

„Divadýlko!“ Lacy mi záměrně odřízne výhled na Gwenin zadek. „Byla jedno velký divadýlko. Vzpomínáš? Řekls mi: ‚Lacy, není na ní vůbec nic opravdovýho,‘ a já řekla, že to vím, a s radostí ti vmetla do obličeje jedno ‚říkala jsem ti to‘. A pak jsi řekl, ať tě nenechávám, aby sen k ní vracel, a ja se tě zeptala, jestli ti můžu utrhnout koule, když to zkusíš a tys mi odpověděl...“

„Ne.“ Řekl jsem, že ne, protože Lacy by byla schopná to fakt udělat a já mám svoje koule radši neutřené, ale je pravda, že jsem ji požádal, aby mi ten rozhovor připomněla, kdyby moje vůle ochabla. Měli bychom s Loganem příští týden pozvat nějaké holky do kina. Do háje, kdyby mi Skejtáčka dala to číslo, možná bych uvažoval, že jí zavolám. Byla koneckonců fakt sexy, a když jde o Gwen, nějaké rozptýlení vždycky pomůže.

„Pojď, Logane,“ zavolá Chris. „Hodím tě domů.“

Kousek od hřiště chytí táta mámu kolem pusu u bavi se s trenérem a nějakým chlapem v triku s límečkem a plátěných kalhotách. Zajímalo by mě, jestli si někdo další taky všímá, jak se máma nenápadně odtahuje dál od tátova těla. Pravděpodobně ne. Máma nasadila svou plesovou masku a směje se na všechny strany.

Táta mi přes rameno naznačí, abych se k nim přidal, jedním z těch vzácných úsměvů, které prozrazují, že je na mě hrdý. Trochu mě to vykoledí. Ano, vyhráli jsme, ale to se stává často. U nejlepšího týmu ve státě je to normální. Proč najednou taková hrdost?

Jak jsem řekl, táta a já jsme na pohled jako klony, až na věk a kůži. Léta deště, slunce, tepla a zimy mu ošlehala obličej. Vlastnit stavební firmu znamená hodně se vystavovat živlům.

„Ryane, tohle je pan Davis.“

Pan Davis a já oba napřáhneme ruce ve stejný okamžik. Je vysoký, hubený a asi tak starý jako táta, jenom nevypadá tak ošlehaně. „Říkej mi Rob. Gratuluju ke skvělému zápasu. Máš výborný fastball.“

„Děkuju.“ Neslyším to poprvé. Máma tvrdí každému, že mám dar od Boha, a i když nevím, co si o tom mám myslet sám, musím přiznat, že tuhle jízdu jsem si užil. Škoda jen, že jsme s tátou nenarazili na žádný zájem u profesionálních týmů.

Jsem zvyklý potkávat nové lidi a představovat se jim. Protože táta má vlastní firmu a je členem rady města, dbá na dobré kontakty. Nechápejte mě špatně - není ten typ, který by prahl po moci. Několikrát odmítl kandidovat na místo starosty, i když ho máma už léta přesvědčuje, aby o tom aspoň uvažoval. Je zkrátka jen zapálený pro místní záležitosti.

Rob pokyne hlavou k hřišti. „Mohl bys pro mě párkrát nadhodit?“

Máma, táta a trenér se zasmějí a já si připadám, jako kdyby někdo řekl vtip a neprozradil mi pointu. Nebo jako kdybych byl pointou já. „Jasně.“

Rob vytáhne z batohu radarovou pistoli a vizitku. Radarovou pistoli si nechá v levé ruce a vizitku mi podá. „Dneska jsem sem přišel, abych si prohlédl jednoho hráče z toho druhého týmu. Neviděl jsem u něj, co jsem hledal, ale myslím, že jsem našel něco slibného v tobě.“

Táta mě poplácá po zádech. Takový veřejný projev náklonnosti mě překvapí a zůstanu na něj zírat. Táta není zrovna citlivka. Celá moje rodina - prostě nejsme takoví. Sevřu vizitku v ruce a stojí mě veškerou energii, abych před mámou nezaklel překvapením. Muž, který právě míří do prostoru za domácí metou, je Rob Davis, lovec talentů pro Cincinnati Reds.

„Říkal jsem ti, že těmi jarními nábory to nekončí.“ Táta mi pokyne, abych Roba následoval.
„Jdi, vyraz mu dech.“

BETH

Starší vězeňský dozorce, ten hodný, jde vedle mě. Neutáhl mi pouta tak těsně jako ten druhý debil. Nestrká mi hlavu do obličeje a nesnaží se mě vyděsit k smrti. Nepokouší se zrekonstruovat žádnou scénu z Policejní akademie. Jenom tak jde vedle mě a ignoruje moji existenci.

Ticho mi naprosto vyhovuje, poté co jsem celou minulou noc poslouchala holku, která střízlivěla z hodně nepovedeného tripu.

Nebo to možná bylo dneska.

Nemám ponětí, jaká denní doba je.

Dali mi snídani.

Bavili se o obědě.

Musí být dopoledne. Možná poledne.

Dozorce otevře dveře něčeho, co dokážu popsat jediné jako vyšetřovací místnost. Kromě té cely předběžného zadržení, kterou jsem sdílela s patnáctiletou holkou, na můj vkus až příliš rozrušenou, je to místo, kde trávím nejvíc času od chvíle, kdy mě zadrželi pro poškozování cizí věci. Dozorce se opře zády o stěnu místnosti. Já sedím u stolu.

Potřebuju cigaretu.

Fakt moc.

Neuvěřitelně moc.

Tak moc, že bych si utrhla ruku, abych si mohla aspoň jednou potáhnout.

„Po čem máš ten abst'ák?“ Dozorce mi zírá na prsty.

Přestanu jimi klepat do stolu. „Po nikotinu.“

„To je zlý,“ odpoví. „Já se toho nikdy nedokázal zbavit.“

Strážník, který mě včera v noci - dneska ráno zatýkal, vkročí do místnosti. „Takže už mluví.“

Jo. To jsem neměla v úmyslu. Zavřu pusku a stisknu rty. Včera v noci, dneska ráno - kdo to sakra má vědět - jsem dokázala zůstat zticha, když ze mě páčili něco o mámě, o mém životě, o mámině příteli. Odmítla jsem promluvit, odmítla jsem říct jediné slůvko, protože kdybych promluvila, mohla bych říct něco špatně a dostat tím mámu do vězení. A s tím bych v žádném případě žít nedokázala.

Vůbec netuším, co se stalo s ní a s jejím přítelem poté, co mi na zápěstí nasadili želízka a posadili mě na zadní sedadlo služebního auta. Jestli Bůh vyslyšel moje modlitby, pak je možná máma na svobodě a ten bastard teď sdílí pisoár s ostatními zločinci, které v poslední době sebrali.

Strážník připomíná Johnnyho Deppa ve dvaceti letech a voní čistotou - mýdlem se stopou kávy. Není to ten, co se mě pokoušel rozmluvit včera v noci. Je to ten, který mě zatýkal. Usadí se na židli naproti mně a dozorce odejde.

„Jsem strážník Monroe.“

Zírám do stolu.

Strážník Monroe se ke mně natáhne přes stůl, odemkne mi pouta a přitáhne si je na svoji stranu stolu. „Tak už mi konečně řekni, co se stalo včera večer.“

Jenom jednou si potáhnout. Panebože, to by bylo lepší než pořádný francouzák s nějakým sexy klukem. Ale já žádného sexy kluka nelíbám a taky nemám cigaretu, protože jsem právě vyslýchána v očištění.

„Přítel tvojí mámy, Trent - my víme, že je to jedna velká pohroma, ale je to chytrák. Nikdy jsme toho na něj neměli dost na to, aby ho šlo zavřít. Možná bys nám mohla pomoci ty, nám i sobě. Pomoz nám ho dostat do vězení a pak na tebe ani na tvoji mámu nebude moct.“

Souhlasím - je to Satan. Jenomže vyjma faktu, že je to úplně vypatlaný bývalý fotbalista, který vyměnil honění míče za mlácení ženských, jim nemám co říct kromě drbů, které jsem zaslechla na ulici. Policajti, kteří hlídají v jižním okrsku, dobře znají naše uspávkanky týkající se toho bastarda známého jako Trent. Ten pikantní dodatek, že mámu a mě mlátí, by nám sice mohl zajistit nějaký ten cár papíru s hlavičkou *Potvrzení o vykázání*, jenomže domácí násilníci jen zřídka zůstanou zavření delší dobu, a navíc Trent pálí soudní nařízení a štěňata jenom tak pro zábavu.

Policie se o Trenta zajímala ještě dřív, než si s ním máma vůbec začala, ale on je chodící a mluvící živá ropná skvrna - jakmile se dostane ven, je nemožné ho polapit. Pomáhat policii by znamenalo jenom přitáhnout všechno to svinstvo a jeho nezřízený vztek o něco rychleji před náš práh.

„Bydlí ve stejné bytovce jako tvoje matka, vid’? Nebylo by lepší zase žít s ní a nemuset si dělat žádné starosti s ním?“

Nemám ponětí, jak může vědět, že nežiju s mámou. Ze všech sil se snažím nedívat se na něj, abych nenaznačila, že má pravdu.

„Ani jsme nevěděli, že chodí s tvou matkou. On totiž, ehm, schází se i s jinými ženami.“

Udržím se a neobracím oči v sloup. To je mi ale překvapení.

„Elisabeth,“ řekne, když nereaguju.

„Beth.“ Nesnáším svoje jméno. „Jmenuju se Beth.“

„Beth, tvoje právo na jeden telefonní hovor stojí na chodbě už od pěti ráno.“

Isaiah! Moje oči kmitnou za očima strážníka Monroea. Zdi, které jsem kolem sebe na obranu postavila, se bortí a zmocňuje se mě únava, jak se rozpouští ledové hradby, o které jsem se opírala celou noc. Na jejich místo se teď valí strach a bolest. Chci Isaiaha. Nechci být tady. Chci domů.

Zamrkám a uvědomím si, že ten palčivý pocit v očích jsou slzy. Otřu si obličej a snažím se najít znovu svou sílu - svoje odhodlání, ale nacházím jenom tíživé prázdno. „Kdy budu moct jít domů?“

Někdo zaklepe. Strážník Monroe otevře dveře, s někým si chvilku rozčileně šeptá a pak přikývne. O pár vteřin později do místnosti vstoupí moje teta, starší a upravenější verze mámy. „Beth?“

Strážník Monroe odejde a zavře za sebou dveře.

Shirley vyrazí přímo ke mně. Vstanu a nechám ji, aby mě objala. Voní jako domov: levné cigarety a levandulová aviváž. Zabořím obličej do jejího ramene a nic si nepřejíu tolik jako ležet v posteli v jejím sklepě aspoň týden.

Těsně na druhém místě je cigareta.

„Kde je Isaiah?“ Jsem sice vděčná, že teta přišla, ale moje srdce toužilo po mém nejlepším příteli.

„Je venku. Zavolal mi hned, jak ses mu ozvala.“ Shirley mě stiskne, než povolí svoje objetí.

„To je hrůza.“

„Já vím. Viděla jsi mámu?“

Přikývne, pak se nahne blíž ke mně a zašeptá mi do ucha: „Řekla mi, jak to doopravdy bylo.“ Svaly kolem pusy se mi sevrou a dolní ret se mi nechce přestat třást. „Co mám dělat?“

Shirley mi přejede dlaněmi nahoru a dolů po rukou. „Drž se svojí verze. Přivedli sem tvoji mámu a Trenta k výslechu. Jenomže když jsi nic neřekla, neměli je za co zadržet. Ale tvoje máma je stejně vynervovaná. Kdybys něco řekla, tak ji zavrou za porušení podmínky a poškození cizí věci. Bojí se, že půjde do vězení.“

Toho se já bojím taky, ale máma by vězení nezvládla. „A co se stane se mnou?“

Svěsí ruce podél těla a obejde stůl. Je to jen pár kroků, ale vytvoří to propast, která připomíná kaňon. Minulý měsíc mi bylo sedmnáct. Do dnešní noci jsem si připadala jako dospělá: starší

a větší. Už si tak velká nepřipadám. Právě teď se cítím malá a strašně, strašně sama. Shirley?“

„Já a tvůj strýc nemáme dost peněz na právníka. Isaiah a Noah, i ta holka, se kterou Noah chodí, nám nabídli, co mohli, ale nás pak vyděsilo, když nám policajti řekli, žeš na Trenta vzala pátku. A pak mě něco napadlo.“

Srdce se mi propadlo, jako kdyby někdo přímo pod ním otevřel padací dveře. „Co jsi udělala?“

„Vím, že s příbuzenstvem ze strany od otce nechceš nic mít, ale jeho brácha Scott - to je opravdu fajn člověk. Nechal baseballu a dal se na byznys. A má právníka. Nóbl právníka.“

„Scott?“ Pusa mi zůstane otevřená. „Jak... co...“ Sotva mělce dýchám, jak se snažím najít nějaký smysl v těch šílenostech, které padají tetě ze rtů. „To nejde. On odešel.“

„To jo,“ odpoví pomalu. „Ale před týdnem se vrátil zpátky do svého rodného města a zavolal mi, aby tě našel. Chtěl, abys šla bydlet k němu a jeho manželce, ale poslali jsme ho do háje. Když nedal pokoj, mluvila s ním tvoje máma a řekla mu, žeš od ní utekla.“

Ret se mi zkroutí už při pomýšlení, že je Scott někde poblíž. „To jste udělali dobře. Ale proč ho do toho teď tahat? Nepotřebujeme ho. Zvládneme to bez něj i bez toho jeho nóbl právníka.“

„Oni tvrdí, že jsi chtěla Trenta napadnout baseballovou pátkou,“ zopakuje Shirley a sepne ruce. „To je docela vážné obvinění, tak jsem si myslela, že potřebujeme pomoc.“

„Ne. Řekni, že jsi to neudělala.“ Ocitla jsem se v pekle. Nebo někde zatraceně blízko.

„My jsme chtěli tvoje přání ohledně Scotta respektovat, ale pak se přihodilo tohle a... já jsem mu zavolala. Poslouchej mě, on má teď super život. Spoustu peněz a stojí o tebe.“

Rozesměju se. Jenomže to není k smíchu. Ani trochu to není k smíchu. Je to ta nejnešťastnější věc, kterou jsem kdy slyšela. Sesunu se na židli a složím si hlavu do dlaní. „Ne, nestojí.“

„Zařídil, aby stáhli obvinění.“ V jejím hlase není slyšet ani ten nejmenší náznak radosti.

Nechávám si obličej schovaný protože nemám sílu se na ni podívat a spatřit tu pravdu, ke které se pomalu propracovává, ať už je to cokoli. „Co jsi udělala?“ zeptám se znovu.

Shirley si klekne vedle mě a ztlumí hlas. „Když jsem mu zavolala, tvůj strýc Scott šel do bytu tvojí mámy. Viděl tam věci, co vidět neměl. Co by mohly mámě ublížit.“

Zakolísám do strany, jako kdyby do mě narazila příbojová vlna, a v uších mi zní hučivý zvuk vodního víru, který mě stahuje dolů. Můj svět se hroutí. Scott šel do mého starého pokoje.

Když jsem se odstěhovala k Shirley, máma mi řekla, abych tam už nikdy nechodila. Nebyla jsem tam. Jsou tam věci, které ani já nechci vědět.

„Policajtům to neřekl,“ dodá Shirley.

Překvapeně se na ni podívám skrz prsty. „Fakt ne?“

Shirley se trochu zamračí a podrbe na čele. „Máma neměla na výběr. Přišel na stanici s tím svým právníkem a dal jí na vybranou - buď mu přenechá tvoje opatrovnictví, nebo jim řekne, co u ní viděl.“ Teta se na mě dívá sklíčenýma očima. „Podepsala to. Scott je teď tvým zákonným zástupcem.“

RYAN

Díky sprchám ve sportovním centru nemusím pospíchat domů. Čistý a v civilním oblečení se vracím do svého nebe.

Všichni už z baseballového areálu odešli. Tribuny jsou prázdné. Stánek s občerstvením zavřený. Z parkoviště vyřvává hudba Kennyho Chesneye, což znamená, že mě Chris ignoroval, když jsem mu říkal, že se uvidíme později. Chris je opravdu dobrý ve třech věcech: v hraní v poli, v lásce ke své holce a v rozeznávání toho, co potřebuju, i když to já sám nevím.

Aspoň ve většině případů.

Z místního bazénu se ozývají nadšené hlasy dětí, které vyskají do rytmu šplouchání a odrazů skokanského můstku. Můj brácha Mark a já jsme v tom bazénu pokaždé strávili většinu léta. Ten zbytek jsme trávili hraním baseballu.

Stojím na nadhazovacím kopci, jenom tentokrát v modrých džínech a svém oblíbeném tričku Reds. Podvečerní nebe přechází z modré barvy do žlutooranžové. Už není milion stupňů a vánek se posouvá od jihu na sever. Tohle je moje nejoblíbenější fáze zápasu - ten klid a samota, když je po všem.

Vzrušení z výhry a z toho, že se o mě zajímá lovec talentů, mi ještě koluje v žilách. Plíce mi roztahuje čistý kyslík a ze svalů vyprchává napětí, které mě tížilo během zápasu. Cítím se uvolněný klidný a plný života.

Dívám se na domácí metu a v duchu vidím Logana skrčeného na svém místě a pálkaře, jak si cvičně promáchně pálkou. Prsty se mi zkroutí, jako kdybych v nich držel míček. Logan si vyžádá curveball a já souhlasím, jenomže tentokrát...

„Věděla jsem, že tě tady najdu.“ Gwen ve svých hnědých kožených botách a modrých šatech proklouzne brankou za plot.

„Jak?“ zeptám se.

„Podělal jsi ten curveball.“ Jedním ladným pohybem si sedne na lavici na střídačce a poklepe na dřevo vedle sebe. Hraje se mnou hru. Hru, o které vím, že ji prohraju, ale čert to vem - stejně se moje nohy rozejdou za ní.

Vypadá dobře. Líp než dobře. Nádherně. Usadím se vedle ní a ona si přehodí svoje blond prstýnky přes rameno. „Pamatuju si, jaks mi na téhle lavici vysvětloval jednotlivé mety. Byl to náš nejlepší baseballový rozhovor.“

Nahnu se dopředu a opřu si ruce o sebe. „Možná jsi něco z toho nepochopila, protože jsem ti nevysvětloval baseball.“

Gwen nasadí svůj zářivý úsměv. „Já vím, ale ty názorné ukázky se mi stejně líbily.“

Naše oči se na moment setkají a já odvrátím pohled, když ucítím, jak se mi do tváří nahrnulo teplo. Gwen je jediná holka, se kterou mám nějaké opravdové zkušenosti. Dřív se červenala, když byla řeč o čemkoli, co se týkalo sexu, ale teď už se nečervená. Ve vnitřnostech se mi ozve nevolnost. Jaké další mety ji naučil Mike?

„Při zápase to vypadalo, jako bys byl dost mimo.“ Látka jejích šatů se zavlní, jak si přehodí nohu přes nohu a otočí se celým tělem ke mně. Naše stehna se teď dotýkají a stoupá z nich žár. Přemýšlím, jestli to taky vnímá. „Máš zase nějaké potíže s tátou?“ Gwen vždycky poznala, když na mě táta moc tlačil kvůli rozhodčím, a věděla, že když kazím hru, jdu si sem pak vyčistit hlavu. „Ne.“

„Tak co je špatně?“

Všechno. Jak se máma s tátou hádají. Že je Mark pryč. Já a profesionální baseball. Můj přátelský / ne čistě přátelský vztah s Gwen. Na chvilku zauvažuju o tom, že bych jí o Markovi řekl. Stejně jako všichni ostatní ve městě setrvává v blažené nevědomosti. Podívám se jí do očí a hledám v nich tu holku, kterou jsem v prváku poznal. Tehdy by si se mnou nezahrávala. Naneštěstí jsem se od té doby stal její oblíbenou kratochvílí. „Nemám náladu na tyhle hry Gwen.“

Zvedne ruku a obtočí si pramen vlasů kolem prstu. Záblesk červeného kamene z masivního prstenu na její ruce mě probodne jako rapír. Pohnu se tak, že se naše stehna už nedotýkají.

„Mike ti dal svůj prsten z turnaje.“

Svěsí ruku a přikryje si ji tou druhou, jako bych mohl na ten prsten zapomenout, když ho přede mnou sehová. „Jo,“ špitne. „Včera večer.“

„Gratuluju.“ Kdybych mohl nechat uniknout víc vzteku, udělal bych to.

„Co jsem měla dělat?“

„Nevím.“ S každým slovem zvyšuju hlas. „Pro začátek, neměla bys tady dělat vola ze mě.“

Ignoruje moji poznámku a její hlas ztvdne. „Mike je fajn a je pořád po ruce. Není věčně někde pryč a nemá tisíc povinností jako ty.“

Při všech našich pauzách a rozchodech jsme se nikdy nepohádali. Nikdy jsme na sebe nezvýšili hlas. Dřív mě nikdy ani nenapadlo na Gwen křičet. Teď je to jediná věc, kterou chci udělat. „Říkal jsem ti, že tě miluju. Co víc bys chtěla?“

„Být na prvním místě. Pro tebe byl vždycky na prvním místě baseball. Bože! Co víc bys na tom ještě chtěla vysvětlovat? Rozešla jsem se s tebou na začátku sezóny.“

Vstanu, protože vedle ní nevydržím sedět. Co víc vysvětlovat? Zřejmě potřebuju detailní nákresy s písemnými instrukcemi. „Mohla jsi mi říct, že to vidíš takhle.“

„A změnilo by se tím něco? Vykašlal by ses na baseball?“

Zkroutím prsty kolem drátů plotu a dívám se na hřiště. Jak se na něco takového může vůbec ptát? Proč by jakákoli holka po svém příteli chtěla, aby se vykašlal na něco, co miluje? Gwen si se mnou pohrává a já se právě rozhodl, že můj další nadhoz ukončí tuhle směnu. „Ne.“

Slyším, jak ostře nabrala vzduch, a bolest z toho, že jsem jí ublížil, mě nakopne do břicha.

„Je to jen baseball,“ vyhrkne.

Jak jí to mám vysvětlit? Za plotem je kopec, špinavá stopa vedoucí ke čtyřem metám a všechno to obklopuje upravené zelené pole. Je to jediné místo, kde jsem se kdy cítil tak, že tam patřím.

„Baseball není jenom hra. Je to vůně popcornu ve vzduchu, pohled na bzučící mušky kolem světel, hrubost prachu pod nohama. Je to očekávání, které ti roste v prsou, když hraje hymna, nával adrenalinu, když ti pálka třesne o míček, a pulsující krev, když nadhodíš a rozhodčí zařve strike. Je to celý tým kluků, co stojí za tebou, a plná tribuna lidí, co ti fandí. Je to... život.“

Když se po mé pravici ozve tleskání rukama, málem vyskočím z kůže. Moje učitelka angličtiny ze třetího a brzy i moje učitelka angličtiny ve čtvrtáku s růžovými vlasy a v ladícím koupacím úboru přestane s tím otravným zvukem a sepne ruce pod bradou, jako by se chtěla modlit. „To byla poezie, Ryane.“

Gwen a já na sebe nevěřicně mrkneme a pak znovu obrátíme pozornost k paní Roweové.

„Kde jste se tady vzala?“ zeptám se jí.

„Bazén už zavírá. Zhlédla jsem vás a slečnu Gardnerovou a rozhodla jsem se vám připomenout, že mi v pondělí máte odevzdat první slohový úkol.“

Gwen si znovu přehodí nohy a její boty dupnou o zem. Paní Roweová se před měsícem rozhodla, že nám všem zkaží prázdniny letním domácím úkolem.

„Strašně se těším, až to budu čist,“ pokračuje. „Předpokládám, že už to máte hotové?“

Ještě jsem ani nezačal. „Jo.“

Gwen vstane a upraví si na ruce Mikeův prsten. „Musím jít.“ A jde. Bez jediného dalšího slova. Strčím si ruce do kapes, houpu nohama a čekám, až bude moje angličtinářka následovat jejího příkladu. Chci dokončit svůj rituál.

Paní Roweová ale očividně nemá v úmyslu odejít. Opře se ramenem o branku. „Nedělala jsem si legraci, Ryane. V mých hodinách minulý školní rok se ukázalo, že máš velký talent. Podle toho i podle toho, co jsem právě slyšela, bych řekla, že bys mohl být spisovatel.“

Udusím smích zakašláním. Jasně, ty hodiny byly zábavnější než matematika, ale... „Jsem baseballista.“

„Ano, a často slýchávám, že velmi dobrý, ale to neznamena, že nemůžeš být obojí.“

Paní Roweová se pořád pokouší udělat z někoho knihomola. Dokonce na naší škole loni založila literární klub. Na tomhle seznamu ale moje jméno není. „Čeká na mě kamarád.“

Ohlédne se přes rameno směrem ke Chrisovu autu. „Vyříd'te prosím panu Jonesovi, že má taky v pondělí odevzdat ten úkol.“

„Jasně.“

Znovu čekám, až odejde. Znovu se k tomu nemá. Jen tu tak stojí. Je mi to nepříjemné, a tak zamumlám nashledanou a zamířím k parkovišti.

Pokouším se setřást to otravné svědění vzadu na krku, ale nejde to. Ten okamžik na kopci je posvátný. Potřeba. Nutnost. Moje máma říká, že je to pověřivost. Budu tomu klidně říkat, jak chce, ale abych mohl vyhrát další zápas, musím se na ten kopec postavit - úplně sám - a najít chybu, kterou jsem udělal v tom nadhozu.

Když to neudělám, znamená to špatnou magii. Pro můj tým. Pro můj nadhoz. Pro můj život. Chris sedí ve svém starém Fordu se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Dveře má otevřené dokořán. Kvůli tomuhle nákladáku se dřel jako kůň. Celé léto oral kukuřičné pole svého dědy, aby za to dostal tenhle dřavý vrak, který sjel z montážní linky, když nám bylo sedm.

„Říkal jsem ti, abys jel domů.“

Nechá oči zavřené. „A já ti říkal, abys ten špatný nadhoz pustil z hlavy.“

„To jsem udělal.“ Oba víme, že to není pravda.

Chris ožije, zavře dveře a nastartuje motor. „Neskoč. Čeká nás party, na které na všechno zapomeň.“

„Mám tady auto.“ Ukážu na svůj Jeep zaparkovaný vedle.

„Mám v úmyslu dohlídnout na to, abys nebyl schopný odřídit cestu domů.“ Tůruje motor, aby mu nezhasl. „Jedem.“

BETH

Strážník Monroe se odlepí ode zdi v okamžiku, kdy vyklouznu z dámských záchodů. „Beth.“ Nechce se mi s ním mluvit, ale do shledání se svým dlouho ztraceným strýcem taky nejsem zrovna žhavá. Zastavím se a založím si ruce na prsou. „Myslela jsem si, že jsem propuštěná.“ „To jsi.“ Strážník Monroe očividně dokonale ovládá štěněčí pohled Johnnyho Deppa. „Až budeš ochotná mi říct, co se včera večer doopravdy stalo, chci, abys mi zavolala.“ Podá mi vizitku.

Na to nikdy nedojde. Radši bych umřela, než abych poslala mámu do vězení. Protáhnu se kolem něj a dojdu do haly. Skrz okna a skleněné dveře sem svítí slunce a pálí mě do očí. Promrkám se z oslnění a zahlédnu Isaiaha, Noaha a Echo. Isaiah vyskočí na nohy, ale Noah mu položí ruku na rameno, něco mu zašeptá a kývne hlavou směrem doleva. Isaiah zůstane stát na místě. Jeho šedé oči mě úpěnlivě prosí, abych šla za ním. A já chci. Víc než cokoli na světě.

Před Isaiahem projdou dva lidi a mně projede hrudníkem ostrá bolest. Je to moje máma. Jako nějaké nepříčetné opičí mládě zavěšená do svého dementního přítele. V očích má zoufalství. Kouše se do tváří, jako by se snažila zadržet slzy. Ten hajzl ji pohltil do svého nechutného života. Přisahám Bohu, že ji z toho zase vytáhnu.

Trent ji protáhne dveřmi ven. *Ještě tomu není konec, ty bastarde. A jen tak nebude.*

Už se chystám vykročit k Isaiahovi, když to uslyším. „Ahoj Elisabeth.“ Po páteři mi přeběhne mráz. Ten hlas mi připomíná mého otce.

Obrátím se k muži, který si umanul za každou cenu zničit můj život. Otce mi připomíná i svým vzhledem: vysoký, tmavohnědé vlasy, modré oči. Zásadní rozdíl je v tom, že Scott má postavu sportovce, zatímco můj otec svou tělesnou masou spíš připomínal feťáka na speedu. „Nech mě na pokoji.“

Scott přelétne Isaiaha odsuzujícím pohledem. „Myslím, že jsi byla nechaná na pokoji až moc dlouho.“

„Nezkoušej se tvářit, že ti na tom záleží. Moc dobře vím, že tvoje sliby stojí za hovno.“

„Víš co, pojďme odsud, když už tě propustili. Můžeme to probrat doma.“

Scott mi položí dlaň na ruku a nepohne s ním, když ucuknu. „Nikam s tebou nepůjdu.“

„Ale ano,“ odpoví otravně vyrovnaným tónem. „Půjdeš.“

Svaly v zádech se mi zatnou, jako kdybych byla kočka, která se právě chystá zasyčet.

„Pokusil ses mi právě přikázat, co mám dělat?“

Něčí prsty se mi omotají kolem zápěstí a jemně mě zatahají směrem doleva. Nade mnou se sklání Isaiah a promluví tlumeným hlasem: „Potřebuješ, aby ti někdo připomněl, že jsi na policejní stanici?“

Mrknu kolem sebe a zahlídnu strážníka Monroea s dalším policajtem, jak se dívají na znovu shledání naší dysfunkční rodiny. Můj strýc mě a Isaiaha se zájmem sleduje, ale udržuje si odstup.

Celé moje tělo je jeden velký vztek. Zuřivost. Pulsuje mi v plicích, dělá mi spoušť v krvi. A Isaiah tady stojí a radí mi, abych se ovládala? Musím to pustit ven, protože mě to šíří zevnitř. „Co chceš, abych dělala?“

Isaiah udělá něco, co za střizliva ještě nikdy neudělal. Dotkne se mě rukou na tváři. Jeho dlaň je teplá, silná a vyvolává pocit bezpečí. Opřu se o ni a pod jeho dotekem se můj vztek začíná rozpouštět. Část mě se toho vzteku dožaduje. Nezajímá mě ta děsivá prázdnota, která po něm zůstává.

„Poslouchej mě,“ zašeptá. Jdi s ním.“

„Ale -“

„Přisahám Bohu, že se o tebe postarám, ale tady a teď to udělat nemůžu. Jdi s ním a počkej na mě. Rozumíš?“

Přikývnu, když konečně pochopím, co se mi snaží říct, aniž by ta slova vyslovil. Přijde si tam pro mě. Prázdnotou proletí záblesk naděje a já padám do bezpečí Isaiahových ochranných rukou a tisknu své tělo pevně k němu.

RYAN

Na louce u zadního pole mezi třemi farmami zuří party beze mě, Chrise a Logana. Takové party jsou super. Jsou tam holky, holky, které pijí pivo, tancování, holky, které rády tancují, a kluci, kteří nesnášejí tancování, ale stejně tancují v naději, že tak sbalí ty holky, které pijí pivo.

Lacy má náladu na tancování, Chris má náladu se mu vyhnout, mě ještě pálí ten včerejší neúspěch se Skejtáčkou a Logan je jako vždycky natěšený na něco hloupého a šíleného. Deset minut po začátku party už Lacy tancovala a my tři jsme na sebe vzali výzvu. Vlastně jsem ji na sebe vzal já. Včera večer jsem prohrál, a já neprohrávám. Chris a Logan do toho jdou se mnou.

„Tohleto se ti nemůže povést.“ Chris jde vedle mě směrem k autům zaparkovaným v jedné úhledné řadě. Ve světle úplňku se celá louka stříbřitě leskne a ve vzduchu visí pach kouře z táboráků.

„To si myslíš, protože nemáš žádnou představivost.“ Já ji naštěstí mám dost a znám taky dost lidí, které baví dělat ze svých kamarádů blbce.

„Tohle bude parádní,“ prohlásí Logan, když změním směr a zamířím ke skupince fotbalových obránců, kteří si dělají soukromou malou party stranou od ostatních.

Tim Richardson vlastní velmi neekologický nákladák mamutí velikosti, což je dobře, protože každý z těch čtyř týpků, kteří sedí na zahradních židlích na korbě, váží aspoň 120 kilo. Tim vysvobodí z chladicího boxu plechovku piva a hodí mi ji. „Co se děje, Ry?“

„Nic.“ Odložím studenou plechovku na vyklopená zadní dvířka nákladáku. Nehodlám pít. Mám teď úplně jiné starosti. „Nemáte náladu na společnost?“

Timův nákladák je jedno z mála aut, které zvládne dojet přes kopec až sem na zadní pole.

„Jedna holka tam je na mě nasraná,“ zamumlá Tim. „Kdykoli se k ní přiblížím, nezavře hubu.“

Logan si odfrkne a Chris mu dá pohlakek do zátylku. Nasraná bylo ještě slabé slovo. Po škole se šušká, že Timova bývala přítelkyně ho načapala v posteli se svým dvojčetem. Tim vrhne po Loganovi výhružný pohled a pak obrátí pozornost ke mně. „Jak se má tvůj brácha? Náš tým to trochu rozladilo. Sliboval, že vypomůže přes léto s tréninkem, až bude doma ze školy.“ Tenhle druh otázek nesnáším. Přeshlápnu a strčím si ruce do kapes. Táta dal jasně najevo, že co se stalo s Markem, se nikomu říkat nebude. „Má toho moc.“ Než Tim dostane šanci se v tom dál vrtat, přejdu ke svému problému. „Nechtěli byste mi pomoci s jednou... záležitostí?“ Tim se nahne blíž a ostatní útočníci se zahihňají. „Do jaký výzvy ses to zase nechal navězt?“ Pokývnu hlavou, jako kdyby to, o co se je chystám požádat, nebyl žádný velký problém. „Žádná velká šílenost. Rick mě vyzval, abych přemístil jeho auto.“ Tim pokrčí rameny, protože to nezní jako nic složitého. „Bez klíčků,“ dodá Chris. Tim skloní hlavu a z jeho hrdla se ozve hluboké zachechtání. „Vy tři jste jedno velký šílenství. Víte o tom, že jo?“ „Říká někdo, kdo se pro zábavu pere s kamarády,“ odpovím. „Tak jdete do toho, nebo nejdete?“ Tim se zvedne a jeho zahradní židle se zvedne s ním. Když se narovná do své plné výšky, židle dopadne zpátky s hlasitým zařinčením. „Jdeme.“

Zkroucené prsty zoufale svírají kov a záda a stehna mě pálí bolestí. Sedm kluků, jedno tunové auto a posledních pár centimetrů.

„Na tři,“ procedím skrz zaťaté zuby. „Jedna...“

„Tři,“ zařve Logan a já sotva stačím vytáhnout prsty zpod nárazníku dvoudveřového Chevy Aveo, když ho ostatních šest pustí na zem. Karoserie modrého auta poskočí jako na pružinách, než se usadí.

„Pěkně pruží,“ okomentuje to Logan.

Triko mám naskrz propocené. Zalapám po dechu, sehnu se a opřu rukama o kolena. Vzrušení z výhry mi pulsuje v žilách, až se nahlas zasměju.

Logan obdivuje naši ruční práci. „O dva metry dál a krásně zaparkováno mezi dva stromy.“

Krásně znamená, že přední i zadní nárazník teď olizují kůru.

Timova hrud' se zvedá, jako kdyby se o něj pokoušel infarkt. „Ty vole, ty jsi fakt šílenec, Ryane.“ Zafunění. „Jak teď, do prdele, má Rick s tím vrakem pohnout?“

„Chris, Logan a já zůstaneme po ruce. Až přestane vyšilovat, zvedneme zadek a posuneme ho, aby mohl vycouvat.“

Tim se chechtá a kroutí hlavou. „Uvidíme se v pondělí ve škole.“

„Díky, kámo.“

„Rádo se staJo. Pojd'te, chlapi. Potřebuju pivo.“

Sednu si na zem a opřu sezády o strom u nárazníku. Chris klouže po dveřích spolujezdce dolů, až narazí zadkem na hlinu. Oba se díváme na Logana a čekáme, že se k nám přidá, ale on mezitím se zájmem zkoumá dva duby, mezi které jsme zaparkovali auto našeho třetího metaře.

V jakékoli společnosti, jejíž součástí nejsem já, Chris a Lacy, je Logan známý svou tichostí a neustálým stavem znučenosti. Právě teď se kolečka v hlavě takzvaného tichého a znučeného kluka točí jako kojenec předávkovaný cukrem. Je to ironické - ve škole si všichni myslí, že já jsem ten, kdo je závislý na adrenalinu, protože ocením pořádnou výzvu. Ale sakra, já nehledám opojení - prostě rád vyhrávám. Logan se naopak potřebuje pohybovat na ostří nože. Takového člověka je těžké si neoblíbit.

Nejsem jediný kdo si všiml Loganovy ztřeštěné posedlosti stromem. Chris ho znepokojeně sleduje. „Co to sakra děláš, juniore?“

Logan na mě mrkne. „Za vteřinku jsem zpátky, šéfe.“ Škrábe se nahoru po starém dubu. Tenké odumřelé větve, které neudrží jeho váhu, padají skrz větvoví na zem.

Chrise se zmocňuje neklid. Nepřiznal by to, ale výšky ho děsí k smrti a Loganův chybějící pud sebezáchovy ho děsí ještě víc. „Logane, sakra, vrať se zpátky dolů.“

„Dobře,“ zavolá Logan odněkud vysoko ze stromu.

Zavrtím hlavou. „To jsi neměl říkat.“

Někde nahoře zapraskají větve a v listech zavíří, jako kdyby skrz ně zavál poryv větru. Není to vítr. Je to Logan a jednou se něčím takovým zabije. Bouchnutí o zem doprovází zavíření prachu. Loganovo tělo je přitisknuté na moji nohu. Leží na zádech, černé vlasy má plně potřhaného listí a svíjí se smíchy. Očividně mu nebylo souzeno se zabít dnes večer. Otočí hlavu a podívá se na Chrisa. „Zde.“

Pořádně do Logana kopnu, když se mi podaří dostat svoji nohu zpod jeho zadku. „To ty jsi fakt šílenec, ne já.“

„Šílenec?“ Logan se převalí a zvedne do sedu. „Já nechodím za žádnýma potrhlýma holkama na parkoviště kvůli pitomému číslu. Mohli ti natrhnout prdel.“

Do háje. Doufal jsem, že na to zapoměli. „To bych zvládnul.“ Určitě by si mě podali, ale nechal bych jim aspoň pár modřin. Dva na jednoho, to jsou mizerné vyhlídky.

„O to nejde,“ opáčí Logan.

„Když už jsme u toho.“ Chris sil sundá z hlavy kšiltovku a položí si ji na srdce. „Chtěl bych využít této chvíle a všem přítomným připomenout následující - vyhrál jsem.“

„Já jsem vyhrál dneska. Takže jsme si zase kvit.“

Chris si čepici zase nasadí. „To se nepočítá.“

Má pravdu. Nepočítá. Jediné výzvy, které počítáme, jsou ty, co si dáme navzájem. „Tak si užij ten prchavý pocit vítězství. Příště vyhraju já.“

Upadneme do ticha a je to fajn. Ticho mezi námi není nikdy nepříjemné. Na rozdíl od holek si kluci nepotřebují neustále povídat. Každou chvíli zaslechneme pokřikování nebo smích ozývající se ze společnosti. Sem tam si Chris vymění pár zpráv s Lacy. Rád jí nechává prostor, ale nevěří opilým týpkům, co se motají kolem jeho holky.

Logan si hraje s dlouhou uschlou větví, která spadla na zem. „Dneska ráno jsme s tátou jeli do Lexingtonu. Omrknout tamní univerzitu.“

Zadržím dech a doufám, že se rozhovor nestočí tam, kam si myslím, že směřuje. Logan měl tenhle výlet v plánu už týdně. Je úplný génius a školy se o něj za rok pěkně poperou, včetně Univerzity Kentucky. „Jak to šlo?“

„Viděl jsem se s Markem.“

Podrbu se v týle a snažím se ignorovat dotěrnou bolest uvnitř. „Jak se mu vede?“

„Dobře. Ptal se na tebe. A na vaši mámu.“ Odmlčí se. „A na tátu.“

„Má se dobře. To je všechno?“

„Bez urážky, ale bylo to divný. Já беру, že je to tvůj brácha a že se rozhodl, jak se rozhodl, ale nehodlám si hrát na psychologa a vrtat se v problémech vaší rodiny, zvláště když u toho má obecenstvo.“

„Obecenstvo?“

„Jo,“ odpoví Logan. „Jeho přítel, nejspíš.“

V břiše se mi ozve svíravý tlak, který obvykle pocítuju jen při zápasech. Přitáhnu si kolena k bradě a skloním hlavu.

„Jak víš, že to byl jeho přítel?“

Logan svraští obličej. „Nevím. Stáli vedle sebe.“

„Mohl to být prostě kamarád,“ řekne Chris. „Vypadal ten člověk teple?“

„Mark taky nevypadal teple, ty troubo,“ vyštěkne Logan.

„Sakra, kdo by byl řekl, že to ten obránce hraje do vlastního týmu? A jasně že ten týpek mohl být normální. Ale jak to mám do hajzlu poznat?“

Poslouchat, jak se ti dva baví o potencionálním teplém příteli mého teplého bráchy, je asi stejně příjemné jako přesvědčovat vlastní mámu, že dávám přednost holčkám a jejich holčičím částem. Nic vám nenasadí do hlavy myšlenku, že budete potřebovat léta psychoterapie, jako muset před vlastní matkou vyslovit slovo prsa. „Mohli bychom tohle téma uzavřít?“

Uvažuji, že bych zašel zpátky k Timově nákladáku a vzal si to pivo. Opil jsem se do němoty jen dvakrát v životě. Poprvé, když Mark před rodinou přiznal, že je gay. Podruhé, když ho za to táta vykopl z domu. Obě události se odehrály v rozmezí tří dnů. Co jsem si z toho odnesl za ponaučení - zaprvé, neříkejte tátovi o své homosexualitě, a zadruhé, když se ožerete, na pravdě to stejně nic nezmění. Jenom vás z toho ráno bude bolet hlava.

Logan s hlasitým zapraskáním zlomí větev, kterou drží v ruce. Sbírá odvahu, což znamená, že slova, která vypustí z úst, se mi nebudou vůbec líbit. „Mark mluvil v hádankách, ale tvrdil, že budeš vědět, co tím myslí. Říkal, že nemůže přijet a že doufá, že pochopíš proč.“

Svaly na krku se mi zatnou. Můj brácha neměl koule ani na to, aby mi to řekl sám. Minulý týden jsem mu napsal. Vzepřel jsem se rodičům a napsal mu. Řekl jsem mu, aby zítra večer přišel k nám domů na večeři a on mi ani neodpověděl. Místo toho se zachoval jako zbabělec a využil Logana.

Na začátku léta stanovil táta ultimátum. Dokud bude Mark dávat přednost klukům, nemůže být součástí naší rodiny. Mark odešel, i když věděl, co to znamená – opustit mámu... opustit mě. Vůbec nepřemýšlel o tom, že by zkusil zůstat doma a bojoval za to, aby naše rodina vydržela pohromadě. „Rozhodl se sám.“

Logan ztlumí hlas. „Chybíš mu.“

„Ale stejně odešel,“ odseknou. Kopnu clo zadního kola auta. Naštvaný. Naštvaný na tátu. Naštvaný na Marka. Naštvaný na sebe. Mark tehdy mluvil tři dny v jednom kuse. Pořád dokola opakoval to samé. Že je pořád Mark. Můj brácha. Mámin syn. Říkal mi, jak prožil celé roky ve zmatku, protože chtěl být jako já. Chtěl být jako táta. A když jsem mu řekl, aby zůstal doma, když jsem mu říkal, aby před tím neutíkal... tak odešel. Sbalil si svých pět švestek, vypadnul a nechal za sebou mě a trosky naší rodiny.

„Vyserte se na ty vážný kec,“ vloží se do toho Chris. „Dneska jsme vyhráli. Vyhraje podzimní sezónu a pak jarní. Odmaturujeme jako vítězové a potom bude z Ryana profil.“

„Amen,“ dodá Logan

Z jejich rtů k uším Boha, jenomže Bůh se někdy rozhodne neslyšet. „Nedělejte si tolik nadějí. Ten dnešní lovec talentů může zítra ztratit zájem. Nebo příští týden najde někoho, kdo se mu bude zamlouvat víc.“ Něco o tom vím. Přesně tohle se mi totiž přihodilo na jaře.

„Kravina,“ opáčí Chris. „Osud klepe na dveře, Ry, a ty musíš jen zvednout prdel a jít mu otevřít.“

BETH

Usnula jsem. Buď to, anebo mě můj drahý strýček Scott zdrogoval. Zůstanu u toho, že jsem *usnula*. Scott je nepochybně debil, ale takový druh debila, co je posedlý drogovou prevencí u dětí. Něco o tom vím. Jednou mi do školky přinesl červené stužky a figurku policajta.

Miluju ironii.

Skrz bílé krajkové záclony pověšené na hnědé kovové rádoby umělecké tyči prosvítá měsíční světlo. Sednu si a spadne ze mě růžová háčkovaná pokrývka. Postel pode mnou je pořád dokonale ustlaná a mám na sobě to samé oblečení jako v pátek večer. Někdo mi úhledně srovnal boty na dřevěné podlaze vedle postele. Sama bych tohle neudělala ani střízlivá. Na úhlednost nejsem.

Natáhnu se po lampičce a rozsvítím ji. Skleněné korále, které zdobí lem stínítka, o sebe zacinkají. Tlumené světlo přivede moji pozornost k bolavě radostné nachové barvě stěn.

Zavřu oči a počítám dny. Takže. V pátek večer jsem šla ven s Isaiahem a Noahem a podala si toho týpka v Taco Bell. V noci na sobotu se máma pokusila stát se zločincem. V sobotu ráno mi Scott zničil život.

V autě jsem předstírala, že spím, abych se nemusela se Scottem bavit, ale podělala jsem to a fakt usnula. Myslím, že mě Scott vzbudil a napůl odnesl do domu. Do hajzlu. Proč si rovnou nedat na čelo cedulku s nápisem, že jsem ubožačka, která potřebuje pomoc.

Otevřu oči a zírám na tikající budík na nočním stolku. Nula patnáct. Neděle. Tohle je brzké nedělní ráno.

V břiše mi zakručí. Celý jeden den jsem vůbec nic nejedla. Není to poprvé. Ani naposled.

Vyklouznu z postele a nazuju si své rádoby Chuck Taylorky. Je načase zprostředkovat strýčkovi Scottovi moment prozření. Jestli je tedy vzhůru. Možná by bylo lepší, kdyby spal. To bych mohla utéct bez boje.

Možná tady seženu něco k jídlu, než zavolám Isaiahovi. Když má takovéhle pokoje, vsadila bych se, že kupuje značkové cereálie.

Dům je cítit novotou jako čerstvé piliny. Za dveřmi pokoje je místo chodby foyer. Široké schodiště, takové, o kterém jsem si myslela, že existuje jenom ve filmech, se vine do patra. Ze stropu visí pravý křišťálový lustr. Vypadá to, že baseball dobře vynáší.

„Ne...“ ozve se ženský hlas ze zadní části domu. Slyším, že mluví dál, ale ztišila hlas. Oženil se, nebo si nechává po ruce holku na šukání, jako když jsem byla malá? Určitě je to holka na šukání. Jednou jsem zaslechla, jak Scott říká tátovi, že se nikdy v životě neožení.

Následuju tlumené hlasy na práh velké otevřené místnosti a tam se zastavím. Celá zadní část domu - promiňte, panského sídla - je jedna obrovská stěna ze skla. Obývací přechází rovnou do kuchyně a jídelny v jednom.

„Scotte.“ V jejím hlase je slyšet osten podráždění. „Takhle jsem si to nepředstavovala.“

„Před měsícem jsi proti tomu nic neměla,“ odpoví Scott. Část mě cítí zadostiučinění. Ten otravně klidný sametový hlas ze včerejška je pryč.

„Ano, když jsi mi říkal, že chceš být v kontaktu se svou neteří. Ale je rozdíl být v kontaktu a nabourat se nám do života.“

„Nevadilo ti to, když jsem volal z Louisville a říkal ti, že chci, aby se přestěhovala k nám.“

Žena vyštěkne: „Ale to jsi říkal, že utekla. Vůbec jsem si nemyslela, že ji opravdu najdeš.“

Když jsi mi popisoval tu díru, ve který žila, myslela jsem si, že je už dlouho pryč. Je to zločinec. Čekáš, že si budu doma připadat bezpečně, když tady bude?“

Její slova se do mě zařízou jako nůž. Nejsem tak zlá. Dobře, nehraju si s koťátky a plyšáky, ale tak špatná nejsem. Podívám se dolů na svoje oblečení. Džíny. Tílko. Černé vlasy mi padají přes oči. Ale na tom nezáleží. Rozhodla se, než jsme se vůbec setkaly. Zadusím ublíženost, vejdu do místnosti a uvítám přívalem vzteku. Ať si nasere. „Možná bys ji měl poslouchat. Jsem totiž kurevsky nebezpečná.“

Šokovaný výraz jejich obličejů skoro stojí za to tady být. Skoro. Stisknu rty k sobě, abych se udržela a nevysmála se Scottovi. Má na sobě plátěné kalhoty a košili s krátkými rukávy.

Tenhle model má hodně daleko do outfitů, které nosil, když jsem byla malá - gangsterských džínů, ze kterých mu nahoře koukalo spodní prádlo.

Ta ženská vůbec nepřipomíná holky, se kterými Scott chodíval, když mu bylo osmnáct. Vlasy má přirozeně blond a ne odbarvené. Je štíhlá, ale ne vyhublá jako někdo, kdo žije jen z chlastu, a vypadá docela inteligentně. Inteligentně v tom smyslu, že pravděpodobně vychodila střední školu.

Sedí na masivním ostrově uprostřed kuchyně. Scott se opírá o bar naproti ní. Podívá se na ni a pak promluví ke mně. „Je pozdě, Elisabeth. Jdi si zase lehnout a promluvíme si zítra ráno.“

V břiše mám křeče a mozek mi zamlží vlna závratě. „Máte něco k jídlu?“

Scott se narovná. „Ano. Co bys ráda? Můžu udělat třeba vajíčka.“

Dělával mi kdysi míchaná vajíčka každé ráno. Vajíčka - jídlo schválené sociální péčí. Ta vzpomínka mě zabolí a zároveň zahřeje. „Nesnáším vajíčka.“

„Hm.“

Hm. Ten chlap je mistr světa v konverzaci. „Máte cereálie?“

„Jasně.“ Scott jde do spižírny a já sebou praštím na stoličku na ostrově tak daleko od jeho holky, jak jen to je možné. Ta zírá na místo těsně přede mnou. Ehm. Vtipné. Mám na dosah ruky dřevěný stojan plný nožů. Umím si představit, jaké myšlenky teď produkuje její jednobuněčný mozek.

Scott přede mě postaví krabici Cheerios, Bran Flakes a pšeničné vločky.

„To si kurva děláš prdel.“ Kde jsou sakra Lucly Charms?

„Pěkné vyjadřování,“ prohlásí ženská.

„Děkuju,“ odpovím.

„Nemyslela jsem to jako kompliment.“

„Vypadám kurva, jako kdyby mě to zajímalo?“

Scott přede mě postaví misku a lžici a jde do lednice pro mléko. „Krot' se trochu.“

Vyberu si Cheerios a liju na ně mléko tak dlouho, až na bar sklouzne pár křupavých koleček.

Scott se usadí na židli vedle mě a ti dva mě v tichosti pozorují. Tedy, víceméně v tichosti.

Moje chroustání je hlasitější než výbuch atomové bomby.

„Scott mi říkal, že máš blond vlasy,“ ozve se najednou.

Polknu, ale jde to těžko, jak se mi stáhne hrdlo. Ta malá holka, kterou jsem kdysi bývala, ta s blondatými vlasy, umřela už před lety a já nesnáším jakékoli myšlenky na ni. Byla hodná.

Byla šťastná. Byla... někdo, koho si vůbec nechci připomínat.

„Proč máš černé vlasy?“ Imitace trávníku na opačné straně ostrova se oficiálně stává otravnou.

„Co že jsi vlastně zač?“ zeptám se.

„To je moje žena Allison.“

Cheerios se mi zaseknou v krku a začnu se dávit a kašlat. „Ty ses oženil?“

„Před dvěma lety,“ odpoví Scott. Ech. Zakoulí na ni očima, jako to dělá Noah s Echo.

Dám si do pusy další lžici cereálií. „Až to dojím -“ křup, křup, křup „- jedu domů.“

„Tohle je teď tvůj domov.“ Scott už má zase ten klidný hlas.

„Ale hovno.“

Allison kmitne očima mezi mnou a stojanem s noži. Ano, milá dámo, za několik hodin ve vazbě jsem přešla od poškozování cizí věci k sociopatii.

„Možná bys ji měl poslechnout,“ prohlásí.

„Jo,“ procedím mezi dalším křupáním. „Možná bys mě měl poslechnout. Tvoje manželka se obává, že se ve mně probudí masový vrah a že jí ve spánku podřízne krk.“ Usměju se na ni, aby to líp vyniklo.

Z jejího obličej se vytratí veškerá barva. Čas od času si fakt užívám svoji osobnost.

Scott si mě pořádně přeměří - začne u mých černých vlasů, pokračuje přes černě nalakované nehty a kroužek v nose a skončí u oblečení. Pak se obrátí ke svojí ženě. „Nechala bys nás chvíli o samotě?“

Allison odejde bez jediného slůvka. Nacpu si do pusy další dávku cereálií a záměrně mluvím s plnou pusou: „Musel sis na ni koupit vodítko, nebo to přišlo všechno v jednom balíčku?“

„Takhle o ní mluvit nebudeš, Elisabeth.“

„Budu si kurva dělat, co se mi zachce, strýčku Scotte,“ napodobím jeho povýšenecký tón. „A až dojím tohle zasraný lupení, tak zavolám Isaiahovi a jedu domů.“

On - ticho. Já - křup, křup, křup.

„Co se s tebou stalo?“ zeptá se jemným hlasem.

Spolknu, co mám v puse, odložím lžici a odstrčím misku nedojedených Cheerios. „Co si myslíš, že se asi stalo?“

Scott - odborník na dlouhé mlčení.

„Kdy od vás odešel?“

Nemusím být jasnovidec, abych pochopila, že se Scott ptá na svého nezvedeného bratra. Černý lak na mých nehtech se na koncích odlupuje. Seškrábu ho ještě o něco víc. Osm let uběhlo a pořád mám problém to vyslovit. „Ve třetí třídě.“

Scott se na židli zavrtí. „A máma?“

„Sesypala se ten den, co odešel.“ Což by mu mělo říct dost, vzhledem k tomu, že máma nebyla zrovna reklamou na spolehlivost už před tím, než táta zmizel.

„Co se mezi nimi stalo?“

To vůbec není jeho starost. „Nepřišel sis pro mě, jak jsi sliboval.“ A přestal volat, když mi bylo osm. Lednička začne chladit. Já seškrabuju další lak. Scott sedí tváří v tvář skutečnosti, že je debil.

„Elisabeth -“

„Beth,“ přeruším ho. „Jmenuju se Beth. Kde máš telefon? Jedu domů.“ Policajti mi zabavili mobil a vydali ho Scottovi. V autě mi řekl, že ho vyhodil do popelnice, protože já „nepotřebuju žádný kontakt se svým starým životem“.

„Je ti čerstvě sedmnáct.“

„Fakt? Ty jo. Asi jsem na to zapomněla, protože mi nikdo neuspořádal party.“

Nevšímá si mě a pokračuje. „Tenhle týden můj právník zařídí všechno ohledně mého opatrovnictví nad tebou. Dokud ti nebude osmnáct, budeš žít v tomhle domě a řídit se mými pravidly.“

Fajn. Když mi neukáže, kde má telefon, najdu si ho sama. Seskočím ze stoličky. „Už mi není šest a ty nejsi středobod mého vesmíru. Po pravdě tě teď považuju za černou díru.“

„Chápu, že jsi našťvaná, že jsem odjel...“

Našťvaná? „Ne, nejsem našťvaná. Prostě už pro mě neexistuješ. Vůbec mě nezajímáš, takže mi ukaž, kde máš ten debilní telefon, abych se dostala domů.“

„Elisabeth...“

Nepochopil to. Ale mně je to jedno. „Jdi do hajzlu.“

V kuchyni žádný telefon není.

„Musíš pochopit...“

Obcháším jeho nóbl obývací s jeho nóbl nábytkem potaženým kůží a hledám jeho nóbl telefon. „Vem, cokoli se chystáš říct, a strč si to do prdele.“

„Chci si s tebou jenom promluvit...“

Zvednu ruku do vzduchu a zaplácám s ní jako s loutkovou pusou. „Bla, bla, bla, Elisabeth.“

Budu pryč jenom několik měsíců. Bla, bla, bla, Elisabeth. Vydělám dost peněz, abych nás oba dostal pryč z Grovetonu. Bla, bla, bla, Elisabeth. Nebudeš vyrůstat tak, jako jsem vyrůstal já.

Bla, bla, bla, Elisabeth. Zařídím, aby ses měla kurva čeho najíst!“

„Bylo mi osmnáct.“

„A mně bylo šest!“

„Nejsem tvůj otec!“

Zamávám rukama. „Ne, to nejsi. Měl jsi být lepší než on! Gratuluju, stal ses oficiální napodobeninou svého bezcenného bráchy. A teď mi řekni, kde je kurva ten debilní telefon.“

Scott praští rukou o bar a zařve: „Sedni si na prdel, Elisabeth, a zavři konečně hubu!“

Uvnitř se rozklepu, ale mám dost dlouhé zkušenosti s máminými dementními partnery na to, abych se nezačala klepat i navenek. „Pěkný. Můžeš vzít kluka z karavanu a vyšňořit ho do dresu první baseballové ligy, ale nemůžeš dostat karavan z toho kluka.“

Zhluboka se nadechne a zavře oči. „Omlouvám se. To bylo nepatřičné.“

„To je jedno. Kde je ten telefon?“

Noah mi jednou řekl, že mám dar, který hraničí s postavením záporného superhrdiny - schopnost dohánět lidi za hranice šílenství. Způsob, jakým Scott ztěžka vydechne a promne si spánky, mi prozrazuje, že ho ženu tvrdě. To je dobře.

Scott se znovu pokouší o ten nesnesitelný vyrovnaný tón, ale slyším v něm náznak podrážděnosti. „Chceš kluka z karavanu, můžeš ho mít. Budeš žít v mém domě podle mých pravidel, nebo dostanu tvoji mámu do vězení.“

„Ty okýnka jsem vytřískala já. Ne ona. Nemáš na ni vůbec nic.“

Scott přimhouří oči. „Chceš se se mnou pobavit o tom, co má tvoje máma v bytě?“

Celým tělem se zapotácím doleva a z obličeje mi zmizí veškerá krev, po které zbude jen rozmazaně štiplavý pocit.

Shirley už mě varovala, ale slyšet to od něj pro mě stejně znamená šok. Scott ví něco, co já sama vědět nechci – mámino tajemství.

„Jestli mě k tomu doženeš, Elisabeth, tak se přesně o tomhle půjdu pobavit s policií.“

Zavravorám, jak se snažím zůstat ve vzpřímené poloze. Moje nohy zezadu narazí na nízký stůlek. Vzdám marný boj a sednu si. Přímou vedle mě leží telefon a jakkoli bych ráda, nemůžu se ho dotknout. Scott mě má v hrsti. Ten bastard vyhandloval můj život za máminu svobodu.

RYAN

Opírám se o zavřené zadní dveře tátova nákladáku a poslouchám, jak táta o dvě parkovací místa vedle vykládá partě chlapů okounějících před holičstvím veškeré detaily našeho včerejšího setkání s hledačem talentů. Někteří z nich si ten příběh vyslechli už ráno v kostele. Většina z posluchačů jsou biofarmáři a takovéhle novinky si rádi vyslechnou znova, i když to znamená vystavovat se srpnovému žáru, ve kterém cítíte štiplavý pach rozpouštějícího se asfaltu.

V periferii svého zorného pole zaznamenám muže, který se zastaví na chodníku a prohlíží si kruh posluchačů a mluvícího tátu. Nevěnuju pozornost turistům, a kdyby ten člověk byl místní, přidal by se k ostatním. Turisty je lepší nechat na pokoji. Když se na ně podíváte, začnou mluvit.

Groveton je malé město. Aby se zalíbilo turistům, přesvědčil táta městskou radu, aby se starým kamenným budovám ze začátku devatenáctého století začalo říkat historické a přidalo se k tomu nákupní centrum. O čtyři hostely a nově zavedené prohlídky palírny burbonu později se lidi z velkoměsta jen hrnou, i když se musí odvážit odbočit z dálnice na pětadvacetikilometrovou klikatou venkovskou cestu. O víkendech to znamená otravné potíže s parkováním, ale dá to práci spoustě dobrých lidí, když zrovna mají hluboko do kapsy.

„O čem se to tady drbe?“ zeptá se ten muž.

Promluvil na mě, i když jsem s ním ani nenavázal oční kontakt. To je odvážné i na turistu.

Založím si ruce na prsou. „O baseballu.“

„Bez legrace.“ Změna v jeho tónu přitáhne moji pozornost.

Otočím hlavu a cítím jako ve zpomaleném záběru, jak se mi rozšiřují oči. To není možné. „Vy jste Scott Risk.“

Každý v tomhle městě ví, kdo je Scott Risk. Jeho obličej je jeden z mála, které se dívají ze stěny slávy na studenty Bultirské střední školy. Scott na střední dvakrát dovedl svůj tým až do státního mistrovství. Rovnou ze školy šel do první ligy. Ale ten opravdový úspěch, to, co ho učinilo králem našeho maloměsta, bylo jeho jedenáctileté angažmá u New York Yankees. Stal se přesně tím, čím by se chtěl stát každý grovetonský kluk - včetně mě.

Scott Risk má na sobě světlé plátěné kalhoty, modrou polokošili a dobrosrdečný úsměv. „A ty jsi?“

„Ryan Stone,“ odpoví za mě táta, který se tu najednou vynoří. „Můj syn.“

Kroužek chlapů před holičstvím nás se zájmem pozoruje.

Scott podá tátovi ruku. „Scott Risk.“

Táta ji přijme se špatně skrývaným samolibým úsměvem. „Andrew Stone.“

„Andrew Stone z městské rady?“

„Ano,“ odpoví hrdě táta. „Slyšel jsem o tom, že se stěhujete zpátky sem.“

Slyšel o tom? To je zrovna druh novinek, o které se měl se mnou podělit.

„Tohle město vždycky milovalo drby.“ Scott si udržuje přátelské vystupování, ale jeho lehký tón zní trochu nuceně.

Táta se zachechtá. „Některé věci se nikdy nezmění. Slyšel jsem, že chcete koupit nějaké sídlo tady v okolí.“

„Už jsem koupil,“ odpoví Scott. „Loni na jaře jsem odkoupil starou Walterovu farmu, ale požádal jsem realitku, aby to udržovala v tajnosti, než jsme se přestěhovali do domu, co jsme postavili dál vzadu na tom pozemku.“

Obočí mi vyletí nahoru stejně jako tátovi. To je farma hned vedle té naší. Táta popojde o krok blíž a pootočí se, takže vytvoří kolečko jen pro nás tři. „Vlastním sídlo o kilometr dál po silnici. Ryan a já jsme vašimi velkými fanoušky.“ Ne, táta ne. Táta Scotta respektuje, protože pochází z Grovetonu, ale jinak každým z Yankees pohrdá. „Tedy kromě zápasu s Reds. Domácí tým má vždycky přednost.“

„Nic jiného bych ani nečekal.“ Scott si všimne mé baseballové kšiltovky. „Hraješ taky?“

„Ano.“ Co přesně člověk říká někomu, koho celý život obdivuje? Můžu ho požádat o autogram? Můžu ho poprosit, aby mi vysvětlil, jak se při hře udržuje v klidu, když zrovna jde o všechno? Budu na něj zírat jako idiot, protože nejsem schopný ze sebe dostat nic souvislejšího?

„Ryan je nadhazovač,“ oznámí táta. „Včera si ho při zápase vyhlídl lovec talentů z první ligy. Myslí si, že Ryan má na to, aby nastoupil do druhé ligy hned ze školy.“

Scottův odlehčený úsměv se promění v něco vážnějšího, jak si mě dál prohlíží. „To zní impozantně. Musíš mít úspěšnost nadhozu aspoň pětadesát procent.“

„Přes devadesát,“ opraví ho táta. „Ryan má tři sezóny v kuse nadhoz nad devadesát.“

Ve Scottových očích se prokmitne záblesk posedlosti a oba se usmějeme. Rozumím té jiskře a vlně adrenalinu, která ji doprovází. Máme společnou vášeň: baseball. „Přes devadesát? A teprve teď si tě všimají lovci talentů?“

Upravím si kšiltovku. „Táta mě letos na jaře vzal do soustředění Reds, ale...“

Táta mi skočí do řeči. „Řekli Ryanovi, že musí nabrat ještě trochu síly.“

„Vypadá to, že sis to vzal k srdci,“ oduší Scott.

„Chci hrát baseball.“ Mám o deset kilo víc než na jaře. Každý den chodím běhat a po večerech vzpírám. Někdy se ke mně přidává i táta. Tenhle sen patří i jemu.

„Stát se může cokoli.“ Scott se mi podívá přes rameno, ale v očích má takový ten pohled do nekonečna, jako kdyby viděl nějakou dávnou vzpomínku. „Záleží na tom, jak moc to chceš.“

Chci to. Moc. Táta se podívá na hodinky a pak Scottovi znovu podá ruku. Chce ještě do večere sehnat nějaké nové vrtáky. „Jsem rád, že jsem vás teď poznal osobně.“

Scott jeho ruku přijme. „Já taky. Můžu si na chvilku půjčit vašeho syna? Žije se mnou moje neteř a od zítřka bude chodit do školy na Bullitt County High. Myslím, že by pro ni ten přestup byl jednodušší, kdyby měla někoho, kdo by jí předal nějaké zkušenosti. Pokud ti to ovšem nevadí, Ryane.“

„Bylo by mi ctí.“ Opravdu by bylo. Tohle je víc, než kam se odvážily mé nejdívočejší sny. Táta na mě vrhne svůj vševědoucí úsměv. „Víš, kde mě najdeš.“ Skupinka chlapů před holičstvím se rozestoupí jako Rudé moře před Mojžíšem, když táta prochází směrem k železářství.

Scott se otočí zády k lidem, přistoupí blíž ke mně a přejede si dlaní přes obličej. „Elisabeth...“ Odmlčí se, založí si ruce v bok a začne znovu. „Beth je trochu drsná na povrchu, ale je to fajn holka. Potřebuje tady mít nějaké kamarády.“

Přikývnu, jako kdybych mu rozuměl, ale nerozumím. Co znamená, že je trochu drsná na povrchu? Kývám dál, protože je mi to jedno. Je to neteř Scotta Riska a já se postarám o to, aby jí tady bylo dobře.

Beth. V břiše se mi usadí zvláštní neklid. Proč mi to jméno zní povědomě? „Seznámím ji s pár kamarády. Aby zapadla. Můj nejlepší kamarád, Chris, je taky v našem tý-...“ Protože Chrise a Logana se budu snažit dostat do každého rozhovoru s panem Riskem. „Má super přítelkyni, kterou si vaše neteř určitě rychle oblíbí.“

„Děkuju. Ani nevíš, jak moc to pro mě znamená.“ Scott se uvolní, jako kdyby shodil padesátikilový pytel munice.

Zvonek ve dveřích obchodu s oblečením zacinká. Scott mi položí ruku na rameno a pokyne tím směrem. „Ryane, dovol, abych ti představil svoji neteř Elisabeth.“

Vyjde z obchodu a zkříží si ruce na prsou. Černé vlasy. Kroužek v nose. Štíhlá postava s náznakem křivek. Bílá košile s pouhými čtyřmi zapnutými knoflíky od prsou k pupíku, elegantní modré džíny a oči v sloup v momentě, kdy mě spatří. Žaludek se mi sevře, jako kdybych spolkl olovo. Tohle je nejspíš ten nejhorší den mého života.

BETH

„Rád tě poznávám,“ řekne arogantní kluk z Taco Bell, jako bychom se nikdy neviděli. Možná si to nepamatuje. Sportovci nebývají zrovna nejchytřejší. Svaly jim postupně sežerou mozek.

„To si kurva děláte prdel.“ Ocitla jsem se v pekle. O tom není nejmenších pochyb. V tomhle zapadákově na konci světa je rozhodně přinejmenším horko jako v pekle. Ta výheň vytváří zvláštní opar, který mě obklopuje a naplňuje mi plíce.

Scott si odkašle. Něžná připomínka, že kurva a prdel už pro mě na veřejnosti nejsou přijatelná slova. „Rád bych ti představil Ryana Stonea.“

Byly doby, kdy Scott říkal slova jako zdar a hustý. Jediná přídavná jména a příslovce, která používal, byla odvozená od slovesa srát. Teď zní jako domýšlivý, nafoukaný zbohatlík v obleku. Ale počkat - přesně to teď Scott je.

„Ryan se nabídl, že ti zítra pomůže se rozkoukat ve škole.“

„Samozřejmě, že se nabídl,“ zamumlám. „Protože můj život během posledních osmačtyřiceti hodin ještě nebyl dost na hovno.“

Bůh se musel rozhodnout, že se mnou ještě nevyjebal dost. Nevyjebal se mnou dost, když mě Scott vydíráním donutil přestěhovat se sem. Nevyjebal se mnou dost, když mi Scottova žena koupila tohle zoufale konzervativní oblečení. Nevyjebal se mnou dost, když mi Scott oznámil, že mě přihlásil na místní hororově vidláckou školu. Ne, ještě mu to vyjebávání se mnou nestačilo. Proklatou třešničkou na tomhle dortu je ten osel, který teď stojí přede mnou. Ha ha ha. Do hajzlu, ten vtip je o mně. „Chci zpátky svoje oblečení.“

„Cože?“ zeptá se Scott. Výborně - naštvála jsem ho, aniž bych musela být sprostá.

„On taky není oblečený jako debil, tak proč bych měla já?“ Ukážu na značkové džíny a naškrobenou košili katolické školačky, které dělají ostudu mému tělu. Na Scottovu žádost, abych se snažila vycházet s Allison, jsem vyšla z kabinky, abych si tohle zvěrstvo mohla prohlédnout ve velkém zrcadle. Když jsem se vrátila, moje oblečení bylo pryč. Dnes večer se vydám hledat nůžky a bělidlo.

Scott mě odmítne jemným zavrtěním hlavou. Mám před sebou skoro celý jeden rok téhle šikany a nesmím ani vidět člověka, kterého se tím snažím chránit - svoji mámu. Část mého mozku se zachvěje panikou - jak na tom je? Mlátí ji zase její přítel? Dělá si o mě starosti?

„Bude se ti tady určitě líbit,“ prohlásí osel z Taco Bell - chci říct Ryan.

„To určitě.“ Můj tón prozrazuje, že se mi tu bude líbit asi tak, jako by se mi líbilo, kdyby mě někdo střelil do hlavy.

Scott si znovu odkašle a já přemýšlím, jestli mu nevadí, že by si lidi mohli pomyslet, že má nějakou chorobu. „Ryanův táta vlastní stavební firmu tady ve městě a je členem městské rady.“ Skrytá zpráva pro mě - ne že tenhle okamžik něčím poděláš.

„Jasně.“ Jasně. Příběh mého debilního života. Ryan je dítě bohatých rodičů, které má všechno. Táta, co vlastní město. Táta, co vlastní firmu. Ryan, kluk, který si myslí, že díky tomu může všechno, co se mu zamane.

Ryan po mně hodí bezstarostný úsměv, který mě trochu hypnotizuje. Jako kdyby ho vytvořil jenom pro mě. Je to nádherný úsměv. Dokonalý. Klidný. S náznakem d'olíčků. Slibuje přátelství a spokojenost a smích a vyvolává ve mně chuť se taky usmát. Moje rty sebou škubnou v odpověď, ale nemilosrdně je zarazím.

Proč si tohle způsobuju? Kluci jako on nestojí o holky jako já. Jsem pro ně jenom hračka. Kořist ve hře. A tyhle typy kluků mají stejná pravidla hry: usmívat se, zmanipulovat mě, abych si myslela, že jim na mně záleží, a pak mě odhodit, jakmile mě využijou. S kolika pitomými chcípáky se ještě musím vyspat, jen abych toho pak ráno litovala? Za poslední rok jich bylo až moc.

Zatímco poslouchám, jak Ryan lehce přešel do rozhovoru o baseballu se Scottem, přísahám sama sobě, že se chcípáky už skoncuju. I s tím, jak jsem se nechávala využívat. S tím vším je definitivní konec. A tentokrát už to neporuším - jakkoli osaměle si budu připadat.

„Jo,“ říká Ryan Scottovi, jako kdybych tam ani nebyla, jako kdybych nebyla dost důležitá na to, aby mě zahrnuli do své konverzace. „Myslím, že Reds mají letos dobrou šanci.“

Bože, jak Ryana nenávidím. Jak tady stojí celý dokonalý s dokonalým životem a dokonalým tělem a dokonalým úsměvem a předstírá, že mě ještě nikdy předtím neviděl. Mrkne na mě koutkem oka a mně konečně dojde, proč tak plýtvá šarmem. Snaží se zapůsobit na Scotta. Jakže? Zoufalství rozhodně potřebuje společnost. Nejenom můj život bude stát za nic.

„Zkoušel to na mě.“

Nastane ticho, jak moje slova přetnou ten idiotský rozhovor o baseballu. Scott si promne oči.

„Vždyť jsi ho právě poznala.“

„Ne teď. V pátek večer. Zkoušel to na mě a přitom mi celou dobu zíral na zadek.“

Radost. Čirá radost. Dobře, ne úplně čirá, ale rozhodně jediná radost, kterou prožívám od pátečního večera. Ryan si strhne kšiltovku z hlavy, prohrábne si rozčuchané pískově blond vlasy a znovu si čepici nasadí. Líbí se mi víc bez ní.

„Je to pravda?“ zeptá se Scott.

„A-ano,“ zakoktá Ryan. „Ne. Chci říct ano. Řekl jsem si jí o číslo, ale nedala mi ho. Ale byl jsem zdvořilý, to přísahám.“

„Zíral jsi mi na zadek. Fakt hodně.“ Pootočím se a trochu se nahnú, abych to mohla pěkně předvést. „Vzpomínáš si? Tady byla trhlina, přesně tady.“ Přejedu si prstem po zadní straně stehna. „A pak jsi mi zaplatil tacos. A pití. Takže z toho usuzuju, že sis ten výhled užíval.“ Zaslechnu tlumené mužské hlasy a podívám se na skupinu chlapů o kousek dál na chodníku. První upřímný úsměv se mi rozlije po tváři. Scott určitě ocení dobrou show. Když pořádně přitlačím, možná budu doma v Louisville už na oběd.

„Elisabeth.“ Scottův ztišený hlas zase připomíná dožraného kluka z karavanu. „Otoč se.“

Po Ryanově tváři vyskáčkou skvrny ve dvanácti různých odstínech červené. Dokonce se nedívá na můj zadek, ale na mého strýce. „Dobře... ano, zval jsem ji na rande.“

Scottovo dlouhé vedení zapracuje. „Zval jsi ji na rande?“

Ale no tak. Proč je tak překvapený? Nejsem přece pes.

„Ano,“ přizná Ryan.

„Fakt jsi ji chtěl vzít na rande?“

Ehm - ach jo. Scott zní nadšeně. Ne. O nadšení se opravdu nesnažím.

„Ano.“ Ryan rozhodí rukama. „Myslel jsem si... myslel jsem...“

„Že se nechám snadno sbalit?“ vyštěknu a Scott zamrká.

„Že je zábavná,“ opraví mě Ryan.

Jasně. Nepochybuju, že přesně tohle si myslel. „To sis spíš myslel, že bude zábava si se mnou vrznout. Nebo si prostě jen vrznout.“

„Tak dost,“ štekne Scott. Jeho přimhouřené modré oči srší hněvem, ale já si jen strčím ruce do tuhých kapes svých nových kalhot. Scott skloní hlavu, štípne se do kořene nosu a s velkou námahou zase na tvář nasadí ten falešný uvolněný úsměv. „Omlouvám se za svou neteř. Měla teď hodně náročný víkend.“

Nestojím o to, aby se za mě komukoli omlouval. A ze všeho nejmíň tomuhle arogantnímu debilovi. Moje ústa se otevrou, ale jediný Scottův pohled ze starých časů mi je zase zavře. Scott se zase změnil v pana Pokrytce. „Pochopím, když nebudeš chtít Elisabeth pomáhat ve škole.“

Ryan má ve tváři takový prázdný až moc nevinný výraz. „Nedělejte si starosti, pane Risku. Strašně rád Elisabeth pomůžu.“ Otočí se na mě a usměje se. Tenhle úsměv už ale není ani upřímný ani hřejivý - je odporně nafoukaný. Jen do toho, svalovče. Ani to nejlepší, co dokážeš, nebude dost.

RYAN

Stěny naší kuchyně bývaly karmínově červené. Když jsme byli malí, Mark a já jsme obvykle z autobusové zastávky až domů běželi a jakmile jsme se vříteli do kuchyně, přivítala nás vůně čerstvě napečených sušenek. Máma se nás vyptávala, jak jsme se měli, zatímco jsme si horké sušenky namáčeli do mléka. Když se táta vrátil z práce, chytil mámu do náruče a políbil ji. Mámin smích v tátově náruči byl stejně samozřejmý jako moje a Markovo neustálé vzájemné popichování. S rukou pořád ještě kolem mámina pasu se táta vždycky otočil na nás a zeptal se: „Jak se mají moji kluci?“ Jako kdybychom s Markem jeden bez druhého neexistovali. Díky renovacím, které táta dokončil minulý týden, je teď naše kuchyň vymalovaná na šedivo. A díky oznámení mého bratra a tátově reakci na ono oznámení letos v létě je teď nejhlasitějším zvukem v naší kuchyni cinkání příboru o porcelán.

„Gwen přišla na tvůj zápas,“ řekne máma. Je to teprve potřetí za posledních čtyřadvacet hodin, co se o tom zmiňuje.

Jo, s Míkem. „Mm-hm.“ Strčím si do pusy kus dušeného masa.

„Její matka říkála, že o tobě pořád mluví.“

Zaseknu se a podívám se na ni. Máma, hrdá na to, že ze mě dostala nějakou reakci, se usměje.

„Nech ho na pokoji,“ vloží se do toho táta. „Nepotřebuje, aby ho rozptylovala nějaká holka.“

Máma našpulí rty a začne dalších pět minut cinkání příborů o porcelán. To ticho štípe... jako mráz. Nejsem schopný to pnutí snášet o moc déle, a tak si odkašlu. „Říkal ti táta, že jsme potkali Scotta Riska a jeho -“ psychopatickou „- neteř?“

„Ne.“ Máma napíchne na vidličku koktejlové rajčátko, které se jí kutálí po míse se salátem. V momentě, kdy bodne do toho malého kulatého plodu, se zadívá upřeně na tátu.

„On má neteř?“

Táta její pohled snáší s podrážděnou netečností a následně se napije ze své lahve piva.

„Dala jsem ti skleničku,“ připomene mu máma.

Táta položí orosenou lahev vedle zmiňované skleničky přímo na dřevěný stůl - bez podtácku.

Máma se v křesle zavrtí jako vrána, která si načechrává peří na křídlech. Jediné, co jí chybí, je podrážděné krákorání.

Posledních pár měsíců s tátou večeříme v obýváku a díváme se u toho na televizi. Máma večeřet přestala poté, co odešel Mark.

Máma s tátou začali před několika týdny docházet do manželské poradny, i když mi to oficiálně ještě neoznámili. Potřeba vyzařovat dokonalost jim nedovoluje připustit takový

nedostatek, jako že jejich manželství potřebuje pomoc z nějakého vnějšího zdroje. Takže jsem na to přišel stejným způsobem, jako se v tomhle domě dozvídám všechno - zatímco jsem v noci ležel v posteli, zaslechl jsem je, jak se hádají v obýváku.

Minulý týden jim v manželské poradně doporučili, aby se pokusili uspořádat něco, čeho by se zúčastnila celá rodina. Dva dny se vydrželi hádat o tom, co by to mělo být, než se dohodli na nedělní večeři. Proto jsem pozval Marka. Nevečeřeli jsme spolu od té doby, co odešel, a kdyby se ukázal, možná bychom všichni čtyři našli nějaký způsob, jak spolu zase začít komunikovat. Zajímalo by mě, jestli táta s mámou vnímají tu prázdnotu na židli vedle mě. Mark měl v sobě kouzlo, které rodičům bránilo se hádat. Když se jeden z nich na druhého naštvál, Mark řekl nějaký příběh nebo vtip, a prolomil tím ledy. Tahle arktická zima v našem domě nikdy nepanovala, dokud tu bydlel.

„Jo, má neteř,“ řeknu a doufám, že se hovor dostane někam dál a že se nebudu cítit tak prázdně. „Jmenuje se Elisabeth. Beth.“ A dělá mi ze života peklo - které se nijak zvlášť neliší od nutnosti přetrpět tuhle večeři.

Rozlomím napůl suchar a namažu na něj trochu másla. Beth mě ztrapnila před Scottem Riskem a kvůli ní jsem prohrál výzvu. Upustím suchar - ta výzva. V hlavě mi zahoří jiskra. Chris a já jsme na ni nestanovili žádný časový limit, což znamená, že ještě pořád můžu vyhrát.

Máma si na klíně narovná ubrousek a přeruší mi tok myšlenek. „Měl by ses k ní chovat přátelsky, Ryane, ale udržuj si odstup. Riskovic rodina už léta nemá takovou pověst, jakou mívala kdysi.“

Tátova židle zavrže na nových dlaždičkách a on si znechuceně odkašle.

„Co je?“ vyzvídá máma.

Táta pokrčí rameny a místo odpovědi se soustředí na svoje hovězí.

„Chtěl jsi něco říct,“ připomene mu máma. „Tak to řekni.“

Táta odhodí vidličku na talíř. „Scott Risk má spoustu cenných kontaktů. Říkám ti, Ryane, dostaň se k ní blíž. Starej se o ni. Když mu uděláš dobrou službu, určitě ti to oplatí.“

„No jasně,“ zasyčí máma. „Porad’ mu přesný opak toho, co říkám já.“

Táta jí skočí do řeči a jejich zvýšené hlasy znějící přes sebe mi bolestivě pulsují v hlavě.

Ztratím chuť k jídlu, a tak odsunu svou židli od stolu. Kroutí mi to vnitřnosti, když poslouchám probíhající rozklad své rodiny. Na celé planetě neexistuje strašlivější zvuk.

Dokud nezazvoní telefon. Rodiče zmlknou, když se všichni tři podíváme na telefon a přečteme si u čísla volajícího Markovo jméno. Výbušná kombinace bolesti a naděje mi svírá hrdlo i žaludek.

„Nechte to být,“ zamumlá táta.

Máma při druhém zazvonění vstane a mně tluče srdce až v uších. No tak, mami, zvedni to. Prosím.

„Mohli bychom si s ním promluvit,“ řekne a dál se upřeně dívá na telefon. „Říct mu, že pokud to udrží v tajnosti, může se vrátit domů.“

„Jo,“ přidám se a doufám, že někdo z nich změní názor. Možná by se Mark tentokrát rozhodl zůstat a bojovat a ne mě opustit. „Měli bychom to vzít.“

Telefon zazvoní počtvrté.

„V mém domě ne.“ Táta celou dobu strnule zírá do svého talíře.

A potom se ozve záznamník. Mámin veselý hlas oznamuje, že nejsme doma, ale že můžete zanechat zprávu. Pak zazní pípnutí.

Nic. Žádná zpráva. Ani zapraskání. Nic. Můj brácha nemá koule na to, aby mi nechal zprávu. A já nejsem hloupý. Kdyby chtěl mluvit se mnou, mohl mi zavolat na mobil. Tohle byla zkouška. Pozval jsem ho na večeři a on zavolal, aby zjistil, jestli jsem jediný, kdo ho chce vidět doma. Vypadá to, že zkouškou neprošel ani jeden z nás.

Máma sevře v ruce perly, které má na krku, a naděje ve mně se změní ve vzteklé drásání. Mark odešel. Opustil mě a nechal mě, abych téhle zkáze čelil sám. Vyskočím ze židle a máma se na mě otočí s otázkou: „Kam běžíš?“

„Mám práci do školy.“

Nástěnka nad mým pracovním stolem se zatřese, jak prásknu dveřmi. Chodím po pokoji sem a tam a tisknu si hlavu v dlaních. Mám nějaký debilní domácí úkol a se schopností přemýšlet a klidem na soustředění jsem na tom asi jako člun na rozbouřeném moři. Potřeboval bych ten vztek vyběhat, vzpírat až do pálení svalů a trénovat nadhoz tak dlouho, až by mi upadlo rameno.

Nepotřebuju psát nějakou pitomou slohovku na čtyři stránky o čemkoli, co „chci“.

Židle před mým stolem popojede o pořádný kus dozadu, když se na ni svalím. Se stisknutím tlačítka se monitor probudí k životu. Kurzor na mě posměšně bliká z prázdné stránky.

Čtyři stránky. Jednoduché řádkování. Minimální okraje. Očekávání mé učitelky jsou příliš vysoká. Zvlášť když jsou, technicky vzato, ještě pořád letní prázdniny.

Moje prsty začnou tlouct do klávesnice. Hraju baseball už od tří let. A přestanu. Baseball... o tom bych měl psát. O tom něco

vím. Ale emoce, které se ve mně perou, se potřebují dostat ven. Táta s mámou by se rozzuřili jako býci na koridě, kdybych se rozepsal o skutečném stavu naší rodiny. Vnější dojem pro ně znamená všechno. Vsadil bych se, že své manželské poradkyni ani neprozradili pravý důvod, proč k ní vlastně docházejí.

Náhlé uvědomění utiší část mého hněvu. Neměl bych to dělat. Kdyby to někdo rozšifroval, dopadlo by to pro mě zle, jenomže právě teď ze sebe potřebuju dostat veškerou zlost. Smažu první větu a dám slova emocím, které se derou na svobodu.

George se probudil s mlhavou vzpomínkou na to, co bývalo, ale jediný pohled doleva přinesl trýznivé uvědomění toho, co je teď jeho nová realita. Čím se stal.

BETH

„Mohli by si mě pamatovat.“ Pondělky jsou na nic a stejně tak je na nic i první školní den v nejhorším vidlákově v USA. Opírám se o okno v kanceláři místního výchovného poradce a rozhlížím se. Výzdoba zhruba ze sedmdesátých let: obklady z falešného dřeva, stůl a židle z výprodeje ve WallMartu. Ve vzduchu visí pach plísně. Tohle je ukázková škola v zapadákově.

„O to právě jde, Elisabeth.“ Scott si listuje tlustou rozvrhovou brožurou. „Tvoje bývalá základní škola je jedna ze tří, ze které se chodí sem. Budeš tady nějaké lidi znát a obnovíš si stará přátelství. Co třeba domácí práce? Kdysi jsme spolu párkrát pekli sušenky, pamatuješ?“

„Beth. Jmenuju se Beth.“ Vypadá to, že ten člověk má nějakou poruchu paměti. „A když jsem naposled něco pekla, byly to brownies a dala jsem tam...“

„Dáme domácí práce do kategorie ne. Ale já dávám přednost jménu Elisabeth. Jak se jmenovala tvoje nejlepší kamarádka? Vozíval jsem tě k ní domů.“

A hrály jsme si s panenkami. Pořád a pořád dokola. Její máma nás nechávala používat na čajové sedánky pro panenky opravdové hrnečky. Měli opravdový dům s opravdovými postelemi a já tam hrozně ráda zůstávala na večeri. Měli teplé jídlo. Najednou se mi těžce polyká. „Lacy.“

„Jasně. Lacy Harperová.“

Dveře kanceláře se otevřou a výchovný poradce strčí dovnitř hlavu. „Jenom chvilíčku, pane Risku. Telefonuju s Eastwickou střední školou.“

Scott upustí svůj laciný úsměv. „Nespěchejte. Chodí na tuhle školu nějaká Lary Harperová?“ Zastřelte mě někdo. Hned. Okamžitě.

„Ano, chodí.“

Legrace stále pokračuje. Scott na mě mrkne. „Není to super?“

Svou odpověď trochu přehraju. „Úžasné.“

Bud' se rozhodl ignorovat můj sarkasmus, nebo věří tomu, že jsem nadšená. „Pane Dwyere, mohl byste Elisabeth dát do nějaké hodiny společně s Lacy?“

Pan Dwyer samým obdivem ke Scottovi málem spadne na zem. „Budeme se co nejvíc snažit.“ Stáhne se ze své vlastní kanceláře a zavře dveře.

„Dostal jsi po hlavě pálkou?“ Nemůžu uvěřit tomu, že ode mě Scott opravdu očekává docházku do téhle školy.

„Jenom když mi bylo pět a jenom ve dny, které mají čtyřicet hodin,“ zamumlá a dál si prohlíží brožurku s předměty. Jeho odpověď mě bodne do hrudníku. Snažila jsem se, jak to jen šlo, tuhle vzpomínku na svoje dětství vytěsnit. Můj děda, Scottův táta, mlátil jeho i mého otce. Tomu pak Scott bránil v tom, aby dělal to samé mně. „Co třeba španělština?“

Kupodivu se usměju. „Můj kamarád Rico mě naučil něco málo španělsky. Když je někdo moc netýkavý, můžu mu říct...“

„Zaškrtni si španělštinu.“

Sakra. Tohle mohla být zábava. „Vážně, Scotte. Fakt chceš, abych chodila do školy tady? Promyslel sis to pořádně? Tvoje domácí zvířátko se snubákem...“

„Allison. Jmenuje se Allison. Zkus si to říct se mnou. A-lli-son. Vidiš, není to tak těžké.“

„No dobře. Jí se líbí, jak tě všichni obdivují. Jak dlouho jí to vydrží, když se rozpomenou, že jsi jenom lidská skládka odpadu z karavanu kousek za Grovetonem?“

Přestane listovat sešitem. I když má oči pořád upřené na jednu stránku, vidím na něm, že už nechte. „Tím klukem už dávno nejsem. A lidi zajímá jenom to, kým jsem teď.“

„Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než si lidi vzpomenou na mě nebo na mámu?“ Chtěla jsem to říct hnusně, jako výhrůžku, ale vyšlo to úplně jemně, až se za to nenávidím.

Scott se na mě podívá a mně je odporný soucit v jeho očích. „Budou si tě pamatovat stejně, jako si tě pamatuju já - jako krásnou holku, která měla ráda život.“

Naštvaná, že pořád mluví o tom nešťastném ubohém dítěti, uhnu pohledem. „Ta umřela.“

„Ne, neumřela.“ Odmlčí se. „A co se týče tvojí mámy, ta se přistěhovala do města ve druháku a vypadla, když jí bylo ještě patnáct. Tu si nikdo pamatovat nebude.“

Zaútočí na mě nevolnost a ruce mi sjedou k břichu. Scott u toho nebyl, když do našeho karavanu dorazili policajti, a nebyl tam, aby mi osušil slzy. Tohle je malé město a všichni se znají se všemi. I když slibovali, že nic z toho večera neprozradí, jsem si jistá, že někdo o tom promluvil.

„A co bude s náma oběma, když si někdo vzpomene na tátu?“ zeptám se. „To už tě nikdo uctívat nebude. Tohle je hloupá chyba, Scotte. Pošli mě domů.“

„Pane Risku?“ Výchovný poradce z Hicksvillu znovu strčí hlavu do místnosti. Jeho nadmíru velké čelo křížují ustarané vrásky a v ruce svírá fax, až mu bělají klouby. Říkala jsem mu přece, že na Easrwicku jsem excelovala v bytí po škole. „Můžete na chvíli?“

Nahnu hlavu a uvažuju, jakými slovy uvést pana Dwyera do rozpaků. „Co to bylo za předmět, který jsi mi chtěl zapsat? Hmm.“ Poklepu si prsty o bradu. „Pokročilá angličtina?“

„Sedni si, Elisabeth.“ Scott začíná být opravdu dobrý v požadavcích pronášených tichým hlasem. „Dobře, pane Dwyere, pojďme se pobavit o rozvrhu.“

RYAN

Dámy a pánové, skloňte hlavy a řekněte amen. Neteř Scotta Riska přestupuje na Bullit Counry High a moje prohraná výzva je zpátky ve hře. Kličkuju přelidněnou školní chodbou a sem tam si poskočím. Porážka je odpudivé slovo. Slovo, které teď už nemusím akceptovat.

Moje nálada se propadne, když zhlédnu Chrise, jak svým tělem tlačí Lacy ke skřínkám. On hlavu pomalu sklání a ona ji zase zvedá. To není zrovna nejlepší pozice, když zástupce ředitele právě vyšel ze své kanceláře. Minulý rok přednášel všem třetím ročníkům o hormonech, pohlavních instinktech a jejich následcích pro ty, kdo poruší pravidla ohledně udržování tělesného odstupu. V jednodušším jazyce - pokud vás načapají, jak stojíte příliš blízko osoby opačného pohlaví, budete celé odpoledne po škole. A tým státních šampionů potřebuje trénink, ne poškolu.

„Zadní sedadlo by posloužilo.“ Opřu se o skříňky vedle Chrise a Lacy, abych přicházejícímu zástupci ředitele zakryl výhled. „Nejlíp mimo areál školy.“

Chris zasténá, když mu Lacy položí ruku na prsa a odstrčí ho postupně až do „přijatelné“ vzdálenosti od svého těla. Pak Lacy vydechne znechucený povzdech. „Dobré ráno, Ry.“

„Jdi pryč,“ řekne nekompromisně Chris.

„Zástupce ředitele brousí po chodbách a my nebudeme posouvat trénink jako loni jenom proto, že ty někde sedíš po škole.“

Chris si povzdechne úplně stejně jako Lacy. „Potřebuješ holku.“

„Přesně!“ Lacy rozhodí rukama, „Já to říkám už několik měsíců. Ale ne žádnou pekelnou holku. Peklem už jsme si prošli. Už mě unavovalo pořád u sebe nosit krucifix. Uvažovala jsem, že bych nosila svčenu vodu, jenomže to bych se musela nějak vplížit do kostela a pak...“

„Nech toho,“ umlčím ji. Mezi Gwen a Lacy byla vždycky nějaká zlá krev, ale jednou jsem s Gwen chodil a nebudu tolerovat, aby o ní kdokoli mluvil tak neuctivě.

Poprvé zazvoní, a tak se všichni tři vydáme na hodinu angličtiny. V uličce mezi skřínkami čtvrtáků a třetáků na nás čeká osamocený Logan a jeho věčná znučenost z něj doslova odkapává. Chodí s námi na tolik předmětů, kolik mu rozvrh dovolí. Pro legraci. Pro přátelství. A proto, aby Lacy a Logan mohli mně a Chrisovi pomáhat s domácími úkoly.

Logan si bere předměty pro čtvrtáky, protože je chytřejší než Einstein a protože lidi z téhle školy jsou většinou blbí jako štoudve. Příští rok už pro něj nebudou žádné předměty na dost pokročilé úrovni, takže ho pravděpodobně strčí do nějakého temného kouta v knihovně a budou předstírat, že neexistuje.

Rozhlédnu se po chodbě ve snaze zachytit Beth. „Takže, k té pokračující výzvě z pátku.“

„Chceš říct k té výzvě, kterou jsi v pátek prohrál.“ Chris vejde do učebny angličtiny a zabere naše obvyklá místa u okna. Lacy se zdrží na chodbě nějakým holčičím švitořením.

„Ne, myslím tu výzvu, kterou se chystám vyhrát.“

Chris se nevěřícně pousměje. „Logane, slyšíš, co to plácá za blbosti?“

Logan sebou praští na židli a nahrbí se. „Prohrál jsi, Ryane. Těžce jsi prohrál.“

„Těžce?“ zeptám se.

„Byla to největší legrace za poslední týdny,“ prohlásí Chris. „Víš co, připomenu ti ten moment. Ahoj, já jsem Ryan. Chci tvoje telefonní číslo.“ Nastaví ruku Loganovi. „Počkej, nech mě přemýšlet. Měla takový velmi elegantní způsob vyjadřování. Jasně, myslím, že její odpověď byla: „Naser si.““

„Jmenuje se Beth.“

„Zjistit její jméno nebylo předmětem výzvy.“ Chris, rozhodnutý nedovolit paní Roweové, aby zabavila všechny jeho pokrývky hlavy jako minulý školní rok, si schová čepici do zadní kapsy u kalhot. „Prohrál jsi. Buď chlap. Přiznej si to. Nebo nás nech, abychom si z tebe dál stříleli. Obojí bude fungovat.“

„Mě baví si z něj střílet,“ řekne Logan.

Ztlumím hlas a nahnu se do uličky, aby mě slyšeli jen Chris s Loganem. Mám jenom omezenou příležitost, a čím delší dobu zůstanou všichni v nevědomosti ohledně jejího strýce, tím větší šanci mám, že z ní to číslo dostanu. Scott je pro tuhle školu bůh, což z ní

automaticky dělá polobohyni. „Její pravé jméno je Elisabeth Risková a je to neteř Scotta Riska.“

„Beth.“ Na moji lavici ztěžka dopadne hromada učebnic.

Všichni tři sebou škubneme a podíváme se nahoru. Černé vlasy, kroužek v nose a přiléhavá bílá košile rozepnutá bezstarostně blízko těm místům, do kterých kluci zíravají. Tedy aspoň já tam zírám. Bože můj; ta holka je sexy.

„Řeknu ti to pěkně pomalu a jednoduchými slovy, abych si mohla být jistá, že to zvládneš zpracovat. Jestli mi ještě jednou řekneš Elisabeth, zařídím, že nikdy nebudeš moct zplodit dítě. A jestli řekneš komukoli dalšímu, čím jsem neteř, budeš už dýchat jenom skrz trubičku zaraženou do krku.“

Chris se zachechtá a je to ten hluboký hrdelní smích, který mě varuje, že se řítím do něčeho opravdu nepěkného. „Rád tě poznávám. Ryan nám zrovna sděloval, jak strašně moc stojí o to, aby ti mohl zavolat, není to tak, Ryane?“

Cink cink. Chris zazvonil na začátek druhého kola a neskrývaně porušil pravidla fair play zasahováním do hry Dobrý krok, protože já bych udělal přesně to samé. „Snažil jsem se tě ráno najít, ale sekretářka říkala, že jsi na schůzce s výchovným poradcem.“

Nato mě probodnou její modré oči a jedno obočí se jí pomalu zvedá směrem k vlasům. Ticho, které se rozpíná mezi námi, začíná být nesnesitelné. Chris se zavrtí na židli a Logan se nahrbí ještě o pár centimetrů víc. Přesuji si, aby odešla, ale potřebuju její přítomnost k tomu, abych vyhrál. Soustředím se na to, abych udržel uvolněný výraz ve tváři. Když jenom vydechnu, Skejtářka bude vědět, že má navrch.

„Mm-hm,“ odpoví konečně. „To jsem mohla čekat, že uděláš. Chcepáci tyhle věci dělávají. Takže tady je dohoda. Já se budu vyhýbat tobě, ty se budeš vyhýbat mně, a když se mě strýc doma zeptá, jestli ses o mě dneska postaral, tak se zaculím jako nějaká z těch ubožáček na chodbě a budu se rozplývat nad tím, jak bych to já bezbranná chuděra v té velké ošklivé škole vůbec nezvládla, kdyby tam nebyl velký silný Ryan a nepomohl mi.“

„Ty se umíš culit?“ zeptá se Logan.

Vrhne na něj vražedný pohled. Logan jen pokrčí rameny. „Nepřipadáš mi jako ten typ holky, co by se culila. Ale to jen tak.“

Do háje, Logan se do hry vmísil taky, což znamená, že si na moji prohru bude chtít vsadit. Je načase to začít zachraňovat. „Tohle je Chris a Logan. Hrajou se mnou baseball. Chris má přítelkyni, se kterou si určitě budeš rozumět. Jestli chceš, můžeš si na oběd sednout k našemu stolu.“

„Bože můj, ty jsi fakt mentálně postižený.“

Zazvoní na hodinu, Skejtářka přejde třídu a usadí se v koutě na opačné straně. Tak to bychom měli. Oba moji kamarádi se usmívají tak potutelně, až mám chuť jim nakopat zadky.

„Dvacet dolarů, že tě do oběda pošle do prdele. Doslova,“ prohlásí Chris.

„Třicet, že tě do oběda zabije,“ přisadí si Logan.

„Dostanu z ní to číslo.“ Ti dva se rozchechtají a mně se při pomyslení na další prohru zatnou bicepsy. List jednoho z mých sešitů mačkám v pěsti. „Myslíte si, že na to nemám?“

„Na tohle fakt ne,“ odpoví Logan.

„Dokážu vám, že se mýlíte.“ Koutkem oka se zadívám na Beth. Se skloněnou hlavou a tváří skrytou za dlouhými černými vlasy si něco čmárá do sešitu a pero při tom má v levé ruce. Hmm - levačka.

Chris zavrtí hlavou. „Sorry, brácho. To, že Beth teď chodí sem na školu, mění pravidla hry. Víš co, čísla jsou na ty, co už je nikdy neuvidíme. Ty tady máš měsíce na to, abys ji zpracoval. Jestli chceš vyhrát, tak se budou muset zvednout sázky - musíš ji pozvat na rande a ona to musí přijmout.“

„A to rande musí proběhnout někde na veřejnosti a trvat nejmíň hodinu,“ dodá Logan. „Aby se na to dalo dohlídnout.“

Neměl bych se do toho pouštět. Jestli to podělám, můžu si na sebe poštvat Scotta Riska - jenomže na druhou stranu, když na to půjdu správně, bude mi Scott Risk zobat z ruky. Málem mě prosil, abych se spřátelil s tímhle zplozencem satana. A navíc, jestli vycouvám z téhle příležitosti, znamená to, že jsem prohrál - a já neprohrávám.

„Dobrá,“ uzavřu to. „Výzva přijata.“

Hra začíná, Skejťáčko. Hra začíná.

BETH

Potřebuju cigaretu a nějakého kuřáka, který by mi věřil. Naneštěstí jsem za ty čtyři hodiny svého života v tomhle středoškolském hororu ani jedno z toho nepotkala. Zatímco třetí a čtvrtí směřují do jídelny na oběd, sleduju z bezpečné vzdálenosti dva dlouhovlasé kluky ve vytahanych džínách. Doufám, že jednoho z nich přemluvím, aby mi dal šluka.

Zahnou za roh a já jim nechám vteřinku náskok. Když přijdu dřív, než si zapálí, budou dělat, jako by nic. A já nebudu mít co říct, abych je přesvědčila, že je nenapraskám. Do hajzlu, sama bych si to nevěřila. Nová holka v upjaté bílé halence.

Už jsem jim dala času dost. Vyrázím za roh a připravuju se na to, jak jim řeknu, aby se uklidnili, ale slova mi uvíznou v hrdle. Nikdo tam není.

Je to krátká boční chodba s dvojitými dveřmi vedoucími ven. Pospíším si k oknu a zahlédnu ty dva, jak se krčí a kličkují parkovištěm. Praštím se hlavou o dveře. Sakra. Vůbec by mě nenapadlo, že se chystají zatahnout vyučování. První den. To je síla.

Ozve se zaťukání a mně málem vyskočí srdce z hrudi, ale s jediným mrknutím skrz okno úplně roztaje. Je to on. Moje tělo ochabne úlevou. Opravdu je to on. Zatlačím do dveří a v okamžiku, kdy teplé letní slunce pohladí mou tvář, mě Isaiah sevře ve své náruči. Normálně bych to neudělala - nedotýkala bych se ho takhle vědomě. Dneska mi to nevadí. Po pravdě se na něj úplně vrhnu.

„Nic se neděje.“ Isaiah mě políbí do vlasů a rukou si přidržuje mou hlavu co nejbliž u sebe. Políbil mě. Tohle objetí by mě mělo rozčilovat a měla bych ho odstrčit. Tohle přece neděláme. Ne když jsme střízliví. Dneska mě dotyk s ním naopak vybízí, abych se ho držela ještě pevněji.

„Jak jsi to věděl?“ zamumlám do látky jeho trika.

„Domyslel jsem si, že si budeš chtít jít zakouřit. A kdo to tady dělá, dělá to na tomhle místě.“ Jeho srdce bije v silném, klidném rytmu. Stávalo se, že při svém hledání stavu beztlíže jsem zašla moc daleko. Vypila jsem příliš moc. Vdechovala víc, než bych měla. Spustila se s týpkou, co pro mě neznamenal nic dobrého. Dostávala jsem se za tu beztlíži jako balónek, kterému se přetrhl provázek – opuštěná v hrozné propasti. Isaiah mi dokázal jediným dotykem vrátit pevnou zem pod nohama. Jeho ruce byly jako kotva, která mě držela, abych neodletěla pryč. Jeho pravidelný tlukot srdce jako upomínka, že mě nikdy nepustí.

Zdráhavě mezi námi udělám volný prostor. „Jak jsi věděl, že budu zrovna v téhle škole?“

„To ti vysvětlím později. Pojd', než nás někdo chytí.“ Napřáhne ke mně ruku.

„Kam?“ Nahrávám mu, i když vím, co budu muset odpovědět. Chci mít ten sen - i kdyby jen na vteřinu.

„Kam budeš chtít. Jednou jsi říkala, že chceš vidět oceán. Pojedeme k oceánu, Beth. Můžeme tam žít.“

Oceán. Představa v mé hlavě ožívá. Já ve starých vybledlých džínách a tílku. Vlasy mi divoce vlají ve větru. Isaiah s vyholenou hlavou a do půl těla nahý s tetováním, které děsí kolemjdoucí turisty. Budu sedět na vyhřátém písku s bosýma nohama a sledovat, jak se vlny tříští o břeh, zatímco on bude sledovat mě. Isaiah si mě vždycky hlídá.

Obejmu si rukama vlastní tělo a sevřu lem své halenky, abych se udržela a nechytla se jeho.
„Nemůžu.“

Pořád má ruku napřaženou ke mně, ale pod vahou mých slov trochu zakolísá. „Proč ne?“

„Protože když uteču, když poruším Scottova pravidla, pošle moji mámu do vězení.“

Isaiahova ruka se sevře v pěst a klesne mu k boku. „Nasrat.“

„Je to moje máma!“

„Nasrat taky. A vůbec, proč jsi vlastně v pátek večer byla s ní? Slíbila jsi mi, že se od ní budeš držet dál. Ubližuje ti.“

„Ne, to byl její přítel. Máma by mi nikdy neublížila.“

„Nechala tě, aby ses vymáchala v těch jejích sračkách, a dívala se jinam, když si z tebe udělal hadrovou panenku. Tvoje máma je noční můra.“

Z parkoviště se ozve prasknutí dvířek od auta a my vklouzneme do kouta, každý na své straně dveří.

„Musíme si promluvit, Beth.“

Souhlasím. To musíme. Kývnu směrem k borovému háji. „Pojď tam.“

Isaiah vystrčí hlavu a rozhlédne se kolem. Pokyne mi rukou, abych vyrazila. Neběžíme.

Jdeme úplně potichu. Když už jsme dost hluboko mezi stromy, otočím se a čekám na otázku, která ho musí rvát na kusy.

„Lhala jsi mi.“ Isaiah si strčí ruce do kapes a zahledí se na hnědé borové jehličí na zemi.

„Tvrdila jsi mi, že jsi nikdy nepoznala tátu.“

Dobře. Žádná otázka, ale výčitka. Taková, jakou si zasloužím. „Já vím.“

„Proč?“

„Nechtěla jsem o tátovi mluvit.“

Pořád se dívá na ty debilní jehličky. Před pár lety jsem Isaiahovi řekla o svém otci stejnou lež, kterou jsem říkala všem ostatním. Isaiaha to tak dojalo, že mi řekl něco, co nikomu jinému do té doby neprozradil - že jeho matka vůbec netuší, kdo je jeho otcem. Lež, kterou jsem Isaiahovi řekla, ho ke mně připoutala na celý život. Když mi došlo, co nás tak stmelilo, že Isaiah věřil, že máme oba z otcovské strany jenom jeden velký otazník, bylo už moc pozdě na to, abych mu přiznala pravdu.

„Víš, jak to chodí.“ Rozčiluje mě zoufalství v mém vlastním hlase. „Lidi milují drby, a když se něco doslechnou, tak se v tom vrtají a vrtají, a já už jsem o tom bastardovi nechtěla nikdy slyšet. Když jsem ti řekla, že nevím, kdo je můj otec, netušila jsem, že ty to tak opravdu máš. Netušila jsem, že to je věc, která z nás udělá kamarády.“

Při slově kamarádi zavře oči a čelist mu poskočí, jako kdybych řekla něco, co ho zbolelo.

Ale my jsme kamarádi. Je to můj nejlepší kamarád. Můj jediný kamarád.

„Isaiahu...“ Musím mu něco dát. Něco, co mu naznačí, jak moc pro mě znamená. „To, co se stalo s mým tátou...“ Bolí mě i dýchat. „Když jsem byla ve třetí třídě...“ Tak už to řekni!

Isaiah se na mě podívá svýma šedýma očima. Něha v nich ustupuje náznaku rozčilení. „Je tvůj otec někde tady?“ Rychlým pohybem dravé šelmy udělá několik kroků směrem ke mně.

„Jsi v nebezpečí?“

Zavrtím hlavou. „Ne. Je pryč. Táta a strýček Scott se vždycky navzájem nenáviděli. Scott ani nevěděl, že od nás táta odešel.“

„Tvůj strýc?“

„Je to debil, ale v životě by na mě nevztáhnul ruku. Přisahám.“

Isaiah zamrká a to rozčilení mu vyprchá z očí, ale svaly se mu pořád zatínají vzteky. „Věřil jsem ti.“ Jeho tři jednoduchá

slova mi párou vnitřnosti.

„Já vím.“ Ted' aspoň můžu být upřímná. „Strašně ráda bych odjela s tebou.“

„Tak pojed'.“

„Je to moje máma. Čekala bych od tebe, že to pochopíš.“

To byla rána pod pás. Zůstanu tiše a nehybně stát a čekám, až spolyká demony, kteří se z něj derou ven.

„Já to chápu,“ opáčí tvrdým hlasem. „Ale to neznamená, že s tím souhlasím.“

V pořádku. Odpustil mi. Pořád mě žere pocit viny, ale aspoň se mi při té hostině uvolňují svaly v břiše.

„Pěkná halenka,“ prohlásí a já se usměju jeho hravému tónu.

„Jdi do prdele.“

„Konečně, to je moje holka. Báł jsem se, že z tebe během první hodiny vycucali všechno charisma.“

„Nejsi tak daleko od pravdy.“ Času rychle ubývá. Přišla jsem o všechno. Nesmím přijít ještě o něj. „Co budeme dělat?“

„Jaké jsou strýčkovy podmínky?“

„Nesmím utíkat a nesmím se vídat s tebou ani s Noahem.“ Scott prohlásil, že chce, abych na svůj starý život úplně zapomněla. Že jediný způsob, jak začít znova, je s čistým štítem a jestli si nehodlám svou minulost amputovat sama, je ochotný to udělat za mě.

Isaiah se zašklebí. „A dál?“

„Nevynechávat školu. Nechovat se drze k jeho manželce a k učitelům a k lidem vůbec.“

„To jsi v hajzlu.“

„Jdi do prdele, fakt.“

„Taky tě miluju, sluníčko.“

Nevšímám si ho. „Dobré známky. Žádné kouření. Žádné drogy. Žádný alkohol. A... žádný kontakt s mámou.“

„Hmm. S tím posledním bych souhlasil. Tentokrát bys to mohla zvládnout, ne?“

Podívám se na něj. Dělá si ze mě legraci. Bože, je tak otravný. „Nemluvit vulgárně.

Dodržovat večerku.“

Hlava mu škubne nahoru. „Nechává tě chodit ven?“

„Nejspíš s GPS zašitou pod kůží na čele. Musím mu hlásit každou vteřinu z každé vycházky, kterou mi povolí. Co myslíš?“

„Myslím si, že ty jsi bystrá holka, která by zmanipulovala i d'ábla, aby jí ukázal cestu z pekla. Ty se dostaneš ven z toho domu a já si pro tebe přijedu. Jakýkoli den. Jakoukoli hodinu. A bezpečně tě vrátím domů před večerkou.“

Naplnuje mě naděje, ale to nestačí. Potřebuju víc než jenom Isaiaha. Potřebuju něco jiného.

Prsty si pohrávám s lemem své halenky. „Vezmeš mě podívat se za mámou?“

Povzdechne si. „Ne. Neudělalo by to žádnou dobrotu.“

„Ale on ji zabije.“

„Nech ho. Ona se rozhodla.“

Zavravorám dozadu, jako kdyby mě praštil. „Jak můžeš tohle vůbec říct?“

Do jeho očí se vrátí vztek. „Jak? Pár měsíců zpátky se jenom dívala, jak před ní krvácíš. Jak se k tomu bastardovi mohla vrátit? Jak tě teď mohla nechat, abys to vzala na sebe? Nesnaž se ve mně vyvolat soucit. Nikdo s tebou nebude takhle vyjebávat. Rozumíš mi?“

Přikývnu, abych ho uklidnila, ale hodlám najít nějaký jiný způsob. Isaiah má pravdu. Dokážu oblafnout Scotta, udržet si přátelství s Isaiahem a najít, způsob, jak se postarat o mámu.

Isaiah něco vytáhne ze zadní kapsy kalhot a strčí mi to.

V ruce mám úplně nový šedý mobil. „Viděli jsme s Noahem, jak Scott zahazuje tvůj mobil, tak jsem ti koupil nový a zahrnul tě do svého plánu.“

Nasadím úsměv. „Ty máš plán?“

Pokrčí rameny. „Noah a já máme plán a ty do něj patříš. Je to tak levnější.“

„To je...“ Jako kdyby to vymyslela Echo. „Takové dospělé.“

„Jo. Noah tohle poslední dobou dělá hodně.“

„Jak jsi to věděl? Že budu tady? V Grovetonu? Ve škole?“

Isaiah se soustředěně dívá na stromy. „To Echo. Na policejní stanici seděla dost blízko u tvého strýce a mámy, a tak zaslechla něco o tom, co se chystá. A pak ukecala Shirley, aby nám vyklopila i zbytek. Scott Shirley řekl, co má v plánu.“

„Super,“ zamumlám. „Jsem zavázaná té psychopatce.“

V okamžiku, kdy to vyslovím, pocítím hryznutí svědomí. Echo není úplně šílená, ale pravda je, že naše vztahy jsou malinko napjaté. Je milá a hodná a Noah je s ní šťastný, ale přinesla s sebou změny... až moc změn... a jak by se mi to mohlo líbit?

Přešlápne ze strany na stranu. To není dobré znamení.

„Co ještě, Isaiahu?“

„Echo prodala obraz,“

Zvednu obočí. „No a?“ Echo prodává svoje obrazy už od letošního jara.

Isaiah znovu sáhne do své zadní kapsy a vytáhne z ní paklík bankovek. Panenko Maria, asi začnu taky malovat. „Byl to jeden z jejích oblíbených. Něco, co malovala pro bráchu, než umřel. Noah se rozčiloval, když to zjistil.“ Podá mi peníze. „Udělala to kvůli tobě.“

Naštvaná. Jsem víc než naštvaná. „Nestojím o její dobročinnost.“ Neudělala to kvůli mně.

Udělala to kvůli Noahovi a Isaiahovi, ale hlavně to udělala proto, abych jí byla zavázaná, a dobře ví, že hrdost je jedna z mála věcí, které právoplatně vlastním.

Isaiah přiskočí ke mně a strčí mi peníze do kapsy u kalhot, aniž by mi dal šanci uhnout.

„Vezmi si to. Chci vědět, že u sebe

něco máš, kdybys musela rychle něco platit. Dlužím ti to.“

Paklík bankovek v zadní kapse mi připadá těžký. I když jsem odhodlaná tenhle rok přežít, taky vím, že život je pes. Je lepší být připravená.

Zazvoní konec pauzy na oběd. „Musím jít.“

Jak procházím kolem něj, Isaiah mě uchopí za ruku. „Ještě něco.“ Oči mu ztmavnou jako stíny. „Zavolej mi. Kdykoli. Přísahám, že se ozvu.“

„Já vím.“ Trvá mi pár vteřin sebrat odvalu, abych to vyslovila, ale Isaiah je můj nejlepší kamarád a stojí mi za to.

„Děkuju.“

„Pro tebe cokoli.“ Pustí moji ruku, a jak se vracím zpátky do školy, přejíždím si prsty po kůži, která mi z jeho dotyku pořád žhne. Je to můj kamarád... můj jediný kamarád.

Zatáhnu za kliku těch samých dveří, kterými jsem se dostala ven, a moje srdce se sevře, když zůstanou zavřené. Ne. Porušila jsem základní pravidlo utíkání: vždycky se ujisti, že proklouzneš zpátky dovnitř. Zalomcuju klikou. Nic. Zalomcuju klikou vedlejších dveří. Stejný výsledek. Hrůza mi zajiskří hluboko v břiše a v jediném okamžiku se rozhoří do záchvatu paniky. Budu mít průsvih, když se nedostavím na příští hodinu. Až to zjistí Scott, raní ho mrtvice.

Znovu sevřu kliku, tentokrát oběma rukama. „No tak!“ vykřiknu. Dveře povolí. Vyletí z nich ruka, chytí mě a vtáhne dovnitř budovy.

Vzhlédnu ke svému zachránci a všechno uvnitř mě roztaje, když se zadívám do těch nejkrásnějších hnědých očí, které na mě shlíží. Jejich majitel ovšem ten moment pokazí, když promluví: „Nejsem si jistý, jestli tvůj strýc myslel zrovna tohle, když mě žádal, abych ti pomohl se rozkukat.“

„Do hajzlu, můj život je na hovno,“ zamumlám.

Je to Ryan. Tohle město fakt nenávidím.

RYAN

Skejťáčka je v tuhle chvíli na straně poražených. Vyškubne mi ruku a zadívá se na mě svýma modrýma očima, které nikdy nemrkají. „Nestojím o tvoji pomoc.“

Vítězství je krásný pocit. Úžasný. Žene mě výš než cokoli jiného na světě. Svíravý pocit v žaludku a tlak, které tak často pociťuju, jsou pryč. Vítězství mi uvolňuje svaly, díky němu držím hlavu vztyčenou a ať se propadnu, jestli mi nevykouzlí úsměv na tváři. „Možná o ni nestojíš, ale rozhodně ji potřebuješ.“

Zazvoní podruhé a Beth mě praští do ruky, když se prosmýká kolem. Dvacet dolarů na to, že si myslí, že jde pozdě na hodinu. „Tohle je teprve druhé zvonění.“

Zaváhá a narovná se v zádech jako pravítko. „A kolik jich je?“

„Po obědě?“ Nenuceně popojdu blíž k ní. Tohle je moc velká legrace „Tři. Jedno na konec oběda. Pak varovné zvonění dvě minuty před začátkem hodiny. A pak zvoní na hodinu.“

Beth pomalu vypustí vzduch skrz svoje dokonale tvarované rty a svaly ve tvářích se jí s úlevou uvolní. Ta holka je sice pekelně sexy, ale je to s ní taky pekelně těžké. Kdybych nebyl přijal tu výzvu, hodil bych ji do jednoho pytle s těmi, kterým je potřeba se za každou cenu vyhýbat jako moru. „Co máš teď za předmět?“

„Jdi do hajzlu.“ Beth vyběhne přes chodbu a já ji následuju volným tempem. Skříňky se s cvakáním otvírají a zavírají. Chodby naplňuje švitoření. Lidi se zastavují a zírají, když se Beth nese kolem. Nese se - přesně tohle ta holka dělá. Hlavu drží vztyčenou a patří jí prostředek chodby. Od doby, kdy jsem byl v prváku, už na tuhle školu pár studentů přestoupilo, ale všichni strávili prvních několik týdnů snahou vsáknout se do zdi. Beth ale ne. Boky se jí pohupují takovým lehounkým pohybem, který zaujme každého kluka - včetně mě.

Beth se dívá na čísla nade dveřmi učeben a nepochybně hledá třídu, ve které má mít pátku hodinu. Přidám do kroku a doženu ji, když vytahuje ze zadní kapsy kalhot pomačkaný rozvrh hodin. Palcem přejíždí po papíru, dokud nenajde svůj cíl: péče o zdraví a tělocvik.

Pravděpodobnost výhry se právě zvedla v můj prospěch. Je to i moje příští hodina. „Ukážu ti, kde to je.“

„Sleduješ mě? Jestli jo, tak dostaneš na prdel.“

„Od koho? Od toho týpka, se kterým ses tahala po parku?“ Dělá mi potíže uvěřit, že by tak super chlap jako Scott risk nechal svou neteř chodit s tím potetovaným klukem, ale možná je právě tohle důvod, proč ji dal na jinou školu. Člověka, co se stará o rodinu, si prostě musíte zamilovat. „Je mi líto, že ti to musím říkat, ale umím si poradit.“

Beth se zamračí tak, až by mohla vraždit pohledem. „Vyhrožuj Isaiahovi a prdel ti natrhnu já.“ Zachechtám se při pomyslení, jak se po mně ohání tahle drobná černovlasá hrozba. Rány od ní by mi připadaly asi tak, jako kdyby králík chtěl pokousat lva. Podle toho, jak si kouše rty vidím, že ji můj smích vytáčí. Je načase s touhle pitomostí skončit. „Jenom se snažím být nápomocný.“

„Nápomocný? Chceš říct, že se snažíš pomoci sám sobě. Jsi jedna velká, chodící erekce nadržaná na mého strýce.“

Sval vedle oka mi zakmitá. I králíci můžou někdy dostat vzteklinu a Scott mě varoval, že je trochu drsná na povrchu. Zapomněl zmínit, že žiletky jsou její nejjemnější vrstva. Otevřu pusku, abych se ji zeptal, co je s ní sakra špatně, když mezi nás vklouzne Lacy. Vrhne na mě varovný pohled. „Nech to na mně.“

„Pojď brácho.“ Chris pokrčí obočí a já si uvědomím, že za námi Lacy poslal, protože si myslel, že mi tím překazí nějaký tah ve hře. „Jdeme na hodinu.“

„Jo.“ Na hodinu. Chci vyhrát tuhle výzvu, ale to se mi nepodaří, když se neudržím pod kontrolou. Následuju Chrise, ochotný udělat cokoli, abych se dostal pryč od Beth.

BETH

Okamžitě potom, co se ke mně Ryan otočí zády, se svezu na zem po fialové skřínce. Do nosu mě praští štiplavý pach nové

barvy. Pozor - skříňka je čerstvě natřená a já budu mít fialový zadek.

Plná chodba cizích studentů na mě civí, jako bych byla nějaké exotické zvíře zavřené v zoo. Polknu, když se dvě kolemjdoucí holky začnou chichotat. Obě natahují krky, aby si mohly líp prohlédnout novou školní atrakci. Lidi mají sklon ostatní soudit. Právě teď soudí mě.

„Mívala jsi blond vlasy,“ prohodí Lacy.

Co sakra mají všichni v tomhle městě s barvou mých vlasů? Sotva poznávám holku, kterou jsem kdysi považovala za svoji kamarádku. Přeměřovaly jsme si jedna druhou na hodině angličtiny a snažily se odhadnout, jestli ta druhá je opravdu ta, kdo si myslíme. Lacy má stejně kaštanově hnědé vlasy, jako když jsme byly děti. Stejně dlouhé, ale ne tak jemné. Teď jsou mnohem hustší. Kývne na Ryanova kamaráda Chrise, aby šel za ním do třídy, a Chris jde.

„A ty ses dřív bavila s fajn lidma,“ odpovím.

Pravý koutek se jí maličko zvedne. „Dřív jsem se bavila s tebou.“

„To jsem právě řekla.“

Zazvoní a několik posledních opozdílů se nažene do třídy. Mám to ale štěstí, že mám další předmět společný s Ryanem. Odstrčím se ode zdi, zkontroluju, jestli nemám zadek od barvy a připadám si vyvedená z rovnováhy, když mě Lacy následuje.

Partičky kamarádů se vytvoří s rychlostí švábů prchajících před světlem. Ryan a pár dalších kluků sedí u stolu v zadní části místnosti, jako kdyby byli dárek pro holky od samotného Boha. Jejich drahé džíny a trička s těmi debilními týmy, kterým fandí, vyřvávají do světa, že uvnitř skrývají vypatlané sportovce. Podám svůj registrační list učiteli, který je zabraný do rozhovoru se dvěma stejně ztracenými případy. Baví se o baseballu, fotbalu, basketu. Bla, bla, bla. Asi to tak chlapi mají, že si potřebují povídat o hrách, v nichž figurují nějaké koule.

Lary sebou plácne na židli k volnému stolu a vykopne z pod něj druhou pro mě. „Ryan povídal, že si teď říkáš Beth.“

Sesunu se na židli a podívám se na Ryana. Rychle uhne pohledem. V žilách mi zavíří krev - opravdu se díval na mě?

Nech toho. Víření přestane. Jasně že díval. Jsi nová školní atrakce, zapomnělas? „Co ještě ti Ryan řekl?“

„Všechno. Jak tě pozval v pátek večer. A včera se Scottem.“

Do hajzlu. „Takže to teď ví celá škola.“

„Ne,“ odpoví Lacy zamyšleně. Prohlíží si mě od hlavy k patě a mně je jasné, že hledá to ubohé stvoření, které kdysi znala. „Řekl to jenom mně, Chrisovi a Loganovi. Ten tmavovlasý, co sedí vedle Ryana, je můj přítel Chris.“

„Upřímnou soustrast.“

„Stojí to za to.“ Odmlčí se. „Většinou.“

Celé čtyři vyučovací hodiny mě ostatní ignorovali. Pomáhala jsem tomu tím, že jsem si sedala do zadních lavic a vrhala vražedné pohledy na každého, kdo se na mě díval víc než vteřinu.

Lacy si poklepává prsty do stolu. Kolem zápěstí má dvě tenké gumičky do vlasů. Na sobě bokové džíny a zelené retro tričko s natištěným zašle bílým čtyřlístkem.

„Kolika lidem jsi to řekla?“ zeptám se.

Poklepávání do stolu ustane. „Řekla co?“

Ztlumím hlas a začnu si z nehtů loupat zbývající černý lak. „Kdo jsem a proč jsem zmizela z města.“ Zkousím to.

Díky tomu registračnímu listu nikdo nevyvolává ve třídě moje jméno a nikdo zatím nezmínil mého strýce. Pro dnešek jsem anonymní, ale jak dlouho to vydrží? Taky tím zkouším zjistit, co se šušká po městě. Lacyin táta býval policejní důstojník a byl první, kdo tehdy vešel do našeho karavanu.

„Nikomu,“ odpoví Lacy. „Řekneš to lidem sama, až budeš chtít. Je to nechutné. Scott byl každému ukradený než se dostal do první ligy. Teď ho tady všichni zbožňují.“

Skupina holek propukne ve smích. Stejný typ kabelky leží na stole před dokonale pěstěnými nehty každé z nich. Jasně, ty kabelky jsou různě velké a různě barevné, ale styl je úplně stejný. Blondýna, která se směje nejhlasitěji, si všimne, že se dívám. Přehodím si vlasy přes rameno dopředu jako ochranný štít. Zním ji a nechci, aby si na mě vzpomněla.

„Gwen pořád civí,“ utrousí Lacy. „Asi potrvá pár dní, než si to ten její slepičí mozeček dá dohromady, ale nakonec přijde na to, kdo jsi.“

Možná bych ocenila její sarkasmus, kdyby ta blondýna neodváděla moji pozornost. Gwen Gardnerová. V létě, než jsem šla do školky, napadlo mámu a Scotta, že mě pošlou s Lary na prázdninovou školu náboženství. Vzala jsem si svoje oblíbené šaty, jedny ze dvou, které jsem tehdy měla, uvázala jsem si do vlasů tolik stužek, kolik jen šlo, a přiskotačila do místnosti. Když jsem se představila, obklopila mě skupinka holčiček v krásných nabíraných šatičkách. Za zvuku jejich šeptání a chichotání si Gwen dala tu ptáci, že vypíchla každíčkou díрку a skvrnu na mých milovaných šatech. To bylo vrcholem mého vztahu s Gwen. Od té doby to s ním šlo jenom z kopce.

„Pořád je to taková mrcha?“

„Ještě horší.“ Lacy ztiší hlas. „Ale všichni tady věří, že je to hotová svěťice.“

„A já si myslela, že třetí třída bylo peklo.“

Lacy si odfrkne. „Tak si představ jak s ní vypadal druhý stupeň základky a první podprsenky. Přisahám, že od páté do šesté třídy narostla do céčkových košíčků. Díkybohu, že se s ní Ryan letos na jaře rozešel. Už jsem ji fakt nemohla vystát ani vteřinu.“

Samozřejmě že Ryan chodil s Gwen. Jsem si jistá, že ten rozchod je jenom dočasný a že se brzy vezmou a pořídí si tuny dokonalých zplozenců satana, aby zajistili mučení následujících generací lidí, jako jsem já.

Propadneme se do rozpačitého ticha. Mluvit s Lacy je zvláštní. Kdysi jsme to byly my dvě proti zbytku světa. Pak jsem odešla. Domnívala jsem se, že se v mé nepřítomnosti stala jednou z nich - z těch dokonalých slečinek. Měla k tomu všechny předpoklady. Její rodiče měli dost peněz. Její matka by jí koupila to správné oblečení. Lacy byla hezká a zábavná. Z nějakého nepochopitelného důvodu stála při mně - holce, která měla všeho všudy dvoje šaty a bydlela v karavanu na parkovišti.

Seškrabávám poslední zbytky laku. Včera mi Allison koupila lak odporně bledě fialové barvy. Jak může někdo při pohledu na mě pomyslet na tenhle odstín? „Co ti řekl tvůj táta?“

Lacy rytmicky ťuká do stolu malíčkem. „Že ho zavolali k vám domů a že ses pak přestěhovala do jiného města.“

S překvapením vzhlednu a hledám v jejích tmavých očích upřímnost. „To je všechno?“

„Všichni si myslí, že tam vtrhnul Scott a zachránil tě. Táta a ostatní, co tam tu noc zasahovali, ty domněnky nevyvraceli.“ Svraští čelo. „Bylo to tak, ne? Žiješ od té doby u Scotta?“

Podrbu se na tváři ve snaze zakrýt jakoukoli reakcí, které by si mohla všimnout. Mohla bych jí lhát a říct, že ano, ale to by vypadalo, jako bych se styděla za mámu. A já se nestydím.

Miluju ji. Jsem jí hodně dlužná. I když jsou chvíle...

„Brečela jsem tři měsíce, když ses odstěhovala,“ pokračuje Lacy. „Byla jsi moje nejlepší kamarádka.“

Já jsem taky brečela. Strašně moc. Kvůli sobě a svým idiotským rozhodnutím jsem stála svoji mámu úplně všechno a přišla jsem o nejlepší kamarádku. Typická já-hurikán, který za sebou nenechá nic než spoušť. „Jdi si sednout ke svým kamarádům, Lacy. Já nevěstím nic dobrého.“ „Jediní opravdoví kamarádi, které mám v téhle místnosti, jsou tamhle ti dva kluci.“ Lacy ještě jednou ťukne malíčkem do stolu. „A ty.“

Zvednu obočí. „To musí být život úplně na houby.“

Zasměje se. „Ani ne. Je to docela fajn život.“

Učitel zavolá na třídu, aby se ztišila, a já si popostrčím židli o pár centimetrů dál od Lacy. Nepříjemné neviditelné obruče mi stahují hrudník. Normální lidi mě nemají rádi. Nechtějí se se mnou kamarádit. A tady je někdo, kdo mi ochotně nabízí svoje přátelství. Jak učitel kontroluje docházku, vyvolá Ryanovo jméno a odpoví mu hluboký uklidňující hlas: „Tady.“

RYAN

Při čekání na nedělní večeri mám možnost z pohovky v obýváku starostova domu pozorovat spoustu věcí. Tak například tátův vážný výraz ve tváři a úhel jeho těla vůči panu Craneovi prozrazuje, že spolu probírají obchodní záležitosti. Něco důležitého. Máma je naopak samý smích a švitoření, jak postává opodál se starostovou ženou a s manželkou pastora, ale to, jak si hraje s perlovým náhrdelníkem, mi říká, že je nervózní. To znamená, že se někdo zeptal na Marka.

Mámě se po něm stýská. Mně taky.

Schopnost pozorování. Potřebuju ji, když hraju baseball. Chystá se borec na metě pokusit ukrást metu? Bude se pákář snažit odpálit až za hřiště, nebo plánuje sebeobětovací odpal, aby běžec na třetí metě mohl bodovat? Je Skejt'ačka opravdu taková drsňačka, jak mi připadá? Poslední dva týdny jsem sledoval, jak se Beth chová ve škole. Je zajímavá. Úplně jiná než všechny holky, co znám. Na obědě sedí sama a sní vždycky plnou porci. Žádný salát. Žádné jablko. Plnou porci. To znamená polévku, hlavní jídlo s dvojitou přílohou a dezert. Tohle nedělá ani Lacy. Při každé hodině si sedá až dozadu - kromě tělocviku, kde se Lacy trpělivě snaží o navázání konverzace, i když Beth zůstává zticha. Někdy se Lacy podaří vyvolat Beth úsměv na tváři, ale moc často se to nestává. Líbí se mi, když se usmívá. Ne že by mi nějak záleželo na tom, jestli je šťastná nebo něco takového.

Co je na ní ale nejzajímavější, je fakt, že i když je to slečna Nespolečenská, nevyhýbá se lidem. Jo, spousta lidí se skrývá před pohledy ostatních. Před školou nebo během oběda se schovávají do knihovny. Vyhýbají se očnímu kontaktu a plíží se ve stínu, jako kdyby mohli chodit do školy a nebýt při tom spatřeni. Ale ne Beth. Ta před ničím neuhýbá. Nárokuje si prostor kolem sebe, a když někdo přijde moc blízko, ušklíbne se na něj, jako by ho vyzývala na souboj. Je to škleb, který rozhodně působí vyzývavě na mě.

„Jsi připravený na zítřejší test?“ Paní Roweová, moje učitelka angličtiny, se opře rukou o opěradlo pohovky, na které sedím. Náhodou je taky dcerou starosty. Zatímco všichni tady nosí oblekové kalhoty, kravaty a konzervativní šaty, paní Roweová má šaty se sedmikráskovým potiskem ve stylu hippies. Její vlasy jsou dnes fialové.

Když vezmu v úvahu hádky, kterými naše rodina prošla kvůli Markovi, jsem zvědavý, jaké věci se dějí za zavřenými dveřmi tohoto domu. Nebo jiné rodiny možná nacházejí způsoby, jak jeden druhého respektovat.

„Ano.“ Abych ji odradil od pokusů zapříst rozhovor, vecpu si do pusy krevetu zabalenou do slaniny. Táta chce, abych se těchto příležitostných nedělních sešlostí účastnit. Hodí se mu mít mě po ruce, když se chlapi začnou bavit o sportu. Ale hodil jsem se víc, když jsme byli s Gwen. Její otec je šéf místní policie, a navíc si moje máma myslela, že jsme spolu „roztomilí“.

„Tyhle akce jsem nenáviděla, když jsem byla v tvém věku,“ pokračuje paní Roweová. Hodím do sebe další krevetu a přikývnu. Když je nenáviděla, bylo by fajn, kdyby si pamatovala, že bezpředmětná konverzace způsobuje fyzickou bolest. „Můj táta vyžadoval, abych byla na každé večeri, kterou pořádal.“

Polknu a uvědomím si, že za ty čtyři roky, co mě považují za dost starého na to, abych reprezentoval naši rodinu, jsem ji tady ještě nikdy neviděl. Uvažuju, že bych se jí zeptal, proč

tu dneska je, ale pak si řeknu, že je mi to vlastně úplně jedno. Hodím do sebe další pořádné sousto.

„Přečetla jsem si tvoji slohovku,“ prohodí.

Pokrčím rameny. Čtení mých slohovek patří k jejímu zaměstnání.

„Je dobrá. Po pravdě je výborná.“

Kmitnu očima k těm jejím a v duchu zakleju, když se na mě usměje. Do háje, nemělo by vůbec záležet na tom, jestli ta slohovka byla dobrá. Chci hrát baseball, ne psát. Významně odvrátím pohled na opačnou stranu.

„Nepřemýšlel jsi o tom, že bys to rozvinul a udělal z toho povídku?“

Na tohle mám jasnou odpověď. „Ne.“

„Ale měl bys.“

Znovu pokrčím rameny a začnu v místnosti hledat nějaký přijatelný důvod, proč odejít - jako třeba že by hořely závěsy. Po tváři mé angličtinářky se rozlije šibalsky úsměv. „Poslouchej, dostala jsem dobré zprávy a mám ohromnou radost, že nemusím čekat do zítřka, abych se o ně s tebou podělila. Pamatuješ si ten projekt tvůrčího psaní, který jsme dělali v minulém školním roce?“

Bylo by hodně těžké na to zapomenout. Strávili jsme ten rok hltáním knížek a filmů. Pak jsme je rozpitvali na kousky, jako kdyby to byly stroje a my chtěli přijít na to, jak fungují jednotlivé součástky, které dohromady tvoří příběh. Potom paní Roweová zapráskala bičem a donutila nás, abychom napsali nějaký příběh sami. Byl to nejnáročnější předmět, který jsem si kdy vzal, a byl jsem nadšený z každé vteřiny. A taky rozčilený. Když mě to začalo moc bavit nebo jsem byl na hodinách moc aktivní, kluci z týmu mi to dávali pěkně sežrat.

„Pamatuješ si, jak jsem vás všechny přihlásila do té celostátní soutěže ve tvůrčím psaní?“

Přikývnu, ale pravdivá odpověď by byla, že ne. To, že jsem ty hodiny miloval, ještě neznamená, že jsem poslouchal všechno, co nám říkala. „Proč? Lacy vyhrála?“ Napsala tehdy úplně geniální povídku.

„Ne...“

Hodím do sebe masovou kuličku. To je na nic. Lacy by byla nadšená, kdyby tu soutěž vyhrála.

„Dostal ses do finále, Ryane.“

Kulička mi vletí do krku vcelku a začnu se dávit.

Zbavím se formálního oblečení, vyměním ho za sportovní kalhoty a tričko Reds, sednu si ke svému pracovnímu stolu a zírám na slohový úkol, který jsem odevzdal paní Roweové. Na čtyřech stranách se nebohý George probudí do reality, ve které se z něj stal zombie. Z celého slohu se mi nejvíc líbí poslední věta:

George shlížel na svoje ruce, ruce, které pravděpodobně jednou budou zabíjet, a spolkl to znechucené uvědomění, že se stal naprosto bezmocným.

Proč se mi zrovna tahle líbí nejvíc, to nemám tušení. Ale pokaždé, když si ji znova přečtu, něco se ve mně pohne, jakýsi pocit zadostiučinění.

Prohrábnu si rukou vlasy a snažím se pochopit ten absurdní fakt, že jsem se dostal do finále soutěže v psaní. Možná dneska večer ještě zamrzne peklo a mně začnou z prdele létat jednorožci. V tuhle chvíli se zdá být možné úplně cokoli.

Otočím se na židli a prohlížím si svůj pokoj. Trofeje, medaile a vyznamenání za baseball jsou všude možně po zdech, políčkách i nábytku. Nad postelí mi visí vlajka Reds. Rozumím baseballu. Jsem v něm dobrý. Je to celý můj život.

Jsem Ryan Stone - baseballista, sportovec, kapitán týmu.

Ale Ryan Stone - spisovatel? Sám pro sebe se zachechtám, když zvedám ze stolu složku papírů. Píše se v ní, jak dál postupovat v soutěži, jak se ucházet o vítězství. Nikdy v životě jsem před takovou výzvou neuhnul.

Jenomže tohle... tohle je něco jiného, než co ke mně patří. Odhodím složku zpátky na stůl. Potřebuju se dál soustředit na to, co je důležité, a psaní to není.

BETH

Tělocvična je noční můrou sebevědomí. Zatímco se převlékám z pomačkané bílé halenky do předepsaného cvičebního úboru, který se skládá z růžového trička s nápisem Bullitt Country High a kratšasů ve stejné barvě, prohlížím si ostatní holky. Při převlékání sdílejí nejnovější drby. Většina se češe. Některé si opravují make-up. Všechny hubené. Všechny fit. Všechny krásné. Ne jako já. Jsem sice taky hubená, ale nejsem hezká.

Nejvíce mě rozčilují ty, kterým dal Bůh všechno: peníze, krásu a hrudník velikosti C. A nejhorší z nich je Gwen. Když vejde do šatny, okamžitě se svleče z trička a promenáduje se kolem v krajkové podprsence. Nevyslovená připomínka, že my s béčky jsme méněcenné. Rychle vypadnu z šatny a uleví se mi, když vidím, že tělocvična je prázdná. Ve většině školy je zakázáno používat mobil, ale v tělocvičně ne. Zoufale potřebuju mluvit s mámou. Už jsou to dva týdny, co jsem s ní mluvila naposledy, a její poslední slova ke mně byla to zoufalé „prosím., podmínka“ na parkovišti u jejího bytu. Trent jí nedovolil, aby se se mnou na policejní stanici rozloučila. Bože, jak ho nenávídím.

Skrčím se u stěny, vytáhnu z kapsy telefon a vytočím mámino číslo. Za ty poslední dva týdny jsem jí zkoušela volat už několikrát, ale nikdy to nevzala. Kdykoli později než ve čtyři odpoledne už bude v baru. Máma mi jednou řekla, že člověk je alkoholik jenom tehdy, když pije už před polednem. Dobře pro ni, že se nebudí dřív než ve tři.

Telefon jednou zazvoní a pak se ozvou tři pípnutí. Klidný, otravný hlas mi sděluje osudovou zprávu: „Omlouváme se, ale číslo, na které voláte, bylo odpojeno.“

Břicho mi zatíží výčitky. Minulý měsíc jsem z mámina invalidního důchodu mohla zaplatit buď účet za elektřinu, nebo účet za telefon. Na elektřinu přišlo varování, že když se nezaplatí, odpojí její byt. Myslela jsem si, že s telefonem mám víc času. Zaplatila jsem elektřinu.

Hrdlo mi otéká a pálí mě oči. Do prdele - máma. Podělala jsem to. Už zase. Představte si to. Měla jsem zaplatit účet za telefon. Měla jsem něco vymyslet. Mohla jsem si vzít víc hodin brigády a vyrovnávat zboží v bazaru. Mohla jsem spolknout svou hrdost a poprosit Isaiaha nebo Noaha o peníze. Mohla jsem udělat tolik věcí, ale neudělala jsem je. Proč jsem takový kazisvět?

Najednou zatoužím po tom, aby bylo deset večer. To mluvím s Isaiahem - každou noc.

Obvykle to netrvá moc dlouho. Isaiah normálně telefonuje nerad, ale když jsem mu zavolala poprvé, řekl mi, abych se mu ozývala každý večer a tak to dělám. Jeho hlas je to jediné, co mi brání úplně zešít.

Strčím si telefon zpátky do kapsy a tělocvična se začíná plnit. Povídají si a smějí se, nevědí nic o opravdových problémech opravdového světa. Potřebuju se dostat do Louisville a potřebuju se tam dostat rychle. Hlavou mi projede ostrá bolest a hrozí, že se změní v migrénu, když se Lacy oddělí od Chrise a Ryana a zamíří ke mně. Nemám na tohle náladu - dneska fakt ne.

„Zmizela jsi z šatny hrozně rychle,“ řekne Lacy. „Jsi v pořádku? Vypadáš rozhozeně.“

„Jsem v pohodě.“ Ale mám cukání otřít si oči. Jsou nějaké vlhké a nateklé, ale nehodlám se jich dotknout, když je poblíž Lacy nebo kdokoli jiný. Nikdy nebrečím a nenechala bych nikoho uvěřit, že jsem něčeho tak ubohého vůbec schopná.

„Pětiminutová rozcevička,“ zavolá pan Knox, náš učitel tělocviku a péče o zdraví. Na krku mu visí nablýskaná píšťalka. „Na nástěnce máte vyvěšený seznam všech cvičení, která musíte

absolvovat, abyste splnili tenhle předmět. Budeme vždycky třikrát v tělocvičně a dvakrát v učebně. Některá cvičení můžete absolvovat samostatně. Některá vyžadují týmovou práci. Máte dvě příležitosti na to, abyste mě ohromili, takže vám doporučuju, abyste využívali svůj čas rozumně a nechodili za mnou pro zápis něčeho, co jste nenatrénováli do dokonalosti.“ V tichosti na něj zírám. Pan Knox mávne rukou za záda.

„Dejte se do práce.“

Zařazuju se za ostatními a modlím se, abych většinu úkolů mohla splnit samostatně. Vnitřnosti se mi kroutí, když vidím, jak všichni tvoří dvojice a trojice, aby některý z nich nacvičili. Když zůstanu sama, jdu se podívat na nástěnku a vzdychnu tak zhluboka, že se papír s úkoly pohne. Určitě se mi podaří tělocvikáře přesvědčit, že samostatně tvořím čtyřstupňovou pyramidu.

„Můžeš cvičit se mnou.“

Srdce mi vynechá, když uslyším Ryanův hlas. Do háje, proč pro mě musí být všechno na tomhle klukovi přitažlivé? Jeho hlas, jeho obličej, jeho bicepsy, jeho břišáky... Nech toho! Založím si ruce na prsou a otočím se k němu. „Myslela jsem si, že máme dohodu.“

„Ne. Tys měla první den školy nějaký záchvat prskání. To neberu jako dohodu.“

Ryan nemá na hlavě svou baseballovou kšiltovku a mně se to líbí. Jeho pískově blond vlasy mají zlatavý nádech. Jsou učešané-neučešané do vrabčího hnízda prstýnků-neprstýnků, které trčí na všechny strany. Vzpamatuj se, Beth. Atraktivní kluci se nezajímají o ztracené případy. „Nech mě na pokoji.“

Odejdu pryč od Ryana, protože on se nemá k tomu, aby odešel ode mě. Podél stěny na opačné straně tělocvičny jsou vyrovnané nejrůznější pomůcky. Jeden ze čtyř úkolů, které můžu splnit sama, je skákání přes švihadlo. To zvládnou. Myslím. Jako malá jsem přes švihadlo skákala. Zatahám za jedno ze švihadel a z bedny se jich spolu s ním vysype dalších dvacet. Všechna jsou do sebe zamotaná a zauzlovaná. Gwen a skupinka dalších holek se rozchechtají, když, si toho všimnou. Zajímalo by mě, jestli se budou chechtat dál, až je přijdu sešvihát švihadlem s takovýmhle pekelným uzlem.

„Padání s důvěrou,“ Lacy se nějakým kouzlem teleportuje přímo přede mě.

Se zašmodrchanou změtí švihadel stále v rukou k ní vzhlednu. „Cože?“

„Padání s důvěrou. Já a kluci do toho jdeme a ty do toho jdeš s námi.“

„To teda nejdu.“

„To teda jdeš. V pravidlech se píše, že ve skupině musíme mít aspoň dvě holky.“

Dvakrát zamrkám. „Tak jdi a řekni nějaké z těch holek, co si navzájem vybírají vši jako opice.“

„To nejsou holky. Jsou to mrchožrouti.“

Ryan s Chrisem nás sledují. Ten třetí kluk si se zájmem prohlíží metr a půl vysokou konstrukci, ze které máme „padat“. Zeptám se Lacy: „Co tady na té hodině dělá ten tmavovlasý kluk?“ Před týdnem tu nebyl, ale chodí se mnou na angličtinu a troufnul si mě popichovat hned první den školy. Má štěstí, že je ještě naživu.

Lacy nad ním jen mávne rukou. „To je Logan. Udělal rozdílky z matiky a přeházeli mu rozvrh a to ostatní vůbec není důležité. Tak pojď.“ Chytne mě za ruku. Za mnou se táhne švihadlo, než si to uvědomím a pustím ho.

Lacy mě pustí ze svého sevření, až když dojdeme na místo.

Ryan se na mě povýšeně usměje. „Změnila jsi názor? Nic si z toho nedělej, dělají to skoro všechny holky, když jde o mě.“

Zatoužím po kabátě, do kterého bych se mohla zavinout a schovat se v něm. Žádný ale nemám, a tak udělám tu druhou nejlákavější věc. „Musel jsi ty ostatní taky uplatit něčím k jídlu, nebo sis to nechával jen na mě?“

Chris a Logan dusí smích a Ryan se otočí v ramenou směrem ode mě. Na druhém konci tělocvičny Lacy kope do obrovské tlusté zíněnky. Kluci ji vysvobodí tím, že tu gigantickou

věc zvednou do vzduchu, jako by nic nevážila, a pak ji hodí před plošinu, ze které máme skákat. V plicích mi zahoří jiskra paniky. „Na co je proboha tohle?“

„Pro případ, že bychom tě nechytili,“ odpoví Logan.

„Pro případ, že co?“ Zoufale si prohlížím dřevěnou konstrukci, která mi připomíná skokanské můstky v plaveckém bazénu. Neumím plavat a neskáču.

„Že tě nechytíme,“ zopakuje mi Logan.

Lacy dá Loganovi pohavek do zátylku. „Nech toho. Nenecháme tě spadnout.“

No to rozhodně nenechají, protože skákat nebudu. Udělám krok dozadu.

„Jak vypadá plán, šéfe?“ zeptá se Logan a podívá se na Ryana. Odfrknu si a Ryan se ohlédne na mě. Samozřejmě, dokonalého Ryana tu všichni považují za svého neohroženého vůdce.

Ryan posune žínětku tak, aby měla středovou osu rovnoběžně s plošinou. „Každý z nás si to jednou zkusí. Vyladíme si techniku a pak to předvedeme Knoxovi. Logane, ty půjdeš první.

Takže když to nebude fungovat, spadne nám kluk a ne holka.“

Chris, Ryan a Lacy obestoupí žínětku. Já zůstanu jako přilepená na svém místě. „Jestli jsi tady šéf, tak proč nejdeš první sám?“

„Protože Logan je šílenec a šel by první, i kdybych mu neřekl. Aspoň je tu teď někdo, kdo ho bude chytat.“

„To je pravda,“ přidá se Lacy. „Logan je moc inteligentní na to, aby měl zdravý rozum.“

„Strach.“ Logan se usadí na plošině. „Moc inteligentní na to, abych měl strach.“

Lacy pokrčí rameny. „Seno nebo sláma. Je to to samé.“

„To teda není.“

„To teda je.“

„Nehádejte se,“ zarazí je Ryan. „Pojď sem, Beth. Ty a Lacy půjdete tam, kam dopadne nohama. Chris a já mu chytíme záda.“

„Proč? Aby nás mohl kopnout do hlavy? To je fakt galantní.“

„Ne,“ opáčí Ryan s nucenou trpělivostí. „Logan je mohutnější od pasu nahoru. Chris a já si vezmeme tu těžší část.“

Logan si zabuší pěstmi do prsou. „Jako betonová zeď, děvče.“

„Míň keců, víc skákání,“ prohlásí Chris. „Pojď do toho, brácho.“

Zaujmu svoji pozici naproti Lacy. Aniž by mi dávala nějak na výběr, chytí mě ze ruce a o pár vteřin později se navzájem stiskneme pevněji, když nám na rukou přistanou těžké Loganovy nohy.

„Juniore, ty debile,“ vyprskne Chris. „Měl jsi to odpočítat, než skočíš. Pusťte ho, ať spadne na prdel.“

Dobře. Pusťme se s Lacy a Logan dopadne o kousek níž na žínětku. Chechtá se, když se z ní zvedá. „Chytili jste mě úplně parádně.“

„A teď já!“ Lacy přeskočí žínětku a vyškrábe se nahoru.

Ryan se přesune na její místo naproti mně a nabídne mi svoje ruce. Já na ně jenom zírám. Na lidi nesahám a oni nesahají na mě. Totiž, Lacy na mě sahala, ale to je něco jiného. Bývaly jsme kamarádky, i když je to hodně dávno. Na dlaních mi vyrazí kapičky potu, které si otřu o krásky, než položím svoje ruce na Ryanovy. Jeho prsty pevně stisknou moje. Jeho pokožka je tou pravou směsicí síly a tepla a pod jeho dotykem se mi rozechvěje celé tělo. Přetrpěla jsem mučivé dva týdny bez cigarety a právě teď bych jednu hrozně potřebovala.

„Všechno v pořádku, Lacy,“ zavolá Ryan nahoru tím hlubokým uklidňujícím hlasem. „Můžeš, jestli jsi připravená.“

Ryan a já se držíme ze ruce celých pět vteřin.

„Je to nějak vysoko.“ Lacy stojí na kraji plošiny. Část z toho ohně, který jí bez přestání hoří v očích, se někam ztratila.

Ryan mi věnuje svůj nádherný úsměv - ten roztomilý s náznakem d'olíčků. Do krve se mi vlije vířivá horkost. Do háje, usmívá se úžasně.

„To zvládneš, láska,“ ujišťuje ji Chris.

Ryan mi přejede palcem po hřbetu ruky a mně se každá buňka v těle promění ve vodič pod proudem. Držíme se za ruce už deset vteřin.

„Já vím.“ Lacy nevypadá, jako by to tak docela věděla. Vypadá to, že si tím je stejně nejistá jako já tím, jestli ji chytím.

„Možná by měl jít někdo z vás, kluci.“

„Otoč se, Lacy, a padej pozadu.“ Ryan mluví jemným, ale důrazným hlasem. I když to říká Lacy, ty jeho zářivě modré oči se neustále upírají na mě. Palcem mi znovu přejede po ruce tím elektrizujícím pohybem. „To zvládneš a víš, že my to zvládneme taky.“

Představuju si, jaké by to bylo, kdyby mě držel v náruči. Cítila bych se taky tak živě jako právě teď.

„Máš pravdu.“ Povzdechne si. „Dejte mi vteřinku.“

Moje dlaně se začínají zase potit a já nechci dál myslet na to, jak moje tělo leží vedle jeho, nebo si představovat jeho ruce na své kůži, nebo si dělat naděje, že jeho úsměv patří mně. Nechci, aby se mě někdo dotýkal. A zvlášť ne kluci, co jsou silní a trochu roztomilí a hřejou a maličko mi z nich vynechává srdce. Snažím se vyvléct z Ryanova sevření, ale to jen zesílí.

„Co to vyvádíš?“

„Nezvládne to,“ odpovím. „A neměli byste ji nutit.“

Ryan si mě chvilku prohlíží. „Ale zvládne. Lacy zvládne cokoli, co si umane.“

Znovu cuknu rukama, ale Ryan mě drží moc pevně.

„Tohle je pitomost.“ Hlavu mi zaplaví panika a připadám si trochu ztřeštěně. „Celé to je strašná pitomost. K čemu to má sakra být?“

„K tomu, abychom se naučili spolupracovat v týmu a jeden druhému důvěřovat.“ Ryanův hlas je jako tišící balzám na moji paniku, než si uvědomím, jak moc toužím ho poslouchat. Tohle není dobré. Vůbec to není dobré. Nebylo to takhle nějak s krysařem? Nehrál něco uklidňujícího tak dlouho, aby utopil všechny krysy?

„Já do vašeho pitomého týmu nepatřím.“

„Já vím, ale zkus se chvíli tvářit, jako že patříš.“

„Už je připravená,“ varuje nás Chris.

O zlomek sekundy později mám Lacyiny bory pár centimetrů od obličeje. Lacy se rozesměje.

„To bylo super. Zopakovala bych si to.“

Ryan mě pustí a pomůže zbylým dvěma postavit Lacy na nohy. Udělám krok dozadu a snažím se setřít všechny stopy po Ryanovi ze své kůže do oblečení. Nechci, aby mě držely silné ruce. Nechci být součástí žádného týmu. A rozhodně nehodlám nic dokazovat tím, že bych skákala z téhle věci.

„Jsi na řadě, Beth,“ rozhodne Ryan.

„Ne,“ vyhrknu automaticky.

„Stejně jednou musíš jít, tak pojď teď.“

„Přisahám, že to není taková hrůza.“ Lacy přiskočí ke mně. „Nejdřív jsem si myslela ,to fakt nepůjde' a pak Ryan řekl ,to zvládneš' a pak jsem si pomyslela ,to nezvládnou' a pak zase ,oni by mě nikdy nenechali spadnout' a pak jsem si řekla ,tak dobře' a skočila jsem a najednou bylo po všem.“

Logan a Chris si mě ostražitě prohlížejí. Určitě by mě pustili. Stejně jako by mě určitě pustil Ryan. „Co to se mnou hrajete za hru?“ zeptám se Ryana.

Přimhouří oči. „Cože?“

„Využili jste Lacy, abyste mě sem nalákali. Měli jste v plánu mě přesvědčit, že vám můžu věřit, a pak mě necháte spadnout, aby se mi všichni mohli smát?“ S každým slovem jsem hlasitější a srdce mi tlučte rychleji.

Ryan zavrtí hlavou. „Ne.“

Otočím se na patě a zamířím do šatny. Budu se ohánět křečemi a krvácením a periodou a tampony a opakovat slova jako menstruace tak dlouho, až mě tělocvikář uvolní z hodiny. Těsně před prahem šatny se přede mnou vynoří Ryanova mohutná postava. „Kam si asi myslíš, že jdeš?“

„Jdi ode mě,“ vyštěknu.

Namíří na mě ukazováček. „Jsi součástí tohoto týmu a budeš s námi spolupracovat, dokud ten úkol nesplníme.“

„Ne,“ zavrčím vztekle. „Nejsem součástí tvého dokonalého týmu.“

„Koukej se vrátit zpátky.“

„Tohle je výhoda života v Americe. Nemůžeš mě nutit vůbec do ničeho.“ Vrazím svým tělem do jeho a ocitnu se v bezpečí šatny.

RYAN

Tělocvikář Knox nás nahnal do šaten brzy a já si pospíšil s převlékáním. Beth bude venku jako jedna z prvních, protože byla první uvnitř. My dva spolu máme nějaké nevyřízené záležitosti. Nechala můj tým ve štychu a navíc mi zmařila plán, jak ji pozvat na rande. Sedí na dřevěné tribuně se zády opřenými o škvárovou zeď a nohama nataženými před sebe. Vlasy má přehozené za ramena a palci něco ťuká do mobilu. Rty má zkroucené do lehkého úsměvu. Je to podoba, ve které jsem ji ještě neviděl... a je na ní něco téměř pokojného. Vyběhnu nahoru a beru při tom řady po dvou. Po tělocvičně se rozléhá duté dunění mých kroků. Beth bleskem sklapne telefon a strčí si ho zpátky do kapsy. Ten lehký úsměv a klid zmizí, jak znovu oficiálně vytasí svoje drápy. „Neměli byste vy oblíbení pocítit svou přítomností ty davy v šatnách a nechat nás zatracené na pokoji?“

„Chci s tebou mluvit.“

„Hmm, a já chci být sama.“

To jsem si všiml, ale když bude sama, nepomůže mi to vyhrát. „Tohle bude pekelně dlouhý rok, když budeš pořád všechny odhánět. Mohl bych ti pomoci, abys zapadla, víš?“

Pomalým a sexy pohybem si odhrne vlasy za ucho. „Aha, už tomu rozumím. Máš potřebu dělat dobročinné věci. To je obdivuhodné, ale myslím si, že já se bez toho obejdu.“

Jak to dělá, nemám tušení, ale má takové hypnotizující pohyby, které způsobují, že na pár vteřin zapomenou, proč ji nemám zrovna v oblíbě. Pak si můj mozek znovu přehraje její uštěpačné poznámky. Ignoruju fakt, že se mi líbí její postava a zvuk jejího hlasu a sednu si do řady pod ní.

Beth mávne rukou do vzduchu. „Táhni,“ řekne, jako kdyby mluvila na psa. „Kšá.“

Tvářit se pohodově. Už jsem to dělal mnohokrát. Vystavit na odiv svůj šarm. Přehlízet skutečnost, že mě odmítla, když jsem jí v tělocvičně nabízel spolupráci. Předstírat, že jsem se nemusel uchýlit k využívání Lacy, abych dosáhl svého. Opakovat pořád znova a znova, že je mi jedno, jak nechala ve štychu tým, který ji potřeboval. „Vypadáš dobře.“

Přelétne očima svoje oblečení: černé kalhoty - stylové, dokonale padnoucí - a další bílou propínací halenku, tentokrát s nabíranými rukávy. Rozhodně úplně jiný styl, než když jsme se potkali poprvé. Na Gwen by tohle oblečení vypadalo, jako kdyby si ho přinesla z módní přehlídky. Na Beth... takhle vzpomínám na ty děravé džíny.

„Dobře tak na klauna v kočovném cirkuse. O co se to zase snažíš?“

O to, abych od ní mohl mít konečně chvíli klid. „Chtěl bych tě vzít někam ven.“

„Snažíš se ulovit neter, abys udělal dojem na Scotta, nebo holku do postele, abys udělal dojem na svoje kamarády?“

Škubne mi sval v čelisti a její vševídnoucí oči to zachytí. Začal jsem ten její posměšný úsměv nenávidět. Musím být milý. I když ona není. Rozčilování mi nepomůže nad ní vyhrát. A navíc její odhad není zas až tak daleko od pravdy.

„V pátek večer je tady party pod širákem. Byla by to fajn příležitost se seznámit s nějakými lidmi místo toho, abys je pořád posílala do háje.“

Beth se nakloní blíž ke mně a já zachytím zřetelnou vůni růží, „Prozradím ti jedno tajemství. Po pravdě si docela užívám, když je posílám do háje. Dobře to ladí s mým názorem, že celá tahle škola se může propadnout do hnoje a chečpnout.“

Co je sakra s touhle holkou špatně?

Beth se zase opře zády o tribunu. „Tak jo, zeptám se znovu, co je tohle za debilní hru?“

„Žádná hra to není,“ vyhrknu až příliš rychle a pokouším se zpomalit. Dveře šaten se otevřou a ozve se smích, jak do tělocvičny přicházejí studenti. Zbývají mi poslední vteřiny na to, abych na ni udělal dojem, než se tribuny naplní.

„Jsi hezká, Beth.“ Najednou je pro mě těžké se na ni dívat. Opravdu je hezká. Víc než hezká. Zadíívám se na svoje boty.

Seber se, Ryane. Je to jen výzva.

„Já jsem hezká?“ Beth zvýší hlas a já se rozhlídnu po ostatních studentech, kteří stoupají po tribuně a sedají si. Jejich hovor utichá a dívají se na nás. Takhle jsem si to nepředstavoval.

„Jsem hezká.“ Zopakuje to dost nahlas na to, aby ji slyšela celá tělocvična. Zlomyslná jiskra v jejím oku mi dává jasně najevo, jak si tohle společenské lynčování užívá. „To je ta nejlepší věta, kterou jsi schopný dát dohromady? Převineme celý tenhle rozhovor rovnou na konec, protože já tím nehodlám ztrácet další čas.“ Zvedne ruku a ukáže mi dlaň. I když už na ní to slovo není, pořád tam vidím svoji porážku: na tohle nemáš.

Tim Richardson napodobí hvízd bomby padající k zemi a rukama naznačí explozi. „Bum bác, Ry. Je fajn slyšet, že ta nová holka má svoje standardy. Až tě přestane bavit si pohrávat s panem baseballistou, Beth, můžeš si přijít hrát se mnou.“

„Klid se, Time,“ zavrčím jasné varování. Jestli se Tim chce navázat do mě, ať si poslouží, ale Beth z toho vynechá. K holkám se bude chovat s respektem.

„Nesnaž se předstírat, že se mě chceš zastávat.“ Beth přimhouří oči. „Vztekáš se, protože ti nepadám k nohám tak jako zbytek téhle ubohé školy.“

Další vlna smíchu z davu. Idioti. Uráží i je.

„Na mě nemáš,“ zašeptá mi. „Tak se mi koukej ztratit z cesty.“

Nasrat. Já mám na cokoli.

Tělocvikář Knox zapíská na píšťalku a celá třída se otočí k němu. „Pro dnešek ještě poslední formalita. Potřebujeme ze čtvrtáku nominovat jednoho chlapce a jednu dívku na titul krále a královny školního fotbalového plesu. Začneme u chlapců.“

Zvedne se několik rukou. Že na ni nemám? Je úplně vedle.

„Zvedněte ruku, pokud chcete nominovat Tima Richardsona.“ Učitel kývne hlavou s každou rukou, kterou započítá.

Králem téhle školy jsem já. Mám na to, abych vyhrál jakoukoli výzvu. Kdykoli. A jakoukoli hru. Jestli si Beth chce hrát, budeme hrát. Nechce, aby všichni věděli, že je neteř Scotta Riska. Skejtářka mě ponížila a teď dostane lekci o tom, že protiútok je fair play.

„A teď děvčata,“ pokračuje Knox.

Moje ruka vyletí do vzduchu ve stejný okamžik jako všechny ostatní, ale já nepřipustím, aby kdokoli nadhodil nějaké jiné jméno. „Beth Risková.“

Ruce spadnou. Všechny pohledy těkají mezi mnou a Beth. Její nohy sklouznou ze sedadla jedna za druhou - dup, dup. „Co jsi to řekl?“

„Říkal jsi Risková?“ zeptá se Tim. „Risková jako Scott Risk? Jako ten baseballový bůh, co se právě přestěhoval zpátky do města?“

Mezi studenty sedícími na tribuně se vzedme vlna šepotu a tématem každého tlumeného rozhovoru je Bethino jméno.

Tima si nevšímám a obrátím se k Beth. Její modré oči plápolají jako dvojité plameny z letlampy. Kdopak to teď nezvládá?

„Beth Risková, nominuju tě na titul královny plesu.“

„Ne.“ Zavrtí hlavou. „To nemůžeš.“

„Ano.“ Miluju vítězství. „To můžu.“

„A já tu nominaci podporuju,“ prohlásí Gwen se zářivým úsměvem nalepeným na obličejí a varovná siréna zahouká. Gwen touží po korunce královny školního plesu už od věku tří let. Beth vyskočí a kopne si do tribuny jako batole v záchvatu vzteku. „Ne, to nemůžeš. Nominuj sama sebe.“

„To je v pohodě,“ odpoví Gwen. „Už jsem byla nominovaná v první a druhé hodině.“

„A já taky.“ Zatřepu na Beth obočím. „Mohli bychom se tam promenádovat po hřišti spolu. Nebyla by to legrace?“

Beth stojí úplně zticha, s trochu povadlou pusou a rukama podél těla. Konečně jsem si podal tu holku, která si mě podávala celé týdny.

Trenér Knox zatleská rukama, aby si získal naši pozornost. „Všichni, kdo jsou pro, aby Beth byla nominovaná na titul královny školního fotbalového plesu, zvednou ruce.“

Každé oko je upřené na Beth a celá třída zvedne ruce. Úplně všichni kromě Lacy. Její pohled do mě propaluje díry, ale zůstává přitom zticha.

„A teď všichni, kdo jsou proti.“

„Já,“ vykřikne Beth. Usměju se. Miluju vítězství.

„Gratuluju,“ pronese trenér Knox znuděným hlasem. „Jdete na fotbalový ples.“

„Co máte všichni kurva za problém?“

Trenér Knox namíří na Beth ukazováček. „Vy si sedněte a hlídejte si tu proříznutou pusu.“ Zazvoní. Beth sebere svůj batoh a nakloní se mi k obličejí. „Tohle si kurva vyžereš.“

BETH

Ten arogantní vůl - nedaruju mu to. Ech. Je to otravné, jak ho tady všichni uctívají. Ryan tohleto. Ryan támhleto. Ryan je bůh. Ryan je totální idiot. Už jsem potkala spoustu takových, jako je on. Sakra, s jedním jsem se i vyspala. Nebo se mnou spíš jeden vyjebal. Už nejsem pitomá holčička a už nikdy se nenechám pobláznit něčím, co vypadá hezky.

Naše učitelka matematiky s účesem z osmdesátých let po nás pokukuje přes svoje gigantické brýle. „Když vás vyvolám jménem, přijdete sem dopředu a napíšete svoje řešení na tabuli.“

Rozhlédne se po třídě. „Morgan Adamsová, Sarah Janesová, Gwen Gardnerová a Beth Risková.“

Praštím týlem hlavy o zeď za sebou. Do hajzlu. Za tohle může Scott. Ten debilní výchovný poradce mu tvrdil, že na tenhle předmět nebudu stačit, ale Scott trval na tom, že budu chodit na pokročilou matematiku. Později ten samý den mi vysvětloval u talíře tofu a jakýchsi zelených věcí, které jeho manželka tvrdošíjně nazývala večeří, že se mi tím snaží zvednout nároky na sebe samotnou.

„Takže je to pravda,“ ozve se někdo v zadních řadách. „Tvoje příjmení je fakt Risková.“

Cink, cink. V hlavě se mi ozývá zvuk řetězů, které mi svírají plíce. Od toho Ryanova pitomého výstupu v tělocvičně si o mně šušká celá škola, když jdu kolem, a tentokrát to není proto, že jsem nejnovější školní podivín. Ne, šeptají si z mnohem horších důvodů. Jejich závistivé, kritické oči si mě prohlížejí, protože mě chtějí poznat - nebo spíš mého strýce.

„Jsi příbuzná se Scottem Riskem?“ zeptá se holka s krátkými hnědými vlasy.

Celá třída obrátí pohledy ke mně. Začínají se mi potit dlaně.

„Slečno Risková?“ pobídne mě učitelka. Nejsem si jistá, k čemu mě vlastně pobízí - jestli to je proto, že jsem jako jediná vyvolaná nepřišla k tabuli, nebo proto, že jsem neodpověděla na tu otázku, Zírám do svého prázdného sešitu. Panika mi tlačí srdce do žeber. Co mám dělat? Matikářka zkroutí rty do laciného úsměvu. „No tak, nezdráhejte se ukojit zvědavost vašich kolegů.“ První den školy se Scott sešel se všemi mými učiteli, aby se „ujistil, že budu v těch

nejlepších rukou“. Tahle čarodějnice s ním flirtovala tak dlouho, až z něj vymámila autogram. Nejspíš má jeho ksicht vytetovaný na prdeli.

Svět se se mnou zhoupne a vzadu na krku mi vyrazí kapičky potu. Je toho na mě moc.

Všechny ty změny. Přišla jsem o mámu. Přišla jsem o Isaiaha. Přišla jsem o domov. Snažila jsem se. Fakt. Promenádovala jsem se po chodbách jako ukázkový exponát samotářského podivína. Tahle odpověď to zase všechno změní. „Ano.“

Šepot a tlumené komentáře zachvátí třídu jako vichr před bouří. Učitelka je najednou neobvykle radostná. „Jsem si jistá, že Beth vám na všechny otázky ohledně svého strýčka ráda odpoví po hodině. A teď“, slečno Risková, pojd'te prosím dopředu a napište nám na tabuli svoje řešení té rovnice.“

„Ne,“ vyhrknu bez přemýšlení. Ne na obě věty které právě pronesla. Nebudu odpovídat na žádné otázky a nebude na tabuli psát žádné rovnice. Moje odpověď třídu umlčí.

„Promiňte?“ zeptá se matikářka.

Znovu se podívám do svého prázdného sešitu. Nic mě nedonutí jít k té staré černé tabuli a poskytnout celé škole podívanou na to, jak se neteř slavného Scotta Riska úplně ztrapní, protože je prostě idiot. „Nic na tabuli psát nepůjdu.“

Zazvoní a výraz mojí učitelky dává úplně nové významy slovu hrozivý. Několik dalších kilo řetězů se mi usídlí v břiše. Šla jsem a udělala to – porušila jsem jedno ze Scottových pravidel, a to velmi veřejně. Jak jsem to mohla udělat mámě?

„Slečno Risková!“ zavolá matikářka od katedry zatímco zbytek třídy uhání pryč. Jdu za ní a uvědomuju si, že ta hromada sraček, ve které jsem se právě ocitla, je moc velká na to, aby dovolila jakékoli publikum. „Chtěla bych si s vámi popovídat.“

„Povídá si“ hrozně dlouho, a když mě konečně nechá odejít, vyřítím se dolů po schodech. Scott mi dal jasně najevo, že nikdy nesmím propásnout autobus domů. Startování autobusů mě zdraví zpoza okna, když vletím do přízemí. Mám jenom pár vteřin, než odjedou.

Moji pozornost upoutá vysoké zahvízdnutí. O poslední skříňku se opírá Ryan s odporně samolibým šklebem. Zvedne pravou ruku a ukáže mi dlaň. Je na ní napsané slovo, ze kterého se mi chce zvracet: mám.

Autobusy se rozjedou. Ryan stáhne ruku k tělu a vyjde ze dveří.

RYAN

Hluboký hrdelní smích naplní školní posilovnu, když si Chris strhne cedulku Nakopni mě, kterou mu Logan nalepil na záda. Další vlna smíchu se ozve, když Chris papír zmuchlá v pěsti a ukáže Loganovi prostředníček.

„Takže, slečinky.“ Trenér praští rukou do jedné ze skříněk, aby si získal naši pozornost.

„Mám tady seznam vašich známek za poslední týden.“

Smích se přemění v bědování. Trenér to s našimi známkami myslí vážně, a každý týden otravuje všechny učitele, aby mu dali výpis našich studijních výsledků, a jakmile se nám prospěch maličko rozkolísá, musíme po škole chodit na doučování. Otřu si ruce do ručníku a chystám se do lehu, abych dokončil svoji sérii sedů lehů. Nejsem žádný Logan, ale známky si udržuju na slušné úrovni.

„Allen, Niles a Jones.“

Chris zakloní hlavu a zasténá. „Zasraná fyzika.“

Švihnu po něm ručníkem, „Užij si to.“ Tuhle parádní náladu mi nic nevezme. Konečně mám navrch nad Beth. A taky už bylo na čase. Nikdo si mě ještě nepodával tak dlouho.

„Naser si, Ryane.“ Chris bez ohlížení odejde z posilovny.

„Stone!“ zavolá trenér.

„No?“

Trenér se na mě podivně zadívá a pak naznačí palcem směr, kterým právě odešel Chris. „Taky do studovny.“

„Proč?“ Můj prospěch je naprosto v pořádku.

Pokrčí rameny. „Výžádala si tě tvoje angličtinářka.“

Odmlouváním bych si vysloužil jediné kliky nebo kolečka, a tak spolknou všechny poznámky a vydám se ven z místnosti do prázdné chodby. Když konečně dorazím do studovny, pozdraví mě Chrisův dušený smích. Opře se o opěradlo své židle a ignoruje učebnici fyziky, kterou má před sebou na stole. „Můj život právě nabral na kvalitě.“

Kdyby v téhle místnosti nebylo tolik učitelů, řekl bych mu, ať si ty řeči někam strčí.

„Tady, Ryane.“ Paní Roweová na mě zamává, jako kdybych byl na opačné straně stadionu.

Její vlasy mají dnes zelený nádech. Jemně na ni kývnu hlavou a vydám se k jejímu stolu.

Sesunu se na židli vedle té její. „Prošel jsem testem a odevzdal jsem všechny úkoly.“

Zatřepe rukou ve vzduchu. „Ale ne, ty tady nejsi kvůli prospěchu.“

Přimhouřím oči a zatnu všechny svaly. „Tak proč tady teda jsem?“

Prohrabává se štosem papírů a něco hledá. Asi svůj vlastní mozek. „Váš trenér říkal, že si vás můžeme vyžádat z jakéhokoli důvodu, pokud se to týká studia. Nemusí to být nic negativního. Nebuď takový pesimista.“

Pesimista? „Zameškávám posilovací tvénink.“

„Ano, to je pravda,“ odpoví a vytáhne z hromady papírů moji slohovku o Georgeovi, ze kterého se stal zombie. „Neodevzdal jsi svoji soutěžní práci. S čím by sis měl teď dělat starosti je, že zameškáváš příležitost, jak získat univerzitní stipendium. Když tu soutěž vyhraješ, dostaneš příspěvek na studium na kterékoli univerzitě v Kentucky, kterou si vybereš. Nepokryje to celé školné, ale je to docela dost.“

„Já nepůjdu na vysokou,“ opáčím prostě.

Ztuhne a zírá na mě, jako kdybych jí právě oznámil, že se blíží její smrt. „Proč ne?“

Ukážu na svoje triko. Dělá si ta dáma legraci? „Jsem baseballista. Budu hrát baseball.“

„Můžeš hrát baseball za univerzitní tým...“ Selže jí hlas. Pak přede mě položí můj slohový úkol. „Tohle je ta nejúžasnější práce, jakou jsem kdy v životě četla. Ze všech. Nenapadlo tě někdy, že bys mohl být víc než jen baseballista?“

Otevřu pusku a chci odpovědět, ale vůbec nic z ní neleze, a tak ji s překvapením zavřu. V hlavě mám úplně prázdnou. Jsem baseballista. A sakra dobrý. Nestačí to snad?

„Přečetl sis vůbec ty informace o celostátním kole, co jsem ti dala? Celé tři roky jsem sledovala, jak jsi posledly vítěztvím. Nechtěl bys snad vyhrát i tohle?“

Zčervenám ve tváři u nic neříkám. Paní Roweová mi právě předhodila výzvu a má na to právo. Nepřečetl jsem si ty informace. Od chvíle, kdy mi řekla, že jsem se dostal do finále, jsem ani na okamžik nepřipustil možnost, že bych se té soutěže zúčastnil.

„Mám dojem, že sis to užíval, když jsi psal tohle. Protože je to moc dobré na to, aby ne.“

Už zase má pravdu. Užíval jsem si to. Hledání všech těch slov, nahlížení do Georgeovy hlavy... podívám se dolů na vytištěné stránky... byl to osvobozující pocit. Stejně jako když před zápasem jdu na nadhazovací kopec a dostávám se pod tlak hry. Ten okamžik, kdy jsem to jenom já, míček a rukavice, do které ho mám hodit.

A přemýšlel, co se stalo se světem kolem něj. Propadl se taky do chaosu? Přestalo všechno v tu chvíli existovat právě tak, jako se jeho život po spirále zřítil do nicoty? Nebo zbytek světa pokračoval v normálním životě, protože na jeho místě u tomto světě nakonec vlastně vůbec nezáleželo?

Slova, která jsem sám napsal, se na mě vyčítavě dívají z papíru. Ve vnitřnostech se mi ozve škubavá bolest. Jsem na ta slova hrdý a zříct se té soutěže je jako zříct se části sebe

samotného. Když jsem seděl před svým počítačem, neexistovala žádná tajemství, žádné komplikace - jenom svět, který jsem mohl ovládat.

„Abys mohl být nominovaný na tu cenu,“ pokračuje paní Roweová, „musíš dokončit povídku a odevzdat ji týden před vyhlášením. Ale toho vyhlášení se musíš taky zúčastnit, protože tam dostaneš posudky na svou práci a setkáš se s profesory z univerzit z celého státu. Je to jenom jeden den. Jenom jedna sobota.“

Slyším v hlavě hlas svého táty. „Mám o sobotách zápasy.“

A ohlédnou se na Chrise, který mě ostražitě sleduje. Kolik asi mohl slyšet z tohoto rozhovoru?

„Můj tým mě potřebuje.“

Poklepe rukou na stránky ležící přede mnou. „Začněme od základů, ano? Udělej z těchhle čtyř stránek opravdickou povídku. Můžu tě vytáhnout z každého posilovacího tréninku, anebo mi můžeš slíbit, že to uděláš doma ve svém volném čase. Je to na tobě.“

A nepotřebuju zrovna dumat nad tím, jak se rozhodnu. „Udělám to doma.“

„Dobře.“ Rozzáří se jí oči. „Ale na následující hodinu si tě tady stejně nechám. Chci, abys začal hned teď.“

BETH

Allison má Mercedes. S koženými sedačkami. Zvenčí černý jako noc. Isaiah by z toho byl celý žhavý a nadržенý na všečen ten šrot pod kapotou. Allison jezdí po venkovských silnicích pěkně rychle a párkrát se mi z toho zvedal žaludek jako na horské dráze.

„Jsi cítit kouřem.“ Na sobě má červený kostýmek a černé lodičky s jehlovými podpatky.

Blond vlasy si svázala do příšerně staženého drdolu. Možná proto je tak strašně upjatá.

Zatímco jsem čekala, až se Allison konečně vymaním spárů místního dámského okrašlovacího spolku, vykouřila jsem jednu z cigaret, které jsem vymámila z jednoho vyhulence před tou epizodou na hodině matiky. Doufala jsem, že mi pomůže, abych se dostala přes tu hádku s Ryanem. Nechápu proč, ale když jsem na něj řvala, připadala jsem si strašně. Trochu jako po tom, když se pohádám s Isaiahem. „To se ti leda tak zdá.“

„Jsi cítit kouřem pokaždé, když přijdeš domů ze školy. Scott se možná tváří, jako by si toho nevšiml, ale toho dnešního výstupu na hodině si rozhodně všimnat bude.“ Allison zahne na širokou příjezdovou cestu obklopenou lesy a zahlédne, jak se na ni dívám. „Přesně tak. Tvoje učitelka mu volala.“

Do hajzlu. Nemám nejmenší ponětí, jak se z tohoto dostanu.

Scott s Allison bydlí v bílém dvoupatrovém domě s terasou po celém obvodu. Připomíná to něco, co byste mohli vidět ve filmu z dob války severu proti jihu plném bohatých plantážníků. Část domu sousedí s lesem. Druhá část má výhled na otevřenou pastvinu s velkou stodolou.

Allison zaparkuje auto před čtyřmístnou garáží a chytí mě za zápěstí, než stačím utéct. „Máš vůbec ponětí, jak mi bylo trapně, když jsem musela odejít z té schůze, protože jsi mi volala? Tohle je malé město. Tvoji učitelé chodí do našeho kostela. Jak dlouho myslíš, že potrvá, než tady budou vědět úplně všichni, co jsi za příšeru? Nedovolím, abys nám zničila život.“

„Dej ze mě ty ruce pryč.“ Oči mi kmitnou od jejích prstů na mém zápěstí k jejím očím. Na mě nikdo sahat nebude.

Pustí moji ruku, jako kdyby hořela. „Proč odsud nevypadneš? Dokonce i Scott ví, že jsi jedna velká ostuda.“

Vsadila bych se, že Scott ví, jaká ostuda je ona sama. Nikdy bych si ho nepředstavovala s někým, jako je ona. Pěstěná. Naleštěná. Bez srdce. „Překvapilo tě, jak bylo jednoduchý ho dostat?“

„Bože!“

„Když jsi -“ udělám rukama ve vzduchu uvozovky, „- mu oznámila, že jsi těhotná, překvapilo tě, jak rychle tě požádal o ruku? Scott měl vždycky slabost pro mimina. Proč by si tě jinak bral?“

Krev se jí nahrne do tváří a ruce jí vystřelí ke krku. „Nevím, na co se mě to vůbec ptáš.“

Odkáže si, očividně je vynervovaná. „Scott nemá žádnou slabost pro mimina.“

Mluvila vůbec někdy s tím chlapem, kterého si vzala?

„Nebýt mojí mámy, tak by se oženil s půlkou těch zbouchnutých holek, co se motaly kolem našeho karavanu.“ A to ani nebyl otcem.

Ruce jí pomalu klesnou do klína a přísahala bych, že přestává dýchat. „Co jsi to říkala?“

„Slyšela jsi mě.“

Zkroučí rty a zavrčí: „Vypadni.“

„S radostí.“ Otevře dveře jejího auta, praštím jimi a stejný proces opakuju s dveřmi Scottova domu. Než vůbec stihnu dojít ke dveřím pokoje pro hosty, který Scott prohlásil za můj pokoj, Allison napochoduje za mnou a přirazí domovní dveře stejnou, jestli ne větší silou, jako předtím já.

Scott otevře dveře své pracovny - místnosti naproti přes chodbu od mého pokoje. Má na sobě dokonale vyžehlenou košili. Sakra. Vrátil se ze své práce „obchodníka“ v louisvillské továrně na páčky nějak brzy. Skrčí obočí těsně k sobě. „Co se to tady do háje děje?“

Allison ukáže na mě. „Koukej se jí zbavit!“

Scott si založí ruce v bok. „Allison...“

„Tys někdy zbouchnul nějaké holky v nějakém karavanu?“

Na svou obranu bych mohla říct, že takhle přesně jsem to neřekla, ale i já poznám, kdy je lepší mlčet. Scott zrudne ve tváři, pak zřítaloví. „Ne.“

Allison se chytí za vlasy na temeni a její dokonalý drdol se uvolní. „Zapomeň na karavany. Nemůžu uvěřit, že jsi jí to řekl. Slíbil jsi, že to nikdy nikomu neřekneš.“ Jedna ruka jí klesne na břicho.

Do háje. Měla jsem pravdu - tak trochu. Řekla mu, že je těhotná, jenomže nelhala, jak jsem předpokládala já. Opravdu byla těhotná, a pak o to přišla. Kdybych to věděla, nikdy bych nic takového neřekla. Teď se mi z pocitu viny zvedá žaludek.

„Počkej. Neřekl jsem jí to.“ Scott natáhne ruku směrem k ní a zamrzne ve vzduchu, když Allison udělá krok dozadu. Zkusí to znova, a když se nepohne, obejmeme ji oběma rukama v pase a přitáhne si ji k sobě. Skloní hlavu k jejímu uchu a je vidět, jak jí něco šeptá. Allison se roztřese ramena a já si připadám jako voyeur, když přihlížím téhle intimní chvíli. Vklouznou do svého pokoje a pokusím se zavřít dveře, aniž by vyloudily sebemenší zvuk. Okny ve dvou stěnách sem svítí slunce. Doplazím se doprostřed postele, přitáhnu si kolena k bradě a obejmou je rukama. Nenávidím tenhle dům. Je tu příliš mnoho oken. Všechna od podlahy až po strop. Všechna otevřená. Připadám si tu... vystaveně.

RYAN

Stojím v garáži přede dveřmi tátovy kanceláře a sbírám odvahu na nadcházející rozhovor. V levé ruce pevně svírám přihlášku do soutěže v tvůrčím psaní stočenou do ruličky. Dvakrát zaklepu na dveře a táta mi řekne, abych šel dovnitř.

Kromě židle, na které sedí, táta vlastnoručně vyrobil všechno v téhle místnosti. Pracovní stůl z chromované oceli a ladící skříň, podstavec pod tiskárnu, velký výstavní stůl s detailními projekty zakázek, na kterých právě pracuje. Zastřelil oba jeleny, jejichž hlavy má vystavené na stěnách. Spustí se ventilace a několik papírů poblíž průduchu v podlaze zašustí o sebe.

Táta udržuje svou kancelář dokonale uklizenou a dokonale pod kontrolou. Očima kmitne ke mně a pak ke hřbetu svázaného manuálu na stole. Už se zbavil kravaty, ale pořád na sobě má bílou pracovní košili. „Co pro tebe můžu udělat, Ryane?“

Sednu si na židli naproti němu a hledám vhodná slova. Než od nás odešel Mark, nikdy mi nedělalo potíže se s tátou bavit. Slova přicházela sama. Teď to jde ztuha. Zírám na papíry, které držím v ruce. Celé je to špatně. Od té doby, co je Mark pryč, dělá psaní můj život o něco snesitelnějším. „Pamatuješ si ten úkol z tvůrčího psaní, co jsem dělat minulý rok?“

Podívá se na mě prázdným pohledem a podrbe se vzadu na hlavě.

„Nelíbilo se ti to, protože to bylo v době jarního play-off,“ připomenu mu.

Žárovka se rozsvítí, táta přikývne a vrátí se zpátky k manuálu. „Nepsal jsi tehdy něco o tom nadhazovači, co vstal z mrtvých, nebo tak nějak?“

Ve skutečnosti to byl nadhazovač, který upsal svou duši ďáblu výměnou za dokonalou sezónu, ale nejsem tady proto, abych se hádal.

„Honila tě s tím ta vaše angličtinářka moc? Dělala s tím povyk?“

Pusa mi vyschne a ztěžka polknu. „Ne. Já jsem... ehm... dostal jsem se do finále soutěže ve tvůrčím psaní.“

To zaujme tátovu pozornost. „Ty ses přihlásil do nějaké soutěže v tvůrčím psaní?“

„Ne, paní Roweová přihlásila do té celostátní soutěže celou naši třídu. Bylo to pro všechny studenty středních škol, kteří to jaro ještě neměli maturovat. Hodnotili soutěžní práce teď přes léto a já jsem prošel do finále.“

Táta zamrká a jeho úsměvu chvíli trvá, než se objeví, ale nakonec to zvládne. „Gratuluju.

Už jsi to řekl mámě? Má vždycky radost, když se ti ve škole daří.“

„Ne, ještě ne. Chtěl jsem to říct nejdřív tobě.“ Byl bych jim to radši řekl oběma najednou, ale od té doby, co tu není Mark, sotva zvládnou být spolu v jedné místnosti.

„Měl bys jí to říct.“ Úsměv mu povadne a pohled se zatoulá stranou. „Bude šťastná.“

„Udělám to.“ Naberu do plic vzduch. Tohle přece zvládnou. „Za pár týdnů bude v Lexingtonu další kolo té soutěže. Musím tam jet, abych mohl vyhrát.“

„Zařídí ti paní Roweová odvoz, nebo ti škola dovolí, abys tam jel sám?“

„Je to v sobotu, takže můžu jet sám.“

„V sobotu,“ zopakuje táta. „Mrzelo to paní Roweovou moc, když jsi jí řekl, že tam nemůžeš jet? Jestli ano, promluvím si s ní. Neexistuje důvod, aby ti tohle měla za zlé. Možná by tam místo tebe mohl jet někdo jiný z jejích studentů.“

Usadí se na své židli pohodlněji a založí si ruce na břicho. „Včera jsem na tom tvém zápase viděl Scotta Riska. Nezůstal tam dlouho kvůli nějakým rodinným povinnostem, ale viděl tě nadhazovat a udělalo to na něj obrovský dojem. Zmínil se o soustředění, které by letos na podzim mohli pořádat Yankees. Je mi jasné, co ne to řekneš - ,ne u Yankees'- ale jakmile se někde osvědčíš, můžeš změnit tým.“

V hlavě mi zavíří. Scott Risk se přišel podívat na můj zápas. Je to úžasné a podivné. Úžasné proto, že Scott zná spoustu lidí - a hlavně lovce talentů. Podivné proto, že bych se byl vsadil, že mě Beth před svým strýcem ukřižuje.

To není důležité. Tedy je, ale ne právě teď. Přišel jsem si sem promluvit o té soutěži. O soutěži, o které táta vůbec nezavažoval. „Myslím, že bych na tu soutěž měl jet. Můžu odehrát čtvrtěční zápas a v sobotu za sebe nechat hrát jednoho z těch ostatních dvou nadhazovačů, co máme v týmu.“

Táta sraští čelo. „Proč bys měl tohle dělat? Ty týmy, které stojí za zápas, jsou naplánované na soboty.“

Pokrčím rameny. „Paní Roweová říkala, že tam bude spousta lidí z univerzit a že finalisti často dostávají stipendia. Říkal jsem si, že bych mohl dostat nějaké sportovní stipendium, a když k tomu přidám něco, co bych mohl vyhrát tady na té soutěži, tak byste mi na školu nemuseli platit moc.“

Táta zvedne ruku. „Počkej. Moment. Lidí z univerzit a stipendia? Odkdy se ty staráš o takové věci?“

Před tím rozhovorem s paní Roweovou by mě to ani nenapadlo. „Ty i Mark jste studovali na vysokých školách. Nikdy jsme se o tom nebavili, tak mě napadlo, že tohle by mohla být dobrá příležitost...“

Táta zrudne v obličeji a další slova vyprskne. „S ním to bylo něco jiného. Nemůžeš přece jít do národní fotbalové ligy rovnou ze střední. Musel jít nejdřív na vysokou. Ale ty můžeš jít rovnou ze střední do druhé ligy. Sakra, Ryane, ty můžeš jít rovnou i do první.“

„Ale Mark říkal...“

„Tohle jméno přede mnou už nikdy nevyslovuj. Na tu soutěž nepojedeš. Konec příběhu.“

Ne, tohle není konec příběhu. „Tati...“

Táta zvedne ze stolu obálku a hodí ji po mně. „Účet na dvě stě dolarů měsíc co měsíc, abys mohl jezdit na tréninky a na zápasy.“

Obálka mi přistane na klíně a hrdlo se mi sevře.

„Pojištění na auto, servisní náklady, dresy, cestovní náklady, ligové poplatky -“

„Tati -“ Chci, aby přestal, ale on přestat nehodlá.

„Benzín do Jeepu, soukromé tréninky... podporoval jsem tě sedmnáct let!“

Vybuchne ve mně vztek. „Říkal jsem ti, že si najdu práci!“

„Tohle je tvoje práce!“ Táta praští pěstí do stolu přesně tak, jako když soudce v soudní síni ukončuje veškeré diskuse. Štos papírů zkraje stolu spadne na podlahu.

Ticho. Díváme se jeden na druhého. Bez mrknutí. Bez pohnutí. Vzduch naplňuje silné napětí. Táta přeběhne očima po svém stole a zhluboka se nadechne. „Chceš snad propásnout čtyři roky života chozením do školy, když můžeš být celou tu dobu na hřišti a hrát baseball za peníze? Podívej se na Scotta Riska. Přišel úplně odnikud a vidíš, co dokázal? Ty nepřicházíš odnikud. Máš před sebou příležitosti, které on nikdy neměl. Mysli na to, co můžeš udělat se svým životem.“

Pěst se mi sevře kolem přihlášky a ta se pomačká. Je to fér? Je to fér ode mě, i kdyby to mělo být jen na jeden zápas, takhle se zříct něčeho, na čem moji rodiče tak tvrdě pracovali a čemu se obětovali?

A navíc, je to baseball. Baseball je můj život - sám jsem se tak rozhodl. Proč se o tom vůbec hádáme.

„Ryane...“ Tátovi selže hlas a on si rukou oře obličej.

„Ryane... omlouvám se, že jsem na tebe křičel.“ Odmlčí se. „Všechny ty věci v práci... věci s tvou matkou...“

Táta a já- nikdy jsme se nehádali. Fakt je to zvláštní. Znáám spoustu kluků, co se se svými otci hádají pořád dokola. My ne. Táta mi nikdy nedal domácí vězení. Věř, že jsem dost zodpovědný na to, abych se rozhodl, do jakých potíží se chci dostat, a říká, že když zajdu moc daleko, určitě jsem dost chytrý na to, abych se z toho vyhrabal sám. V baseballu mě vždycky podporoval na každém kroku. Víc, než jak by to dělala většina rodičů. Táta na mě vždycky dával pozor a tohle... tohle je jeden z momentů, kdy to dělá taky.

Několikrát pomalu přikývnu, než promluvím, na souhlas s něčím - i když nevím, s čím vlastně. S čímkoli, co by zastavilo tenhle zmatek. „Jo. To je v pohodě. Můžu za to já.“

Zmačkám papír, který držím v ruce. „Máš pravdu. Tohleto...“ zvednu zmuchlaný papír, „je na nic. Je to hloupost.“

Táta se nuceně usměje. „To je v pořádku. Jdi nahoru a řekni to mámě. Bude nadšená.“

Vstanu a na odchodu se snažím zahnat tu prázdnotu, kterou cítím v prsou.

„Ryane,“ řekne táta. Otočím se ve dveřích.

„Udělej mi laskavost - neříkej tvojí mámě o tom, že ta soutěž má ještě další kolo. Už takhle je poslední dobou dost podrážděná.“

„Jasně.“ Proč bych jí to vůbec měl říkat? Máma pokaždé nějakým způsobem pozná, když neříkám pravdu, a já se nijak nehrnu do toho, abych zjistil, že slova, která jsem právě řekl tátovi, jsou lži.

BETH

Hodiny ukazují tři čtvrtě na deset a Isaiah končí v práci v deset. Prst, který mám na tlačítku rychlého vytáčení, už ztrácí cit. Před chvílí zapadlo slunce a v mém pokoji je teď tma. Nepohnula jsem se ze svého místa na posteli. Scott sem nepřišel. Ani Allison. Aby mi udělali přednášku o škole, ani aby mi vynadali za to, že jsem na Allison křičela, ani aby mi řekli, ať jdu na večeři.

Dvakrát jsem naprázdno dávala. Scott pošle mámu do vězení. Nejspíš už zavolal policii. Co je na téhle noční můře ironického? Snažila jsem se. Snažila jsem se a selhala jsem.

Představte si to.

V deset zavolám Isaiahovi a řeknu mu, aby přijel a odvezl mě odsud. Pojedeme na pobřeží. Utečeme. Škoda jen, že nedokážu přesvědčit mámu, aby jela s námi. S Isaiahem bychom u ní mohli být dřív než policajti.

Zvednu hlavu a moje tělo zaplaví vlna naděje, až z toho dostanu závrat'. Mohla bych mámu přesvědčit, aby jela taky. Mohly bychom odjet - spolu.

Někdo zaklepe na dveře. Strčím telefon pod peřinu. „Ano.“

Do pokoje vejde Scott a rozsvítí světlo. Má na sobě obyčejné černé triko a modré džíny.

Poprvé v něm vidím něco z toho kluka, který se o mě staral, když jsem byla malá, a moje srdce se pošetile ozve. Vylezu z postele. Musím mu říct, že je mi to líto. „Scotte...”

Scott nespustí oči z koberce, ale přeruší mě. „Nemám náladu na to, abych poslouchal tvoje kňourání. Jestli ještě někdy budeš mluvit s Allison takhle, tak se postarám o to, abys toho litovala. Je to moje žena a já ji miluju.“

Přikývnu, ale Scott se na mě nepodívá a nevidí to.

Vytáhne svoji peněženku a hodí mi na prádelník vizitku. Jméno a telefonní číslo patří člověku, který má probační dohled nad mámou. „Dneska večer jsem s ním mluvil. Je to příjemný člověk. Věděla jsi, že tvoje máma půjde sedět na deset let, když něco vyvede v podmínce? Deset let. A to v tom není započítané, z čeho ji obviní, až jim řeknu všechno, co vím. Je to na tobě, Elisabeth. Tak jako tak tady budeš bydlet, dokud ti nebude osmnáct. Tvoje chování ale rozhodne o tom, jestli máma skončí ve vězení.“

Jak se mi po těle rozlije úleva, cítím se zesláblá. Neposlal mámu do vězení. Ještě ne. Ještě to můžu zachránit. Hlavou se mi honí všechny možnosti. Potřebuju najít způsob, jak se dostat do Louville, jak přesvědčit mámu, aby utekla se mnou, a pak s sebou přibrat Isaiaha...

„Poslední šance.“ Scott přeruší moje zběsilé myšlenky. „A tentokrát budu požadovat dokonalost.“

Prašťí rukou do prádelníku a poslední z cigaret, které jsem vyloudila, vyskočí z šuplete a vykutálí se na podlahu. Do prdele.

Scott se nahrbí a než cigaretu zvedne, chvíli se na ni jen dívá. Chová se, jako kdyby to nebyl tabák, ale tráva. Do hajzlu. Klidně by to mohla být stříkačka plná heroinu. „Vysvětlím ti to.“

Po pravdě nemám jak. Ale jednou jsem slyšela Noaha, jak tohle říká Echo, a získal tím nějaký čas.

Jak vstává, třese se mu ruka. Takhle se trásly ruce tátovi.

„Tohle je volovina. Já tě vezmu k sobě domů.“ Selže mu hlas a je vidět, jak se snaží ovládnout svůj vztek. Děsí mě, že se na mě ani nepodívá. „Já ti dám domov a ty nemáš ani tolik slušnosti, aby ses snažila dodržovat moje pravidla.“

Tichý vztek mi nahání strach. Opilci, idioti, takoví, co se snadno naštvou - ty dokážu zvládnout. Víím, kdy jim musím uhnout z cesty. Ale právě ti, co drží svoji zlost uvnitř, lidi, kteří přemýšlejí, co udělají a jak to udělají, ti mě děsí. Právě oni nadělají nejvíc škody. Tenký hlásek, který zní hodně podobně jako můj hlas, když jsem byla ještě dítě, sladce šeptá, že Scott by mi nikdy neublížil. Že byl naším ochráncem.

Kdysi. Tohohle člověka neznám.

„Snažila jsem se,“ pípnu.

„Kecy!“ Scott zařve tak hlasitě, až křišťálové sklo na stínítku lampy zacinká. Škubnu sebou a ustoupím o krok dozadu. „Udělala jsi všechno, co bylo v tvých silách, abychom si s Allison připadali co nejhůř.“

Polknu. Mámin přítel Trent začal přesně takhle. Přišel do jejího bytu úplně klidný a v pohodě, všechen vztek se vařil uvnitř. Pak začal řvát. Pak mlátit.

Táta měl taky tenhle druh vzteku. A děda. Scott drtí v ruce cigaretu a mně málem vyskočí srdce z hrudi. Konečně se na mě podívá. „Proboha, ty se klepeš.“

Udělá krok směrem ke mně a já zase krok dozadu. Zády narazím na okno a ruce mi vyletí nahoru, jak hledám něco - cokoli - čím bych se mohla krýt. „Jdi pryč.“

Ten vztek je pryč, pronese ta malá holčička v mé hlavě, ale já ji ignoruju. Umřela spolu s mojí láskou k mašlím a šatům a životu. Nezbylo z ní nic než duch.

„Je mi to líto,“ řekne pomalu a o kus poodstoupí. „Neuvědomil jsem si, že tě tak vyděsím. Měl jsem vztek. Allison byla nešťastná. Nemůžu vidět, když brečí, a volala tvoje učitelka... ale teď jsem v klidu. Přisahám.“

Snažila jsem se. Fakt jsem se snažila. Snažila jsem se a dostalo mě to sem. Chycená v místnosti plné oken s chlapem, který mi připomíná tátu. Ten taky říkal, že je v klidu, ale nikdy to nebyla pravda. „Jdi pryč!“

„Elisabeth...“

„Pryč!“ Mávám před sebou rukama a pokouším se ho odehnat. „Jdi pryč!“

Scott otevře oči neobvykle doširoka. „Já ti nechci ublížit.“

„Všchno je to tvoje vina!“ vykřiknu a chci přestat, jenomže když přestanu, rozbřečím se. V očích mě pálí podivná vlhkost. Spodní ret mám tak těžký, až se třese. Nemůžu brečet. Nebudu brečet. Soustředím se na svůj vztek a znovu otevřu pus. Ať skončí v pekle, jestli se kvůli němu rozbřečím.

„To ty jsi mě sem přitáhnul. Nestačí, že jsi mi sebral domov? Musíš mě ještě ponižovat ve škole?“

„Ponižovat tě? Elisabeth, o čem to mluvíš?“

„Nejsem Elisabeth! Podívej se na mě!“ Jednou rukou chytím oblečení, které mám na sobě, a druhou chňapnu po učebnici matematiky ležící na stole a mrsknu mu s ní přímo po hlavě.

Scott se skrčí a učebnice s hlasitým zaduněním dopadne na zed'. „Chceš po mně, abych byla někým jiným. Nechceš, abych byla sama sebou. Jsi jako táta! Chceš se mě zbavit.“

Hrudník se mi sevře a zalapám po dechu. Ticho, které mezi námi zavládne, je tíživé a já se dusím pod jeho vahou.

„To není pravda.“ Scott se odmlčí, jako by čekal na moji odpověď. Sebere učebnici z podlahy a položí ji na prádelník. Hned vedle vizitky mámina probačního dozorce. „Vyspi se trochu. Promluvíme si ráno.“

Ne, nepromluvíme. Scott odjíždí do práce dřív, než já do školy vůbec vstávám. Opatrně zavře dveře. Vyletím k nim, zamknu je, zhasnu světla a stáhnou z postele peřinu, abych našla svůj mobil. Prsty se mi třesou, jak vymačkávám číslo. Puls mi vytlouká v uších jméno člověka, kterého opravdu potřebuju: Isaiah. Buch. Isaiah. Telefon zazvoní. Isaiah.

„Ahoj.“ Jakmile zazní jeho uklidňující hlas, opřu se o dveře skříně. „Už jsem si dělal starosti. Je pět minut po desáté. Náš minutový hovor má zpoždění.“

Zavřu oči, zadržuju slzy a doufám, že se mi přestane třást spodní ret. Ale všechno je to marné. Jestli promluví, rozbřečím se a já nebrečím.

„Beth?“ Do jeho tónu se vplíží starost.

„Jsem tu,“ zašeptám a ta dvě slova se málem stanou mojí zkárou. Isaiah a já - nejsme na rozhovory po telefonu. Nikdy jsme to nedělali. Dívali jsme se na televizi. Chodili na party.

Seděli jsme vedle sebe - existovali jsme. Jak se to dělá, existovat po telefonu? A přesně to teď potřebuju - potřebuju, aby Isaiah existoval.

„Beth.“ Zaváhá „Dělá ti zase potíže ten Ryan?“

Spolknu případné zavzlykání. Nebudu brečet. Nebudu.

„Tak trochu.“ A Allison a můj strýc a škola a všechno a cítím se, jako kdyby se na mě stěny mačkaly a chystala se na mě strhnout lavina.

Ticho.

Kousnu se do rtu, když se mi po tváři skutálí první slza.

„Chceš, abych tě nechal být?“ Do hajzlu. Prostě do hajzlu - já nebrečím. „Protože víš, že já moc nemluvím. Teda myslím nás. My. My moc nemluvíme.“ Nehlasně zakleju. Zatřásl se mi hlas. Určitě ví, že jsem rozčilená. Ví to. Další ticho. Zapraskání na lince. Jestli to položí, sesypu se. Nebudu mít nic, čeho bych se mohla držet. Nic, co by mě ukotvilo. Budu přesně tím, čím mě všichni chtějí mít - ničím.

„Nevadí mi být zticha, Beth.“

Pořád jsem tady, v tomhle domě s příliš mnoha okny. Pořád jsem chycená v pasti. Pořád jsem vystavená - se svou bolestí - a pořád zůstávám pekle. Ale mám Isaiaha a ten mě drží.

Spouštím se podle stěny, až skončím skrčená na podlaze. „Potřebuju tě.“

„Jsem tady.“ A mlčíme spolu.

RYAN

Sedím na posteli a čtu si tu zprávu. Nejdřív ta hádka s tátou a pak, v deset večer, mi od Gwen přišlo tohle: Beth Riskova???

A teď čeká na druhé straně na moji odpověď. Když hraju baseball, tak aspoň dokážu ty míčky, které na mě létají, pochyťat. Táta a Gwen? Tyhle střely ze mě vytloučou duši.

Neměl bych Gwen vůbec odpovídat. Měl bych předstírat, že jsem si tu zprávu nepřečetl.

Gwen miluje drama. Já miluju baseball. Ona nenáviděla moje hry a já zase nenáviděl ty její.

Přestali jsme s líbáním a s doteky a s randěním, ale nikdy jsme nepřestali s těmi hrami. Jako ten večer na střídačce.

Napíšu jí zpátky: A co je s ní?

Čekání na její odpověď se protahuje donekonečna. Odtrhnu oči od telefonu, jako kdyby ji to mělo přimět zareagovat rychleji. Letos v létě, potom, co odešel Mark, mi máma přemalovala pokoj na modro. Vymýšlí interiérové dekorace se stejnou vášní, jako táta staví. Dřív často spolupracovali na různých projektech, ale to bylo před tím, než se náš svět sesypal.

Gwen: to se ptám ja tebe

Nesnáším esemesky. Nikdy nevíte, co se ten druhý ve skutečnosti snaží říct. Zariskuju. Tak, že to ze mě udělá idiota a z ní vrtošivou opici, pokud bude moji žádost ignorovat.

Já: zavolej mi

Srdce mi začne tlouct o něco rychleji. Udělá to, nebo se na mě vykašle? Od té doby, co jsme se rozešli, vždycky volám já jí, když dojde na tuhle esemeskovou hru.

Mobil mi zazvoní a já se usměju. Po třetím zazvonění to zvednu. „Ahoj.“

„Nazdar,“ prohodí bez náznaku zaujetí.

„Tak co se děje?“ Je to podivný tanec. Takový, kterým pohrdám. Dřív jsme trávili celé hodiny povídáním si po telefonu a teď přehnaně analyzujeme každé slovo nebo pauzu.

„Ty jsi celou dobu věděl, co je zač.“ V jejím hlase je slyšet vyčítavý podtón.

Tvrďe pracuju na tom, abych zůstal nenucený. „I kdybych to věděl, tak co?“

„Mohl jsi mi to říct.“

Podívám se na plakáty s mými oblíbenými týmy. Proč bych jí říkal, že Beth je neteř Scotta Riska? Mají spolu několik předmětů. Chodily spolu na základku. Mohla si s Beth promluvit sama.

„Proč jsi ji nominoval?“ zeptá se Gwen.

Slyším zašustění. Zvuk, který se ozývá, když si Gwen lehá na svoje polštáře. Má jich v posteli pět a spí se všemi do jednoho. Mám před očima její zlaté vlasy rozprostřené na polštáři.

„Víš, jak moc pro mě znamená stát se královnou toho plesu,“ pokračuje.

To vím. Poslouchával jsem, jak donekonečna švitoří o té blyštivé korunce. Po pravdě jsem tehdy předstíral zájem a pak už jen předstíral, že ji poslouchám. „Sama jsi tu nominaci podpořila.“

„Protože kdybych to neudělala, vypadala bych, jako že nepřekousnu konkurenci, a teď se budu muset honit za hlasy. Bylo by to pro mě mnohem jednodušší, kdybys mi řekl, že Beth je neteř Scotta Riska. Fakt, Ryane, myslela jsem si, že jsme kamarádi.“

„Proč se o to vůbec staráš? Nikdo ji tu nezná a ona o ničí přátelství nestojí.“

Její otrávený povzdech mi škubne se všemi svaly v těle. „Okamžitě se stala celebritou a z nějakého bláznivého důvodu si někteří lidi myslí, že je úžasná. Tys ji nominoval na ples a celá škola ví, že jsi ji chtěl pozvat na rande, takže jí přidáváš na popularitě. Kdybys mi hned na začátku řekl, co je zač, mohla jsem těm pohromám nějak zabránit. Skamarádit se s ní, nebo tak něco. Ale takhle má díky tobě šanci vyhrát.“

Rozešli jsme se a já bych se tímhle vůbec neměl zabývat. Použiju starou zaběhlou odpovědi „Je mi líto, že jsem ti zničil život, Gwen. Až budu zase chtít něco udělat, cokoli, tak tě určitě poprosím o dovolení.“

Gwen vyhrkne. „Není tvůj typ.“

Zamrkám. „Cože?“

„Beth je tak trochu, nevím, divná. Víš co, myslím si, že je vlastně docela hezká, když se člověku líbí tyhle temné a narušené holky. Asi tím chci říct, že ty jí určitě nebudeš schopný věnovat tolik pozornosti, kolik potřebuje. Víš co, kvůli baseballu. Chci jenom říct... Beth ne.“ Beth ne. Vztek mi zkrouť vnitřnosti. A jsme zpátky u toho rozhovoru na střídačce - baseball znamenal konec našeho vztahu. „Rozešli jsme se a ty teď chodíš s Mikem.“

Gwen se usměje, až je to po telefonu slyšet. „Ale ty jsi mi slíbil, že zůstaneme kamarádi.“

Snažím se být dobrá kamarádka.“

Kamarádi. To slovo nenávidím. „Máš pravdu. Beth je hezká.“

„Má kroužek v nose.“ Úsměv se z jejího hlasu vytratil.

„Připadá mi to sexy.“ Fakt.

„Slyšela jsem, že kouří cigarety.“

„Snaží se s tím přestat.“ Jo, tohle jsem si vymyslel.

„Slyšela jsem, že má tetování nad zadkem.“

Zajímavé. „Tak daleko jsem se ještě nedostal, ale budu tě informovat, až to zjistím, víš co, když jsme kamarádi.“

V hlavě mi vytane představa, jak Beth zvedám halenku, odhaluju její kůži a ona se pod mým dotekem usmívá. Vsadil bych se, že má kůži hebkou jako květ růže. Prsty se mi zachvějí touhou se jí dotýkat a krev se mi začne vařit při představě, jak šeptám její jméno. Do háje. Ta holka mě fakt dokáže rozpálit. Prohrábnu si vlasy ve snaze osvobodit svoji mysl od té představy. Co to sakra je?

„Ryane. Nedělám si legraci. Beth fakt není tvůj typ.“

„Tak mi řekni, kdo je.“ V mém hlase je víc vzteku, než jsem chtěl, ale tahle hra mě už začíná otravovat.

„Ona ne, rozumíš?“ opakuje prosebně.

Představa, jak se dotýkám Beth, mě mate a vysmívá se mi. Ozve se trojitě zaklepání na dveře a vejde máma. „Musím končit.“

„Dobrou noc,“ odpoví zklamaně Gwen.

Máma má na sobě sladěné modré sáčko a sukni. Byla dnes večer na dámské večeři se starostovou manželkou. „Neruším tě?“

„Ne.“ Odhodím telefon na noční stolek.

„Zněl jsi trochu rozrušeně.“ Máma přejde k mému prádelníku, zhodnotí svůj obraz v zrcadle a upraví si perlový náhrdelník. „Slyšela jsem tě z chodby mluvit.“

Zavrtím hlavou. „To byla jenom Gwen.“

Ruka na náhrdelníku jí zmrzne a na rtech se jí objeví lehký úsměv. „Vy dva jste zase spolu?“

„Ne.“ Máma si Gwen hodně oblíbila a náš rozchod nesla asi nejhůř.

Pokračuje ve zkrášlování. „Měl bys o tom uvažovat. Slyšela jsem, že ty i Gwen jste byli nominováni na fotbalový ples.“

V našem městě cestují novinky rychlostí blesku. „Jo.“

„Víš, že táta a já jsme taky byli nominováni na krále a královnu plesu? Na podzim i na jaře.“

„Jo.“ Zmínila se o tom. Už milionkrát. Taky na obou plesech vyhráli. A kdyby mi paměť neosvěžovalo to, jak to pořád znova a znova vypravuje, postaraly by se o to fotky v obýváku, na kterých pózuji se svými korunkami.

„Taky jsem slyšela, že nominovali tu neteř Scotta Riska.“

„M-hm.“ Když máma ví úplně všechno, proč s tím přišla za mnou?

„Co si o té holce myslíš? Její teta, Allison Risková, požádala o nominaci na uvolněné místo ve výboru naší farnosti.“

A tady je odpověď na moji otázku. Spořádanost. Jestli je Beth vyvrhel, tak její opatrovníci budou považováni za špatné rodiče. Máma se chce blýsknout tím, že navrhne manželku Scotta Riska, ale zároveň se bojí skandálu, kdyby nominovala opatrovníci „zkažené holky“. Rodiny mého táty i mámy byly obyvateli téhle obce a členy farnosti už od doby, kdy se před staletími pokládaly základy našeho kostela. Stoneova rodina tu má významnou historii.

„Je zajímavá.“

Máma se otočí. „Zajímavá. Co tím myslíš?“

Pokrčím rameny. Chci tím říct, že Beth mi stojí v cestě za vítězstvím ve výzvě. Že zkouší moji trpělivost. Že chci vidět její tetování. „Zajímavá.“

Máma si otráveně promne čelo. „Dobře. Je zajímavá. Když objevíš nějaké další slovo, víš, kde mě najdeš.“

Jo, to vím. Na veřejnosti bude vždycky hned vedle táty. V soukromí vždycky co nejdál od něj.

Máma se zastaví ve dveřích. „Ryane, dnes večer jsem mluvila s paní Roweovou.“

Skloním hlavu a na chvíli zavřu oči. To není dobré. Vůbec to není dobré. „Hmm.“

„Byla zvědavá, kdy odevzdáš svou práci do posledního kola té soutěže v Lexingtonu.“

Do háje. Zvednu hlavu, ale ramena mi zůstanou shrbená, když se podívám na mámu.

„Nebudu se toho účastnit. Kryje se mi to se zápasem.“

Máma ztuhne. „To bylo tvoje rozhodnutí, nebo tvého otce?“

„Moje.“ To slovo vyhrknu hodně rychle. Poslední, co bych si přál, je, aby se máma s tátou zase celé dny dokola hádali, a zvláště když by to bylo kvůli mně.

„O tom ani v nejmenším nepochybuju.“ Máma přezíravě mávne rukou.

Něco uvnitř mě se prolomí. „Logan před pár týdny v Lexingtonu viděl Marka. Ptal se na nás.“

Máma zůstane stát neobvykle nehybně.

„Logan to ví, mamí. A Chris taky.“

Tvář jí zrudne rozčilením. „Jestli tvůj otec zjistí, že jsi to někomu řekl... jestli se to dozví kdokoli ve městě...“

„Nikomu to neřeknou.“

Na pár vteřin pevně zavřu oči a pak vydechne. „Prosím tě, pamatuj si, že co se stane v tomhle domě, to v tomhle domě taky zůstane. Chris a Logan jsou tvoji přátelé. Nepatří do rodiny.“

Kypící vztek se mi usadí na dně žaludku. Jak v sobě může takhle dusit všechny city ke svému prvorozenému synovi?

„Nestýská se ti po něm?“

„Ano.“ Její okamžitá odpověď mě překvapí. „Ale v sázce je toho příliš moc.“

„Co tím chceš říct?“ zeptám se.

Máma se rozhlédne po mém pokoji. Očima se zastaví u mých plakátů. „Myslím, že bych to tady měla předělat. Modrá se k tobě nehodí.“

BETH

Buch, buch, buch. Prudce otevřu oči a srdce mi tluče až v uších. Policajti. Ne, mámin přítel. Někdy klepe ráno na okno, aby mě zmátl a já mu šla otevřít. Zamrkám, když uvidím stíny záclon proti oknu. Záclony. Nejsem doma. Nadechnu se a čerstvý kyslík se mi v krvi smísí s adrenalinem. Zvyk je železná košile.

„Elisabeth,“ zavolá Scott z druhé strany mých dveří. „Probud’ se.“

Sakra. Šest hodin ráno. Proč mě nenechá na pokoji? Autobus mi jede až v půl osmé. Na to, abych se vypravila do školy, mi bohatě stačí půlhodina. Vykutálím se z postele a dopadnu bosýma nohama na podlahu. Ostré světlo za zády mě pálí do očí, a tak je přimhouřím a sotva si uvědomím, že mi Scott podává tašku. „Na. Vyzvedl jsem tvoje věci.“

Vymnu si z očí ospalost. Scott na sobě má stejné tričko a džíny jako včera večer. „Jaké věci?“ Vrhne na mě výraz, jako kdybych ho zdržovala od vážných věcí, a já se pousměju. Takhle se na mě díval, když jsem byla malá, zvlášť když jsem nechtěla jíst zeleninu nebo když jsem škemrala, aby mi něco přečetl.

Scott se váhavě usměje taky. „Zastavil jsem se u tvojí tety a vyzvedl jsem ti tam oblečení. Byl tam včera večer ten Noah a ukázal mi, co je tvoje. Omlouvám se, jestli jsem něco nevzal. Jestli budeš postrádat něco konkrétního, možná bych se tam mohl někdy po práci ještě stavit.“

Zírám do tašky, kterou mi dal. Moje věci. Vyzvedl moje věci a mluvil s... „Jak se má Noah?“

Váhavý úsměv zmizí Scottovi z tváře. „Nevybavovali jsme se spolu. Elisabeth, tohle nic nemění na žádném z mých pravidel. Chci, aby sis zvykla tady v Grovetonu a zapomněla na svůj starý život. V tomhle mi zkus důvěřovat, ano, špunte?“

Ano, špunte. Tohle mi vždycky říkával a teď mu na to kývnu, aniž bych si to vůbec uvědomila. Zvyk z dětství - z doby, kdy jsem věřila, že Scott pověsil slunce na nebesa a má ho pod palcem. Špatný zvyk pro někoho v mém věku. Přestanu kývat. „Můžu nosit svoje oblečení?“

„Musíš mít zakrytou kůži a nechci vidět žádné díry na neslušných místech. Jestli mě budeš provokovat, tak celou tuhle tašku spálím do posledního stehu.“ Scott pokyne hlavou ke kuchyni. „Za půl hodiny bude snídane.“

Stisknu tašku s oblečením v náruči, jako kdyby to bylo moje novorozené dítě. Moje věci. Moje. „Děkuju.“ Ta vděčnost je trochu podivná a škrobená, ale musí se nechat, že jsem to aspoň vyslovila.

Navléknu si svoje vybledlé bokové džíny a ze rtů mi unikne spokojený povzdech. Jak jste mi chyběly. Džíny, které mě objímají skoro příliš těsně. Malé trhliny na stehnech. Ty druhé, ty, které mám ze všech nejradši, s dírami přímo pod zadkem, by Scott utopil v benzínu. Pečlivě je urovnam na ramínku a schovám do skříně.

Poprvé za dva týdny se cítím být sama sebou. Černé bavlněné triko, dokonale přiléhavé v pase. V uších stříbrné kruhové náušnice. Kroužek v nose vyměním za falešný diamantový kamínek. Jak se na sebe dívám v zrcadle, užívám si tu lehkost, protože je mi jasné, že v momentě, kdy vkročím do kuchyně, mi bude zase těžko.

Přesně v šest třicet vejdu do kuchyně. Po nebi se rozlévá červený úsvit. Scott smaží na sporáku vajíčka a z té vůně se mi sbíhají sliny. Allison je tentokrát dokonale nepřítomná. Sednu si k baru na místo, kde leží sklenice pomerančového džusu a prázdný talíř. To druhé připravené místo je zřejmě pro něj. Mezi talíři je hromada opečeného chleba s máslem a placičky z mletého masa. „To je krocan nebo tofu nebo nějaká podobná věc, kterou tady vydáváte za jídlo?“

V tomhle domě je všechno zdravé. Zvednu jeden z chlebů a přivoním k němu. Hmm. Bílý chléb a voní po opravdovém másle. Vypláznu jazyk a maličko ho olíznu, abych si to ověřila. Scott se rozchechtá. Začervenám se, zastrčím jazyk zpátky do pusy a samým blahem zavřu oči. Mmm. Opravdové máslo.

„Ne, není to krocan. Jsou pravé. Už mě nebavilo se dívat, jak nic nejíš.“ Položí mezi nás talíř plný vajíček se slaninou a sedne si. „Když zkusíš ochutnat něco, co vaří Alllcon, zjistíš, že to není tak špatné.“

Zakousnu se do chleba a mluvím mezi přežvykováním.

„To je ta potíže. Jídlo by nemělo nebýt tak špatné. Mělo by být dobré.“

Scott si prohlédne, jak jsem oblečená, než si na talíř naloží míchaná vajíčka. „Ten kamínek se mi líbí. Kdy sis nechala propíchnout nos?“

„Když mi bylo čtrnáct.“ Naložím si slaninu a placičky a hladově se dívám na vajíčka. Scott je dělal báječně, když jsem byla malá. Škoda, že jsem mu řekla, že je nesnáším.

„Tvoje máma něco takového chtěla. Několikrát mluvila o tom, že pojedeme do Louisville a že si tam nechá udělat piercing.“ Máma si se Scottem ráda povídala a Scott mě mezitím vychovával. Přestěhovala se do dědova karavanu, když ji táta zbouchnul a její máma ji vyrazila z domu. Když jsem se narodila, bylo Scottovi dvanáct.

Zabolí mě u srdce. Máma mi nikdy neřekla, že chtěla mít kroužek v nose. Ani si toho nevšimla, když jsem si ho pořídila já. Proč mě to trápí, to nevím. Máma mi neříká spoustu věcí. Zatukám vidličkou do kuchyňské linky. Kašlu na to. Dám si vajíčka. Kdo ví, kdy se zase dostanu k nějakému pořádnému jídlu. Scott se samolibě usměje, zatímco si je nakládám na talíř.

„Má to něco společného s baseballem?“ zeptám se ho.

„Co?“

„Ryan se přesně takhle domýšlivě usmívá, když si myslí, že mě dostal.“

Scott usrkává svůj pomerančový džus. „Bavíte se s Ryanem ve škole?“

Pokrčím rameny. Bavíme. Rozčilujeme jeden druhého k šílenství. To je skoro to samé.

„Trochu.“

„Je to fajn kluk, Elisabeth. Prospělo by ti, kdyby ses s ním spřátelila trochu víc.“

Noah je fajn kluk. Isaiah je úplně nejlepší, ale Scott o tom nechce vůbec slyšet. „Jmenuju se Beth.“

Jako kdybych nic neřekla, Scott se vyptává dá. „Jaké to je ve škole?“

„Propadnu.“

Přestane jíst a já si do pusy nacpu další sousto. Začínám tahle ticha opravdu nenávidět.

„Snažíš se?“ zeptá se.

Rozmýšlím si odpověď, zatímco žvýkám kus slaniny. Při posledním kousnutí se rozhodnu, že se budu držet pravdy.

„Jo. Ale nečekám, že mi to budeš věřit.“

Odhodí ubrousek na svůj prázdný talíř a podívá se na mě upřímnými modrými očima. Oba máme oči po mé babičce. Táta je měl taky, jenomže ty jeho nikdy nevypadaly přívětivě.

„Nejsem chytrý. Umím hodit míček, chytit míček a odpálit míček. Udělalo to ze mě bohatého člověka, ale je lepší být chytrý.“

„To je teda směla, že já neumím nic z toho. Ani nejsem chytrá.“

„Alison je chytrá,“ prohlásí Scott a udrží se, když protočím oči. „Fakt chytrá. Vystudovala angličtinu na univerzitě. Mohla by ti pomoci.“

„Nesnáší mě.“

Scott zase upadne do toho svého dlouhého ticha. „S tím si poradím. Ty se soustřed' na školu.“

„No dobře.“ Podívám se na hodiny. Tři čtvrtě na sedm. Podařilo se nám spolu mluvit celou čtvrt hodinu, aniž bychom na sebe řvali. „Neměl bys už jet do práce?“

„Dneska budu pracovat doma. Takhle to budeme dělat každé ráno. Chci, abys vstávala v šest a o půl sedmé chodila sem na snídani.“

Pokud bude vařit, nehodlám proti tomu nic namítat.

„Tak jo.“

Scott posbírá nádobí a odnese ho ke dřezu. „A ke včerejšímu večeru.“

A to už to vypadalo tak dobře... „Nechci se bavit o včerejším večeru.“

„Třásla ses.“

Vstanu a najednou si připadám strašně nervózně. „Měla bych si sbalit věci do školy.“

„Ubližoval ti někdo? Fyzicky?“

Nádobí. Nádobí patří do myčky. Zvednu talíře. „Fakt potřebuju pomoci s matikou. Chci se z toho předmětu odhlásit.“ Proč mu říkám zrovna tohle?

Scott mi vezme z rukou talíře a já se necítím dobře, když mám najednou prázdné ruce. Položí je na linku a založí si ruce na prsou. „Co se stalo, když jsem odešel z města? Můj otec byl mrtvý a pod zemí. Nahradil ho na pozici domácího násilníka můj brácha?“

Už zase se třesu. Bud' to, anebo nás zasáhlo zemětřesení. Trhnu hlavou dozadu, když mě do ní jako těžkotonážní kamion praští uvědomění, co jsem dopustila. Jsem idiot. Scott zkušeně obešel moje ochranné zdi. „Běž do prdele.“

Očekávám, že Scott ne mě začne rvát nebo mi vynadá. Místo toho se ale zachechtá. „Jsi stejně tvrdohlavá, jako když ti byly čtyři. Běž si zabalit věci. Dneska tě do školy odvezu autem.“

Nenávidím ho. „Pojeďu autobusem.“

Scott se ke mně otočí zády a skládá nádobí do myčky. „Zítra udělám palačinky.“

„Nebudu jíst.“

Znovu se zachechtal. „Ale budeš. Allison chce dneska večer vařit musaku a tofu.“

RYAN

Zahnu se svým Jeepem na studentské parkoviště a zaparkuju ho za Chrisovým autem. Chris se opírá o nárazník a Lacy stojí dobrý metr od něj u dveří. Učebnice si drží pevně přitisknuté k tělu, a jakmile vypnu motor, pohrdlivě se otočí ode mě směrem ke škole. To není dobré znamení. Zhluboka se nadechnu a připravuju se na spoušť. Lacy je pěkně náladová. Když jsem ji naštvál posledně, zvonilo mi v uších ještě dva dny.

Když otevřu dveře, Chris mě pozdraví. „Je na tebe nasraná, brácho.“

„To jsem si všiml.“

Než k ní stačím dojít, Lacy se prudce otočí. „Celé je to výzva? Včera v tělocvičně jsi Beth ponižoval kvůli výzvě? Já se snažím se s ní skamarádit a ty, Chris a Logan jste z ní udělali předmět výzvy?“

Do prdele práce, Chrisi. „Zpíval jsi jako malá holčička, které uvízla ruka ve sklenici bonbonů, co?“

„Promiň,“ utrousí provinile. „Má brutální metody. Mohli by ji z fleku zaměstnat u mariňáků.“

Lacy se prožene mezi námi a zamává rukama ve vzduchu. „Nezkoušejte se tomu smát. Vůbec Beth neznáte. Netušíte, co všechno prožila. Netušíte, jak moc pro mě znamenalo její přátelství. Umíte tak leda všechno pokazit!“

Zůstanu na ni překvapeně zírat. Oči jí zaplavují slzy. Není jen naštvaná. Je nešťastná. „Je to jenom výzva, Lacy. Pozval jsem ji na rande. Je na ní, jestli mě odmítne, nebo ne. Tím přece nikomu neublížuju.“

„To teda ubližuješ.“ Odvrátí pohled stranou. „Ubližuješ mně.“ A holka, kterou řadím mezi svoje nejlepší přátele, vletí do školy.

„Měl bych jít za ní,“ prohlásí Chris.

„Já vím.“ A chci, aby šel.

„V tomhleto je mimo. Ale nedělej si s tím hlavu, myslím, že je to jenom premenstruační syndrom.“

Jo. Lacy je občas trochu přecitlivělá, ale podivný pocit v žaludku mi říká, že by mohla mít pravdu.

„Ryane?“ Oba se s Chrisem otočíme a spatříme Beth. Srdce se mi zastaví. Je to ona. Skejtářka z Taco Bell. Trendy oblečení je pryč. Zpátky ve svém stylu - přiléhavé černé tričko a potrhané džíny. Křivky, ze kterých se mi podlamují kolena. Je do posledního puntíku stejně sexy jako ten večer, kdy jsem ji viděl poprvé.

„Můžeme si na vteřinku promluvit?“ Její hladký a svůdný hlas mi zavibruje po celém povrchu těla a jsem jako zhypnotizovaný. Ta holka musí být čarodějka.

„Jasně.“ Čekám, až si Chris vzpomene, že by se měl vydat za svojí vlastní holkou, ale ten je příliš zaneprázdněný obdivováním Bethina zadku na to, aby si všiml, že Beth i já chceme, aby zmizel. Okatě mu to připomenu: „Lacy tě potřebuje.“

„Jo,“ odpoví Chris, jako kdyby se probouzel ze sna. „Lacy. Uvidíme se později, brácho. S tebou taky, Beth.“

Ta si odmítavě klepe prsty o stehno. Chris se odporoučí do budovy, zatímco já se snažím pochopit tu zrněnu přístupu. Včera by se tahle holka stala hlavní podezřelou z mé vraždy. Dneska ráno je vřelá a přátelská. Pověďte mi něco o náladovosti.

V hlavě se mi ozve pocit viny. Ztrapnil jsem ji ve škole. Je načase to odčinit. „Včera, v té tělocvičně...“

„To je jedno,“ přeruší mě Beth. „Říkala jsem si, že máš pravdu. Že bych se tady fakt měla s někým seznámit a byla bych ráda, kdybys mi s tím pomohl ty.“

Na to mám.

Potlačím úsměv, který se mi vkrádá do obličeje. Není potřeba jí to dávat sežrat. Proč tady teď není Lacy, aby to viděla na vlastní oči? „Takže se mnou v pátek půjdeš na tu party?“

„Jo, ale má to jeden háček.“

„Jaký háček?“ Měl bych se víc soustředit na slovo háček, ale nedokážu to, když si Beth zlehka kouše spodní ret. Její rty jsou k zbláznění.

„Můj strýc si o mě dělá malinko přehnané starosti, takže s tebou bude nejdřív chtít mluvit.“ Tenhle den je lepší a lepší. Vyhraju tu výzvu a uvidím se se svým hrdinou. A navíc strávím nějaký čas s Beth. Možná má Lacy pravdu - třeba je v ní něco víc. „Jasně. Můžu v pátek přijít o něco dřív.“

Beth si upraví batoh na zádech. „Víš, já jsem si říkala, jestli by ses u nás nemohl zastavit dneska večer a promluvit si s ním. Možná bychom potom mohli jít ven.“

Miluju svůj život. Ta holka právě pozvala na rande mě.

„Jo, jasně.“ Do háje. Vzpomenu si na svoje plány a v hlavě mám úplný chaos. „Počkej. Hrozně rád bych přišel, ale mám trénink tady se školním týmem a večer v Louisville trénuju nadhoz.“

Beth skloní hlavu. „Aha. Dobře, no. Jestli nemůžeš, tak nemůžeš, ale dneska je jediný den, kdy bude Scott večer doma.“

Tuhle změnu v jejím chování nehodlám propásnout. Jestli je jenom trochu jako Lacy, tak dokáže otočit o sto osmdesát stupňů během tří minut. „Mohl bych se u vás stavít po tréninku a setkat se s tvým strýcem a pak tě vzít s sebou do Louisville. Mohli bychom po tréninku pak jít třeba na večeři. Totiž, jestli se tu hodinu vydržíš dívat na to, jak nadhazuju.“

Zvedne hlavu a po tváři se jí rozlije ten nádherný úsměv.

„Jestli ti to nebude vadit.“

Vadit? Nenapadá mě, po čem bych mohl víc toužit. Právě jsem vyhrál tu výzvu.

Stojím na přední terase domu Scotta Riska. Zatahám se za kšilt své baseballky a otřu si zpocené ruce do kalhot. Tady to je. Právě se chystám vkročit do domu své legendy. Dvakrát zaklepu a dveře se otevřou. V nich se objeví Scott Risk v džínách a triku a dívá se na mě.

„Dobré odpoledne, Ryane.“ Zvedne obočí a vypadá to, že je překvapený.

„Dobré odpoledne.“ Podrbu se vzadu na krku, kde se mi začínají napínat svaly. „Je tady, ehm, Beth?“

Po obličeji se mu roztáhne pohodový úsměv. „Měla by tady být, ale já jsem ji zrovna trochu vytočil. Asi není špatný nápad se jít podívat, jestli neutekla oknem.“

Netuším, co bych na to mohl říct, a tak si jen strčím ruce do kapes. Scott se zasměje.

„Elisabeth a já si moc nerozumíme, když přijde na její domácí úkoly. Pojď dál. Říkala mi, že máte nějaké plány, ale musím přiznat, že jsem ji podezíral, že si se mnou jen zahrává.“

„Je připravená, pane Risku?“ Ohromeně vejdu dovnitř.

„Říkej mi Scotte,“ odpoví a pak zakřičí: „Elisabeth!“

Něco tvrdého vrazí do dveří napravo od nás. „Běž do prdele!“

Ztěžka povzdechnu a mezi lopatkami se mi utvoří uzel. Náladové kyvadlo se zhouplo na opačnou stranu. Vypadá to, že jsme zpátky u šílenství. Nemůžu se dočkat, co přinese páteční večer.

„Máš společnost!“

Ticho. Pak dveře zavržou a pomalu se otevřou.

„Ahoj Ryane.“ Beth se bokem opře o zárubeň a mně zadrhne srdce. Převlékla se z trička do černého topu a je jí teď malinko vidět do skvostného výstřihu. „Tak vidíš. Říkala jsem ti, že civí.“

Do háje. Má pravdu. A dělám to přímo před Scottem Riskem.

Scott mě poplácá po zádech. „To je v pořádku. Ale snaž se aspoň přede mnou necivět moc.“

Když to bude přes míru, přestane mi to připadat legrační a mohlo by se stát, že tě budu muset nakopat do zadku. A Elisabeth, posílání do prdele není povolené.“

Beth pokrčí rameny. Očividně je jí úplně jedno, co je a není povolené.

„Dej se trochu do pořádku,“ řekne jí Scott. „Já si zatím trochu popovídám s Ryanem a pak můžete jít.“

Beth se podívá na svůj outfit. „Já jsem připravená.“

„Vidím kůži. A vidím jí hodně. Vrať se zpátky, až bude vidět míň kůže.“

Beth si povzdechne a pomalu se otočí. Jak odchází do svého pokoje, lehce se jí pohupují boky a já na ně nedokážu nezírat - už zase.

„Včera jsem dostal něco, co se ti určitě bude líbit.“ Scott přejde halu a pokyne mi, abych ho následoval do místnosti naproti Bethinu pokoji.

V momentě, kdy vstoupím do prostorné pracovny, se mě zmocní ohromení. Baseball. Všude okolo. Dresy ve skleněných rámech. Míčky. Pálky. Vizitky ve vitrinách. Scott vytáhne průhlednou krabičku a podá mi ji. Zůstanu zírat s otevřenou pusou. „Babe Ruth. Máte míček podepsaný od Babe Rutha?“

„Ano.“ Scott se usměje s výrazem, kterému rozumím. Tahle pracovna je posvátné místo. Na jeho obrovském mahagonovém stole zazvoní telefon. „Moment.“

Zamířím ven ze dveří, ale Scott mě zarazí. „Počkej tady. Tohle nebude na dlouho.“

Tenhle chlap je božský. Vydržel bych v téhle místnosti celé hodiny slintat blahem nad jeho sbírkami. Scott mluví dokonale spisovně a seriózním hlasem do telefonu. Skláním se nad pálkou podepsanou od Nolana Ryana. Takhle nějak by jednou mohla vypadat moje pracovna. Ne, sakra. Takhle budu vypadat já.

Na druhé straně místnosti je stolek se zarámovanými fotkami. Scott a Peter Rose. Scott a Albert Pujols. Rámečky s fotkami jsou mírně natočené směrem doprostřed stolu. Každá další osobnost důležitější než ta předchozí. Když dojdou doprostřed, uvidím svatební fotku Scotta a jeho manželky a můj obdiv k tomuhle muži ještě vzroste. Cení si svojí rodiny.

Zamračím se, když spatřím malou fotografii, deset na patnáct centimetrů. Je na ní nějaké dítě a Scott. Alespoň si myslím, že je to Scott. Zvednu ji. Je mladý a vypadá trochu nemotorně ve staré verzi baseballového dresu Bullitt Country High. V náruči má holčičku. Sotva odrostlé batole. Může jí být tak pět. Všude v jejích dlouhých světlých vlasech jsou do mašlí uvázané růžové stužky. V nadýchaných bílých šatech vypadá jako princezna. Rukama se pevně drží Scotta kolem krku. Její úsměv je nakažlivý a oči má tmavomodré jako oceán, skoro přesně takové jako...

„Elisabeth milovala mašle,“ ozve se za mnou Scottův hlas. „Kupoval jsem jí stužky, kdykoli to šlo.“

To není možné. „Tohle že je Beth?“

Vezme fotku z mé ruky a něžně ji položí zpátky na její místo v samém prostředku stolku.

„Ano.“

Říká to s těžkostí zarmouceného člověka. Sakra, vypadá to, že opravdu truchlí. Beth je na hony vzdálená tomu šťastnému dítěti na fotce.

Scott se vrátí k lehkému tónu. „Včera jsem vyzvedával Allison z nějaké večere a narazil jsem tam na tvoji mámu. Říkala mi, že ses dostal do finále soutěže ve tvůrčím psaní.“

Kmitnu očima stranou. Táta musí být nadšený, že to teď ví celé město. „Jo.“

„Tvůj táta říkal, že sis umanol jít hned po střední do profesionální ligy, ale univerzitní týmy by se o nadhazovače s tvým potenciálem porvaly. Zvlášť když máš ještě k tomu studijní nadání.“

„Děkuju.“ Nevím, co víc bych na to mohl říct.

„Nechceš mi říct, co se to děje mezi tebou a mojí neteří?“

Ztuhnu. Tomuhle říkám hodit kličku. Scottovi zmizí z obličeje odlehčený úsměv a já si všimnu, že má stejné oči jako Beth. A stejně jako ona vůbec nemrká. Je načase se k tomu postavit jako chlap. „Pozval jsem ji na rande.“ Kvůli výzvě. „A ona souhlasila. A říkala, že si se mnou nejdřív budete chtít promluvit.“

„Kam ji chceš vzít dneska večer?“

„Na svůj trénink nadhozu a pak někam, kde se bude chtít najíst. Je tam poblíž...“ Taco Bell - to bych mohl vynechat. „McDonalds a Applebeet.“

Scott přikývne, jako by se snažil pochopit, jak probíhá neurochirurgická operace. „A kam ji budeš brát v pátek?“

„Nikam daleko. Vlastně je to pozemek, který sousedí s vaším a s pozemky mého táty. Na té straně bydlí můj nejlepší kamarád a občas pozveme svoje přátele na party.“

Scott zápolí s pobavením a zároveň na něm vidím napětí. „Chceš vzít moji neteř na party pod širákem.“

Polknu.

„Vyrosl jsem pětadvacet kilometrů za Grovetonem,“ řekne Scott. „Vím, jak takové party vypadají, zažil jsem jich sám spoustu.“

Zásah. „Myslel jsem si, že by to pro ni mohla být dobrá příležitost, jak se seznámit s mými přáteli.“

Scott si promne čelist. „Já nevím.“

Musím mu dát víc. O hodně víc. „Beth je sympatická. Je hezká.“ Jo, to je. „Je víc než hezká. Je úplně jiná než všechny holky, co jsem doteď znal. Beth mě udržuje pořád ve střehu. S ní nikdy nevím, co přijde v následující vteřině. A to je pro mě...“ Ohromující. Vzrušující.

„Zábava.“

Scott na to nic neříká a mně to vyhovuje. Než jsem ta slova vyřkl - slova, o kterých jsem si myslel, že je říkám jen proto, abych na něj udělal dojem - neměl jsem tušení, že jsou pravdivá. Sexy hlas, který až moc dobře znám, způsobí, že můj žaludek se octne ve stavu beztlíže jako na horské dráze a pak se vrhne zpátky dolů. Beth slyšela každé moje slovo. „Děláš si srandu.“

„Je neslušné poslouchat cizí rozhovory.“ Scott zůstává otočený zády k ní a oči má upřené na mě.

„Neřekla jsem do prdele, děláš si srandu,“ odpoví mu Beth.

Scott nakloní hlavu doprava, jako kdyby uznával, že to byl významný ústupek. „Kdy?“

„Kdy co?“

„Kdy se pro Beth v pátek stavíš?“

„V sedm.“

„Chci, aby dneska byla doma v devět. V pátek do půlnoci.“

„Můžete se spolehnout.“

Scott se obrátí k Beth. „Co budeš dělat, když bude Ryan trénovat?“

„Budu se dívat.“

Scott nevěřícně zakroučí hlavou.

Beth si ztěžka povzdechne. „No dobře. Budu dělat domácí úkoly. Budu pilná studentka a kromě školního podivína se stanu ještě šprtou. Tak nějak si to představuješ, že jo?“

„O ničem jiném nesním. Jděte a užijte si to.“ Odejde do haly a Beth zkroutí rty do svého zlomyslného šklebu. Do čeho jsem se to sakra namočil?

BETH

Čas od času se osud usměje i na mě. Ano, vím, že je to skoro k neuvěření, ale dnešek je zrovna jedním z těch vzácných dnů. Minulý týden mi Lacy řekla, že Ryan jezdí každou středu na tréninky do Louisville, a včera mi řekla, že ten komplex, kam jezdí trénovat, se nachází v jižní části města, krásně zatrčený necelý kilometr od mého domova.

Před obrovským kovovým skladištěm Ryan vytáhne ze svého Jeepu tašku napěchovanou baseballovými krámy a já se ze všech sil snažím udržet svoje prsty, aby si nezačaly s něčím pohrávat. Nervozita mi téměř znemožňuje zůstat v klidu stát. Jsem tak blízko k mámě, že skoro cítím chuť cigaret. Buď v pohodě, Beth. Tenhle tah se musí zahrát opatrně. „Jak dlouho ti trvá trénink?“

„Hodinku. Možná o malinko víc.“ Ryan si hodí tašku přes rameno. Přisahám, že tenhle kluk má nejširší ramena ze všech středoškoláků, které jsem kdy v životě viděla. Má na sobě upnuté tričko, a když mu vyjede nahoru a odhalí jeho břišáky, moje břicho dělá malinké kotrmelce. Povzdechnu si a zatlačím rychle myšlenky stranou. Vlastnosti jako úžasnost a slušnost nejdou dohromady se zájmem o mě. A i když Ryan je pitomec, je to... slušný člověk. Není na to potřeba mozek raketového inženýra, abych si dala dohromady, že to, co mu hodlám provést, je špatnost.

Špatnost, ale nutnost.

A navíc, ať se mezi námi děje cokoli, je to nějaká hra. Jen jsem ještě nezjistila, o co mu jde. Ne že by na tom nějak záleželo. S koncem dnešního večera mě Ryan bude nenávidět a stejně tak Scott. Ale u Scotta mě výčitky trápit nebudou. Byl to on, kdo mě do téhle hrůzy vtáhnul, a bude se mít mnohem líp beze mě. Do hodiny se dostanu k mámě, zkontaktuju Isaiaha a všichni tři budeme pryč z města. Časový plán je těsný, ale zvladatelný.

„Kam chceš potom jít na večeři? Je tady nedaleko Applebeet a T.G.I. Fridays. Doufám, že naše konverzace u večere bude o hodně lepší než to ticho po cestě sem.“ Odmlčí se. „Můžeme jít do fastfoodu, jestli se ti to zamlouvá víc. Víím, že máš ráda tacos.“

První chladný podzimní váněk zafouká parkovištěm a mně na rukou vyskočí husí kůže. Za hodinu budu na cestě na pobřeží.

„Řekl jsem tacos, Beth. Kde jsou ty vulgarismy, které obvykle následují?“

Vzhlédnu k němu a zamrám. Jdu do toho. Opravdu se chystám utéct.

Ryan svraští obočí k sobě, popostoupí blíž ke mně a vytvoří mi tím závětrí - nebo je to možná teplo, které vyzařuje z jeho těla a zahřívá mě. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem v pohodě.“ Je vyšší než já. O strašně moc. Už ho nikdy neuvidím, a tak si dovolím si ho prohlédnout, jaký je doopravdy. Je opravdu sexy se svými širokými rameny, vypracovanými svaly, sympatickým vrabčím hnízdem pískově blond vlasů trčících zpod baseballové kšiltovky a nádhernýma, laskavýma hnědýma očima. Na chvíli si představuju, že ta upřímnost v nich je skutečná - a pro mě.

Znovu zafouká vítr, tentokrát silněji, a sfoukne mi několik pramenů vlasů do obličeje. Ryan se na ně zadívá. Jeho prsty mi zlehka přejedou po tváři a potom po citlivé kůži na krku, jak mi je odhrnuje za rameno. Jeho dotyk mě lechtá a pálí zároveň.

Do obličeje se mi nahrne vlna horkosti a ruce mi okamžitě vyletí k tvářím. Co to má znamenat? Začervenala jsem se.

Kvůli klukům se přece nečervenám. Kluci nestojí o to, abych se kvůli nim červenala. Zmatená svou vlastní reakcí udělám krok dozadu a zašátrám v zadní kapse svých kalhot po cigaretě, kterou jsem vysomrovala od jednoho vyhulence ve škole. „Dej mi chvíli, jo?“

„Kdyby ses začala nudit a chtěla se jít podívat na můj trénink, zeptám se trenéra, jestli bys mohla...“

Zavrtím hlavou. „Ne.“

Ryan stiskne rty k sobě a zamíří ke vchodu. Rychle se podívám po jeho mizející siluetě a srdce mi ztěžkne. Ať se teď mezi námi stala jakákoli podivnost, nic se tím nemění. Ryan stojí o holky, jako je Gwen, a holky, jako jsem já, jenom využívá. Jednou napsané osudy se nedají změnit. To se stává jenom v pohádkách. Je mi ho trochu líto. Scott ho určitě zabije, než dnešní večer skončí. „Ryane?“

Ohlédne se přes rameno. Co mu vlastně chci říct? Byla zábava si tě podávat, ale musím zachránit svoji mámu. Je mi líto, že až se dneska večer vrátíš do Grovetonu beze mě, můj strýček ti utrhne koule a moje teta je naservíruje k večeři s oblohou z mořských řas, „Děkuju.“ To slovo má divnou příchut' na jazyku.

Sundá si kšiltovku, prohrábne si vlasy a nasadí si ji zpátky na hlavu. Podívám se stranou, aby mě pocit viny nezabil.

„Promiň,“ odpoví.

Zamrkám a nejsem si jistá, za co se mi vlastně omlouvá, ale nežádám po něm vysvětlení. Já jsem řekla svoje. On taky. Jsme vyrovnaní.

Z budovy vyjde nějaký kluk a podrží Ryanovi dveře. Ryan vejde dovnitř a ten druhý kluk zacinká klíčky od auta. Děkuju, osude, za pomocnou ruku. Strčím cigaretu zpátky do zadní kapsy a usměju se tak, aby si myslel, že má šanci. „Mohla bych se s tebou svézt?“

Nervy mi vibrují v břiše a musím neustále zhluboka dýchat. Ať se nadechnu, kolikrát chci, stejně se mi nedaří naplnit si plíce vzduchem. Prosím, Bože, teď jedenkrát, prosím, ať je ten bastard pryč. A prosím, prosím, prosím, ať Isaiah souhlasí s mým šíleným plánem, až k němu dovleču mámu. Přemýšlela jsem o tom, že bych mu prozradila svoje plány předem, ale nakonec jsem usoudila, že by nesouhlasil s tím, abychom si na krk pověsili mámu. Dává jí za vinu všechny problémy v mém životě, ale já Isaiaha znám. Jakmile se ukáží s ní a budu ho prosit, aby s námi odjel, nenechá mě v tom. Vezme nás s sebou - obě.

V Tae Last Stop je prázdko, ale za další hodinu nebo dvě bude bar plný. I při denním světle je temno jako v jeskyni. Ve svých obvyklých džínách a flanelové košili se Danny za barem hrbí nad laptopem, který dává jeho obličeji namodralý nádech. Zhlédne mě koutkem oka.

„Slyšel jsem, že tvoje máma přišla o opatrovnictví.“

„Jo.“

Napije se z lahvičky. „To je mi líto, holka.“

„Jak na tom poslední dobou je?“ Pusa mi vyschne a stojí mě veškeré moje síly, abych se dokázala tvářit, že mi na odpovědi nijak zvlášť nezáleží.

„Chceš to fakt vědět?“

Ne, nechci. „Co ti dlužím?“

Sklopne laptop. „Nic. Vrať se zpátky tam, odkud jsi sem přišla. Cokoli je určitě mnohem lepší než tohle.“

Vyjdou ven zadním vchodem. Je to nejrychlejší cesta k máminu bytu. V noci je to temné a strašidelné místo. Přes den ten omšelý bytový dům vypadá jen smutně a uboze. Správce nechal přestříkat části cihlové budovy ze 70.let na bílo, aby zakryl graffiti. Je to marná snaha. Děti ze základky si tam svoje sprostárny přišly napsat znovu hned další noc. Protože je většina oken rozbitá, obyvatelé používají lepenkový papír a lepicí pásy na překrytí skel - kromě těch oken, ve kterých jsou zařízení klimatizace, která dělají příšerný hluk a teče z nich voda proudem jako z kohoutku. My s mámou jsme tuhle vymoženost nikdy neměly. Nikdy jsme

na to neměly dost peněz nebo štěstí.

Kretén Trent bydlí v domě naproti tomu máminu, na opačné straně parkoviště. To jediné, co se nachází na jeho parkovacím místě, je velká louže černého oleje, který mu teče z auta, když je tam zaparkované. Výborně. Naberu do plic vzduch, abych se přestala uvnitř klepat.

Výborně.

Poté, co od nás odešel táta, se se mnou máma přestěhovala do Louisville a staly se z nás oficiální kočovnici. Stěhovaly jsme se do jiného bytu každých šest nebo osm měsíců. Některé z nich byly tak příšerné, že jsme odešly dobrovolně. Z jiných nás vyhodili, když máma včas nezaplatila nájem.

Karavan v Groyetonu a sklep mé tety Shirley jsou jediné stálé domovy, které jsem poznala. V tomhle bytě nedaleko Shirleyina domu máma zatím zůstala nejdelší dobu a je dost na nic, že důvodem je zrovna Trent. Zlehka zaklepu na dveře. Dveře zarachotí, jak máma odemýká všechny svoje zámky, a pak otevře dveře jen na skulinu se zajištěným řetězem, jak jsem ji to naučila. Mhouří oči, jako kdyby nikdy neviděla sluneční světlo. Je ještě bělejší než obvykle a vzadu na hlavě jí blond vlasy trčí, jako kdyby se celé týdny neučesala.

„Kdo to je?“ vyštěkne.

„To jsem já, mami.“

Promne si oči. „Elisabeth?“

„Pusť mě dovnitř.“ A já tě dostanu ven.

Máma zavře dveře, řetěz zachrastí, jak ho odjišťuje, a pak se dveře otevrou dokořán. Během pár vteřin mě pevně obejmou oběma rukama a zaryje se mi nehty do vlasů. „Holčičko?

Panebože, holčičko moje, myslela jsem si, že už tě nikdy neuvidím.“

Třese se po celém těle a já slyším známé posmrkávání, které doprovází její pláč. Položím jí hlavu na rameno. Je z ní cítit zvláštní kombinace octa, trávy a alkoholu. Jen ten ocet se do toho nějak nehodí. Část mě je nadšená, že ji vidím živou. Ta druhá část je víc než našťvaná. Rozčiluje mě, že je sjetá.

„Co sis to zase dala?“

Máma se ode mě trochu odtáhne a několika rychlými pohyby ruky mi prohrábne vlasy. „Nic.“ Všimnu si jejich červeně podlitých očí a rozšířených zorniček a nahnou hlavu ke straně.

„No dobře. Jenom nějakou travu.“ Usměje se a po tváři jí přitom stéká slza. „Chceš taky nacpat dýmku? Máme tu nové sousedy a ti se rádi podělí. Pojd' se mnou.“

Chytnu mámu za ruku, prosmýknu se kolem ní a zamířím do bytu. „Musíš si zabalit.“

„Elisabeth! Ne!“

„Co to sakra je?“ Celý byt je vzhůru nohama. Ale ne tak jako obvykle. Je to horší než špinavé nádobí, bláto na podlaze a obaly od sendvičů poházené po nábytku. Polštáře z gauče leží na prošlapaném koberci, oba roztržené. Stolek v obývací je použitelný už jediné jako dříví na podpal. Vnitřní součástky máminy malé televize leží na podlaze nedaleko miniaturní kuchyňky.

„Někdo se sem vloupal,“ prohlásí máma, zavře dveře a zamkne jeden ze zámků.

„Pitomost.“ Obrátím se čelem k ní. „Lidi, co se někam vloupávají, kradou, a ty tady nemáš nic, co by se dalo ukrást. „A z čeho je sakra ten pach?“

Jednou jsem se Scottem barvila velikonoční vajíčka a náš karavan potom páchl octem celé dny.

„Uklízím,“ odpoví máma. „Koupelnu. Před chvílí jsem tam zvracela.“

Její slova mě těžce zasáhnou. Zvracení může znamenat, že se něčím předávkovala. Moje nejhorší noční můra ohledně mámy. „Co sis dala?“

Zakroucí hlavou a nervózně se zasměje. „Říkala jsem ti to. Jenom trávu. A trochu piva. Jen se trošku klepu.“

Pff, do hajzlu. „Jsi těhotná?“

Vůbec se mi nelíbí, že nad odpovědí musí chvíli přemýšlet. „Ne. Ne. Beru tamty prášky. Je dobře, žeš zařídila, aby mi je posílali poštou.“

Promnu si oči dlaněmi a snažím se posbírat rozum. Na ničem z tohohle teď nezáleží. „Zabal si svoje věci. Jdeme odsud pryč.“

„Proč? Nepřišel mi příkaz k vystěhování.“

„Jsme kočovníci, pamatuješ?“ řeknu ve snaze trochu odlehčit atmosféru. „Nikdy nezůstáváme na jednom místě.“

„Ne, Elisabeth. Ty máš kočovnou duši, já ne.“

Její prohlášení mě zarazí, a tak čekám na vysvětlení. Máma se zapotáčí ze strany na stranu, No dobře. Je sjetá a já na tohle nemám čas. Překročím rozmlácený stolek. „Isaiah mi nabídl, že mě vezme na pobřeží, a ty pojedesh s náma. Budeme se držet stranou, než mi bude osmnáct, a pak se budeme moct vrátit zase domů.“

„A co Trent?“

„Trent tě mlátí. Nepotřebuješ toho bastarda!“ V rohu místnosti si všimnu několika plastových nákupních tašek. To bude stačit. Máma má málo věcí, které stojí za sbalení.

„Elisabeth!“ Máma zakopne o zbytky stolku, jak za mnou vyrazí. Chytí mě za ruku. „Nech toho!“

„Nechat toho? Mami, musíme jít. Víš, co se stane, když se Trent vrátí zpátky a uvidí mě tady...“

Zarazí mě a znovu mi prohrábne vlasy. „Zabije tě.“ Oči se jí zalijí slzami a začne zase posmrkávat. „Zabije tě,“ zopakuje. „Já nemůžu odjet.“

Celé moje tělo se narovná, jako když člověk rychle vystřízliví. „Musíš.“

„Ne, holčičko. Teď nemůžu. Dej mi pár týdnů. Musím si vyřídit ještě několik záležitostí a pak spolu odjedeme. Slibuju.“

Záležitostí? „Odjíždíme. Hned teď.“

Její prsty se mi zkroutí a sevrou ve vlasech a zatahá mě, až to zabolí. Sehne se a opře si čelo o moje. Z jejího dechu se valí zápach piva. „Slibuju. Slibuju, že odjedu s tebou. Poslouchej mě. Musím tady něco uklidit. Dej mi pár týdnů času, a pak odjedeme.“

Klika vchodových dveří sebou zalomcuje a moje srdce zařadí vyšší obrátky. Je zpátky. Máma mi bolestivě stiskne ruku. „Do ložnice.“ Protáhne mě bytem a ztratí rovnováhu, jak zakopává o kusy rozbitého nábytku. „Uteč ven oknem.“

Hrdlem mi stoupají žaludeční šťávy a začínám se třást.

„Ne. Bez tebe ne.“

Nechat mámu tady je jako dívat se, jak se v přesýpacích hodinách sype písek, a být při tom přivázaná řetězem ke zdi a nemoci je obrátit. Jednou přijde den, kdy to Trent přežene a nebude z toho jenom podlitina nebo zlomenina. Vymlátí z jejího těla život. Čas strávený s Trentem je její nepřítel.

„Sky!“ zařve Trent, když vchází do bytu. „Říkal jsem ti, abys ty dveře nechávala odemčený.“ Máma mě pevně obejmě. „Jdi, holčičko,“ zašeptá. „Přiď pro mě znova za pár týdnů.“

Strhne lepenku z okna a já sebou šklubnu dozadu, když se otevřeným oknem dovnitř protáhne něčí ruka. „Dejte mi ji.“

Isaiah strčí dovnitř i hlavu a chytí mě oběma rukama. Přestanu dýchat a uvědomím si, že tak nebo tak mě jeden z těch dvou chlapů zabije.

RAYN

Šklubnu rukou dopředu. Míček se zaduněním vletí do černé plachty vedle oranžové krabice, která mi slouží za cíl. Moje hlava dneska není dost soustředěná a já potřebuju, aby byla. Správně zaměřovat nadhozy je moje priorita. Když Logan chce, abych hodil k němu, musím hodit k němu. Když od něj, tak od něj. Když to chce dostat míčkem přímo do pupku, tak ho tam musím trefit taky.

Pořád musím myslet na Beth. Vypadala tak strašně malá a ztracená, že jsem měl nutkání ji chytit do náruče a dělat jí štít před celým světem. Takovou reakci bych od sebe rozhodně nečekal, když jde o Skejt'ačku. Plácnu se rukavicí přes stehno. U večere zjistím, co se to s ní děje. Ticho už nebudu brát jako přijatelnou odpověď.

Zakroutím ramenem ve snaze najít v něm nějaké známky života, ale nepodaří se mi to.

Nadhazuju už celou hodinu a svaly na ruce mám nepoužitelné jako želé.

Tréninkový komplex není nic moc, je to jen skladiště se zeleným trávovým kobercem a klimatizací přivařenou ke stropní konstrukci. Klimatizace mi bzučí nad hlavou a každou chvíli se ozve třesnutí pálky o míček.

Můj trenér John se odstrčí od kovové stěny. „Fajn, ale pořád házíš rukou. Síla a stabilita musí vycházet z nohou. Jak je na tom ta ruka?“

Unavená. Tohle místo musí Beth připadat příšerné. Skladiště plné kluků, kteří odpalují míčky do sítí a nadhazují je do plachet. Jsem trochu zklamaný. Nepřišla se podívat na jediný můj nadhoz. „Můžu jich ještě pár hodit, jestli chcete.“

„Odpočíval jsi na tu ruku, jak jsme se o tom bavili?“

„Jo.“ Ale ne tolik, jak bych měl. Dokážu přesně určit, kde mám svaly rotátorové manžety - přibližně pět centimetrů pod vrškem ramene, a právě teď mě intenzivně bolí.

„Už toho necháme.“

Protočím si míček mezi prsty. Beth není jediná věc, která mě dneska trápí, a jakkoli se snažím všechny ty myšlenky zahnat, pořád se vracejí. „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Kdybyste si musel vybrat, jestli jít hrát za univerzitu, nebo jít rovnou po střední do ligy, co byste si vybral?“

John se podrbe ne tváří a dívá se na mě se směsicí zmatenosti a údivu. „Chceš jít na univerzitu?“

Nevím. „Kdybyste měl na výběr, co byste udělal?“

„Já jsem na výběr neměl. Neměl jsem jinou možnost, než hrát za školu.“

„A kdybyste ji měl?“

„Šel bych do ligy.“

Praštím s míčkem do své rukavice. Přesně tak. Všichni, co do mě pořád hustí nějaké řeči o vysokých školách a soutěžích ve tvůrčím psaní, mě akorát odvádějí od tohoto. „Dík.“

„Otázka ale není, co bych udělal já. Otázka je, co chceš ty.“

BETH

Isaiah mě rukou pevně obejmě kolem pasu a vytáhne mě z okna. Pohled máminých prázdných očí mě zabolí, když se na mě naposled podívá, než přirazí okno a znovu zakryje sklo lepenkou.

„Ne!“ Nechala jsem ji tam. Už zase.

Isaiahovo sevření se zpevní na ocel, a čím víc se škrábu zpátky nahoru, zpátky k máminu bytu, tím silněji mě táhne pryč. Moje srdce doslova puká. Musí pukat, protože ta řezavá bolest v hrudníku je strašlivá, jako kdyby mě tam zasáhly úlomky skla.

Nohy se mi propletou s Isaiahovými. Drží mě pevně za boky a způsobí mi stav beztlíže tím, že mě zvedne do vzduchu a nese mě na opačnou stranu. Peru se s ním, abych se dostala zpátky na zem, kopu ho do holení a do kolen. „Isaiahu, je tam Trent. Zabije ji.“

„Jdeme pryč.“ Jeho zavrčení mě praští do ucha.

„Slyšel jsi mě?“ Určitě mě neslyšel. Isaiah by mě nikdy nenechal umřít, takže by taky nenechal umřít moji mámu - člověka, kterého potřebuju.

„Jo.“ Přitiskne se ke mně a moje drobné tělo se tomu jeho podvolí.

„Ach.“ Napnu ruce v loktech a začnu mu bušit dlaněmi do prsou. Srdce se mi svírá, když na jeho tělo dopadají moje rány. Praštila jsem ho - svého nejlepšího kamaráda. A udělám to znova, jestli mě nepustí. „Nenávidím tě!“

„Fajn,“ odfrkne si a lehce mnou zatřese. „Aspoň si nebudu připadat mizerně, když si tě hodím přes rameno a praštím s tebou do auta.“

Opřu si o jeho hrud' dlaně, které mě ještě pálí z toho, jak jsem ho jimi tloukla. Srdce mu divoce tluč, stejně divoce, jako se na mě dívají jeho oči. Isaiah myslí vážně to, co říká.

Já taky. „Neodejdu odsud bez ní.“

„Seber se a jdi do auta, nebo tě tam nacpu násilím.“

Ruce se mu sevrou. Je to varování. Výhružka. Stáhne se mi hrudník a nemůžu popadnout dech. Ani přemýšlet. „On ji mlátí.“

Říkám to, jako kdyby to bylo nějaké tajemství. Protože je to moje tajemství. Tajemství, které přede všemi skrývám.

Tajemství, které souvisí s mým nejhorším tajemstvím - mlátí i mě. Isaiah tohle už ví, ale teď je to jiné. Říkám to nahlas. Dělam to skutečným. A prosím ho, aby mě zachránil. Prosím ho, aby zachránil ji.

Isaiah přitiskne svoji tvář nepředstavitelně blízko k mojí.

„Už se tě nikdy nedotkne.“

Hrdlo mi oteče a můj hlas je sotva slyšet. „Nechám ho, když ji to zachrání.“

Jeho tělem projede viditelný třas a ruce, kterými mě držel v pase, mě pustí. Rozkročí se pevně na zemi, založí si ruce na prsou a promění se v cihlovou zeď, která mě skoro vyzývá, abych se pokusila kolem něj proklouznout. Udělám krok doleva. Isaiah taky. Udělám krok doprava.

Isaiah zrcadlí můj pohyb. „Do auta, Beth. Teď hned.“

„Jdi mi z cesty!“ Neposlechne mě a já si připadám jako kočka chycená v krabici. Škrábu ho do hrudi. Strkám. Bouchám. Ječím. Řvu. Nadávám. A pak ho praštím, znova a znova a znova a znova.

Zklamáná. Vztekla. Zrazená.

Rukama se proplete přes můj útok a položí mi svoje hřejivé dlaně na tváře. Hladí mě a stírá mi z víček vlhkost. Vlhkost, které nerozumím. Strhnu ze sebe jeho ruce. „Kdybys byl můj kamarád... kdyby ti na mně záleželo, tak bys mi pomohl!“

„Do hajzlu, Beth, já tohle dělám proto, že tě miluju!“

Srdce mi jednou uhodí, pak zastaví a celý svět je najednou děsivě nehybný. Vidím to v jeho očích - tu upřímnost.

Zavrtím hlavou. „Jako kamarádku,“ zašeptám. „Máš mě rád jako kamarádku.“

Díváme se upřeně jeden na druhého. Oba prudce oddechujeme. „Řekni to, Isaiahu. Řekni, že mě máš rád jako kamarádku.“ Isaiah mlčí a mně se zdá, že moje hlava je na pokraji exploze.

„Řekni to!“

Tímhle se nechci zabývat. Nemám na to čas. Vyrazím kolem něj. „Jdu pro ni.“

„Nasrat,“ zasyčí a sehne se. Ramenem mi vrazí do pasu a o pár vteřin později mi hlava visí nad jeho zády a kopu do něj nohama. Křičím a s rozmazaným pohledem sleduju, jak mě odnáší ještě dál od mámy.

Dveře auta se s cvaknutím otevřou. Isaiah si mě stáhne ze zad, přikryje mi hlavu a svou silou a velikostí mě vtlačí na zadní sedadlo a zároveň mi brání utéct zpátky ven. Dveře se zaklapnou a Isaiah pevně svírá moje zápěstí. Škubnu hlavou doleva. Dveře na opačné straně. Jsou zamčené. Snažím se vyprostit svoje zápěstí z jeho sevření, abych mohla dveře otevřít, ale Isaiah mě nepustí.

Isaiah zařadí zpátečku a auto s řevem zrychluje.

„Co sis do prdele myslela, Beth?“ Vykulím oči. O dveře spolujezdce se opírá Noah a jednu ruku má na volantu. Ani nečeká na moji odpověď. „Isaiah tvrdil, že se pokusíš vrátit pro svoji mámu, ale já si myslel, že třeba máš dost rozumu na to, aby ses držela stranou. Kristepane, aspoň, že jsi tak předvídatelná. Čekala jsi, že nás nenapadne, že se nejdřív podíváš do baru, než půjdeš do bytu? Isaiahu, připomeň mi, abych Dennymu připlatil za to, že nám zavolal tak pekelně rychle.“

Denny. Debilní zrádce. Řekl Isaiahovi a Noahovi, že jsem si přišla pro mámu.

„Jak ses dostala do Louisville?“ zeptá se Isaiah podivně klidným hlasem.

„Naser si.“ Řekl mi, že mě miluje. Na kůži mi vyrazí studený pot a tělo se mi začíná třást.

Můj nejlepší kamarád mi řekl, že mě miluje. A moje máma. Donutil mě opustit moji mámu.

„Přesvědčila jsi toho kretěna Ryana, co tě pořád otravuje, aby tě sem dovezl?“

Podívám se na Isaiaha a on zakleje. Škubnu rukou, za kterou mě drží. „Pust' mě.“

V tmavých očích mu zahoří vztek, a kdyby ten vztek nepřicházel od něj, vyděsil by mě.

Isaiahův vztek je ten klidný. Ten ovládaný. Ten, který vybuchne, když se zadržuje příliš tvrdě a příliš dlouho. „Ne, dokud nepřestaneš přemýšlet jako idiot a vyvádět nesmysly. Mohla ses tam nechat zabít. Trent se už týdně v baru vychloubá, jak má v plánu tě roztrhat kousek po kousku, jestli tě ještě někdy uvidí. Myslí si, že máš prsty v tom, jak mu do bytu vtrhli policajti asi týden potom, co jsi odešla do Grovetonu. Nejspíš zapomíná, že má nepřátele všude kolem.“

Slyším, jak mi zapraská v hlavě, a celé moje tělo sebou škubne. Mluvila jsem s Isaiahem každý večer a o tomhle místním drbu se mi nikdy nezmínil. Drbu, který by mě přiměl jednat rychleji. Jestli Trent viní mě, tak začne vinit i mámu, a už takhle má v oblibě ji mlátit bezdůvodně. Isaiah mě odtáhl pryč od mámy a nechal ji tam s tím bastardem. Isaiahova ruka mě pořád drží za zápěstí a já nechci, aby se mě dotýkal jako proraďný Jidáš. Vytáhnu nohu zpod sedadla a znovu a znovu do něj kopu. „Okamžitě. Mě. Pust'!“

Pustí mě, aby ze sebe mohl strhnout moji nohu. „Co to do tebe vjelo?“

„Nechal jsi ji tam umřít!“

Isaiah praští zezadu do Noahova opěradla a zhroutí se na sedadlo. Hlavu zvrátí dozadu a přes oči si položí palec a ukazováček.

Z rádia se ozývají ploché a nahořklé tóny písničky od Nine Inch Nails a já se srčím ve svém koutě auta a přitáhnu si kolena pod bradu. Bolí mě u srdce, jak poslouchám ta slova. Je to text vrytý do mé duše, slova o lidech, které milujete a nakonec... vás opustí.

Isaiah mě odvedl od mámy. Nepomůže mi ji zachránit... řekl mi, že mě miluje. Co bývalo mým nejsilnějším vztahem, stalo se teď usychajícím a umírajícím listem na hnijící vinné révě. Všechno v životě asi musí doopravdy skončit.

RYAN

Před deseti minutami jsem odešel z tréninku a zjistil, že zmizela. Zatímco jsem tady stál a přicházel o rozum ve snaze vymyslet, co budu dělat dál, Beth se někde dobře bavila se svými

kamarády. Zpanikařil jsem a uvažoval, jestli mám zavolat Scottovi. Nebo na policii. Nebo tátovi. Představoval jsem si Scottův zármutek a myslel na to, jak bude táta zuřit, když zjistí, že jsem ztratil neteř našeho místního hrdiny. Nejvíce jsem si ale dělal starosti o Beth. Báł jsem se, jestli ji někdo neunesl. Modlil se, aby nebyla zraněná nebo vystrašená. A teď si připadám jako idiot.

Přijeli před pár minutami a Beth se teď hádá s tím potetovaným týpkem, kterého jsem s ní už viděl. Netroufám si pohnout jediným svalem, protože se bojím, že bych jí z hlavy vyškubal do jednoho každý černý vlas. Postavím se pevně vedle svého Jeepu a dívám se, jak Beth pokračuje v divoké diskusi se svým punkerským přítelíčkem.

Beth mě oblafla tak, jak se to ještě nikdy nikomu nepodařilo. Udělal jsem jednu hroznou chybu. Snažil jsem se oblíbit si ji. Do prdele s ní. Ať si se svým životem dělá, co se jí zlíbí. Souhlasila, že se mnou v pátek půjde na tu party. Vyhrál jsem výzvu. A dost.

Beth vystřelil od toho mizerného auta.

„Beth!“ Potetovaný ji zachytí za poutko u kalhot. „Nemůžeš odejít. Ne takhle.“

Trhnu sebou, ale přinutím se zůstat stát na místě. Beth tohohle kluka chce. Utekla mi, aby byla s ním.

„Tak dodrž to, co jsi mi slíbil, Isaiahu. Udělej to. Dneska večer.“ Probodává ho očima a zoufalství, které se jí odráží ve tváři, dělá z téhle scény nepříjemnou podívanou. Ať už od něj čeká jakoukoli odpověď, on ji nemá. Otočí hlavu stranou a dívá se do země. Ten druhý týpek zavře dveře od auta a pomalu se přibližuje k nim, ale drží si odstup, Super. Jsem zpátky u šancí jednoho proti dvěma. Tedy jen v případě, že by mi na tom záleželo tak, abych se do toho vložil. A to mi nezáleží.

Isaiah se podívá na toho druhého. „Vždycky jsi říkala, že chceš mít domov, a teď ho máš.“

Beth zamrká. „Ne tenhle domov.“

Narovnám se. Ten postoj, který ji dělá větší než je, se vypařil. Je malá. Úplně malá. Zvlášť když stojí před dvěma nabroušenými kluky. A nevypadá jenom drobně, vypadá taky dost... ztraceně.

„Počkej, až odmaturuješ. Je to jenom pár měsíců. Mluvili jsme o tom s Noahem a...“

Při jménu Noah Beth trhne hlavou a z jejích modrých očí srší vztek. „Slíbil jsi mi to.“

„Beth.“ Ten druhý týpek, předpokládám, že to musí být Noah, mluví klidným tónem, který ji určitě vytočí - to vím i já. „Patříš do Grovetonu.“

Beth se vrhne na Noaha jako černý blesk. Napřáhne ruku a praští ho přes obličej. Ten zvuk se odráží od stěn skladiště. Beth se prudce zvedá hrudník, jak lapá po dechu.

„Naser si.“

Odstrčím se od Jeepu. Co to má sakra znamenat? Noah se opatrně dotkne své tváře a pak nahne hlavu, jako kdyby chtěl uvolnit napětí. „Začínal jsem si připadat trochu odstrčeně po tom vašem výstupu tam u bytu tvojí mámy.“

„Tohle je tvoje vina!“ zaječí Beth. „Tvoje a Echo a toho vašeho nového života. Obrátili jste Isaiaha proti mně, protože jste srahi na to, abyste žili doopravdy. Chceš se přetvařovat. Stejně jako tvoje holka.“

Potetovaný týpek - Isaiah - chytí Beth za ruku a odtáhne ji dál od Noaha. Punk nepunk, holka se dostane do pěkných potíží, když napadne kluka, a kluk by nikdy neměl na holku vztáhnout ruku. Prsty se mi sevrou do pěsti, jak se k nim přibližuju. „Jdi od ní.“

„Groveton,“ řekne Isaiah a mě si vůbec nevšímá. „S tvým strýcem. Přesně tam teď potřebuješ žít.“ Ukáže na jih, pryč od Louisville, směrem domů. „Tamten svět ti může dát co já nemůžu. Ted' to nejde. Musíš jenom vydržet do maturity.“

„Kdybys myslel vážně to, co jsi říkal, tak bys teď splnil ten slib.“

Jako by ho obklopil temný stín, a tak přidám do kroku. „Říkal jsem, ať jdeš od ní.“ Srdce mi tlouče do žeber. Dva proti jednomu. Šance jsou mizerné, ale jsem ochotný do toho jít.

„Neopovažuj se mi vmetat do ksichtu tohle,“ odpoví jí Isaiah a pak od ní odtrhne oči a podívá se na mě. „Tohle se tě netýká, vole, takže jdi do prdele.“

„Že se mě to netýká? Přijela sem se mnou a se mnou taky pojede domů. A všechno, co se s ní stane mezitím, je moje starost.“

Otočí se proti mně celým tělem. „Říkáš to, jako kdyby byla tvoje.“

„Isaiahu,“ zašeptá Beth. „Nedělej to.“

Mezi námi je jenom něco přes půl metru a já udělám další krok dopředu a připravuju se na bitku. „Je moje od momentu, kdy jsi na ni vztáhnul ruku.“

Udělá poslední krok a stojíme těsně u sebe. Jeho tvář jen centimetry od mé. Z jeho těla pulsuje vztek. „Není tvoje. Je moje a mně se nelíbí, jak se k ní chováš.“

Drobná ruka vklouzne mezi naše těla. „Isaiahu,“ naléhá Beth. „Nech to plavat.“

„Jak se k ní chováš?“ Je ten člověk sjetý? „Nevypadá to, že by o tebe stála.“

„Ryane, nech toho, prosím tě.“ Nikdy předtím jsem Beth neslyšel o něco prosit a chtěl bych se na ni podívat a ověřit si, že ta slova skutečně vypadla z jejích úst, ale netroufám si. Udržuju neustálý oční kontakt s tím hovadem stojícím přede mnou.

S jeho rty zaškube potrhlý úsměv. „Myslíš si, že chce tebe? To si myslíš? Že jsi něco jako opravdovej chlap, protože ji šikanuješ ve škole? Protože roztrubuješ její tajemství? Protože ji ponižuješ? Myslíš si, že chce někoho, kvůli komu brečí?“

„Isaiahu!“ zařve Beth.

Isaiah trhne rukou dozadu a já taky. Zleva se k nám přirítí velická postava a místo rány, kterou čekám, když se rozmáchnu, strčí Noah Isaiaha směrem k autu. „Vykašli se na to, brácho.“

„Jak jsi mohl!“ Očekávám, že uvidím Bethin mrazivý, vyčítavý pohled zaměřený na mě.

Místo toho je upřený na Isaiaha. Beth se třese po celém těle a pravou dlaní si tře levou ruku.

Neustálým pohybem, znova a znova. „Jak jsi mu mohl říct tohle?“

Isaiah zamrká a vztek se z něj vyplaví. „Beth...“

Beth doběhne k Jeepu. „Pojd’.“

To mi nemusí říkat dvakrát. Vrazím klíčky do zapalování, než za sebou stačím zabouchnout dveře, a rozjedu se pryč z parkoviště. Najedu na silnici, zapnu si pás a Beth si opře hlavu o okýnko spolujezdce. Hledám zlost, kterou jsem ještě před chvílí pociťoval, a způsob, jakým bych ji z toho obvinil. To ona mi utekla. To ona tam přitáhla ty dva kluky. Ale jediná myšlenka, která mi víří hlavou, je výčitka, kterou na mě plivl Isaiah: Beth kvůli mně brečí.

BETH

Žít můj život je jako být připoutaná řetězy na dně mělkého rybníka s otevřenýma očima a bez vzduchu. Vidím pokřivené obrazy štěstí a světla, dokonce slyším ozvěny smíchu, ale to všechno je mimo můj dosah, zatímco ležím v agonii a dusím se. Jestli je smrt opak života, tak doufám, že být mrtvá je jako vznášet se na hladině.

Nikdy jsem se s Isaiahem a s Noahem takhle nepohádala. Nikdy jsem si nemyslela, že by mě Isaiah zradil, ale udělal to. Svěřila jsem svému nejlepšímu kamarádovi svoje tajemství - tajemství, která jsem nikdy neřekla žádné jiné živé duši. Ví o mém otci, ví o mé matce, ví, kolikrát jsem dostala facku od cizího chlapa... ví, že mi Ryan tím, jak předstírá přátelství, i když si se mnou ve skutečnosti jenom pohrává, způsobuje bolest.

Opírám si hlavu o okénko spolujezdce a sleduju, jak kolem prolétají bílé čáry uprostřed vozovky. Na silnici vedoucí k domu mého strýce Ryan předjíždí traktor skoro stovkou, i když je tu povolena jen sedmdesátka. Tak trochu si přeju mít odvahu na to, abych otevřela dveře a vypadla ven.

Bolelo by to, ale pak by všechna bolest skončila, když bych byla mrtvá. Všechno utrpení. Ta nepopsatelná bolest v hrudníku, tíže v hlavě, tuhý knedlík v krku - to všechno by bylo pryč.

Celou cestu jedeme mlčky. Nevím, jestli je to nepříjemné mlčení, protože jsem skoro úplně mimo. Snažím se být mimo. Chci být mimo. Chci být sjetá.

Jeep zahne doleva a vjedeme na dlouhou příjezdovou cestu. Zakručí mi v žaludku. Vůbec jsme nejedli.

Když Ryan dojede k domu, zaparkuje svůj Jeep a okamžitě vypne motor. Nesnáším venkov. Není tu žádné osvětlení, a tak se všechna pole a lesy okolo stávají hřištěm pro moje noční můry. Naskočí mi husí kůže, když pomyslím na to, jak tu někde v temnotě čeká ďábel a chce mě popadnout a vykázat do nicoty.

Je tolik možností, co může Ryan udělat. Může řvát. Může jít dovnitř a všechno vyklopit Scottovi. To druhé by z něj udělalo přesně takového poctivce, jakého chce Scott mít ze mě. Taky by to zlikvidovalo veškeré zbytky mého života. Scott pošle mámu do vězení.

A já? Já chci umřít.

Před čtyřmi hodinami by mi moje hrdost nedovolila ta slova vyslovit, ale teď už z ní ve mně nic nezůstalo. „Promiň.“

U potoka, který sousedí se Scottovou farmou, skřehotají žáby. Ryan nic neříká a já mu to nevyčítám. Holce, jako jsem já, opravdu není co říct. Prohlíží si klíčky, které drží v ruce.

„Oblafla jsi mě, aby ses dostala do Louisville.“

„Jo.“ A kdyby můj plán vyšel, byla bych pryč a můj strýc by to dával za vinu jemu.

„Chtěla ses sejít s tím týpkem místo toho, abys strávila večer se mnou.“

„Jo.“ Zaslouží si upřímnost a tohle je ta nejupřímnější odpověď, kterou mu můžu dát.

Protočí si klíčky kolem prstu. „Od toho momentu, kdy jsi vešla do Taco Bell, jsi nebyla nic víc než výzva. Chris a Logan mě vyzvali, abych z tebe dostal tvoje číslo, a potom, abych tě dostal na rande.“

Ta slova bodají, ale usilovně se snažím udržet bolest pod povrchem. Co jiného bych měla čekat? Ryan je všechno, co je na světě správně. Já jsem všechno špatné. Kluci jako on se nezajímají o holky, jako jsem já.

„Málem jsem se kvůli tobě dostal do rvačky.“

„Já vím.“ A řeknu to vzácné slovo ještě jednou: „Promiň.“

Ryan vrazí klíčky zpátky do zapalování a nastartuje. „Dlužíš mi to. V pátek v sedm tě tady vyzvednu. A žádné další klíčky. Jednoduchý večer. Půjdeme na party. Zůstaneme tam hodinu. Já vyhraju svou výzvu a pak tě vezmu zpátky domů. Ty mě budeš zase ignorovat. A já tebe taky.“

„Fajn.“ Měla bych být šťastná, ale nejsem. Myslela jsem si, že právě tohle chci. Za mou lhostejností ale číhá bolest a čeká, až mě bude moct začít mučit. Otevřu dveře Jeepu a zavřu je za sebou, aniž bych se ohlédla.

RYAN

Zákon tohoto státu mi zakazuje nadhazovat víc než patnáct směn za týden. Do čtvrtčních zápasů mě nasazují jenom v případě, že nás naši zbylí dva nadhazovači dostanou do průšvihů. Před třemi směnami, když mě trenér poslal do hry, jsme v něm byli tak hluboko, že jsme neviděli denní světlo.

Ne že by tomu pomáhal ten déšť.

Prší už dva týdny v kuse. Dobré dva týdny zápasů byly odvolané. Dva týdny venkovních akcí byly odvolané. Dva týdny se s Beth navzájem ignorujeme.

Všichni očekávají, že dneska konečně přestane pršet a ta party se uskuteční zítra. Taky se na to těším - nemůžu se dočkat, až vyhraju tu výzvu a konečně budu mít od Beth pokoj.

Ve druhé polovině poslední směny s vyrovnaným skóre potřebuju uhlídat tohoto pákaře a dostat hru do prodloužení. Lehký déšť mi zezadu chladí přehřátý krk. Slité kapky vody mi

odkapávají ze kšiltu čepice. Míček je kluzký. Moje ruka taky. Nesnáším hraní v dešti, ale v první lize se to dělá pořád.

Intenzita deště stoupá. Sotva rozeznám Loganovy signály. Ze zvyku se podívám na běžce na první metě, ale nevidím vůbec nic. Otočím se zpátky, když se ozve rozhodující hlas přírody: hromy a blesky.

„Všichni ven z pole!“ zařve rozhodčí.

Boty se mi propadají do bahna, jak se brodím na střídačku. Je to už třetí přerušení hry kvůli dešti. Další už ale nepříjde. Je po zápase.

„Dobrá práce, hoši.“ Trenér nás všechny poplácává po promáčených zádech, když přicházíme.

„Jedte domů opatrně. Počasí v okolí dost vyvádí.“

Do střechy tlučou kapky deště. Nevidím smysl střechy, když je všechno pod ní stejně mokré. Sedačky. Všechno vybavení. Naše věci. Bleskově se převléknu a utahuju si boty silněji a rychleji než obvykle.

Chris, který mě zná líp než kdokoli jiný, vklíní svoje mohutné tělo na lavičku vedle mě.

„Neprohráli jsme.“

Zápasy zrušené kvůli počasí se nepočítají. „Ale ani jsme nevyhráli.“

„Vytáhl bys nás z toho.“

„Možná.“ Vstanu a přehodím si batoh přes rameno. „Ale to nikdy nemůžu vědět.“

Zbytek týmu si povídá, přezouvá si boty a čeká na střídačce, až přejde nejhorší příval deště. Já nemám náladu na společnost a stejně už jsem mokrý. Těžké kapky mě tlučou do zad, když vyrazím směrem k parkovišti.

„Hej!“ Chris běží, aby mě dohnal. „Co je to s tebou, brácho?“

„Nic.“

„Tyhle sračky na mě nezkoušej,“ zakřičí přes hlasitý déšť. „Už dva týdny jsi jako chodící blbá nálada.“

Otevřu dveře svého Jeepu a hodím si batoh na zadní sedadlo. Beth. To je se mnou, ale Chrisovi to říct nemůžu. Svou sérii proher ukončím zítra večer, až přestane pršet a Beth se mnou půjde na rande.

„Možná to řekne mně.“ Vedle Chrise stojí Lacy a vypadá jako zmoklá slepice s promočenými vlasy přilepenými na tváře. Když před hodinou začalo pršet, schovala se do Chrisova auta.

„Odvez mě domů, Ryane.“

To poslední, po čem toužím, je být zavřený v autě s Lacy.

„Nejsem tvůj přítel.“

„Ne,“ zakřičí přes další burácející zahřmění z nebes. „Jsi můj kamarád.“

Lacy políbí Chrise na tvář a doběhne ke dveřím spolujezdce. Podívám se na Chrise a ten přikývne. „Už na tebe nechci být tak nasraná.“

Skočím do Jeepu a nastartuju. Lacy svým obvyklým stylem zapne topení, přeladí rádio na svou oblíbenou stanici a pak ztlumí hlasitost. „Pohádali jste se s Beth?“

Stěrače vržou po předním skle v nejvyšší rychlosti a já couvám z parkoviště. Přemýšlím, co všechno asi Lacy ví. Nikomu jsem neřekl, že se mnou jela do Louisville. „To ti říkala?“

„Ne. Ten týden. Jsem z ní konečně dostala číslo k nim domů, a když jsem tam zavolala, její strýc mi řekl, že jste někde spolu.“

Uvažuji, jak tohle může ovlivnit moji výzvu. „Řekla jsi to Chrisovi?“

„Není to moje věc, abych to někomu říkala. Vzal jsi ji do Louisville kvůli té výzvě?“

„Jo.“

„Takže je po všem. To proto ji teď ignoruješ?“

Ticho. Proč se Lacy snaží, abych se cítil jako hovado? To Beth přece zametla se mnou. Tohle mi dluží. „Chová se k tobě jako ke kusu hadru, Lacy. Proč se o to tak staráš?“

Lacy bydlí nedaleko místního baseballového hřiště. Zahnu na jejich příjezdovou cestu a sleduju, jak jim kapradiny zavěšené v květináčích na verandě vlají ve větru.

„Byla to moje kamarádka.“

„Byla! Beth byla...“

Lacy zvedne obě ruce. „Nech toho. Poslouchej mě. Já nejsem ty. Nikdy jsem nebyla jako ty. Ty přijdeš do jakékoli situace a ta je automaticky dokonalá. Já dokonalá nejsem. Nikdy jsem nebyla.“

O čem to mluví? Kdyby Lacy věděla, jak se rozpadá moje rodina, jak od té doby, co odešel Mark, jenom zpomalujeme umírání. „Já nejsem dokonalý.“

„Mohl bys laskavě mlčet? Panebože, normálně z vás kluků člověk nedostane ani slovo, a pak, kdykoli se snažím říct něco, co za to doopravdy stojí, někdo z vás mi do toho skočí. Tak drž hubu.“

Gestem ruky jí naznačím, aby pokračovala.

„Nikdo mě neměl rád, Ryane. Táta rozhodl, že se přestěhujeme do Grovetonu, když mi byly čtyři, a už tehdy jsem věděla, že mě nikdo nemá rád. Moje máma mě pořád zkoušela někam brát, abych si s někým hrála, dávala mě do školky, ale stejně jsem vždycky byla outsider. Nejsem ty. Nejsem Logan. Nejsem Chris. Nemám v rodokmenu žádné otce americké demokracie. Nemůžu v neděli jít z kostela na oběd k babičce, protože nebydlí na sousední farmě, ale o tři státy dál.“

Podrbu se na hlavě a nevím, jestli mám něco říct - a pokud ano, tak co. Lacy nikdy nevypadala, jako kdyby ji zajímalo, co si o ní myslí ostatní. „Nikdy jsme se k tobě nechovali, jako bys byla jiná.“

Lacy si ztěžka povzdechne. „Proč myslíš, že se od šesté třídy držím zrovna vás? Myslíš si, že fakt tak miluju baseball?“

Zachechtám se. „To radši neříkej Chrisovi, že nejsi ten nejsilnější fanoušek.“

„Miluju ho,“ odpoví Lacy a mně je jasné, že to znamená taky milovat všechno, co miluje on.

„Ale to je jedno, jde mi

o to, že Beth mě měla ráda. Když na mě byla Gwen hnusná...“

Otevřu pusku, abych protestoval. Lacy na mě namíří ukazováček a přimhouří oči. „Opovaž se něco říct. Zaprvé, řekla jsem ti, abys držel hubu. Zadruhé, tohle je můj monolog a ne tvůj. Zatřetí je to mrcha. Jak jsem říkala, když se Gwen začala chovat podle toho, jaká doopravdy je, když odložila tu masku dokonalé hodné holčičky, kterou za to musí celý svět milovat, udělala mi ze života peklo. Byla jsem pro všechny divná, než jsem vůbec šla do školky, ale Beth mě měla ráda. Když mě Gwen rozbířela, Beth mě držela za ruku a říkala mi, že mě má ráda. Když mi Gweniny kamarádky řekly, že se nemůžu houpat na houpačce, Beth je z ní sestrkala a řekla mi, že ta houpačka je moje. Beth mě naučila, co to znamená mít kamarády. Nevím, co se s ní stalo od třetí třídy do teď, ale jsem jí zavázaná. Věc se má tak - mám ráda tebe a mám ráda ji, ale přísahám Bohu, že jestli jí ublížíš, tak ti nakopu prdel.“

Lacy toho na mě vychrlila moc na to, abych byl schopný to nějak zpracovat, a tak se soustředím na něco, co si pamatuju. „Nakopeš mi prdel?“

Usměje se. „No dobře, možná ne, ale budu nasraná a být nasraná na tebe mě nebaví.“

Mě taky nebaví, když je na mě nasraná. „Beth se mnou půjde na tu party.“

Tvář ji zastíní zklamání. „Rande nebo výzva?“

„Výzva.“ Svým přátelům nelžu. „Ale ví o tom.“

„Když o tom ví, neporušuješ tím pravidla?“

Pokrčím rameny. „Nemáme žádný oficiální seznam pravidel.“

Na verandě se rozsvítí světlo a vchodové dveře se otevrou. Přes příval deště sotva rozeznám Lacyinu mámu. Zamávám na ni. O vteřinu později mi zamává zpátky. „Myslí si, že s Chrisem neděláme nic jiného, než souložíme v autě.“ Lacy mávne rukou nad jakoukoli další diskusí o svém souložení v autech s Chrisem a já to uvítám. Spíš musím myslet na Beth. Kdo vlastně je? Ta holka,

o které Lacy tvrdí, že je opravdová kamarádka? Ta blondatá holčička, která milovala růžové mašle a šatičky? Ta holka, která se mi dostala pod kůži a zůstává tam? Ta holka, která má dost odvahy na to, aby mi řekla, co si o mně opravdu myslí? Ta holka, která někdy vypadá tak malá a bezbranná, že se bojím, aby na světě sama vůbec přežila? Lacy mě za tahle slova bude nesnášet, ale musím to říct. „Možná Beth není taková, jaká si myslíš.“ „Zvláštní,“ odpoví Lacy. „Přesně to jsem chtěla říct já tobě.“

BETH

Ryan přeadí, když skončí asfaltová silnice a kola Jeepu zaskřípou na šterku. Vítr mi vhaní vlasy do obličeje a na krk a štípe mě jako malinká chapadla medúzy. Když. na západě začne mizet slunce a lesy kolem nás naplní stíny, zapne dálková světla. Kromě těch nuceně veselých pozdravů, které jsme si vyměnili pod pečlivým dohledem mojí tety Allison, jsme s Ryanem nepromluvili ani slovo. Věci, které mi řekl před dvěma týdny, mě pořád bolí - nejsem pro něj nic víc než výzva.

Všechno to nabízené přátelství, ty úsměvy, vlídná slova - to všechno byla jenom hra. Hluboko uvnitř jsem to celou dobu věděla, ale část mě si dělala naděje, že je to něco víc. Dovolila jsem si naději. Pitomá Beth a její další pitomá chyba. Příběh mého života.

„Víš, že je neslušné si s někým psát, když jsi s někým jiným, ne?“ Ryan se jednou rukou opře o volant a povýšeně se nahne ke dveřím. „Zvlášť, když jsem tě zachránil.“

Nevšímám si ho a zírám do mobilu. Souhlasila jsem s tím, že mu dlužím jednu hodinu na téhle party. Ale nezavázala jsem se k tomu, abych si s ním povídala.

Neustálé drncání a poskakování jeho Jeepu mi skoro znemožňuje číst zprávy od Isaiaha. Je to poprvé, co jsem sebrala odvalu je otevřít. Každá z nich obsahuje to samé: Mrzí mě to.

To mě taky. Mrzí mě, že jsem mu věřila. Mrzí mě, že mě zradil. Mrzí mě, že jsem si myslela, že si můžu jeho zprávy přečíst, aniž by mi srdce šlelo, jako kdyby ho napadl včelí roj. Přeju si, aby všechna ta tíže zmizela. Aby zmizela ta bolest. Jak mu můžu odpustit, že řekl Ryanovi moje tajemství? Jak mu můžu odpustit, že mě donutil odejít od mámy?

A ještě hůř, jak s ním můžu vůbec mluvit - teď když vím, že mě miluje, a vím, i když to nejde vyjádřit slovy, že já to tak necítím. Sevře se mi hrdlo. Isaiah je moje pevnost. Vždycky byl. To místo, kam se zhroutím, když se můj svět propadá do chaosu. Byly chvíle, kdy jsem si říkala, že by z toho mohlo být něco víc, ale pak... úplně jsem zamrzla.

Isaiah a já máme být kamarádi a já teď přicházím o svého jediného kamaráda.

Mobil mi zavibruje v rukou. Je to, jako kdyby vycítil, že jsem se konečně dostala na druhou stranu. Zavolej mi. Napis. Prosim.

Zahodím telefon na podlahu Ryanova Jeepu. Odepsat Isaiahovi by tu bolest jenom zhoršovalo - pro nás oba.

Ryan se soustředí na cestu a vypadá zamyšleně. Přála bych si žít jeho život. Žádná bolest. Žádné problémy. Jenom lehkost a svoboda.

„Jsi v pohodě?“ Ryan mě přistihne, jak se na něj dívám. Připomenu si, že upřímnost rozlévající se v jeho hnědých očích není opravdová. Sportovci jsou dobří v přetvařování. Zpod baseballové kšiltovky otočené kšiltem dozadu mu trčí rozčuchané vlasy. Znovu přeadí a svaly v ruce mu přitom zakmitají. Je to docela sexy. Ne docela - Ryan je sexy.

„Proč jedeme po cestě z bláta? Dojeli jsme na oficiální konec civilizace?“

„Je to šterková cesta,“ odpoví Ryan. „Vede k mému domu.“

Jeho domu. Prosim. Ten hajzl Luke z mé minulé školy mi taky „ukázal“ svůj dům. „Se mnou si nezašukáš.“

„A ty máš fakt parádní vyjadřování. Všichni kluci z Louisville ti museli viset na konečcích prstů.“ Protáhne si prsty a znovu chytí volant, než se vrátí k neutrálnímu tónu. „Tohle je nejrychlejší cesta na tu party.“

Ryan mě nenávidí a já mu to nevyčítám. Taky se nenávidím. Ale co na sobě v tuhle chvíli nenávidím úplně nejvíc je, že kousku mě se Ryan líbí. Zastal se mě, jako se princ zastával princezny v pohádkách, které mi četl Scott, když jsem byla malá. Já nejsem princezna, ale Ryan je rytíř. Jenom patří někomu jinému.

„Jsi si jistá, že jsi v pořádku? Vypadáš nějak bledě.“

„Jsem v pohodě.“ Naštve mě, jak ostře ze mě ta slova vyletěla. Paráda. Zakřičela jsem na něj. Teď si můžu připadat příšerně i za tohle.

Ryan se prožene kolem něčeho, co zřejmě musí být jeho dům, patrový s obrovskou garáží, a znovu přeřadí, když vjedeme na travu. Jeep sebou trhne dopředu a já nadskočím na sedadle jako na horské dráze. Chytnu se pevně držadla na stropě a Ryan se zachechtá. Obličej se mu rozzáří v bláznivém úsměvu a já zase cítím, jak mě ten úsměv vtahuje do sebe.

Ryan už se nenaklání ode mě, sedí rovně s jednou rukou na volantě a druhou na řadicí páce a řítíme se z kopce směrem k potoku. Jeep zrychluje, jako kdyby byl sněhovou koulí, která se právě chystá strhnout lavinu. Vidím ty možnosti. Ten rachot. Vodu. Drncání. Bláto. Srdce mi v hrudi zrychluje a poprvé za celé týdny se zase cítím jako živá.

Motor zařve a Ryan přitlačí na pedál plynu. Jeep vletí do kamení. Ryan i já vyjekneme a zahalekáme, když auto rozstříkne vodu, která dopadne na přední sklo a úplně nám zamlouje výhled. Ryan žene Jeep dopředu, pořád rychleji, po kamenech skrz potok. Troufám si dál, i když vůbec netuším, co je na druhé straně. Stěrač předního skla se probudí k životu, a když nám pročistí výhled, Ryan trhne volantem doprava, aby se vyhnul spadlému stromu. Vjede na mýtinu a vypne motor. Uslyším smích a prudce se nadechnu, když si uvědomím, že je můj a jeho. Dohromady. Zní to trochu... trochu jako hudba.

Ryan už se zase usmívá. Tím opravdovým úsměvem, ze kterého mě šimrá v břiše. Tak, jako se usmíval v Taco Bell. Jako když nás Scott představoval. Dělá to s takovou nenuceností, až na vteřinu uvěřím, že ten Úsměv je pro mě.

„Ty se usmíváš,“ řekne.

Nepřítomně se dotknu své tváře, jako kdyby mě ta novinka překvapila.

„Měla bys to dělat častěji. Je to hezké.“ Odmlčí se. „Ty jsi hezká.“

Srdce se mi tak zvláště zachvěje. Jako kdyby se zastavilo a znovu začalo bít v ten samý okamžik. Po krku mi stoupá teplo a rozšiřuje se mi po tvářích. Co to sakra je? Už se zase červenám?

„Promiň.“ Ryan se pořád usmívá, ale teď trochu kajícně a oči má při tom sklopené stydlivě k zemi.

„Ne, byla to zábava!“ Nejlepší zábava, která se mi za poslední týdny naskytla. Nejlepší zábava, která se mi naskytla za střízliva, za... mozek se mi zasekne a nic mě nenapadá. Život za střízliva je k ničemu.

„Jo.“ Očima se zadívá do dálky a úsměv mu pořád zůstává na tváři, ale je vidět, že je trochu nucený. Zamrká a už je zase

opravdový. „Jo. Ten potok. Měl jsem ti říct, že tam je. Nebo aspoň zpomalit.“

Proč s ním neudržím oční kontakt déle než vteřinu, to je mi záhadou. Z té podivné nesmělosti si připadám neschopně a trochu jako... malá holka? Sepnu si ruce k sobě a soustředím se na ně. „Fakt. To je v pohodě. Líbilo se mi to.“

„Beth?“ Zaváhá. „Můžeme začít znova?“

Prohlédnu si ho - od hlavy k patě. Nikdo mi ještě nikdy nový začátek nenabídl. Nejspíš nikomu nepřipadalo, že bych za to stála. Zvláštní pocit uvnitř mi zvedne koutky rtů a na nějaké tři vteřiny způsobí dojem, že se vznáším. Dobře vím, že v životě všechno trvá jenom krátce, a za okamžik cítím, jak můj úsměv povadá a vrací se mi všechna tíže. Ne, stejně Ryanovu nabídku přijmu. „Jasně.“

Naši pozornost upoutá křik nějakého kluka. O kus dál na mýtině stojí v kruhu terénní auta a uprostřed hoří oheň. Všude jsou tady lidi ze školy. Co tu sakra dělám?

„Jsi připravená?“ zeptal se Ryan.

Nejsem, ale všechno jsem pokazila, když jsem se pokoušela utéct. „Asi jo.“

Sice to není zdaleka moje první party ale je první, která se koná v lese kolem ohně. Před velkým rezavým Jeepem tancuje skupinka lidí. Další se poflakují kolem ohniště nebo posedávají na korbách aut. Celá scéna vypadá jako vystřižená z Pána much. Aspoň tedy jako z filmové verze té knížky.

Ryan a já se brodíme trávou, která nám sahá po kolena a křupe pod mými rádoby Chuck Taylorkami. Některá delší stébla se mi otírají o nohy a řezou mě do kůže odhalené dírami v mých džínech. Nenávídím venkov.

Čím víc se přibližujeme k party, tím pomaleji postupuju a Ryan se přizpůsobuje mému tempu. S každým krokem přemostí vzdálenost mezi námi a několikrát se při tom jeho prsty dotknou mých. V krvi mi zavíří motýli a ta hloupě holčičí část mě zatouží po tom, aby se mě dotýkal. Ta druhá část by ho přizabila, kdyby to udělal.

„Jsi vždycky tak nervózní, když jdeš na nějakou party?“ zeptá se mě.

„Jen když si při tom připadám jako Daniel vstupující do jámy lvové.“

Snažím se udržet na uzdě svůj úsměv, když v jeho hlase slyším překvapení. „Ty ten příběh znáš?“

Díky svému krátkému pobytu na prázdninové škole náboženství s Lacy umím vyjmenovat knihy Bible, Starého i Nového zákona a odrecitovat několik náhodných veršů.

„I sám ďábel ví, kdo je Bůh.“

„Ty nejsi žádný ďábel, Beth.“

„Jsi si jistý?“

Jeho rty zkrášlí ten sladký úsměv. „Ne.“

Zasměju se. Je to příjemný smích. Takový, který mi projede až do konečků prstů u nohou a polechtá mě zevnitř. A ještě příjemnější na tom je, že Ryan se směje se mnou.

„Jen pojď. Slibuju, že tě nesežerou. Půlka z těch holek tady jsou vegetariánky a s klukama to vyřídím já.“ A pak udělá přesně to, v co jsem doufala a čeho jsem se děsila: proplete svoji dlaň s mou a jemně mě zatáhne za ruku, abych šla za ním.

Dotyk jeho ruky je mi příjemný. Je teplá. Silná. A tak nechám na pár vteřin obživnout tu část mě, která milovala mašle, a propletu svoje prsty s jeho. Jestli jsem se na prázdninové škole náboženství něco naučila, bylo to, že zmrtvýchvstání je možné.

Ryan jde směrem k nákladáku, kde na korbě sedí Logan a Chris. Oba se hlasitě smějí a pak přestanou, když mě spatří. Skrčená mezi Chrisovými nohama sedí Lacy a přátelsky se na mě usměje.

„Už zase jsi pocítil volání bahna, Ryane?“ zeptá se Lacy.

Ryan se zachechtá. „Jo.“

Bahna? Jak to Lacy může vědět... Podívám se dolů na svoje oblečení. Bahno - úplně všude. Fakt paráda.

„Do háje,“ prohodí Chris. „Tys ji fakt přesvědčil, aby se tady ukázala. Dala jsi mu i to číslo?“ Zamrkám. „Cože?“

„Sakra, držíš ho za ruku.“

Pravda. Držím. Já hlupačka. Ta sázka. Nejdřív telefonní číslo. Pak rande. Ta jízda v Jeepu mě zmátla a na chvíli jsem na to všechno zapomněla. Zabolí mě u srdce a zatlačím holčičku s mašličkami do temných hlubin své mysli. Některé věci by se nikdy neměly dočkat znovuzrození. Vyškubnu svou ruku z jeho. Tolik k Ryanově nabídce nového začátku.

„Nenech se od něj ukecat,“ varuje mě Chris a při tom hladí Lacy po ruce. „Ryan je zaříkavač.“

Noah takhle hladívá Echo. Ze školy je mi jasné, že Chris je do Lacy zamilovaný. Někteří kluci se dotýkají holek, které milují. Někteří těch, které využívají. A ti nejhorší těch, kterým

ubližují. Dívám se na Chrise a uvažuji, že bych mu řekla, ať si nasere. Ale nedokážu v sobě najít ten vztek. To já jsem ten idiot, který se do téhle situace navezl.

„Chrise si nevšímej,“ odsekne Ryan. „Vzteká se, protože z něj lezou sračky na obě strany.“ Chris se tomu od srdce zasměje. Ryan mě vezme rukou kolem ramen a vede mě dál. Ehm - ne. Nechala jsem se předtím sice chytit za ruku, ale teď už se nenechám nic. „Dej ze mě tu ruku pryč, nebo ti ji utrhnu a utluču tě s ní k smrti.“

Směřujeme k ohništi. Pod Ryanovou rukou si připadám malá jako dítě a taková zranitelnost je mi nepříjemná. Místo aby mě pustil, Ryan si mě snadno přimáčkne pod rameno.

„Když se líbáš s klukama, padají mrtví k zemi z toho jedu, co ti stříká z pusy?“

„Bohužel ne. To bych tě políbila už dávno. Nedělám si prdel, dej tu ruku pryč.“

„Ne.“

Ne? „Máš poslední přání, než tě zabiju?“

Ryan projde kolem ohně a mě se zmocní panika, když mě dovede doprostřed davu tancujících lidí. „Dlužíš mi jednu hodinu, vzpomínáš si?“

Z jednoho z aut se ozývá tak hlasitý zvuk, až zem pod námi vibruje. Kolem nás lidi tancují.

Baví se. Smějí se. Pohybují se v hypnotickém rytmu. Kůže na kůži. Tělo na tělo.

Sevre se mi žaludek a přemáhá mě nutkání na zvracení. „Běž do prdele. Tohle dělat nebudu.“

Ryan skočí přede mě a zarazí můj pokus o útek. „Nabízím dohodu. Jeden tanec a tvůj dluh je pryč?“

„Já netancuju.“ To je pravda – netancuju. A ještě větší pravda? Nikdy jsem netancovala s klukem.

Pochybovačně zvedne obočí. „Netancuješ?“

„Ne.“

Světlo z ohně se chvěje na Ryanově opálené tváři, až dostává krásně bronzový nádech. V jeho očích září zlato. Je úžasný. Upřímně. Je úžasný a chce, abych já s ním tancovala. Může tenhle den být ještě horší?

Ryan přistoupí blíž ke mně a nasedl vševědoucí úsměv, který ho dělá roztomilým a mě slabou. Nenávídím ho a nenávídím sama sebe za to, že jsem toužila po tom, aby se mě znova dotýkal.

Hudba se změní z extrémně rychlé na malinko pomalejší. Její silný rytmus jako by napodoboval zběsilé bušení mého srdce. Ryan mi položí ruku na bok a jeho teplo mi prosákne do kůže a vplíží se mi do krevního oběhu. Skloní svoje rty k mému uchu a jeho dech mě polechtá na šiji. „Zatancuj si se mnou, Beth.“

„Ne.“ Rozhodně trpím nějakou poruchou učení. Tu odpověď jsem zašeptala. Mohla jsem rovnou zakřičet ano. Tohle je chyba, Beth. Obrovská, do očí bijící chyba. Uteč!

Ryan mi položí druhou ruku na bedra a přitiskne svoje silné tělo k mému. Nadechnu se a ucítím vůni teplé zeminy a letního deště. Ryan voní... lahodně.

„Fungovalo by to líp, kdybys mě chytila.“

Zlehka mu položím ruce na ramena. Tak trochu jako jsem to viděla dělat Echo, když ji Noah vytáhl z postele, aby si s ním zatancovala. Kůže mi zahoří. Dotýkat se Ryana, proboha, to je na mě moc... je to moc důvěrné. „Dělám to jenom proto, že ti to dlužím.“

„V pořádku.“ Ryan se do rytmu houpe v bocích ze strany na stranu. Sklouzne rukou o něco níž a jemným tlakem na stehno přiměje moje tělo, aby se pohybovalo v rytmu s ním. Ani nezvedáme nohy ze země, ale přísahám, že já při tom létám.

Ryan zase začne šeptat. „Tancuju s tebou, protože mě fascinuje, jaký u toho máš výraz v obličeji.“

To sedí. „Baví tě dívat se, jak ze sebe dělám idiota?“

„Ne. Baví mě dívat se na tu holku, o které mi Scott a Lacy tvrdí, že jí umíš být.“ Dívá se na mě, jako by mi viděl pod kůži, a mně tlouče srdce tak šíleně, že to musí cítit. Moje nervová zakončení jsou najednou odkrytá. Ryan mě nějak dokáže prohlédnout a já jsem odhalená -

jako kdybych stála nahá před velkým otevřeným oknem. Ruce mi sklouznou z jeho krku, ale když se pokusím udělat krok dozadu, chytí mě pevně v pase a nedovolí mi utéct.

„Ryane! Říkala jsem si, kdy se tady objevíš.“ Zvuk až příliš známého hlasu mi způsobí stejný elektrický šok, jako když jsem ve čtyřech letech strčila prst do zásuvky ve zdi. Moje tělo ztuhne a pak odskočí pryč od Ryana nadsvětelnou rychlostí.

Gwen má na sobě červené letní šaty s bílým květinovým vzorem. Zkroutí ret nad mými rádoby Chuck Taylorkami, obnošenými džínami a černým trikem. Zavěsí se do Ryana.

„Nebude ti vadit, když si Ryana na chvíli půjčím, že ne? Potřebujeme si o něčem promluvit.“ Vypadají spolu hezky. Hodí se k sobě. Jako ideální pár.

„Je tvůj.“

RYAN

Před pár vteřinami jsme s Beth něco prožívali... nějaký okamžik propojenosti. Viděl jsem to v jejích očích. Něco opravdového. Teď je to pryč. Beth se otočí na druhou stranu a zamíří k Lacy, Chrisovi a Loganovi. „Beth. Počkej.“

Znovu se na mě podívá, ale jde při tom pozpátku – pryč ode mě. „Nedělej si starosti,“ odpovím s kousavým podtónem. „Nezmizím.“

„Pojď,“ vybídne mě Gwen. „S ní si můžeš povídat potom.“

Nechám Beth jít, ale jenom proto, že si moc dobře pamatuju, jak neodbytná dokáže být Gwen. Nedá mi pokoj, dokud nedosáhne svého. „Co je?“

„Nemusíš být hned protivný,“ oboří se na mě.

„Nejsem protivný.“ Kousek od kraje lesa si všimnu Tima Richardsona a Sarah Jonesové.

Sarah se motá a směje se trochu moc nahlas.

„Ale jsi.“

Bezpredmětné rozhovory. To je další důvod, proč jsme se rozešli. „Je Sarah opilá?“

Gwen se ohlédně přes rameno na Sarah a pak se znovu soustředí na mě. „Jo. Byla namol, ještě než jsme přijely. No, říkala jsem si, že bychom měli na ten fotbalový ples jít spolu. Lidi milují páry.“

„My dva nejsme pár.“ Sarah se přestane smát, když jí Tim položí ruku na zadek. „Má Sarah něco s Timem?“

„Ne. Myslí si o něm, že je prasák, ale je opilý a on, no, je to Tim. Ale zpátky k nám dvěma. Byli jsme pár a možná bychom to měli zkusit znova. Teda, až ukončíš to experimentování s Beth. Víš co, ty přece nemusíš chodit na všechny ty tréninky, ne? Ryane... Ryane? Proč mi pořád zíráš přes rameno?“

Sarah položí Timovi ruku na hrudník a pokouší se ho odstrčit. Tim se nepohne, ale já ano.

„Promiň,“ zamumlám na Gwen.

Postaví se mi do cesty a já zastavím. Rozčiluje mě, že tady pořád ještě je. „Co je?“

„Poslouchal jsi, co ti říkám?“

Něco o plesu a o Beth. „Můžeme si o tom promluvit jindy?“ Sarah znova odstrkává Tima.

„Tvoje kamarádka potřebuje pomoc.“

Gwen udělá krok stranou a já vyrazím směrem k lesu. Tim začíná být neodbytný a Sarah se ho snaží fackovat.

„Hej, Time,“ zavolám na něj. „Myslím, že Sarah se chce vrátit k ostatním.“

„Ne, jsme v pohodě,“ odpoví Tim.

Sarah odstrčí jeho ruce pryč. „Nesahej na mě.“

„Time,“ varuju ho tlumeným hlasem. Neváhám svoje slova doprovodit činy a on to ví.

Tim pustí Sarah a hrudník se mu nafoukne, když se na ni dívá, jak se vrávoravě vrací k ohni.

Rozkročím se, abych byl připravený. Tim má pověst člověka, který je oddaný svému fotbalovému týmu a vznětlivý, když se opije. „Co máš za problém, Ryane?“

„Nemám problém, když necháš Sarah na pokoji.“

Tim na mě ztěžka ukáže prstem a pak se zapotáčí. „To tys jí namluvil, že chce nechat na pokoji.“

„No tak, Time. Pojd' zpátky k ostatním.“

Tim se narovná v ramenou. Chce se porvat. Já nechci.

„Víš, co si myslím?“ zeptá se.

„Myslím, že bychom se měli vrátit.“

„Já si myslím, že máš problém s holkama.“

Narovnám se v zádech. „Co jsi to řekl?“

Rty se mu zkroutí do úšklebku. „Jo,“ zopakuje. „Máš problém s holkama. Nechal jsi Gwen a ta je dost sexy. Jsi teplej, kámo?“

Zahoří ve mně zuřivost a stáhnou se mi svaly, ale jak se chystám vyrazit, chytí mě za ruku drobné prsty. „Ten za to nestojí,“ řekne Beth jemným hlasem.

Chris a Logan vklouznou mezi mě a Tima a vytvoří bariéru z kůže, svalů a kostí, dělící mě od člověka, kterého chci praštit.

Tim mě dráždí dál. „Opravdoví chlapi nepotřebují, aby je zachraňovaly holky.“

„Jsi namol,“ oznámí mu Logan znuděným hlasem.

Za Loganem Tim rozpráhne ruce. „Pojd' si pro mě, Ryane. Dokaž, že jsi chlap.“

Sevru pěsti a udělám krok dopředu. „Jsem pro, Time. Pojd' do toho.“

Chris mi zatlačí na hrudník, ale ten tlak mě na místě neudrží. Pak zavolá na Beth: „Dostaň ho odsud pryč!“

Její prsty se propletou s mými a ten jemný ženský hlas prorazí můj vztek. „Pojd' se mnou.“

Očima kmitnu k ní. „Ryane,“ řekne. „Prosím.“

Jediné její prosím zažene chaos, který dezorientuje můj mozek na dost dlouho, aby mě obrátila na opačnou stranu od Tima. Sevru její ruku pevněji a vedu ji ke svému Jeepu. Po cestě seberu z chladicího boxu karton se šesti plechovkami piva.

Její prsty pořád svírají moje, když se spolu bez jediného slova brodíme vysokou trávou.

Jakmile dojdeme k Jeepu, pustím ji a oba nastoupíme. Srdce mi krvácí a žilami mi koluje čirý vztek. Nastartuju motor a vyjedu z mýtiny.

Můj brácha odešel.

Můj brácha je gay a odešel a už se nikdy nevrátí. Táta se chová, jako by nikdy ani neexistoval.

Máma je utrápená. Moji rodiče - dva lidi, kteří se dřív milovali - se teď nesnášejí.

Jedu podél potoka a čekám na mělčí místo, abych ho mohl přejet. Už jsem Beth natrápil dost.

Tímhle Jeepem. Svou přítomností. Isaiah říkal, že kvůli mně brečela. Stisknu volant pevněji.

Beth má pravdu - jsem hovado. Odvezu ji domů a pak pojedu na pozemek za naším domem. A opiju se. Sám. Pití možná nezmění minulost, ale aspoň mi umožní na ni na pár hodin zapomenout.

Strhnu volant doleva, když se hukot potoka ztiší. Voda sotva olizuje kola, ale jakmile dojedu na opačnou stranu, vím, že jsem v prdeli. Bahno.

Moc bahna. Hlubokého bahna. Šlápnu na plyn a otočím volant doprava, abych zkusil dostat přední kola na pevnou zem dřív, než se zadní propadnou, ale nestihnu to. Zadní kola zakvílí a všechny pohyb dopředu se zastaví.

„Do prdele!“ Praštím rukou do volantu. Víím, že další snaha dostat se ven by znamenala jenom propadat se hloub, a tak vypnu motor. Nemůžu ven. Strhnu si čepici z hlavy a mrštím s ní o podlahu Jeepu. To vystihuje mou situaci - jsem v tom po uši a nemůžu ven.

Noha se mi propadne do bláta o dobrých třicet centimetrů. Beth pro mě bude mít spoustu pestrých slov, až jí řeknu, že dál budeme muset po svých. Bahno se chová jako pomalu zasychající beton a skoro se v něm nemůžu pohnout. Džíny se mi máchají v tom svinstvu.

Vypadám příšerně, ale Beth takhle dopadnout nemusí.

Nechoval jsem se k ní moc jako gentleman. Vlastně spíš naopak. Ne že by mi to její úžasná povaha nějak ulehčovala. Otevřu dveře na její straně a nastavím ruce. „Pojď sem.“

Svraští čelo. „Cože?“

„Vynesu tě z toho bláta.“

Nevěřicně zvedne obočí. „Show skončila, hrdino. Už se o mě nemusíš starat.“

Nemám náladu na její řeči ani na hádku, a tak ji chytím pod koleno a zvednu ji ze sedadla.

Nebude mi celou cestu nadávat, protože si kvůli mně zničila boty.

„Počkej!“ Beth se mi v náruči zavrčí a natahuje se k Jeepu. Nemůže mi dovolit aspoň jeden dobrý skutek? „Do háje, Beth, nech mě, abych ti pomohl.“

Beth si mě nevšímá a natáhne se do auta. Triko se jí vzadu shrne a odhalí hladkou kůži a čínské znaky vytetované podél páteře. Očima sleduju její tetování, dokud se neschová do jejích džínů. Až moc rychle se stáhne zpátky do mé náruče a ke hrudi si tiskne dva kartony po šesti pivech.

Kmitnu očima od piva zpátky k Beth. Ta pokrčí rameny. „Šest je málo.“

Pro mě je to bohatě dost. Nechci dneska k pití žádnou společnost, a i kdybych chtěl, nebyla by to ona. Přibouchnu dveře nohou a začnu se brodit bahnem. Beth je lehká. Tak pětadvacet kilo - možná sedmačtyřicet, když je promáčená.

„Jsi posedlý tím, abys na mě mohl sahat,“ prohlásí.

Nadhodím si ji, abych ji umlčel. Plechovky piva o sebe zařinčí, jak s nimi zatřese, aby jí nevypadly z náruče. Tohle „poupravení“ Beth sice umlčelo, ale přiblížilo to její hlavu k mojí. Dívám se rovně dopředu a snažím se nevnímat vůni růží, která se jí line z vlasů.

„Jsi posedlý tím, abys na mě mohl sahat. Už dávno jsi mě mohl pustit na zem.“

Jak jsem se stáhl dovnitř své hlavy, vůbec jsem si nevšiml, že už jsme na pozemku jejího strýce. „Promiň.“

Postavím Beth na nohy, seberu jí oba kartony piv a vykročím směrem k jejich domu. Scott málem vyvěsil billboardy s oznámením, že alkohol je pro Beth nepřipustná věc. Naštěstí pro ni jsem podél potoka jel směrem ke Scottově farmě. Jinak by to byla pěkně dlouhá procházka - pro ni.

Něco mi říká, že není zrovna typ na pěší túry. Drží se pár kroků za mnou a já jsem rád za to ticho. Podzimní cvrčci cvrlikají a listovým stromů vane lehký vítr. Hned za tímhle svahem je Scottova pastvina a jeho zadní stodola. Zapraská za mnou větev, jak se Beth přizene ke mně.

„Kam to jdeme?“

„Vedu tě domů.“

Lehké sevření obejme můj biceps. „To teda nevedeš.“

Zastavím, ne proto, že by mě udržel její dotek, ale proto, že mě pobaví její pokus mě zastavit fyzickou silou. „Splnila jsi svoje závazky. Šla jsi se mnou na party a já tě teď doprovázím zpátky domů. To je konec. Nebudeš se na mě muset dál dívat. Já se nebudu muset dívat na tebe.“

Beth se kousne do spodního rtu. „Myslela jsem si, že začínáme znovu.“

Co to má znamenat? Nechtěla snad právě tohle - abych ji nechal na pokoji? „Nenávidíš mě.“

Beth nic neříká, nijak nepotvrzuje ani nevyvrací moje slova. Pomyšlení na to, že by to byla pravda, mi sevře srdce. K čertu s ní. Nemusím ji rozumět. Nepotřebuju ji. Otočím se k ní zády a vyrazím dopředu - skrz vysokou trávu na pastvině, směrem k červené stodole.

„Chlastal jsi někdy sám?“ zeptá se.

Zastavím. Když neodpovídám, pokračuje: „Je to na hovno. Jednou jsem to udělala - když mi bylo čtrnáct. Člověku je potom ještě hůř. Je víc sám. S kamarádem...“ selže jí hlas. „S mým nejlepším kamarádem jsme se dohodli, že už nikdy nebudeme pít sami. Slíbili jsme si, že si budeme pomáhat.“

Je podivné slyšet Beth mluvit tak otevřeně a já si trochu přeju, aby zase začala být hrubá a sprostá. Vypadá pak míň lidsky. „Máš nějaký důvod mi tohle říkat?“

Tráva zašustí, jak se Beth zavrtí. „Šest z těch piv je mých a mám něco přes čtyři hodiny do večerky. Takže tím asi chci říct, že pro dnešek můžeme uzavřít příměří a ani jeden z nás nebude muset být sám.“

„Tvůj strýček Scott by mě ukřižoval.“

„O čem neví, to ho nebolí.“

Otočím se přes rameno a dívám se, jak se proplétá poletujícími stébly obilí ke mně.

„Přisahám, že mám mnohem víc co ztratit, než ty. Nedožví se to.“

Má tečky z bláta na obličejí, bláto jí zasychá ve vlasech a na oblečení. Polovina toho bláta na ní skončila už cestou tam. Měl jsem jí říct, jak vypadá, než jsme došli na tu party, ale Beth se smála. Usmívala se. Sobecky jsem si ten moment užíval.

A navíc, Isaiah tvrdil, že kvůli mně brečela. Prohlížím si tu drobnou krásku před sebou. Je toho v ní víc, vím to. Viděl jsem jí to v očích, když se se mnou v Jeepu smála. Cítil jsem to v jejím doteku, když jsme spolu tancovali.

Nejspíš přicházím o rozum. „Jedno pivo.“

BETH

Ležet na slámě je měkké. Trochu kousavé. Pohodlné.

Skvělé pro pocit beztlíže.

Sláma je cítit zatuchle a zaprášeně a zašpiněně. Koutky rtů mi cuknou nahoru ve chvílkové radosti. Zatuchle zaprášeně. A zašpiněně. Ta slova se k sobě krásně hodí. Dívám se na stíny vržené svítilnou, kterou Ryan našel v koutě Scottovy stodoly, a zhluboka se nadechnu.

Konečně jsem opojená.

Ne opojená konopím. Na to je Ryan moc velký slušňák.

Lepší slova by asi byla, že jsem v lehkém alkoholovém oparu. Tři piva. Isaiah by se mi strašně vysmál. Tři piva a vznáším se. Nejspíš se to tak stává, když člověk zůstane několik týdnů v kuse střízlivý.

Isaiah.

Bolí mě u srdce.

„Můj nejlepší kamarád je na mě nasraný a já jsem nasraná na něj.“ Jsem to já, kdo první prolomí ticho, když nepočítám cvakání a syčení při otevírání plechovek piva a šramocení a vrkání ptáků na trámech pod střechou. „Můj jediný kamarád.“

Ryan zpomaleným pohybem otočí hlavu ke mně. Sedí na zemi a tělo má nedbale opřené o balík sena. Jeho světle hnědé oči mají trochu skelný pohled. Ale něco mu musím přiznat.

Vypil šest piv a já jsem proti němu zpitá pod obraz. Oprava - pod balíky sena. „Který?“

„Isaiah,“ odpovím a sevře se mi srdce. „To je ten s tím tetováním.“

„A ten druhý je tvůj přítel?“

Chci se zachechtat. Ale vyjde ze mě spíš něco mezi škytnutím a zachrčením. Ryan se mi zasměje, ale já se tak vznáším, že je mi to Jedno. „Noah? Ne. Ten je beznadějně zamilovaný do takové praštěné holky. A navíc, Noah a já nejsme kamarádi. Jsme spíš jako sourozenci.“

„Fakt?“ Z Ryana vyzařuje nevěřícnost. „Nejste si vůbec podobní.“

Zběsile zamávám rukou ve vzduchu. „Ne. Nejsme příbuzní. Noah mě nemůže vystát, ale miluje mě. Zastává se mě. Jako sourozenci.“

Miluje. Z pocitu marnosti záměrně praštím hlavou o zem.

Isaiah mi řekl, že mě miluje. Prohledávám chodby svých citů zaneřádané pavučinami a snažím se představit si, jaké by bylo ho taky milovat. Jenomže nacházím jenom dutou prázdnotu. Takhle snad vypadá láska? Jako prázdnota?

Ryan přimhouří oči, jako kdyby přemýšlel, ale jeho šest piv za hodinu mi říká, že spíš ztrácí kontakt s realitou. „Takže žádného přítele nemáš?“

„Ne.“

Ryan otevře další plechovku. Chci protestovat, protože se tím nabourává do mých zásob, ale rozhodnu se to nedělat. Chci pociťovat beztlíže, ne zvracet. Do tří hodin se musím vrátit zpátky ke Scottovi a ten bude vyžadovat souvislé vyjadřování.

„Proč se na tebe Isaiah zlobí?“ zeptá se Ryan.

„Miluje mě,“ odpovím bez přemýšlení a okamžitě toho zalituju. „A kvůli dalším věcem.“

„A miluješ ty jeho?“ To je Ryanova nejrychlejší reakce od jeho druhého piva.

Ztěžka si povzdechnu. Miluju ho? „Vrhla bych se kvůli němu před autobus, abych ho odstrčila z cesty.“ Kdyby ho to mělo zachránit. Kdyby mu to udělalo radost. To je láska, ne?

„To bych udělal pro většinu lidí, ale to neznamená, že je miluju.“

„Hm.“ Hm. V tom případě nemám tušení, co je láska.

„A ty další věci?“ pobídne mě Ryan.

Další věci? Aha, ptal se mě, proč se na mě Isaiah zlobí. Zavrtím hlavou a pod ní zapraskají stébka trávy. „To bys nepochopil. Moje problémy...“ Moje máma. „Moje rodina není dokonalá. Máme problémy.“

Ryan se zachechtá a napije se piva.

Zvednu se a opřu o lokty. „Co je na tom sakra k smíchu?“

Ryan odtrhne plechovku ode rtů a já se dívám, jak se mu hýbe hrdlo, když polyká. Pak prázdnou plechovku zmačká v ruce. „Dokonalá. Rodina. Problémy. Teplí bráchové.“

Očividně už se nebavíme o mně a Isaiahovi. „Jsi na šrot.“

„To je dobře.“ I když je opilý, jeho oči potemní tou samou bolestí, kterou jsem v nich viděla, když mě vynášel ze svého Jeepu.

„Tak proto ses tak rozčilil na toho dementního fotbalistu?“ zeptám se ho. „Protože tvůj brácha je gay?“

Ryan hodí prázdnou plechovku k hromádce ostatních a promne si oči. „Jo. A jestli ti to nevadí, tak bych o tom radši nemluvil. Vlastně bych radši vůbec nemluvil.“

„Fajn.“ Umím být zticha. Svalím se zpátky na slámu a ruce mi spadnou přes hlavu. Isaiah by mě nechal mluvit. Mohla bych žvatlat úplně o čemkoli... o stužkách a mašlích a šatech. A uklidňoval by mě, kdybych se zeptala, jestli jsem na Noaha nebyla moc tvrdá. Někdy přemyslím o tom, jaký by byl život, kdybych vzala na milost Echo. Protože Noah je s ní opravdu šťastný a Isaiah ji má taky rád. A někdy je docela fajn.

„Pořád mluvíš,“ ozve se Ryan. „Ve skutečnosti mluvíš celou dobu od chvíle, co jsi dopila svoje první pivo.“

Zamrkám a zavřu pusy. Vůbec jsem si neuvědomila, že jsem něco říkala nahlas.

Nad námi zatřepe křídly černý pták a vrhne na strop stín. Moji hlavu zaplní představy smrtícího archanděla, který nás přišel všechny zahubit. Pták je čím dál víc rozčilený a ostatní odletí na trám na opačné straně stodoly. Vzletí do vzduchu, narazí do zdi, propadne se níž, přeletí stodolu a vrazí do zdi na druhé straně. S každým nárazem moje srdce zaburácí. Sleduju ho s vykulenýma očima a roztřesenýma rukama. „Musíme mu pomoci.“

Šskočím a klopýtám ke dveřím stodoly. Stěží udržuju rovnováhu, jak otvírám jedno křídlo dveří, které hlasitě vrže. Opřu se o zárubeň a čekám, až pták, který se znova a znova zraňuje o stěny, vyletí ven. „Běž! Jdi odsud pryč!“

„Zavři ty dveře,“ řekne Ryan. „Ptáci jsou hloupí. Jestli ho chceš dostat ven, musíš ho chytit a vynést ho sama.“

Divoce zagestikuluju ven do noci. „Ale má přece otevřené dveře!“

„Jenomže ten pták panikaří, takže to nevidí. Jediné, čeho tím docílíš, je to, že si toho všimne tvůj strýc, přijde sem a najde nás tady. Jestli nechceš jít domů, zavři ty dveře.“

Pták zase narazí do zdi a dotřepotá se na nejbližší trám. Znova a znova si čechrá peří a pak konečně složí křídla a odpočívá. Mně se mučivě kroutí žaludek. Proč to zvíře nevidí cestu ven?

„Kdo je Echo?“ zeptá se Ryan.

„Ale ten pták...“ vyhrknu a jeho otázky si nevšímám.

„Nechápe, že se mu pokoušíš pomoci. Nanejvýš tě považuje za nebezpečí. A teď mi řekni, kdo je Echo.“

Zhluboka se nadechnu a zavřu dveře. Chci, aby se ten pták dostal na svobodu, ale ještě nechci zpátky domů ke Scottovi.

Kvůli svému podroušenému stavu napůl jdu a napůl padám zpátky na svoje místo na slámě.

Debilní pták. Proč nemůže být aspoň něco jednoduché? „Noahova přítelkyně.“

„Je to pěkně pošahaný jméno,“ dodá Ryan.

Zachechtám se. „Taky je to pošahaná holka.“ Přestanu se smát a vzpomenu si, jak se na ni Noah díval - jako kdyby to byla jediná osoba na celé planetě, jediný člověk, na kterém záleží.

„Ale Noah ji miluje.“

Tohle musí být láska – když všechno na světě může explodovat a člověku je to úplně jedno, dokud ta jediná osoba stojí vedle něj. Isaiah to celé špatně pochopil. Z mnoha důvodů.

Nemiluje mě. Nemůže. Zprvu se na mě nedívá tak jako Noah na Echo. A navíc, já vůbec nejsem hodná takovéhle lásky. Ten nešťastný pták si schová hlavu pod křídlo. Rozumím tomu pocitu, jak si přeje, aby celý svět zmizel někam pryč. Kdybych měla křídla, taky bych se pod nimi schovala.

„Je to jenom pták, Beth. Nakonec se nějak ven dostane.“

Něco temného a tíživého hluboko ve mně mi říká, že nedostane. Ten nebožák v téhle pitomé stodole umře a už nikdy neuvidí modrou oblohu.

Sláma zašustí a Ryan se svalí vedle mě a rozvíří ve vzduchu prach. Neohrabaně se překulí na bok, aby na mě viděl. Jeho hřejivé tělo se dotýká mého a pohled jeho očí je nezvykle intenzivní. „Tohle nedělej.“

Moje srdce zakopne samo o sebe. Ryan si nechal hlavu odkrytou a mně se to líbí víc, než by mělo. Vlasy mu vzadu bláznivě trčí a dávají tím chlapecký nádech tváři, která patří dospělému muži.

„Nedělej co?“ zeptám se a zastydím se, že můj hlas zní trochu udýchaně.

Svráští obočí o trochu blíž k sobě a natáhne ruku k mé tváři. Pak se zastaví a to samé udělá i moje srdce. Ryan se dívá na moje rty a pak mě pohládí po tváři. „Děláš to hodně.“ Prstem pokračuje ke špičce mého horního rtu. Pod jeho dotykem se mi chvěje kůže. „Tváříš se smutně. Nesnáším to. Povadnou ti koutky. Zmizí ti všechna barva z tváři. Zmizí všechno, co z tebe dělá... tebe.“

Olíznu si rty a přísahala bych, že se dívá. Jeho prst se zastaví a pak opíše delší dráždivou čáru po mé tváři. Puls mi zrychlí a celé tělo mi zalije horkost. Jeho dotyk - panebože - je příjemný. A já chci, aby mi bylo příjemně. Strašně moc.

Ale nechci jeho. Aspoň si myslím, že ho nechci. „Copak mě sleduješ?“

Jeho rty sebou škubnou do zářivého úsměvu a ruku stáhne pryč. „Vítej zpátky.“

„A to má znamenat co?“

Ryan to udělá znovu - ten úsměv. Ten, ze kterého mě šimrá v břiše.

„Líbíš se mi.“

Zvednu obočí. Musel si předtím někde šňupnout kokainu, nebo možná jede ve steroidech. Jak tomu říkají? Kúra. Jo, tenhle týpek je určitě na kúře. A je ožralý. „Líbím se ti?“

Zavrtí hlavou a je to taková zvláštní směs ano a ne zároveň. Je na šrot. „Nevím. To jak mluvíš. Jak se chováš. Vím, co od tebe můžu čekat, a pak najednou zase nevím. Totiž, jsi nepředvídatelná, ale vím, že ať už reaguješ jakkoli, je to doopravdy, chápeš?“

Skočím mu do řeči tím, že chňapnu po zbývajících plechovkách piva a zatímco se dívá na mě, schovám je v kupce sena. Jeho prohlášení ohledně toho, že se mu líbím, ho oficiálně zařadilo do kategorie horší než intoxikace a já ho rozhodně nebudu schopná dovést domů. „Chceš říct, že se ti líbí, jak každá naše konverzace skončí tím, že ti řeknu, aby sis nasral?“

Zasměje se. „Přesně.“

„Jsi divnej.“

„Ty taky.“

V tomhle mě vystihl.

„Máš na těle něco nepropíchnutého?“ Ryan zírá na můj pupík. Triko se mi zřejmě vyhrnulo nahoru a odhalilo tak kroužek s červeným kamínkem na mém břiše. Na moje šestnácté narozeniny mi Isaiah zaplatil tenhle piercing. Na ty sedmnácté tetování. Pokaždé nějak zařídil „rodičovský souhlas“. Isaiah je v tomhle pěkně mazaný.

„Možná. Možná ne.“

Ryan kmitne očima na mě a já v nich vidím, že tu narážku pochopil. Rozesměju se, když mu zčervenají tváře. „Co vlastně jsi, Ryane?“

„Ptáš se mě, co jsem?“

Přikývnu. „Proč by nějaký přitroublý sportovec byl schovaný ve stodole se mnou a spoustou piva, když by mohl šoustat s polovinou holčičího osazenstva naší školy? Neodpovídáš standardu.“

Jeho oči si pátravě prohlížejí můj obličej a moji otázku nechává nezodpovězenou. „Co znamená tvoje tetování?“

„Je to připomínka.“ Znamená svobodu. Něco, co nikdy nebudu mít. Můj osud pro mě byl připravený dřív, než jsem se poprvé nadechla.

„Už zase to děláš,“ povzdechne si Ryan. A zase se mě dotkne. Tentokrát na břiše, ale jeho oči jsou upřené do mých. Prstem jemně zkoumá hrany mého šperku. Lechtá mě. Přivádí do transu. Zesiluje moje opojení. A to je přesně to, co chci - víc opojení.

„Co bys na to řekl, Ryane, kdybych řekla, že nechci být sama?“

Prsty sklouzne k mým bokům a jeho hřejivá dlaň mě chytí v pase a pomalu mě přitahuje blíž a blíž k nebi. „Řekl bych, že taky nechci být sám.“

RYAN

Světlo ze svítlny se zakomíhá a vrhne Beth stíny do tváře. V tom, co mi naznačují její kouřově modré oči a k čemu mě zvou její prsty, kterými mi přejíždí po bicepsu, se nejde splést. Se svými černými vlasy rozprostřenými na zlatavé slámě mi připomíná novodobou verzi Sněhurky - ty rudé jako růže a tvář bledá jako sníh.

Probudilo by Beth k životu, kdybych ji políbil? Dnes večer mi ukázala několik záblesků té holky jindy pořád schované za maskou. Možná bych ji dokázal vylákat víc ven. Možná, když ji políbím... Ne, nepolíbím. Nejsem žádný princ a tohle není žádná pohádka.

V pokusu najít zdravý rozum si promnu spánky.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se.

„Jo.“ Ne. Ty myšlenky v mé hlavě se vrhají nahoru a dolů jako příbojové vlny na oceánu. Každou z nich je těžší udržet než tu předchozí.

„Nic se neděje.“ Její hlas je hebký jako kdyby vyslovovala nějaké zaklínadlo. „Zbytečně moc přemýšlíš. Uvolni se.“

„Měli bychom spolu mluvit,“ vyhrknu, než ta myšlenka zmizí, ale přitom dál líně opisuju prstem kružnice na jejím břiše. Její svaly pod mým dotykem ožívají, chvějí se blahem a já chci, aby byla blažená.

„Ne, neměli,“ odpoví. „Mluvení se přeceňuje.“

A já souhlasně přikývnu, ale ta myšlenka se vynoří zpátky na povrch: Měli bychom spolu mluvit. Bojuju s tím celý večer - do háje, bojuju s tím od chvíle, kdy jsem ji potkal, ale líbí se mi, když Beth mluví, protože pak je opravdová. Je něco víc. A já rád víc. Mám rád ji.

Co se mi opravdu líbí, je její hebká kůže, která se leskne ve světle svítlny a která je tak jemná na dotyk. Beth si znovu olízne rty a já v očekávání nakloním hlavu. Rty se jí teď lesknou a já se snažím zapamatovat si jejich dokonalý tvar, zatímco si představuju, jak se otírají o mé.

Stébla pod Beth zašustí, když zvedá hlavu. Moje smysly omámí vůně růží.

„Polib mě,“ zašeptá.

Jeden jediný polibek a ta černá kletba, ta, kterou kolem sebe vytvořila a která ji neustále stahuje dolů, bude prolomená.

BETH

Triko se mi vyhrnuje výš, jak Ryan hladí holou kůži mého břicha. Přiblíží se ke mně ještě víc a mě okamžitě uchvátí velikost jeho těla. Krev se mi vaří vzrušením. „Jsi heboučká,“ zašeptá. Vpletu mu svoje prsty do vlasů a přitáhnu si jeho hlavu blíž. „A ty moc mluviš.“

„To je pravda,“ souhlasí a jeho rty se konečně setkají s mými.

Je to ze začátku jenom nevinný polibek. Setkání dvojích hebkých rtů, jemný tlak, který pomalu vytváří žár. Takový polibek, který člověk dává někomu, kdo pro něj něco znamená. Tohle není druh polibku, kterým by stálo za to plýtvat na mě. Ale přesto ten moment prodlužuju, něžně stisknu jeho spodní ret svým a pohladím ho po tváři.

Na tuhle jednu vteřinu budu něco cítit. Dovolím si předstírat, že Ryanovi na mně záleží. Že jsem holka, která stojí za takový polibek. A přesně v okamžiku, kdy cítím, že ty emoce nabírají na síle, se odtrhnu.

Ryan polkne a dívá se dolů na mě. Ještě jednou naposled přitisknu svoje rty nevinně k těm jeho a pak mu mezi ně vklouznou jazykem. Ve vzduchu zasyčí jiskry, jak oba v okamžiku hladově otevřeme pusy. Je to bouře žhnoucích polibků a zvuků blaženosti. Oba se sytíme na sobě navzájem a přispíváme k té bouři - běsnícímu hromobití na pokraji exploze.

Moje ruce se proženou po jeho zádech a chytí lem jeho trika v touze odhalit ty nádherné svaly pod ním. Ryan následuje můj příklad a dohání moji rychlost. Na zádech ucítím závan chladnějšího vzduchu, když mě jednou rukou nadzvedne ze země a druhou mi přetáhne triko přes hlavu. Pak Ryan se na vteřinu zastaví. Jeho váhavé oči se setkají s mými a já se bleskově zmocním jeho rtů. Reaguje, ale jen stěží. Začal zase přemýšlet, a jestli bude následovat svoje myšlenky, přijdu o svou šanci na větší opojení.

Přejeďu mu rukou dolů po páteři - lehounkým dotykem, prsty tančícími po jeho boku do pasu, přes kyčel, a jak zakrouží o kousek níž. Ryan zasténá a znovu se vrátí do hry.

Moje rty se natahují po jeho polibcích. Zvuk jeho sténání je božský. Je božský stejně jako jeho ruce, které zkoumají moje bedra a pak se odvažují níž k mým stehnům. Je božské, jak jsme se oba dostali za hranice souvislého uvažování. Je božské se vznášet.

Překulíme se a já pomůžu Ryanovi ven z trika. V okamžiku se naše nohy propletou. Ruce se mi sevrou kolem jeho svalů, když mi štědře sází polibky na šíji. Čím dál odvažněji mi postupně stahuje ramínko od podprsenky z ramene. A já smělost odměňuju.

Přestáváme se ovládat - bleskově, tak rychle, že se vznášení změnilo v létání. Nadechnu se a necítím nic jiného než Ryana - sladkou vůni letního deště. Mám z toho takovou závrať, že se skoro rozesměju - konečně jsem opravdu opojená.

Opojená víc, než jsem kdy dřív byla bez drog, víc než s kterýmkoli jiným klukem, když Ryan vklouzne rukou výš k mé hlavě a jeho dlaň mě hřeje na tváři. Jeho hlava následuje ruku a oba lapáme po dechu, když se opře čelem o moje. Zaváhá a mně se to nelíbí. Zaváhání znamená přemýšlení.

„Jsi krásná,“ vydechne. Jeho ruce pořád zkoumají moje tělo, jeho rty se pořád zlehka tisknou na moji kůži. Možná nezaváhal. Možná... co? Co to dělá? Jeho tělo říká jednu věc, ale jeho pusa říká jinou.

„Žádné mluvení.“ Nechci mluvit. Chci opojení. Víc opojení.

Ryan mi odhrne z obličeje vlasy a moje srdce se zatřepotá.

„Líbíš se mi,“ zašeptá mi do ucha. „Ty se mi líbíš.“

Všechny pohyby ustane, jenom moje rty se stydlivě usmívají. Líbím se mu. Líbím se mu a on se líbí mně a... Veškerý vzduch opustí moje tělo a plíce mě pálí a bolí, jak se snažím něco vdechnout. Zkroučím prsty do pěstí a zatlačím Ryanovi na hrudník. „Pusť mě.“

Místo toho mě ale stiskne pevněji. Z jeho očí zmizí mlha a kmitají po mém obličejí ve snaze najít problém. „Co se děje?“

„Pusť mě!“ vykřiknu a on okamžitě uvolní sevření. Vzepřu se na ruce a kolena a deru se pryč od něj... pryč sama od sebe... prostě pryč. Jsem pitomá. Strašně pitomá. Ryanovi se nelíbím. Ani trochu. Jak jsem mohla dopustit, aby se do toho dostaly moje emoce? Proč jsem ho prostě nemohla využít na větší opojení?

Chňapnu po svém triku a vyrazím ke dveřím. Za sebou slyším šustění slámy, jak se podroušený Ryan snaží postavit na nohy. „Beth - počkej! Promiň! Prosím.“

U dveří zaváhám. Ti ostatní kluci, které jsem využila, abych něco fyzicky cítila, se nikdy neomlouvali. Nikdy mě neprosili, abych zůstala. Zariskuju pohled přes rameno a zkroučím se mi žaludek, když uvidím bolest vyleptanou do jeho tváře.

Ryan ke mně napřáhne ruku. „Prosím. Mluv se mnou.“

Mluvení - přesně to mě dostalo do téhle situace. Udělalo z toho, co mělo být ničím, něco. Část mě žadoní, abych zůstala - abych s ním mluvila. Ale místo toho uteču do černé noci. Zůstat tam by bolelo a utéct je pro mě jediná možnost.

RYAN

Dneska jsme vyhráli a já nemám tušení, jak se to stalo. Po celou dobu zápasu mi sluneční světlo vypalovalo oči. V hlavě mi pulsovala bolest v nesnesitelném rytmu. Dvakrát jsem mezi směny zvracel. Hraní v kocovině mi ukázalo docela novou úroveň pekla. Ještě teď musím bojovat s nutkáním sjet se svým Jeepem ke krajině, praštit hlavou o volant a odpočívat, ale to nemůžu.

Líbí se mi. Beth se mi fakt líbí. Věděl jsem to v ten moment, kdy se na mě usmála, když jsme v tomhle Jeepu projížděli potokem. Jo, je drsná, ale zároveň není. Včera večer se v jejích ochranných zdech objevila prasklina.

Když jsem ji držel při tanci, spatřil jsem ji - tu krásnou holku, která milovala mašle. Když si propletla prsty s mými, aby mi zabránila ve rvačce s Timem, uviděl jsem tu holku, která bránila Lacy na základce. V té stodole jsem ji slyšel tlachat o jejím životě: o Isaiahovi, Noahovi, Echo a plážích. Poslouchal jsem a slyšel jsem duši věrnou těm, které miluje. Bylo to první nezkreslené vhlédnutí do holky, která všechno zadržuje uvnitř.

Zamilovávám se do ní. Šíleně. A všechno jsem pokazil v ten moment, kdy jsem na ni sáhl. Jak jsem mohl být tak hloupý?

Večerní světlo prosvítá hustým listovým stromů lemujících Scottovu příjezdovou cestu. Znovu si v hlavě přehrávám slova, která mu řeknu, až mi otevře dveře. Nemám zrovna dobrou záminku jít za Beth. A pravda by tomu taky moc nepomohla: Nazdar. Včera jsem vzal tvoji neter na rande, ožral jsem se a zkoušel to na ni, ale utekla mi ze stodoly, takže bych ocenil příležitost se jí omluvit a přesvědčit ji, aby mi dala druhou šanci.

Jo. Úplně vidím, jak úžasný rozhovor to bude.

Na schodech přední verandy sedí Beth, skloněná a s hlavou v dlaních. Žaludek se mi propadne až k podlaze Jeepu. Tohle jsem jí způsobil já. Když parkuju před garáží, Beth se na mě podívá skrz vlasy. Narovná se a obejmeme se rukama v pase.

„Ahoj,“ pozdravím ji, když přicházím k ní. „Jak ti je?“

„Příšerně.“ Je bosa a na sobě má tmavě fialovou košili přiléhavou v pase a trochu moc potrhane džín. Košile jí klouže z ramene a odhaluje černé ramínko od podprsenky. Donutím svoje oči podívat se jinam. S touhle dráždivou podprsenkou jsem se až moc dobře seznámil včera večer.

Zastavím se pod schody a strčím si ruce do kapes. Je jí tak strašně, protože má taky kocovinu, nebo protože lituje, že se mnou vlezla do té stodoly? „Mě celý den bolí hlava jako střep.“

Beth se pomalu nadechne a jak vydechuje, odfoukne si pár pramínků vlasů z obličeje. „Co po mně chceš?“

„Včera večer jsi utekla hrozně rychle.“ Obrázky z našeho společného večera mi zaplaví mysl. Její ruce, které mi stahovaly triko, pálily mě na kůži, cuchaly mi vlasy. Vybavuju si svoje rty na jejím krku a sladkou chuť její kůže. Křivky jejího těla ve svých rukou. Její nehty škrábající mě na zádech.

„Chtěl jsem se ujistit, že jsi v pořádku.“

„Jsem v pohodě,“ odpoví.

Beth se vrací za svou cihlovou zeď. Odříznutá. Emoce zamčené vevnitř. Dívám se na ni. Ona se dívá na mě. Vůbec nevím, co říct. Včera večer to ani nebylo rande. Byla to dohoda.

Beth nebyla moje přítelkyně, se kterou bych pomalu postupoval od mety k metě. Nebyla to holka, kterou jsem párkrát vzal na večeři a líbal ji pak trochu moc a trochu moc dlouho. S Beth jsem šlápl přes čáru, kterou by opravdový chlap nikdy nepřešlápl. „Promiň.“

„Za co?“

Její upřený pohled ve mně vyvolává pocit, jako bych stál před popravčí četou připravenou k palbě. „Že...“ Co vlastně chci, aby mi prominula? Že jsem jí svlékl triko? Že jsem ji líbal, až jsem si myslel, že přicházím o rozum? Že jsem na ni sahal? Že jsem se jí dotýkal? Mezi všemi věcmi, které mě v životě mohly mrzet, mě upřímně nemrzí ani jedno z toho. „Že jsem tě využil.“

Pravý koutek úst jí cukne nahoru, pak dolů a pak zase nahoru. „Včera večer jsme neměli sex.“

Po krku mi stoupá horko, a tak se soustředím na svoje boty. „Já vím.“

Zčásti jsem vděčný za to, že utekla v tu chvíli, kdy utekla. V okamžiku, kdy moje rty našly její tělo, se z nás stala vybuchující sopka. Žhnoucí a rychlá. Strašně rychlá. Dost na to, abych jí dal svoje panictví.

„Tak za co se omlouváš?“

Seberu odvalu a podívám se na ni. „Odešla jsi. Dost rychle. A co jsme dělali... byli jsme opilí. A já se neopíjím a nevyužívám holky. Odešla jsi nešťastná. Překročil jsem meze, a jak jsi utekla... je mi to líto.“

Beth si odkašle. „Ryane.“ Protáhne moje jméno, jako kdyby si prodlužovala čas na přemýšlení. „To já jsem chtěla využít tebe.“

Zamrznou. „Ne, to ne. Holky nevyužívají kluky. Kluci využívají holky.“

Usměje se a zavrtí hlavou. „Ne. Naprosto jistě si pamatuju, jak jsem ti říkala, že nechci být sama.“

„Ale to je ta chvíle, kdy jsem to měl zarazit.“

„Ale to jsem nechtěla.“

„Ale měl jsem to udělat. To by udělal každý čestný chlap. Zvláště s holkou, kterou má rád.“

Beth na mě namíří prst. „To je přesně to, v čem jsi mimo. Nemáš mě rád.“

Proč musí komplikovat i tuhle omluvu? „Mám.“

„Nemáš. Jenom si namlouváš, že mě máš rád.“

Dohání mě k šílenství tím, že si vždycky najde cestu, jak se mi dostat pod kůži. „To nedává žádný smysl.“

„Připadáš si provinile, protože sis se mnou začal, a tak se snažíš si ulehčit tím, že si namlouváš, že mě máš rád, i když nemáš.“

„Co...“ Čím víc mluví, tím víc se moje mysl mění ve zmatený chuchvalec. „Mám tě rád.“

Mám. Tě. Rád. Uznávám, že někdy tě nemůžu vystát. Někdy mě doháníš na pokraj šílenství, ale umíš mi všechno vrátit jako nikdo jiný. Když se směješ, chci se smát taky. Když se usmíváš, chci se usmívat. Sakra, chci být tím, kdo tě rozesměje. A jsi krásná. Ne, jsi sexy, a včerejší večer...“

„Přestaň.“ Beth zvedne ruku. „Jsi dobrý člověk a nechceš myslet na to, že jsi mohl udělat něco nedobrého, ne? To, co se stalo, nebylo nic špatného. Nebylo to zrovna žádné dobro, ale nebylo to špatně. Nevykládej si to nijak jinak.“

Její krásné modré oči se na mě dívají prosebně. Prosebně!

Chce, abych s ní souhlasil. „Jestli si to opravdu myslíš tohle, tak proč jsi včera utekla?“

Přední dveře se otevrou a z nich se na mě přimhouřenýma očima podívá Scott. Beth se na něj ohlédne přes rameno a neuhýbá pohledem. Scott odejde a nechá dveře otevřené. Mezi mými lopatkami se utvoří tvrdý uzel. To není dobré.

„Měl bys jít,“ pobídne mě Beth.

Nejspíš ano, ale nemůžu. Ne když mi Beth tvrdí, že ji nemám rád. Ne když tomu opravdu věří. „Pojď se mnou někam ještě jednou - doopravdy na rande.“

„Bože!“

Vyšlápnu ty tři schody a sednu si vedle ní. Včera večer jsme si byli tak blízko. Kůže na kůži. Teď je jenom pár centimetrů ode mě, ale připadá mi to jako kilometry. Ruka mi ztěžkne potřebou dotknout se jí, utěšit ji. Zvednu ji. A zase položím. No tak, včera mi to nedělalo nejmenší problém. Znovu ji zvednu a položím na její ruku.

Beth pod dotykem mých prstů ztuhne. Srdce mi jednou praští do hrudi a zabolí to. Nechci, aby začala můj dotek nesnášet. „Vletěli jsme do toho prdeli napřed. Mám tě rád. Uvidíme, co z toho bude.“

„Chodit s tebou?“

„Chodit se mnou.“

„Jako přátelé -“ Beth znechuceně zkroutí obličej, „- s výhodami?“

Skoro znovu cítím její tělo pod svým a musím tu vzpomínku setřást. Nedokážu ji, že ji mám rád, pokud se bude opakovat příběh včerejšího večera. „Ne. Přátelé, co spolu chodí ven. Já budu platit. Ty se budeš usmívat. Občas se políbíme.“

Pochybovačně zvedne obočí při slově políbíme a já okamžitě zařadím zpátečku. „Ale nejdřív jenom chodit - nějakou dobu. Přátelé, co se mají rádi a chtějí se vidat.“

„Nikdy jsem neřekla, že tě mám ráda.“

Zachechtám se a v krvi se mi rozlije hřejivé chvění, když se Beth usměje tím drobným, pokojným úsměvem. „Když jsi neřekla, že mě nenávidíš.“

„Přátelé, co spolu chodí,“ pronese, jako kdyby hledala skrytý význam těch slov.

„Přátelé, co spolu chodí,“ zopakuju a stisknu jí ruku.

Beth zmrzne a ruku odtáhne. „Ne.“ Seběhne schody bosýma nohama. „Ne. Takhle věci nefungují. Kluci jako ty nechodí s holkama jako já. Na co si to zase hraješ? Je to pořád ta výzva?“

Její slova se mnou trhnou, ale nepřekvapují mě. Včera večer jsem zašel moc daleko. Choval jsem se k ní bez respektu. Nemá žádný důvod mi věřit, ale já chci, aby mi věřila. „Ne. Ta výzva skončila.“

„Protože jsi ji včera večer splnil?“

Ne, nesplnil. Musel bych s Beth zůstat na té party nejmíň hodinu. Vydrželi jsme tam sotva patnáct minut. „Je to pryč, Beth. Nelžu lidem, na kterých mi záleží.“

Po její tváři přeletí nespočet emocí, jako kdyby bojovala s Bohem a Satanem naráz. „Mohl bys mi klidně lhát. Jestli to je ta výzva, řekni mi to.“

„Řekl jsem ti to. Ta výzva skončila.“ Tvrdil jsem Lacy, že při svých výzvách nikomu neubližuju. A zvlášť ne při téhle. Jak jsem mohl být tak slepý? Myslel jsem si, že Beth utekla před tím skákáním na tělocviku proto, aby ublížila mně. Myslel jsem si, že chtěla vidět můj tým prohrát. Chyba. Beth nechtěla skočit, protože nám nevěřila, a kvůli téhle výzvě jsem přišel o veškerou důvěru, kterou ve mě kdy mohla získat.

„A vyhrál jsi teda?“ Beth se tvrdohlavě drží svého. „Vyzvali tě, aby ses se mnou vyspal?“

Bolest ustoupí před panikou. „Ty debilní hajzle, lhal jsi mi, že jo? Už to ví celá škola? Přišel

jsi sem pro pár bodů navíc? Zkus se s ní vyspat, řekni to kamarádům a pak se vrať a přesvědč ji, že chce víc?“

„Ne!“ zarvu a pak si připomenou, že se musím ovládat. Její pochybnosti jsem vyvolal sám, když jsem tu výzvu přijal. „Ne. To, co se stalo včera večer, nebyla žádná výzva. Neplánoval jsem to a nikdy bych to nikomu neřekl.“

„Takže jsem tajemství. Budeme spolu chodit v soukromí, ale ne na veřejnosti. Díky, nechci.“ Do háje. Tohle nejde vyhrát. Promnu si rukama spánky. „Chci být s tebou. Tady. Ve škole. Všude. Nelhal jsem ti. Věř mi.“

Beth se ode mě odtáhne. Věřit musí být ta nejhnusnější položka její slovní zásoby. Zoufale chci všechno spravit, a tak vyhrknu: „Řekni si, o co chceš, a já to udělám. Věř mi v něčem. Dokážu ti, že mi můžeš věřit.“

Přeměří si mě, nejdřív boty, pak modré džiny, tričko Reds a nakonec můj obličej. „Vezmeš mě znova do Louisville?“

Nevolnost, se kterou jsem zápasil celé odpoledne, se vrací. Cokoli, jen ne tohle. „Beth...“ „Nehodlám znovu zmizet. Potřebuju, abys mě vysadil na jednom místě, a přísahám, že budu zpátky přesně v momentě, kdy mi řekneš, abych tam byla. Chceš po mně, abych ti věřila, tak... budeš muset první věřit ty mně.“

Nezdá se mi to fěr, ale fěrovost vyletěla komínem v momentě, kdy jsem na ni včera sáhl. Nejspíš vyletěla komínem už ve chvíli, kdy jsem v Taco Bell přijal tu výzvu. „Věřil jsem ti.“ Zavřu pusku a všechno uvnitř mě ztvdne. Ta slova na mém jazyku chutnají hořce. „Řekl jsem ti o svém bráchovi.“

Beth se kousne do spodního rtu. „Je to tajemství?“

Přikývnu. O Markovi se opravdu nechci bavit.

Na čele se jí objeví vrásky. „Když něco plácneš v opilosti, tak to není důvěra.“

Ztěžka vzdychnu. Má pravdu. „Fajn. Mám od soboty za dva týdny v Louisville zápas, ale během toho tam budeš sedět. Z tohoto požadavku neustoupím. Ber, nebo nech být.“

Bethin obličej se rozzáří tím oslnivým úsměvem a její modré oči svítí jako samo slunce. Roztávám zevnitř. Tahle chvíle je výjimečná a já nechci, aby skončila. To já jsem jí takhle rozzářil. „Fakt?“ zeptá se.

Chci, aby se dívala na můj zápas? Chci jí dát příležitost, aby zjistila, že jsem něco víc než jen nějaký vymaštěný baseballista? „Jo. Nezkoušej mě podrazit, Beth.“ Protože jsem se zamiloval, víc než bych si měl dovolit, a když mě znovu zradíš, bude to pekelně bolet. Její úsměv povadne a odpoví vážným tónem: „Nepodrazím tě. Až budeme v Louisville, budu potřebovat jenom hodinu sama pro sebe.“

Hodinu. Na co? Aby se sešla s Isaiahem? Asi by mohla. Jenom jsem ji pozval na rande. Nejspíš by utekla, kdybych řekl slovo vztah, i když já nestojím o scházení se s kýmkoli jiným. Včera večer jsem na to šel moc rychle. Tentokrát zpomalím.

„Dám ti hodinu v Louisville. A pak půjdeme doopravdy na rande, i kdyby nás to mělo zabít.“ Beth se vrátí ke mně na schody. Opře se kolenem o moje a zůstaneme sedět mlčky. Normálně mě mlčení s holkou znervózňuje, ale teď mi to nevadí. Nemá, co by mi řekla. Ani já ne. Nejsem připravený odejít a vypadá to, že ona taky ne. Jestli někdo umí říct, co opravdu chce, tak je to Beth.

Nakonec prolomí ticho ona. „Jak vymažu svoje jméno z toho seznamu na ples? Musí to odhlasovat dvě třetiny studentů, nebo kvůli tomu musím jít do ředitelny?“

Škubne se mnou panika. „Zůstaň tam.“

„Ani omylem.“

„Pojď tam se mnou. Budu celou dobu s tebou.“ Nominování na ten ples byl můj způsob, jak ji naštvat, ale teď chci, aby tam byla. Se mnou.

„To je tvůj svět. Ne můj.“

Ale mohl by to být i její svět, kdyby to zkusila. „Ohledně toho plesu se teď měsíc nebude nic dít. Co to udělat takhle - pokud se mi do té doby povede tě dokonale ohromit, půjdeš se mnou na ten ples, a pokud se mi to nepodaří, pomůžu ti dostat se z toho seznamu.“

Nastane ticho, jak Beth přemýšlí. „Chceš po mně, abych tě vyzvala, abys mě dokonale ohromil?“

I já vidím tu ironii. „Asi jo.“

„Neměla bych ti připomenout, že historie tvých výzev týkajících se mě je dost nelichotivá?“

Narovnám se. „Já neprohrávám.“

Scott zaklepe na dveře, ukáže si na oči a pak ukáže na mě. Potom zase odejde. Sakra. „Přišla jsi včera večer domů opilá?“

Když jsem se se Scottem bavil naposled, vycházeli jsme spolu dobře. Něco se od té doby změnilo.

„Ne, ale nechal jsi za sebou tohle.“ Beth si odhrne vlasy přes rameno a odkryje červenofialovou skvrnu na krku. Každá buňka v mém těle touží se rozpustit a schovat pod verandu. Udělal jsem jí cucflek. To se mi nestalo už od konce základky.

„Nenávidí mě,“ odtuším.

Beth se zasměje. „Tak nějak.“

BETH

Stlačím mu rukama hrudník ještě silněji a nevnímám svět kolem sebe. Bolí mě zápěstí, ale musím mu udržet srdce v chodu. Musím. Dvacet sedm, dvacet osm, dvacet devět, třicet.

„Vdech!“ vykřiknu.

Lacy mu zakloní hlavu a vydechne mu do pusy. Hrudník se zvedne a zase klesne. Lacy se odtáhne.

„Ne, Lacy, zkontroluj životní funkce.“ Skloní ucho k ústům a nosu. Čekám. Položí prsty na tepnu na krku. Pořád čekám. Lacy zavrtí hlavou. Nic.

„Jsi na řadě,“ vybídnu ji. Bojím se, že kdybych pokračovala, nestačila bych už srdce dost silně. Klekne si ke hrudníku a já se přesunu k hlavě. S každým stlačením Lacy nahlas odpočítává.

Od týmu vedle nás se ozve dlouhý pípavý tón. „Konec,“ prohlásí tělocvikář Knox.

„Jo!“ výskne Chris. „Máme to v kapse.“

Z celé třídy už jsme zbyli jenom já s Lacy a Chris s Ryanem. Ryan oběma rukama stlačuje hrudník své figuríny.

„Vdech!“ zavolá Lacy.

Vyfouknu vzduch do úst, zkontroluju životní funkce a ztuhnu. Prsty položenými na krk něco cítím. Je to slabé, ale je to tam. Lacy mi naznačí, abych šla masírovat srdce, ale já zavrtím hlavou. Naše figurína - je naživu!

Kluci začnou znova stlačovat hrudník a z jejich přístroje se ozve příšerný zvuk. Pan Knox jim ho odpojí. „Zapomněli jste kontrolovat životní funkce.“

Chris zakleje a Ryan se svezí na zadek. Dobře vám tak, hoši. Zvykejte si prohrávat.

Tělocvikář se podívá naším směrem. „Gratuluju, Lacy a Beth. Vy dvě jediné jste udržely svého pacienta při životě. Dobrá práce s těmi životními funkcemi, Beth.“

Dobrá práce s těmi životními funkcemi. Pan Knox odchází, jako kdyby tohle nebyl ten nejúžasnější okamžik mého života. Něco .isem dokázala. Zachránila jsem život. Tedy, ne doopravdy, ale zachránila jsem cvičnou figurínu. Udělala jsem něco dobře. Ten nevýslovný všeobjímající pocit... nevím čeho... nikdy dřív jsem to nezažila... tenhle pocit... radosti?

Každopádně... úplně mě zaplavuje. Každou buňku mého těla.

Já - Beth Risková - jsem udělala něco dobrého.

Lacy ukáže na Chrise a pak na Logana stojícího nad jejich zesnulou figurínou. „Vyhrály jsme.“ Vsedě začne bláznivě tančit rameny. „Vyhrály jsme. Vyhrály jsme. Vyhrály jsme.“

„Tvoje holka je pěkně otravná, když vyhraje,“ Logan se přisune blíž k nám.

„Ale je to docela sexy,“ odpoví Chris. „Teď když víš, jak chutná vítězství, budeš od nás taky přijímat výzvy, lásko?“

Lacy se zasměje. „Já jsem tu výzvu nepřijala. To Beth.“

Logan a Chris na mě uznale kývnou. Já jen pokrčím rameny. Během tohoto týdne jsme se tak trochu oťukávali. Lacy se mnou mluví. Ryan se mnou mluví. Někdy s nimi mluvím taky. V pondělí jsem podlehla jejich vydírání a začala s nimi sedět na obědě u jednoho stolu. Když Ryan sebere odvalu, chytí mě za ruku. Když já seberu ještě větší, neucuknu.

Při zmínce o výzvách vyhrabu ze svého batohu černý fix. Ryanova poslední slova před tím, než jsme se pustili do resuscitace, byla, že Lacy a já nevydržíme – že jsme moc slabé na to, abychom stačily jemu a Chrisovi. Napíšu si na dlaň pět nejkrásnějších písmen a ukážu ji Ryanovi: nemáš.

Ryan sedí opřený zády a zeď. Po tváři se mu rozlije ten zářivý úsměv a zakroučí hlavou. V mém krevním oběhu zavíří horké chvění. Miluju ten úsměv. Možná až moc.

„Nejsem ani trochu ohromená,“ prohlásím. Od naší dohody už uplynuly čtyři dny a Ryan zatím neudělal vůbec nic pro to, aby mě ohromil.

Jeho úsměv se změnil v domýšlivý a já musím přiznat, že ten se mi líbí taky. „Mám dost času.“

Z opačné strany ostrova Scott pozoruje, jak si cpu do pusy další lžíci plnou cereálií Lucky Charms. Mluvím mezi křupáním. „A pak jsem ucítila puls a Lacy řekla, že máme dál masírovat, a já jí řekla, že ne.“

„A potom se stalo co?“ zeptá se Scott.

Cítím se, jako kdybych měla vyletět z kůže. „Vyhrály jsme. Totiž, zachránily jsme tu cvičnou figurínu a pan Knox říkal, že jsem to udělala dobře.“ Udělala jsem něco dobře. Pořád se přes to nějak nemůžu dostat.

„To je skvělé, že ano, Allison?“

Je osm hodin večer. Allison sedí na druhém konci baru a neobtěžuje se zvednout oči od poslední hračky, kterou jí Scott koupil minulý týden - elektronické čtečky knih. „Skvělé,“ zopakuje hlasem, který mi říká, že ve skutečnosti si to nemyslí.

Strčím si do pusy další dávku cereálií, abych se udržela a nezamručela přesně to, co si myslím. Měla jsem počkat a říct to Scottovi u snídaně, když jsme spolu jenom sami dva, ale byla jsem moc nadšená.

„Vypadá to takhle nějak- být zdravotní sestra?“ zeptám se Scotta. „Mít pocit, že mám všechno pod kontrolou.“ A mít někoho, kdo by mi říkal, že to dělám dobře? V hlavě se mi rozvíří všechny ty možnosti. Možná bych mohl a být zdravotní sestrou. Krev mi nevadí. Ani zvratky. Jsem moc vzrušená na to, abych seděla v klidu, a tak poklepávám prsty do baru - tohle bych doopravdy mohla dělat.

„Musela bys vynikat v přírodovědných předmětech, abys mohla být, zdravotní sestra,“ prohlásí Allison svým znuděným hlasem, „a známky z tvého posledního výpisu říkají, že to by mohl být docela problém.“

Zrudnuve tváří, jako kdyby mi dala facku. Ráda bych vymyslela něco chytřejšího, ale jsou chvíle, kdy obyčejná pravda je dost dobrá. „Ty jsi fakt mrcha.“

„Nech toho, Elisabeth,“ napomene mě Scott. „A Allison, její známky se zlepšují.“

Ať se propadnu, Scott tu holku napomenul. Hmm. Allison odtrhne oči od čtečky. Mohla bych si užívat slávu tohoto okamžiku, ale už před několika týdny jsem se rozhodla, že ona mi nestojí za ztrátu času. Obrátím se ke Scottovi. Snění skončilo. Mám reálnější problémy.

„Potřebuju černou barvu na vlasy.“

„Na co?“ zeptá se Scott.

Je snad slepý? Zatřepu hlavou a skloním ji, aby viděl moje kořínky. Moje kořínky. Žlutá svítí z mých uhlově černých vlasů jako otravné paprsky slunce. Hodím si vlasy zpátky za ramena.

„Koupíš mi ji?“

Když si něco koupím za ty peníze, co mi dal Isaiah, Scott mi nedá pokoj jako mouchy hovnu. Nejsem ještě připravená ukázat karty a prozradit mu, že mám nějakou hotovost. A navíc, pořád chce pro mě něco udělat - tak teď může.

„Ne,“ prohlásí.

Ehm... možná jsem ho špatně pochopila? „Ne?“

„Ne.“

„Nehodlám ze sebe udělat blondýnu.“

„Ale budeš sama sebou. Proč bys měla měnit něco tak krásného?“

„Takže jenom blondýny jsou krásné?“

Scott zavře oči. „To jsem neřekl.“

„Tak mi kup tu barvu.“

Znovu oči otevře a prohlíží si mě, zatímco trvá jeho patentované dlouhé mlčení. „Koupím ti něco, co odpovídá tvojí přirozené barvě,“

„Nechci být blondýna.“

„Řekni mi rozumný důvod proč.“

„Mám radši černou.“

„To nestačí.“

Záměrně zírám na Allison. „Nesnáším blondýny.“

„To pořád nestačí.“

Založím si ruce na prsou a upřeně se na něj zadívám. Taký umím dlouze mlčet.

„To je všechno, Elisabeth? Chceš mít černé vlasy. Protože proto. Nemáš žádný důvod. Chceš, protože chceš.“

„Jo.“ Nelíbí se mi jeho tón ani to, jak se jeho modré oči dívají skrze mě.

„Kdy sis je poprvé obarvila?“

„V osmé třídě.“ Moje instinkty na mě řvou, abych utekla.

„Proč?“

Sevře se mi hrdlo a odvrátím pohled. „Protože.“

„Protože proč, Elisabeth?“

Protože si mě jeden mámin přítel uprostřed noci spletl s ní.

„Řekni mi to.“ Scott se pořád dívá skrze mě. „Řekni mi, proč sis obarvila ty vlasy.“

Isaiah to ví. Jednou jsem mu to řekla, když jsem byla moc zhulená na to, abych udržela svoje tajemství. Mámin přítel se uprostřed noci vypotácel z ložnice. Sedl si na podlahu vedle pohovky, na které jsem spala já. Zvedl moji ruku, políbil mě na ni a oslovil mě máminým jménem. Když jsem zařvala, dal mi facku, a když si uvědomil, že nejsem moje máma, dal mi ještě jednu.

Vzpomínky se hrnou dopředu a já je nedokážu zamést stranou. Chtějí se dostat ven. Potřebuju někoho, kdo by mě ukotvil. Potřebuju někoho, kdo by ty špatné vzpomínky vymazal.

Isaiahovi jsem ještě neodpustila, že mě zradil. Nemluvila jsem s ním celé týdny a nejsem si jistá, jestli jsem připravená to změnit.

A i kdyby tady nebyly ty poslední události s Isaiahem, nejsem si jistá, jestli bych ho chtěla. Z nějakého důvodu toužím po někom jiném... a to mě děsí, a vyděšenost jenom přidává na síle těm vzpomínkám. V hlavě slyším hlas toho bastarda. Cítím jeho dotek. Prsty si vjedou do vlasů. Jdi pryč, jdi pryč, jdi pryč! Vstanu tak prudce, až se židle zakymácí a spadne na zem.

„Naser si, Scotte.“

Koupím si tu barvu sama.“

RYAN

... a George se na dívku podíval novými očima. Ne - ne novými očima, ale snad očima, co kdysi měl u jiném životě. Byly to oči, které nepatřily jeho hlavě, ale jeho srdci. Její úsměv ho okouzluje, jako by mu po ruce přejely její prsty. Nepřestávala ho ohromovat - lidská bytost, která se dobrovolně přátelí se zombie. Jeho protiklad nějakým způsobem dával tomuto děsivému novému životu smysl. Co ale George skutečně ohromovalo, bylo to, že mu věnovala druhou šanci.

S pocitem spokojenosti se sebou samým se uvelebím na židli a založím si ruce na břicho. Ukazuje se, že Georgeův život byl větší zmatek, než by si byl dokázal představit. Nejdřív se probudí jako zombie. Pak zjistí, že ostatní čekají, že se z něj stane jejich vůdce, a pak sám sebe šokuje, když si uvědomí, že se mu líbí jeho nově nabyté schopnosti.

A pak se objeví ta holka.

Holky všechno komplikují. Usměju se, když si vzpomenu na Beth. Jo, komplikují, ale dobrým způsobem.

Zavibruje mi mobil a já se podívám, kdo volá. Je to neznámé číslo, a tak ho nechám skončit v hlasové schránce. O pár vteřin později mi na telefonu pípne zpráva. Sáhnu po něm a usměju se: Pratele, ze jo? - Beth

Já: Jo

„Tak mě pusť dovnitř.“ Bethin sexy hlas se line z druhé strany mého pootevřeného okna.

Podívám se na hodiny - jedenáct. Máma s tátou už budou v posteli. Pro jistotu zamknu dveře, než zvednu okno a odstraním síťku. „Co tady děláš?“

Beth do mého pokoje strčí jednu nohu a pak druhou s takovou lehkostí, až jsem přesvědčený, že s tím má nějaké zkušenosti. „Nudila jsem se.“

„Mohla jsi zavolat.“ Vrátit síťku zpátky není zdaleka tak jednoduché jako dát ji pryč.

„Volala jsem.“ Beth si prohlíží můj pokoj. Zvedne z prádelníku baseballový míček, vyhodí ho do vzduchu a sotva ho zvládne zase chytit. „Nebíral jsi to.“

„Volala jsi před třiceti vteřinami.“

Pustí míček zpátky na prádelník. „Ale zavolala jsem.“

Realita tohle okamžiku mě přepadne ve chvíli, kdy se Beth shýbne a poklepe na lávovou lampu, která před rokem přestala fungovat. Jak se sehne, odhalí se jí hebká kůže a tetování na zádech. Nadechnu se a snažím se soustředit na cokoli jiného než touhu se jí dotýkat. „Víš tvůj strýc, že jsi tady?“

„Ne.“ Beth přejde k počítači. „Na čem to pracuješ?“

„Na úkolu z tvůrčího psaní.“

Kousne se do rtů a zakloní hlavu. „Do hajzlu. Měli jsme něco psát? Do kdy to máme odevzdat? Sakra, Scott mě za to roztrhá. A to už jsem si myslela, že konečně všechno zvládám.“

Do háje. Doteď jsem to nikomu nemusel říkat. „Ne, to není úkol ze školy. Je to něco... navíc... jo. Něco, co po mně chce napsat paní Roweová.“

Beth se uvolní v ramenou, jako kdyby právě dostala milost od trestu smrti. „Můžu si to přečíst?“

Kromě mojí učitelky mě ještě nikdo nepožádal, jestli si může přečíst něco, co jsem napsal, a já se zarazím... na dost dlouho na to, aby Beth zvedla obočí. Jestli tohle má někdo číst, ať je to radši ona. Něco mi říká, že tomu bude rozumět.

„Jasně.“

„Vytiskni mi to.“ Beth se svalí na moji postel a stočí se do klubíčka kolem polštáře.

Její modré oči si mě prohlížejí a dráždí mě svým ospalým pohledem. Džiny mi začínají být těsné a rád bych se k ní přidal, ale hodlám se udržet na uzdě, i kdyby mě to mělo zabít.

„Chceš tady zůstat delší dobu?“

„Máš nějaké jiné plány?“

Ne. „Půjdu brzy spát. Máme přece zítra školu.“

„Poslední dva roky jsem sdílela postel o dost menší, než je tahle. Věř mi, stala se ze mě královna nedotýkání se, jestli si děláš starosti s tímhle. No tak, vytiskni to.“

„Sdílela a nedotýkala ses kým?“

Beth se zachechtá a zavrtí hlavou zároveň. „To tolik žárlíš? Myslela jsem si, že mi chceš něco vytisknout.“

Prostě to nech být, Ryane. Stejně jako všichni dravci umí Beth vycítit strach. Bez jediného dalšího slova vytisknu těch několik stránek a ona mi je vyškubne z ruky. Dívám se na ni. Ona se dívá na mě. „Nebudu to číst, když se na mě díváš. Je to divné.“

„Jsi v mém pokoji, Beth. Ušla jsi skoro kilometr, aby ses sem dostala. Ve středu. Uprostřed noci. Nepozvaná.“ Měl bych jí vyložit, co je divné.

„Chceš, abych zase šla?“

„Ne.“ Nechci. Vlastně jsem z ničeho nikdy neměl lepší pocit.

Do tváře se jí vrátí poťouchlý úsměv. „Jsem první holka, která se ocitla u tebe v posteli?“

Ano. Zhluboka se nadechnu a vrátím se k počítači. S nějakými holkami jsem randil. Několika jsem při tom byl věrný a měl jsem dost respektu na to, abych postupoval pomalu na každou metu. Jsou ještě mety, na které jsem nedosáhl. Mít holku ve vlastní posteli je jedna z nich. Jestli je rozhodnutá tam zůstat, já jsem rozhodnutý s tím souhlasit a nedat najevo nervozitu. Vypadá to, že můj zombie našel holku, kterou má rád a zároveň má sto chutí ji zardousit.

„Tohle je super, Ryane.“ Bethin hlas znějící jakoby zdálky mě vytrhne z příběhu a zastaví moje prsty běžající po klávesnici.

„Díky,“ odpovím. Beth leží na břiše a opírá se o lokty. Výstřih má nádherně vystavený. Obrátím oči k podlaze.

„Ne, fakt. Je to super. Jako že by to mohli prodávat v knihkupectví. Úplně toho týpka chápu.“ Jo, to já taky. „Dostal jsem se do celostátního finále soutěž ve tvůrčím psaní.“ Ta slova ze mě vypadnou úplně přirozeně, jako kdybych takové věci roztruboval do světa běžně.

Beth prolisťuje stránkami. „To chápu proč. Ten člověk, co vybíral vítěze, musel být na speedu, že nevybral tebe.“

Rozhlédnu se po místnosti a čekám, kam udeří blesk. Složila mi právě poklonu? „Vítěze ještě neoznámili. Ta soutěž má ještě poslední kolo, za několik týdnů.“

„Aha,“ řekne Beth. „Tak to jsem si jistá, že to vyhraješ.“

Vypnu počítač a žaludek se mi obrátí. Jo, píšu tu povídku, ale pořád jsem se do toho finále nepřihlásil. Jak bych mohl? Mám ten den zápas a táta...

Moje myšlenky se rozběhnou. Odstupuju ze soutěže z něčeho, co bych mohl vyhrát. Bylo by vzrušení z výhry v takovéhle soutěži stejné, jako když vyhraju baseballový zápas nebo výzvu? To asi nikdy nezjistím.

Když se otočím zpátky, Beth leží na zádech s hlavou na polštáři. Sundala si boty a založila si ruce na břiše. Kroužek v pupíku se jí leskne. Moji povídku urovnala na nočním stolku.

Chodíme spolu. Přátelé, co spolu chodí a co se časem občas políbí. Čtyři dny by se už daly brát jako časem., ne, nejsem tak pitomý, abych tomu uvěřil.

„Jdu do postele,“ řeknu, abych jí dal příležitost odejít.

„To spíš takhle oblečený normálně?“ zeptá se.

Ne. Normálně si sundávám triko. „Takhle to bude bezpečnější.“

„Dobře.“

Dobře. Zhasnu světlo a vlezu si do postele. Vezmu si příklad z Beth a zůstanu ležet na peřině. Hřeje mě teplo z jejího těla. Měla pravdu. Umí ležet v posteli bez dotýkání. Nadechnu se a obejmeme mě její sladká vůně.

Loni nám na hodině biologie náš učitel vyvracel mýtus, že chlap pomyslí na sex každých sedm vteřin. V tomhle s ním musím nesouhlasit. Prsty mě svrbí nutkáním hladit Bethinu hebkou kůži. Chci, aby moje rty šeptaly proti jejím.

„Takže, mám kamaráda,“ řekne Beth do tmy. „Isaiaha. Už jsi ho viděl.“

„Jo.“ Svaly se mi stáhnou a představy jejího těla pohybujícího se v rytmu s mým se rozplynou. Chápu, že naše dohoda znamená, že Beth nechávám otevřenou možnost scházet se s jinými kluky, ale není mi příjemné, když o nich mluví v mojí posteli.

„Zradil mě a já nevím, co mám dělat. V Louisville to byl jediný kamarád, kterého jsem měla, a když jsem se přestěhovala sem, koupil mi mobil. Volali jsme si každý večer nebo psali nebo obojí. A on mi pořád každý den volá a posílá mi miliony zpráv. A já odmítám reagovat a myslím si, že naše přátelství je pryč, a pak jsem dneska večer mluvila se Scottem a nevyšlo to, tak jak jsem si představovala, a teď nevím...“

Svrbí mě kůže. Není to jen tím, že je Beth tak blízko mě. Je to víc než přitažlivost a fyzická potřeba, která ovládá moje tělo. Beth se dostává k tomu, aby mi něco řekla. Aby vystoupila ze svých zdí. Popoženu ji. „A teď nevíš co?“

„V Louisville bylo všechno o tolik jednodušší,“ řekne tiše. Smutku v jejím hlase si nejde nevšimnout. „Ta jednoduchost mi chybí.“

„Po zápase tě vysadím, kde budeš chtít.“ Jenom to pomyšlení mi dělá zle, ale jsem odhodlaný si ji získat. „A potom půjdeme na večeři a třeba do kina. Co říkáš?“

Slyším, jak polkne. „Myslím, že to bude fajn.“

Nadechnu se. Naberu plné plíce čistého vzduchu a připadá mi, že je to můj první nádech za celé dny.

„Někdy,“ řekne a pak se odmlčí. Je to tíživé mlčení a jak hledá slova, já cítím potřebu ji utěšovat. „Někdy chci jenom...“

Co chce? Víím, co chci já - aby mi Beth důvěřovala, aby cítila to, co cítím já. Ale co teď doopravdy chci, je, aby byla v pohodě. Natáhnu ruku přes postel směrem k ní a dávám při tom pozor, abych se jí nedotkl. „Jsem tady, kdybys mě potřebovala.“

Jeden úder srdce. Další. Beth zůstává tak dokonale nehybná, až začnu uvažovat, jestli celý tenhle večer není jenom sen. Pak její tělo zašustí peřinou, jak se pohne. Centimetr mým směrem. Zaváhání. Další centimetr. Krev se mi vaří očekáváním. Tahle chvíle je velká - o tom není pochyb. Vyzývám ji, aby se o mě opřela, a Beth opravdu uvažuje, že to udělá.

No tak, Beth, mně můžeš věřit. Nakonec rychlým pohybem položí hlavu na moji hrud' a zbytek těla si omotá kolem mě. Zachvátí mě potřeba, a kdyby Beth pohnula rukou o deset centimetrů níž, ucítila by to. Chtěl bych se jí dotknout, ale troufnu si? Její dech mě polechtá na hrudi, jak zašeptá:

„Mám tě ráda, Ryane.“

Zavřu oči a raduju se z těch slov. Má mě ráda. „Taky tě mám rád.“ A hodně.

Toužím po ní, ale nehodlám nechat dolní část svého těla rozhodovat. Pomalu a promyšleně ji jednou rukou obejmu a druhou si položím na břicho vedle té její. Je to můj další pokus o přátelské dotýkání se.

Svémi rty chci pohladit to horké začervenání, které se jí rozlilo po kůži, když jsem se na ni hladově zadíval. Tahle část mě si představuje, jak jí položím prst na bradu a zvednu jí hlavu, abych ji mohl políbit. Tahle část se právě pokouší „rozumně“ dohadovat s mým mozkiem.

Líbání by mohlo být fajn. Líbilo se mi líbat její plné rty a líbilo se mi, jak jemně sténá. Mohl bych ji líbat tak dlouho, aby zapomněla na Isaiaha. Mohl bych ji líbat tak dlouho, abych zapomněl, že jsem panic. Moje sevření na jejím rameni zesílí. Zabíjí mě to.

Sám se zabývám. „Sandy Koufax byl levák, jako ty. Byl to nejmladší nadhazovač uvedený do baseballové síně slávy.“

„To je nejspíš ta úplně nejdebilnější věc, kterou jsem tě kdy slyšela říct,“ zamumlá.

Pravda, ale udržuje to mou mysl stranou od líbání. „Já aspoň nemluví v hádankách.“

„V tom jsi mě dostal.“

Beth se úplně uvolní a přimkne se ke mně. Ticho se natahuje z vteřin na minuty a ještě déle a já přemýšlím, jestli usnula. Tak trochu si přeju, abych mohl spát. Taky. Uf, tak abych si aspoň nepředstavoval, jak se jí dotýkám a líbám ji a dotýkám se jí ještě víc. Ale zároveň chci zůstat vzhůru. Líbí se mi to - držet ji v náruči.

„Ryane?“ zašeptá.

„Ano?“ odpovím taky šepem.

„Můžu tady zůstat? Nastavila jsem si budík na čtyři ráno, abych se stihla vrátit, než by mě začal postrádat Scott.“

Nepřítomně ji hladím po zádech sem a tam a ona se ke mně ještě víc přitiskne. „Jo.“

Beth se mi přitulí hlavou ke hrudi jako kočka, která se před spaním stáčí do klubíčka. Chytne se mě rukou a já si na vteřinu dovolím podvádět, vezmu do ruky chomáč jejích vlasů a políbím ji na temeno hlavy. Mohl bych se přesvědčovat, že přátelé to tak dělají, ale je moc pozdě a jsem moc unavený na to, abych si něco nalhával.

BETH

Třicet minut Ryana pozorovat, jak se svíjí na pohovce naproti Scottovi, dostatečně odčinilo fakt, že jsem souhlasila, aby mě zatáhl na ten maratonský zápas v louisvillském sportovním centru. Scott mi nakonec dovolil s Ryanem odjet poté, co mu pohrozil zabitím, pokud zanechá nějaké další stopy na mém těle.

Nejsem si jistá, jestli to někdy Ryanovi přiznám, ale tohle byla ta nejlepší sobota od chvíle, kdy jsem byla uvržená do pekla. Po cestě do Louisville mi Ryan vysvětloval baseball. Většinu toho jsem už znala, ale on to nějak dokázal udělat zajímavější. Ten sport pro mě oživil, když mi Ryan popisoval hru, která je něco víc než pálka a míček a několik met. Říkal, že k tomu patří týmová práce a důvěra.

Jak tak sedím na střídačce a pozoruju hru, uvědomuju si eleganci pohybů Ryanova týmu. Je to síť náznaků a pohledů a nevyřčeného porozumění. Ale nejvíc mě fascinuje Ryan. Ta nefalšovaná intenzita, se kterou dělá každý pohyb. Síla jeho ramen a energie, která exploduje z jeho těla, když mrští s míčkem. Ryan je síla sám o sobě. Síla, která na mě působí přitažlivě. Vtahuje mě do sebe. Mává mi do těla teplo. Ovládá jednoduchý dotek, který je dost silný na to, aby mě udržel pohromadě, a zároveň dost jemný na to, aby rozechvěl moje tělo.

Jsme přátelé. Jenom přátelé. Povzdechnu si. I kdyby jenom na přátelství, Ryan si zaslouží někoho lepšího, než jsem já. Vypadá to, že se pevně rozhodnul mě mít rád. Pevně rozhodnul se mnou chodit. Proč? co získá tím, že bude s holkou, kterou všichni ostatní odkopli?

Chris odpálí míček do levé části pole a ten druhý tým ho chytí. Třetí aut. Ryan vstane z lavice a mrkne na mě, než vyrazí do pole. Přes svou vlastní vůli se na něj usměju. Vrháš se po hlavě do světa plného bolesti, Beth. Jako jsem se do toho vrhla po hlavě s Lukem, když mi bylo patnáct. Luke mi říkal, že jsem hezká. Říkal všechna ta správná slova. Na druhou stranu - Luke mě nikdy nevzal na místo tak veřejné, jako je tohle.

Možná má Scott pravdu. Mám tady čistý štít. Možná bych toho měla využít. Možná bych si měla užívat, dokud můžu. Koneckonců zanedlouho odjedu pryč s mámou. Každý den, kdy zůstává s Trentem, se posouvá blíž a blíž vlastní smrti. Dneska po zápase spolu vymyslíme plán, jak se odsud dostat, ale do té doby bych si možná měla užívat to, co mám před sebou. Ryan mě má rád, nebo si to aspoň myslí. Proč tak spěchám na to, abych se posunula dál k někomu dalšímu, kdo se mnou bude zacházet jako Luke nebo jako Trent zachází s mojí mámou?

Můžu být tou holkou, která Ryana pár věcí naučí. Takovou, která se nebude smát, když se začervená. Můžu být holkou, na kterou si v budoucnosti, až bude ženatý s nějakou slušňačkou

a budou na něm viset tři děti, vzpomene a při té vzpomínce se usměje. A pak se podívá na svoji ženu a bude rád, že jsem zmizela, když jsem zmizela. Rád, že neskončil se mnou. „Jsi Ryanova přítelkyně?“ Vedle mě se usadí vysoký kluk a sleduje, jak Ryan vrhá míček. Ten týpek je blízko. Strašně blízko. Ne tak blízko, aby se mě dotknul, ale prolomil tu neviditelnou bariéru, která udává, jak blízko k sobě smějí být úplně cizí lidi.

Ucítím mravenčení na kůži své ruky. „A ty jsi kdo?“

Otočí se na mě a usměje se tak, že mi to připomíná Ryana. Vlastně vypadá celý hodně podobně jako Ryan, jenom starší. „Mark. Jsem jeho starší brácha.“

Páni. Může tohle být ten brácha, kvůli kterému Ryan vypadal tak rozervaně v naší stodole?

Ale zvědavost podléhá nervozitě. Nikdy jsem se neseznamovala s příbuznými žádného kluka a o etiketě nevím ani ň. „Ráda tě poznávám.“ No, není to něco, co by řekla slušná holka?

„Jsi si jistá? Viděl jsem žízaly na háčcích, které vypadaly šťastněji než ty.“

Rty mi cuknou nahoru. „Jmenuju se Beth a jsme jenom kamarádi.“ Kamarádi, co jsou spolu na rande, ale nemám potřebu rozhlašovat svoji nejistotu.

„Hmm,“ odfrkne Mark. „Ryan si kamarádky na zápasy nevodí. Říká, že ho lidi rozptylují.“ Nevím, co na to odpovědět, a tak se soustředím na hru.

Mark ztiší hlas. „Jsi kvůli mně nesvá?“

Nemám důvod nebýt upřímná. Stejně mi nemůže dlouho procházet tahle hra na spořádanou holku. „Z lidí, co se mi nacpou do mého osobního prostoru, bývám nesvá vždycky, ale nezlobím se na tebe. Ryan má s respektováním osobního prostoru taky problémy. Asi je to v rodině.“

Mark se rozchechtá a je to tak bouřlivý smích, až se na nás lidi otáčejí - včetně Ryana na nadhazovacím kopci. Ryanovy oči kmitnou mezi jeho bratrem a mnou. Jak se zadívá na Marka, vkrade se mu do obličeje tmavý stín. Nelíbí se mi, jak ublíženě se tváří, a tak mu nejistě zamávám a on mi na oplátku věnuje svůj dech beroucí úsměv. Po krku mi stoupá horko do tváří a začíná být vidět. „Jo,“ odtuší Mark. „Vy dva jste jenom kamarádi.“

„Neptala jsem se tě na tvůj názor,“ zavrčím.

Mark se znovu zasměje, ale tentokrát ne tak nahlas. „Naše máma tě určitě nesnáší.“

Měla bych být uražená, ale nejsem. Kdyby mě znala, nejspíš by mě opravdu nesnášela. „To nevím.“

„To nevádí. Mně se líbíš.“

„Vůbec mě neznáš.“

Mark ukáže na tabuli s aktuálním stavem hry. „Máme ještě pár směn na to, abychom to napravili. Takže - pověz mi, jak ses seznámila s mým bráchou.“

RYAN

Rozvazuju si boty a při tom se dívám na tribunu. Mark je tady a povídá si s Beth. A nejen to, směje se s Beth. Zavíří ve mně žárlivost a jsem naštvaný na oba dva. Zkoušel jsem Markovi psát a volat celé měsíce a nedostal jsem z něj nic. Beth se na něj jednou usměje a najednou klábosí, jako kdyby byl v nějaké talk show. A aby toho nebylo málo, Mark s Beth mluví sotva dvacet minut a ona už se směje. Mně trvalo týdny, než se mi podařilo ji rozesmát.

Praštím s botou o lavici, abych z ní oklepal špínu. Mark je můj brácha, takže by mi nepřebral moji holku. Nemluvě o tom, že je na kluky. Několik spoluhráčů se na mě zadívá, když znovu pořádně praštím botou do lavice. Logan zvedne obočí. Zavrtím na něj hlavou, aby se mě nezkoušel na nic ptát.

Položím si ruce na kolena a pokouším se to skousnout. Beth ve skutečnosti není moje holka. Jsme jenom přátelé, kteří spolu randí, protože jsem to od začátku všechno strašně podělal.

„Ryane?“ Trenér na mě zamává, abych šel za ním. Strčím nohy do svých civilních bot a přehodím si batoh přes rameno.

Nejspíš toho má hodně, co mi chce říct. Tenhle zápas jsem vytáhl z potíží, ale v poslední směně jsem náš tým připravil o dva body. Přátelský rozhovor Marka s Beth mě moc rozptyloval.

„Ano?“

Trenér kývne směrem k asi třicetiletému muži a k ženě stojící vedle něj. Jsou oblečení do ležérního nedělního oblečení - džínů a elegantních košil. „Chci ti představit Petea Carsona a jeho ženu Vickie.“

Potřesu si s jejich napřaženýma rukama - nejdřív s panem Carsonem, pak s jeho ženou.

„Pete je hledač talentů pro louisvillskou univerzitu.“

Podívám se na trenéra a snažím se nevypadat tolik překvapeně. Ví, co si táta a já myslíme o mé baseballové kariéře po maturitě. Pan Carson si odkašle. „Ryane, hledám nadějně hráče pro předběžný nábor a tvoje jméno slýchám znova a znova. Říkám si, jestli jsi uvažoval o naší škole.“

„Ne. Mám v plánu jít do profesionálního náboru, až odmaturuju.“

„To by byla hrozná škoda.“ Ta slova vypadla z úst jeho ženy. Všichni tři se podíváme na ni a ona se nervózně zasměje. „Omlouvám se, ale je to pravda. Měla bych se představit pořádně - jsem doktorka Carsonová, vedoucí katedry angličtiny na Univerzitě Spalding.“

„Mm-hm.“ Velmi gramaticky nesprávná odpověď. Proč si připadám jako zahnaný do kouta?

„Paní Roweová, tvoje učitelka angličtiny, je moje dobrá přítelkyně. Ukázala mi nějaké tvoje práce, Máš obrovský talent jak na hřišti, tak mimo něj. Naše univerzita nabízí vynikající kurzy tvůrčího psaní a hodně z našich studentů pokračuje v magisterském studiu uměleckých oborů.“

Pan Carson položí dlaň na její ruku. „Ty se ho snažíš naverbovat. A já jsem si myslel, že jsem vyhrál to házení mincí“

„Nemluvil jsi dost rychle.“ Poplácá ho po ruce, kterou na ni právě položil. „Spalding má taky baseballový tým.“

Nuceně se zasměju, protože všichni ostatní se smějou taky, ale moje znepokojení roste. Jak tady tak stojím a poslouchám je, připadám si, jako bych zrazoval svého otce.

Pan Carson stáhne ruku zpátky. „Spalding je ve třetí divizi. Univerzita Louisville je v první. Několik z našich hráčů pokračovalo v profesionálním baseballu. Ty máš talent, který se nedá naučit, ale tvoje nadhozy jsou někdy dost čitelné a máš trochu potíže s přesností. Naši trenéři by na tom s tebou pracovali a dostal by ses na úplně jinou úroveň. Připravíme tě na profesionální ligu a navrch dostaneš vysokoškolský diplom.“

„Nabízíte mi stipendium?“

„Spalding ho nabízí,“ řekne pohotově paní Carsonová. Zatvrzele se usmívá, když se její manžel ušklíbne. Pan Carson si vymění ostražitý pohled s naším trenérem.

„Potřebuju vědět, jestli máš zájem. Máme v týmu místo pro nadhazovače a já hodlám někomu nabídnout stipendium během časných náborů v listopadu.“

V listopadu, což znamená, že jestli chci jít studovat, mám jen něco málo přes měsíc na to, abych se rozhodl. Žádný stres. Pan a paní Carsonovi popisují univerzitní život, zatímco já předstírám, že je poslouchám. Co na to řekne táta, když to zjistí? Oba mi dají svoje vizitky, ke zděšení pana Carsona, a rozloučí se, takže zůstanu sám s trenérem.

Počkám, než jsou Carsonovi bezpečně z doslechu, a pak se zeptám na to, co mě rozčiluje.

„Mluvil jste s paní Roweovou?“

„Mluvili jsme spolu minulý měsíc. Myslím, že je v tvém nejlepší zájmu, abys promyslel všechny svoje možnosti.“

„Myslíte si, že na ligu nemám?“

„To ne,“ odpoví rozvážné. „Věřím, že na to máš, ale taky vím, že tvůj táta ti nepředkládá všechny možnosti, co se nabízí. Je to dobrý člověk, ale já tě považuju zajedno ze svých vlastních dětí a vím, že bych tě Carsonovým nepředstavil, kdybych ti nepomohl.“

Můj svět se zakymácí. Trenér s tátou spolu vždycky jednali na rovinu. Proč taková změna?
„Nehodlám jít do dalšího kola té literární soutěže.“

„Ryane,“ řekne trenér s podrážděným povzdechem. „Pobavíme se o tom spolu později. Máš společnost.“ Jeho pohled je upřený přes moje rameno a mně se ve vnitřnostech usadí hrůza. Mark na mě čeká pod tribunou, zatímco Beth zůstává na svém místě nahoře. Rychle se rozhlédnu po okolí, abych se ujistil, že tohle rodinné shledání neuvidí nikdo z našeho města.

„Ahoj,“ pozdraví mě Mark. „Odehrál jsi parádní zápas.“

Zhluboka se nadechnu a hledám nějaký pevný bod. Mark odešel. Táta se k němu postavil čelem a řekl mu, aby si vybral. Můj brácha si nevybral mě. Říkal jsem mu, aby zůstal doma a bojoval, a on to neudělal. A teď si myslí, že se tady prostě objeví a všechno bude fajn. No a? Není to fajn. „Co tady děláš?“

Mark hraje na pozici vysunutého obránce za Univerzitu Kentucky. Během prváku nabral dvanáct kilo svalové hmoty. Je z něj pořádná hromada masa. „Chci si promluvit, Ry.“

„Myslím, že tvoje mlčení letos v létě toho řeklo dost.“

Projdu kolem něj a pokynu Beth, aby sešla dolů z tribuny.

„Chtěl jsem tě kontaktovat, ale když jsem to zkoušel, nešlo to. Pořád jsem musel myslet na mámu a na tátu a potřeboval jsem odstup.“

Odstup. Proč mě prostě nenakopl do rozkroku? Rozhodím rukama. „Dostal jsi, co jsi chtěl, ne?“

„Nemusí to skončit takhle,“ řekne Mark dost hlasitě na to, aby ho slyšeli všichni zbývající diváci.

„Jo.“ Pokračuju v chůzi. „Musí.“

Beth schází dolů z tribuny a její nohy při tom dopadají na kovovou konstrukci ve lhostejně pravidelném rytmu.

„Co to děláš?“

„Musíme jít. Potřebuješ hodinu času, ne? A pak jdeme na večeři.“

„Máme času dost. Běž si promluvit se svým bráchou.“

„To je v pohodě, Beth,“ odpoví za mě Mark trochu omluvným tónem. „Jsem rád, že jsem měl příležitost tě poznat. Nenech se Grovetonem ubít k smrti.“

Beth mu věnuje jeden ze svých vzácných opravdových úsměvů a já chci do něčeho praštit - a pořádně. „Hodně štěstí v tom zápase za týden.“

Mark si strčí ruce do kapes u kalhot a odchází. „Víš, kde mě najdeš, když budeš chtít, Ry.“

Beth ho sleduje, dokud nezmizí z dohledu. „Co s tebou do prdele je?“

„Tomu bys nerozuměla.“ Vyrázím na parkoviště a naházím si věci do Jeepu. Beth praští dveřmi na svojí straně a já jí odpovím tím, že prásknu s těmi svými. „Řekni mi, kam chceš, abych tě odvezl.“

„K tržnici kilometr před tvým nadhazovacím cvičišťem.“

Škubnu hlavou. „To místo je jenom pár kroků od ghetta. 'Tam tě samotnou nenechám.“

„Neptala jsem se tě na svolení. Uzavřel jsi se mnou dohodu. Je na tobě, jestli ji hodláš dodržet.“ Její mrazivě modré oči se zabodávají do mě.

Prudce škubnu s kšiltem své baseballky a vyjedu na hlavní silnici. Beth je našťavaná. Já taky. Jsme zticha celou půlhodinu, kterou trvá jízda na opačnou stranu města. Ve vzduchu je dost elektřiny na to, aby poháněla auto i bez benzínu. Jediné slovo jednoho z nás by mohlo způsobit explozi.

Beth si očividně ráda hraje s ohněm. „Je tvůj brácha ten typ člověka, co se dokáže chovat úžasně k cizím lidem, a pak se doma promění v totálního kretěna? Nachcal ti snad vždycky ráno do Cheerios, než jsi šel do školy?“

„Ne,“ zavrčím. „Byl to super brácha.“

„Tak co máš sakra za problém? Říkal, že jste spolu tři měsíce nemluvili a že sem přijel, aby se s tebou viděl. Co máš proboha tak důležitýho, abys nemohl obětovat tři vteřiny z tohohle dne a pozdravit ho?“

Zapnu rádio. Ona ho vypne. Praštím rukou do volantu. „Myslel jsem si, že spěcháš na tu svou hodinu svobody v Louisville.“

„Nepřipravilo by mě o ni, kdybych počkala čtvrt hodiny, než si promluvíš se svým bráchou. Takže znova. Co se děje?“

„Je gay!“

Beth zamrká. „To jsi mi už řekl. Vysvětli mi tu část, proč se ty chováš jako hovado.“

Nejsem hovado. Celý tenhle den jí měl především ukázat, že nejsem hovado. „Odešel od nás, chápeš? Odešel a dal jasně najevo, že se nevrátí.“

Otočí se ke mně celým tělem. „A řekni mi, že to byla jeho vlastní svobodná volba.“

Beth mi neříká o své rodině vůbec nic, a přitom od té moje očekává dokonalost. „Můj táta ho vyhodil a Mark se ani nesnažil zjistit, co by se stalo, kdyby tam zkusil zůstat. Jsi teď spokojená?“

„Ne. Takže váš otec je homofobní hajzl. A co je tvoje výmluva?“

Vzteky ve mně prorazí ven. „Co bys čekala, že udělám? Že půjdu proti tátovi? Řekl mně a mámě, že už s Markem nesmíme komunikovat. Je to můj táta, Beth. Co bys dělala ty?“

Neobtěžoval jsem se jí říct, že jsem se snažil se s ním spojit a že Mark nereagoval... až doteď. A teď už je pozdě.

„Pořídila bych si koule, to bych udělala. Panebože, Ryane, ty jsi hovado. Tvůj brácha je gay a ty ho odhodíš pryč ze svého života, protože jsi moc velké srab na to, aby ses postavil svému tátovi.“

Zahnu k tržnici a zaparkuju na zadním parkovišti. Tohle místo je jedna velká žumpa. Kousek dál u prádelny řve chlápek v nátělníku na peroxidovou blondýnu, která drží v náruči dítě v plíně. Kluci v mém věku kouří cigarety a záměrně na skateboardech najíždějí do holek, které chodí dovnitř a ven z obchodů. Někdo by je měl naučit slušnosti.

Beth vyskočí z Jeepu. Vlasy za ní vlají ve větru, jak rychle vyrazí směrem k nákupnímu centru. Proč ode mě ta holka vždycky odchází? Vyskočím za ní, chytnu ji za ruku a otočím si ji k sobě. Myslel jsem si, že jsem Beth rozčílil tím, že jsem ji nominoval na ples. Plameny, které jí šlehají z očí teď mi říkají, že tenhle vztek je na úplně jiné úrovni. Musí si vyslechnout, co jí chci říct, aby rozuměla mému tátovi - aby rozuměla mé rodině. „Mark nás opustil.“

„Pitomost. Ty jsi opustil jeho.“ Vrazí mi prst do hrudníku. „Ty a já. Tvoje chyba. Ty jenom opouštíš. Můj otec mě opustil, svatý Scott mě opustil, a já nehodlám být už nikdy znova opuštěná.“

Ale je to Beth, kdo odchází. Dojde k nákupnímu centru a zmizí v obchodu s potravinami. Cestou do Louisville mi řekla, abych ji vysadil a pak se pro ni vrátil. Nechtěl jsem Beth vůbec nechat odejít, ale její slova mnou otřásla. Má pravdu? Opustil jsem já Marka?

BETH

Prolétnu supermarketem, vypadnu z něj ven, namířím si to nejkratší cestou do Last Stop a vyhýbám se po cestě skupince skejt'áků. Ostražitě si hlídám peníze od Echo, které mě pálí v zadní kapse kalhot. Poflakuje se tady víc kapsářů než absolventů středních škol.

Když vejdu do baru, Denny praští rukou do stolu. „Vypadni odsud, děvenko.“

Kulečnickové koule cvakají o sebe, jak si s nimi sám šťouchá chlápek v džínách a kožené vestě. Na baru se hrbí dva chlapi v pracovních uniformách. Všechny kousky naděje, které jsem nastřádala v Grovetonu, se mi vypaří z mozku v momentě, kdy uvidím blond'atou hromádku neštěstí u stolu v koutě. Hrdě se narovná a projdu místností. „Ať ti Isaiah platí cokoli, dám ti dvakrát tolik, když budeš držet hubu.“

Denny se zlomyslně zachechtá. „Stejnou nabídku mi udělal on ohledně tebe. Běž si hrát se svým přítelem a drž se dál od tohoto baru.“

„Isaiah není můj přítel.“

Denny s vševědoucím úsměvem vytáhne ze dřezu skleničku a začne ji leštit utěrkou. „A jemu už jsi to řekla?“

Když neodpovídám, Denny mávne rukou směrem k mámě. „Dneska pořád brečí. Trenta včera večer sebrali policajti za řízení pod vlivem a zabavili její auto. Vem ji odsud pryč a buď chvíli s ní.“

Hurá a do prdele. Bez Isaiahovy pomoci potřebuju auto a mámin vrak je naše jediná cesta pryč z Louisville. Na druhou stranu mám tentokrát to štěstí, že se pro dnešek nemusím bát Trenta a jeho potřeby z nás obou vymlátit duši.

„Příště, až vlezeš do tohoto baru, volám Isaiahovi, aby tě odtud zase odtáhl,“ varuje mě Denny. „I kdyby brečela sebevíc.“

Mámina hlava leží na jejích složených rukou vedle poloprázdné lahve tequilly. Je hubenější, než byla. Z víru emocí v hlavě se trochu zamotám. Tohle ubohé nešťastné stvoření je moje máma a já jsem ji úplně zklamala. „Pojď mami.“

Ani se nehne. Odhrnu jí z obličeje vlasy. Několik pramenů mi zůstane v ruce nebo spadne na podlahu. Bože, jedla za tu dobu aspoň něco? Na levé straně obličeje má žluté a hnědé skvrny. Na pravém zápěstí má černou ortézu. Jemně do ní šťouchnu. „Mami, to jsem já, Elisabeth.“

Víčka se jí roztřeseně otevřou a její modré oči jsou úplně vpadlé. „Holčičko?“

„Jsem to já. Pojď domů.“

Máma ke mně natáhne ruku, jako kdybych byla duch. Sotva se konečky prstů dotkne mé nohy a pak jí ruka spadne dolů. „Jsi jenom sen?“

„Kdy jsi naposledy něco jedla?“

Prohlíží si mě s hlavou pořád položenou na rukou. „Tys vždycky kupovala jídlo a chystalas mi ho, že jo? Chleba se šunkou a sýrem a s hořčicí v ledničce. Tos dělala ty.“

Vnitřnosti se mi scvrknou jako rostlina bez vody. Kdo si myslela, že se o ni celou dobu staral? Zavřu oči a snažím se srovnat si všechno v hlavě. Životem u Scotta jsem vyměkla. Kvůli sobě i kvůli mámě se potřebuju zase pořádně soustředit. „Jdeme.“

Chytím ji rukou kolem ramen a zatáhnu. „No tak. Musíš se postavit na nohy. Já tě domů nedotáhnu.“

„Nesnáším, když křičíš, Elisabeth.“

„Nekřičela jsem.“ Ale chovám se jako mrcha. Jako většina batolat moje máma poslouchá, když se jí pořádně vynadá. Stejně tak jako většina batolat často poslouchá nesprávné lidi.

„Ale ano, křičela,“ zamumlá. „Jsi pořád navztekaná.“

I když ji držím na nohou, pořád sebou hází ze strany na stranu. Zadní dveře baru jsou zavřené. Do hajzlu. To znamená, že budeme muset jít přední místností. I batolecí krůčky jsou pro ni náročné a já počítám, jak dlouho nám potrvá dojít domů touto rychlostí. A já potřebuju vyřídít tolik věcí, než mě Ryan vyzvedne - nakoupit jídlo, zjistit, jak dostat její auto zpátky, a stanovit den, kdy odjedeme.

Máma se zamotá, když vyjdeme ven na denní světlo. Snaží se zakrýt si oči, ale dělá to potíže její už tak mizerné rovnováže a já ji musím držet oběma rukama, aby nepadla. Má pravdu.

Jsem pořád navztekaná, protože právě teď se ve mně vaří láva jako uvnitř sopky. „Co všechno bereš?“

„Nic,“ odpoví příliš rychle.

Jasně. Nic. „Ta lahev tequilly nebyla prázdná. Neříkej mi, že jsi přešla do lehčí váhy.“

Nic na to neříká a já to nechám být, když si připomenu, že některé věci je lepší nevědět.

Táhnu ji po chodníku a ona příležitostně zvedne nohu a pomůže mi v postupu dál. Kolem projede na skateboardech několik kluků, se kterými jsem dřív chodívala do školy. Dva na mě zahvízdají a ptají se, jestli jsem se nastěhovala zpátky sem. Jeden další seskočí ze skateboardu

a vytáhne z kapsy desetidolarovou bankovku. „Už zase bez peněz, Sky? Nechal bych se vykourit, hned teď.“

Stud mi rozpálí tváře, ale donutím se stát vzpřímeně a dál vláčet mámu blíž domů. „Naser si.“ „Trochu se mi stýskalo, když jsem tě tu přestal vídat, Beth, ale s tvojí mámou je větší zábava, když ji nehlídáš.“

Znovu naskočí na prkno a odjede. Jo, životem u Scotta jsem vyměkla a dělá to tuhle zkušenost asi milionkrát nepříjemnější. Mrzí mě, že mě Scott nenechal na pokoji. „Odstěhujeme se na Floridu.“ Pomalu se vlečeme kolem zastavárny. „Bílé písčité pláže. Teplý vzduch. Zvuk vody šplouchající o pobřeží.“ Moje máma není žádná kurva. Není.

Prosím, Bože, prosím, ať není. „Necháme tě vystřízlivět a najdeme si práci...“ Jakou?

„Nějakou.“ Scott mě má v opatrovnictví, takže si budeme muset dávat pozor. Budu mít nálepku dítěte na útěku. „Pojedeme k oceánu. Řekni mi den a ten den odjedeme.“

„Musím nejdřív zaplatit kauci za Trenta,“ zašeptá máma. „A pak dostat zpátky auto.“

„Na Trenta se vyser. Ať shnije ve vězení.“

„Nemůžu.“ Máma se chytí mých vlasů, aby se udržela na nohou, a mě to zabolí tak, až se mi chce ječet. Místo toho se kousnu do rtu. Ječení by k nám upoutalo ještě víc pozornosti.

Dojdeme na konec chodníku. Máma upadne dopředu, jak šlápne do prázdna, a svalí se na dlažbu. „No tak, mami!“ Nic si nepřēju víc než sednout si na obrubník a brečet, ale to nemůžu. Ne když se lidi dívali. Ne když je tady máma. „Vstávej!“

„Já ji vezmu.“ Hluboký, hebký hlas zastaví moje srdce a zmrazí mi plíce. Isaiah bez námahy zvedne mámu v náručí. Aniž by čekal na mě, zamíří přímo k máminu domu.

Isaiah.

Zanrkání.

Můj nejlepší kamarád.

Srdce mi dvakrát zabuší a obě bouchnutí zabolí. Máma střídavě mluví smysluplně a scestně, jak ji Isaiah nese. Když dojdeme ke dveřím jejího bytu, stáhnu jí z krku šňůru s klíči, kterou jsem nosívala jako náhrdelník, když jsem chodila na základku. Na chvilku zachytím Isaiahův pohled a uhnu před bolestí v jeho očích. Má na sobě košili od uniformy, kterou nosí do práce v autodílně. Modrá látka je umaštěná a posetá skvrnami od nafty. Celé tři týdny mi Isaiah každý den volal a posílal zprávy a já jsem nereagovala. Zadusím pocit viny. To on mě předtím zradil a teď už stejně nic nenadělám s tím, že jsem se mu neozvala.

Jakmile otevřu dveře, praští mě do nosu příšerný zatuchlý zápach. Motá se mi hlava strachy. Nechci nic vědět. Prostě nechci. Odjedeme na Floridu. Utečeme odsud.

Isaiah mě následuje dovnitř a zavře. Na ten puch, tu zkázu kolem, ty odpadky, nevím. Od té doby, co jsem tu byla naposledy, se nic nezměnilo - až na to, že dvířka ledničky teď jsou otevřená dokořán.

„Zapomněla jsi zaplatit uklízečce?“ zeptá se Isaiah.

Napůl se usměju jeho pokusu odlehčit situaci. Ví, že nesnáším, když kdokoli jiný vidí, v čem moje máma žije.

„Brala jenom hotovost a máma trvala na tom, že budeme používat kartu, aby získala všechny ty kilometry v letadle zadarmo.“

Překračuju odpadky a kusy rozbitého nábytku a vedu ho do máminy ložnice. Jemně ji položí na postel. Tohle není poprvé, kdy mi Isaiah s mámou pomohl. Když nám bylo čtrnáct, pomáhal mi ji vyzvednout z baru. Je zvyklý na praskliny ve zdech, prošlapaný zelený koberec a fotku mě s mámou, která je nalepená na jejím rozbitém zrcadle.

„Dej mi pár minut,“ poprosím ho. „Půjdu pak nakoupit jídlo.“

Kývne hlavou. „Počkám v obýváku.“

Sundám mámě z nohou boty a sednu si vedle ní na postel.

„Mami, probud' se. Řekni mi, co se ti stalo s rukou.“ Jako kdybych to nevěděla.

Stěží otevře oči a stočí se do embryonální polohy. „Trent a já jsme se pohádali. Nemyslel to tak.“

Nikdy to tak nemyslí. „Čím dřív před ním utečeme, tím líp pro nás obě.“

„On mě miluje.“

„Ne, nemiluje.“

„Ale ano, miluje. Vy dva se jenom dost dobře neznáte.“

„Vím toho dost.“ Vím, že nosí prsten, který mi způsobil pekelnou bolest, když mě praštil do obličeje. „Musíš se mnou odjet, víš? Protože kdybys to neudělala, nemohla bych se o tebe postarat.“

Chci, aby řekla ano a aby to řekla rychle. To mlčení ve mně vyvolává pocit, jako kdyby mi někdo vytrhával střeva z břicha.

Nakonec promluví: „Ty to nechápeš. Jsi kočovnice.“

A ona je sjetá. „Odjedeš se mnou?“

„Ano, holčičko,“ zamumlá. „Pojedu s tebou.“

„Kolik peněz potřebujeme, aby nám vrátili to auto?“

„Potřebuju pět set dolarů, abych dostala Trenta z vazby.“

Trent ať si ve vazbě chcípne. „To auto. Kolik potřebuješ na auto? Nemůžu jezdit do Louisville pravidelně a nemůžu se o tebe starat, když nevypadneme z města.“

Pokrčí rameny. „Několik set.“

Máma si začne zpívat písničku, kterou si zpíval děda, než se propil k spánku. Promnu si čelo. Potřebuju to debilní auto a potřebuju vymyslet nedebilní plán. Měly jsme s mámou odjet už před několika týdny, ale to překazil to Isaiah. Moje příležitosti postupně mizí a nevím, jak dlouho máma ještě vydrží beze mě.

Vytáhnu z kapsy peníze od Echo a polovinu z nich položím na mámin noční stolek. Máma přestane zpívat a zírá na ně.

„Poslouchej mě, mami. Musíš vystřízlivět a dojít vyplatit to auto. Taký chci, abys zaplatila účet za telefon. Brzy odsud odjedeme. Rozumíš mi?“

Máma pořád zírá na peníze na stolku. „To ti dal Scott?“

„Mami!“ zaječím a ona sebou škubne. „Zopakuj mi, co uděláš.“

Máma zpod svého polštáře vytáhne jednu moji starou plyšovou hračku. „Spím s tímhle, když se mi po tobě stýská.“

Spávala jsem s tím vycpaným zvířátkem každou noc, než mi bylo třináct. Je to jediná věc, kterou jsem kdy dostala od táty. To, že si ho nechala, mě trhá na kusy. Na to se nadále nemůžu soustředit. Potřebuju, aby si máma zapamatovala, co má udělat. Závisí na tom její život.

„Zopakuj mi, co jsem ti říkala.“

„Vyzvednout auto. Zaplatit telefon.“

Vstanu a máma mě chytne za ruku. „Nenechávej mě tady zase samotnou. Nechci být sama.“

Ta prosba ve mně ještě zesílí pocit viny. Všichni máme z něčeho strach. Ty věci, které se usazují v nejtemnějších koutech naší mysli a děsí nás k smrti. Tohle je ten její. A můj strach? Opustit ji. „Musím ti nakoupit něco k jídlu. Udělám ti pár sendvičů a dám ti je do ledničky.“

„Zůstaň tady,“ zakňučí. „Zůstaň tady, dokud neusnu.“

Kolikrát jsem ji večer prosila, když jsem byla malá, aby se mnou zůstala? Lehnu si na postel vedle ní, prohrábnu jí rukou vlasy a začnu zpívat tam, kde ona přestala. Je to její oblíbená sloka. Zpívá se v ní o ptácích, o svobodě a o změně.

Překrojím poslední sendvič na poloviny a plný talíř dám do ledničky spolu se zbytky šunky a sýra, které koupil Isaiah, zatímco jsem uspávala mámu v její posteli. Isaiah mezitím skládá do poličky krabice cereálií a sušenek. Nakoupil jídlo, které si máma zvládne připravit sama.

„Nemyslíš, že už jsi mě potrestala dost?“ zeptá se Isaiah.

Řetězy, které mě neustále stahují dolů, ještě ztěžknou.

„Hodiš si mě zase přes rameno a odneseš mě pryč?“

„Ne,“ odpoví. „Všichni vědí, že Trent je ve vazbě. Nejhorší věc, co se ti tady teď může stát...“ Podívá se na zavřené dveře mého starého pokoje. „Možná bych si tě měl zase přehodit přes rameno. Tohle místo pro tebe není nic dobrého, Beth.“

„Já vím.“ A přesně proto odsud taky chci odejít... s mámou. Zčásti jsem trochu zvědavá na to, co Isaiah ví a já ne. Mohla bych otevřít dveře svého pokoje a zjistit to, ale tu myšlenku ze sebe setřesu. Nechci to vědět. Opravdu, opravdu nechci.

„Měl bys jít zpátky do práce,“ řeknu. Převlékl se z pracovního oblečení do svého oblíbeného černého trika a džínů, což znamená, že se tady hodlá zdržet. Nechci, aby kvůli mně přišel o práci, kterou má rád. Dílna, ve které pracuje, je jenom o ulici dál od tržnice, proto se ke mně dostal tak rychle.

„Skončil jsem už před hodinou. Zůstal jsem tam kvůli pár blbostem, a abych si pohrál s jedním novějším Mustangem, co tam někdo přivezl. Je fakt parádní. Myslím, že by se líbil i tobě.“

Tohle mi chybí. Isaiahovo vyprávění o tom, jak se měl přes den, a jeho vzrušený tón, když mluví o autech. Isaiah si mě prohlíží svýma šedýma očima. Chybí mi. Jeho hlas. Tetování, které se mu vine po rukou. Jeho neustálá, neochvějná přítomnost. To poslední mi chybí ze všeho nejvíc. Můj vztah s Isaiahem je ten jediný, o kterém jsem nikdy nemusela pochybovat. Jediný, u kterého jsem nemusela přemýšlet, co s ním bude, až se ráno probudím.

Udělám dva kroky k němu a obejmu ho rukama kolem hrudníku. Postupně mě chytí jednou a druhou rukou. Miluju zvuk jeho srdce. Tak stálý. Tak silný. Na pár krátkých vteřin moje řetězy spadnou. „Chyběl jsi mi,“ řeknu.

„Ty mně taky,“ odpoví. Položí si hlavu shora na moji. Zvedne jednu ruku a podepře mi hlavu. Prsty mi přejede po tváři a já se narovná v zádech. Za poslední čtyři roky jsme se navzájem dotýkali mnohokrát. Ale vždycky jsme při tom byli zhulení. Od té doby, co mě zatkli, se mě Isaiah dotýká příliš střízlivý.

Minulý rok jsme to jednou přehnali, když jsme byli zhulení. Trochu jako já a Ryan. Ale na rozdíl ode mě a Ryana .isme s Isaiahem předstírali, že k tomu nikdy nedošlo. Nebýt Ryana, asi bych uplatnila ztrátu paměti i na náš večer ve Scottově stodole.

A pak si vzpomenu... Isaiah mi řekl, že mě miluje.

„Až odmaturojeme, Beth, slibuju, že tě odsud dostanu pryč.“

„Dobře,“ souhlasím, i když vím, že budu pryč dávno před maturitou. Vyklouznu z jeho sevření a přemýšlím, jestli jsem ho jenom špatně nepochopila. Možná mi vůbec neřekl, že mě miluje. Anebo možná řekl a zase jednou něco ignorujeme. „Zase ti zavolal Denny?“

„Jo, a bude mi volat dál. Udělej něco pro nás všechny a volej mi rovnou. Jestli trváš na tom, že budeš chodit za mámou, tak mě nech, abych při tom byl s tebou. Protože jestli se tě Trent ještě někdy dotkne, tak ho zabiju, a já bych nerad skončil ve vězení.“

„Jasně.“ I když stejně nezavolám. Napříště přijedu do Louisville, vyzvednu mámu a odjedeme z města napořád.

„Rico dneska pořádá party,“ pokračuje Isaiah. „Noah tam bude taky. Slibuju ti, že tě odvezem zpátky k strýčkovi, než tě začne postrádat.“

V duši mi leží těžká prázdnota. Noaha jsem praštila. „Zlobí se na mě?“

Isaiah zavrtí hlavou. „Zlobí se sám na sebe. Stejně jako já. Měli jsme to s tebou udělat úplně jinak, ale dorazili jsme hned za Trentem. Báli jsme se, že ti zase něco udělá.“

Vytáhnu svůj mobil a zkontroluju čas. Mám už jen pět minut na to, abych se vrátila za Ryanem. Prohrábnu si vlasy a posuzuju svoje možnosti. Chci se vidět s Noahem a být ještě chvíli s Isaiahem. Nejradši bych Ryana strčila pod vodu za to, jak se zachoval k bráchovi. Moje srdce buší jako šílené. Jediné, co doopravdy chci, je, aby se na mě Ryan usmál svým nádherným úsměvem a řekl, že udělal obrovskou chybu.

Co to se mnou je?

„Kousnu se do spodního rtu a podívám se na Isaiaha. „Nejdřív musím mluvit s Ryanem.“

RYAN

Beth vyjde z omšelého činžáku a Isaiah je ji v patách. Mým mozkiem donekonečna krouží ta samá mantra: nehodlám o Beth přijít. Nehodlám to s ní vzdát.

Mohl jsem za ní jít už dřív, ale rozhodl jsem se respektovat ji a zachovat náš původní plán - jít se vysprchovat a převléct do tréninkového střediska a za hodinu ji vyzvednout. Pozměnil jsem jen jednu část jejího přání - vyzvednu ji tam, kde jsem ji naposled viděl. Před hodinou jsem Beth zahlédl, jak vchází do téhle budovy a s ní jde Isaiah s bezvládnou dospělou ženou v náruči.

Dát Beth tu volnost - a vědět přitom, že je s ním a ne se mnou - to byla jedna z nejtěžších věcí, které jsem kdy v životě udělal. Jenomže já si hodlám Beth udržet. Nehledě na to, co říkám ji, Beth je moje holka.

Beth se zastaví, když mě uvidí, jak se opírám o dveře svého Jeepu. Vykulí oči a zbledne ve tváři. „Co ty tady děláš?“

„Máme v plánu jít na večeři.“

Beth zamrká a Isaiah za ní ztuhne. Možná se chce porvat, ale já ne. „Můžeme si na vteřinku promluvit, Beth?“ Zadívám se na Isaiaha. „O samotě.“

„Odejdu, jenom když mi řekne Beth, abych šel.“ Isaiah mluví klidně, skoro přátelsky, ale všechno je to nucené.

„Isaiahu,“ řekne Beth. „Potřebuju s ním mluvit.“

Isaiah jí zezadu položí ruku na rameno, políbí ji do vlasů a upřeně se na mě zadívá. Hrdlem mi stoupá žluč. Jediná věc, která mě udrží, abych mu nedal ránu, je Bethin výraz ve tváři. Její kouzelné oči jsou najednou moc velké na její obličej. Správně. Jsem rád, že něco takového od něj nečekala.

Isaiah skočí do starého Mustanga a zírá na mě, když startuje motor. Naskočí okamžitě a hlasitě zaburácí. Isaiah vycouvá z parkoviště a odjede.

Beth si promne oči pěstmi. Mně se v hlavě honí milion otázek, ale právě teď mě zajímá jenom to, jak zachránit náš vztah. „Mrzí mě to.“

Pomalů nechá ruce klesnout dolů. „Co?“

Že tahle zchátralá díra je její předchozí život. Že mi nedůvěřuje dost na to, aby mě nechala jí pomoci s jejími problémy. Že jsem byl tak hloupý. Myslel jsem si, že není nic víc než rozmazlený spratek, který žije na účet svého strýce. Že jsem opravdu takové hovado, jak mi řekla už před týdnem.

„Mark byl můj nejlepší kamarád,“ řeknu jí. „Když odešel, bylo to, jako kdyby si vzal kus mě s sebou. Když ho táta vyhodil, nechápal jsem, proč nezůstal a nesnažil se s tím bojovat - když už ne pro sebe, tak pro mě.“

Tohle jsem doteď nikomu neřekl. Dokonce ani Chrisovi a Loganovi. Beth je první člověk, který ze mě dostal něco tak důležitého - tak osobního. Ať už se na mě teď sesype jakákoli zlost, zasloužím si to.

Beth se s těžkým povzdechem sveze na obrubník parkoviště. „Jo, chápu.“ Už zase vypadá malá a ztracená a mně to rve srdce z těla.

Sednu si vedle ní na obrubník a celý můj svět je zase v pořádku, když si opře hlavu o moje rameno. Obejmu ji rukou kolem těla a na okamžik zavřu oči, když se tiskne blíž ke mně.

Přesně sem Beth patří - hned vedle mě.

„Ale stejně ses k Markovi choval jako debil,“ dodá.

„To jo.“ Lítost mi obrací žaludek. „Ale co mám dělat? Je to buď on, nebo táta. Ti dva si navzájem vyhlásili válku. Mám si vybrat jednoho, nebo druhého, ale potřebuju je oba.“

Ticho. Po parkovišti tančí jemný vánek.

„Je to moje máma,“ řekne Beth se stejnou tíhou v hlase, se kterou Scott mluvil o ní, když byla ještě dítě. „Jestli jsi nad tím přemýšlel.“

„Přemýšlel.“ Ale nebyl jsem připravený na ni zatlačit. Prsty jí zlehka přejeďu po ruce a přísahal bych, že se ke mně tiskne pevněji. Právě teď bych ji nejradši políbil. Ne takovým polibkem, který oživí její tělo, ale takovým, který by jí ukázal, jak moc mi na ní záleží - který by vycházel z její duše.

Beth zvedne hlavu a já zvednu ruku. Potřebuje svůj prostor a já se potřebuju naučit, jak jí ho dávat.

„Ty naše rande jsou pěkně na houby,“ prohlásí.

Zachechtám se. Jsou fakt na houby. Doufal jsem, že přijde dokonalá chvíle, a chtěl jsem počkat, až budeme po večeři, než jí dám, co jsem jí přinesl - ale jedna z věcí, které jsem se s Beth naučil, je, že s dokonalostí to nikdy nevyjde. Strčím si ruku do kapsy, vytáhnou ten tenký kousek saténu a nechám ji ho vlát před očima. „Tohle ti chci dát. Abych tě ohromil.“

Beth mrkne a nakloní hlavu doleva, jak se dívá na saténovou stužku. Jak to kluci dělají? Jak dokážou dávat dárky holkám, ke kterým něco cítí, a nepřijít o rozum? Chci ji ohromit, aby se mnou šla na ten ples, ale ještě víc chci... aby jí tenhle dárek dokázal, že ji znám a že vidím dál, za černé vlasy a kroužky v nose a potřhané džíny. Že ji vidím, jaká doopravdy je - vidím Beth.

„Koupil jsi mi stužku,“ zašeptá. „Jak jsi to věděl?“

Pusa mi vyschne. „Viděl jsem ve Scottově pracovně tvoji fotku, když jsi byla malá, a pak jsi o tom mluvila... v té stodole.“

Její slova tam byla hypnotizující. „Stužky,“ řekla rozmarným hlasem. „Pořád miluju stužky.“ Pomalým, rozvážným pohybem mi nastaví svoje zápěstí.

„Uvaž mi ji.“

„Jsem kluk. Nevím, jak se holkám vážou mašle do vlasů.“

Beth se usměje napůl škodolibě a napůl pobaveně. „Uvaž mi ji na zápěstí. Nevím, jestli sis toho všiml, ale už nejsem zrovna ten typ holky, co by si vážala mašle do vlasů.“

Když jí omotávám dlouhou stužku kolem ruky a snažím se, jak nejlíp umím, uvázat přijatelnou mašli, seberu odvalu a zeptám se jí: „Jsi ohromená?“

Její mlčení je vysilující. „Jo,“ řekne trochu bez dechu. „Jsem ohromená.“

Beth mi dává vzácný dar - modré oči tak jemné, že mi připomínají oceán, a úsměv tak pokojný, že myslím na nebesa. „Pojďme na tu večeři,“ vybídnu ji.

Její výraz se změnil na až příliš nevinný. Kousne se do spodního rtu a moje oči se soustředí na její rty. Zoufale toužím po tom, abych je mohl zase ochutnat. Někde vzadu v mé mysli zahouká siréna, ale já si toho nevšímám. Udělal bych cokoli, aby se na mě takhle dívala napořád.

„Víš,“ řekne. „Já mám jiný nápad.“

Dva bloky od tržnice vjedeme do jasně vymezeného pole působnosti gangů. Slyšel jsem o jižní straně města nejruznější věci, ale nikdy jsem jim nevěřil. Myslel jsem si, že to jsou jenom městské fámy, které si povídají holky, když u sebe navzájem přespávají. Na hlavních silnicích v téhle oblasti jsem byl s kamarády stokrát. Jedl jsem tu ve fastfoodech a v restauracích se svými rodiči. Vůbec jsem netušil, že za zářivými barvami upravené hlavní třídy se krčí malé překližkové domky a nadjezdy dálnice jsou jedna souvislá vrstva grafity. Na zápraží se Isaiah směje se dvěma Latinoameričany a pak kývne směrem k mému Jeepu zaparkovanému za jeho Mustangem. Přestanou se chechtat. Souhlasím. Nevidím na téhle situaci ani špetku humoru. „Tohle místo je peklo.“

„Jsou to moji kamarádi,“ řekne Beth. „Scott mě odrhl od mého života a nedal mi ani šanci se rozloučit. Můžeš klidně zůstat v autě. Dej mi dvacet minut, nejvýš třicet. A pak půjdeme někam jinam. Přísahám.“

Neexistuje možnost, že bych ji tam nechal jít samotnou. Odhaduju, jak velká hrozba jsou tady lidi ze sousedství a týpci na zápraží. „Tady tě nedokážu ochránit.“

„To po tobě taky nechci. Říkal jsi, že počkáš -“

Přeruším ji. „Když jsi mi říkala, že se tady chceš zastavit a rozloučit se s kamarády. Ten týpek má na sobě gangové barvy.“

Beth praští hlavou o opěradlo. „Ryane. Nejspíš už nikoho z nich nikdy neuvidím. Necháš mě prosím aspoň se rozloučit?“

Tahle slova, *nikoho z nich nikdy neuvidím a rozloučit*, jsou jediným důvodem, proč to řeknu.

„Tak půjdu s tebou dovnitř.“

„Fajn.“ Vyskočí z auta a já ji následuju. Může si žít, v jakých představách chce, ale není to tu pro ni o nic bezpečnější než pro mě a já ji budu bránit do posledního dechu. Dojdeme na zápraží a já si všimnu, že Isaiah zmizel. Je to moc bláhová naděje - doufat, že to pro dnešek zabalil? Vnitřek domu je stísněnější, než jsem čekal, a to jsem ho čekal přecpaný.

Kuchyň a obývací jsou ve skutečnosti jenom jedna místnost rozdělená nábytkem. Lidi sedí úplně všude - na nábytku, na podlaze. Další se opírají o stěny. V místnosti se vznáší oblak dýmu. Cigaretový kouř i jiný.

Přitahuju pohledy téměř všech přítomných, ale ti pokračují ve svých rozhovorech. Kluci si mě přeměřují. Holky si prohlížejí můj hrudník. Některé nepokrytě civí o kus níž.

Beth mě chytí za ruku a pak mi jemně přejede prsty přes tvář, abych sklonil hlavu blíž k ní.

„Drž se blízko u mě,“ zašeptá. „Nemluv a nezírej. Vzadu na zahradě to bude lepší.“

Celé dny jsem snil o tom, že si budeme s Beth zase takhle blízko, ale právě teď se dokážu soustředit jenom na všechny ty páry očí, které nás sledují. Beth se otočí, stiskne moji ruku pevněji a provede mě skrz obývací a dveřmi kuchyně ven.

V malé zahradě je mezi třemi stromy nataženo několik svítících vánočních řetězů. V nejvzdálenějším rohu je kousek trávníku. Zbytek je směsice plevele a špíny. Uprostřed kruhu opotřebovaných zahradních židlí mluví Isaiah s Noahem, zrzavou holkou přimáčknutou těsně k Noahovi a jedním z těch Latinoameričanů ze zápraží.

Noah se od skupiny oddělí, jakmile uvidí Beth. Ta mě pustí a vrhne se do jeho napřažených rukou. Něco si spolu šeptají. Nelíbí se mi, jak ji drží v náruči, a nelíbí se mi, jak dlouho ji drží. Nevypadá to moc jako bratrská láska. Dívám se na jeho holku. Proč je proboha tak šťastná, že vidí svého kluka, jak objímá jinou?

Když ji pustí, Noah natáhne ruku ke mně. „Zdar.“

Sevru mu ruku obzvlášť velkou silou. „Nazdar.“

V okamžiku, kdy mu ji stisknu, se Noah zašklebí a stiskne taky. „Klídek, kámo. Beth říká, že jsi v pohodě, takže my jsme taky v pohodě.“

Beth obejmě toho posledního kluka a zasměje se, když na ni hravým tónem promluví ve španělštině. „To je pako,“ řekne Noah. „Buď v klidu. Ohlídáme tě.“

„Dělám si starosti o Beth. Neměla by tady být.“

Noahův bezstarostný výraz rázem zmizí. „Ne, to by teda neměla.“

Beth se ohlédne přes rameno a věnuje mi svůj radostný úsměv - takový, jaký jsem viděl jen párkrát.

„Má na ruce stužku?“ zeptá se Noah s očividnou nevěřícností.

S hrdostí odpovím: „Dostala ji ode mě.“

„Fakt kurva super,“ zamumlá Noah a sleduje Isaiaha. „Nezdržuj se tu dlouho.“

Noah se vrátí ke skupince a vysadí svou holku do houpací sítě natažené mezi dvěma kůly v zemi. Síť se jemně houpe sem a tam, jak v ní spolu leží. Noah se opře o loket a zadívá se na ni. „Echo, to je Ryan. Ryane, tohle je moje přítelkyně Echo.“

Pochopil jsem. Pokud se na jeho přítelkyni jen krůvě podívám, budu mít co dělat s ním. „Rád tě poznávám.“

Echo se narovná do sedu, ale Noah ji obejmě rukou kolem pasu a stáhne ji zpátky k sobě. „Beth si přivedla kluka, který má slušné vychování,“ škádlí ho Echo. „Vidíš, není to tak těžké.“

Noah jí zastrčí vlasy za rameno a pak ji pohladí po ruce. „Já mám vychování, lásko.“

„Ne.“ Plácne ho přes ruku. „Nemáš.“

Zaplaví mě znechucení, když si uvědomím, na co se dívám. Echo má ruce pokryté jizvami.

Přejeďu si rukou přes obličej. Co se jí proboha stalo? Noah ji dál škádlí a ona se dál směje, ale tón, kterým mě Noah osloví, je výhružný. „Zírej ještě chvíli, Ryane, a nakopu ti prdel.“

„Noahu,“ napomene ho Echo. „Nech toho.“

Beth se vrátí ke mně. „Co jsem ti říkala o zírání?“

„Omlouvám se,“ řeknu Echo přímo do očí.

Echo se usměje. „Vidíš? Vychování.“

„Pojď se mnou,“ řekne Beth. „Seženeme ti pivo, než jim dáš dobřej důvod, aby ti fakt nakopali prdel.“

BETH

Chybí mi smích.

Skoro každý den se najde něco zábavného, z čeho mi cuknou koutky nahoru. Někdy je to dost legrační na to, abych se zachechtala. Ale chybí mi smích. Opravdový smích. Smích tak bouřlivý, že by mě bolely vnitřnosti a bránice a obličejové svaly.

Rico pro efekt stojí uprostřed kruhu zahradních židlí a ve zpomalených pohybech předvádí, jak jsme ho letos v létě s Isaiahem zachraňovali přede dvěma policajty, aby ho nesebrali coby nezletilého pod vlivem alkoholu - odváděli jsme jejich pozornost tím, že jsme předváděli hodně nepovedené pantomimické představení.

„Jsem zalezlejší ve křoví, a kdyby ten policajt udělal krok dozadu, tak na mě spadne. A Beth tam tak stojí,“ vyprskne Rico mezi vlnami smíchu. „A má ruku takhle vystrčenou z ramene a předloktí se jí houpe jak kyvadlo. Ten fízl se jí zeptal, jestli prej potřebuje lékařskou pomoc. Myslel si, že má nějaký záchvat.“

Všichni, včetně mě, vybuchnou smíchy. Rico se dá dohromady, aby dořekl zbytek. „A ona prolomí to svoje mimický mlčení a povídá: Já jsem mim, ty troubo. Proč bych asi jinak dělala všechny ty retardované pohyby?“

Všichni se rozchechtají ještě víc, a jak lapáme po dechu. Rico se podívá na Ryana. „Incluso el nino blanco se esta riendo.“

Neumím moc dobře španělsky, ale stačí to na to, abych zachytila slova bílý kluk a smát se.

Srdce se mi zachvěje, když přistihnu Ryana, jak se zahihňal. Je roztomilý pořád, ale když se směje, je naprosto neodolatelný.

Rico zvedne ke rtům plechovku piva a pak ji odhodí přes zahradu. „Jdu.“

Isaiah zavře chladicí box. „Všichni jdeme, brácho.“

„Isaiahu, pomoz mi dostat něco z Antoniovy zásoby a pak bude mota.“

Mota. Tráva. Vrstva tkáně mezi kůží a svaly mě zasvrbí. Dala bych si. Spíš po něm úplně prahnu - po té vůni, která by mě obklopila, po kouři, který by mě pálil v plicích, po svobodě a opojení. Bože, nechci nic tak strašně moc jako se vznášet.

Isaiah vstane a Rico mě kopne do boty, když prochází kolem. „Dáš si taky, Beth, že jo?“

Zabíjí mě, když vrtím hlavou. „Nemůžu.“

Podívám se na Ryana. Ví, co je mota? Úsměv mi zmizí ze rtů, když si vybavím všechno, co jsme si navzájem řekli. Do háje, dělá se mi zle. Chlast. Drogy. Mejdany. Všechno to slyšel.

Obrací se mi žaludek. Ryan ví, co jsem zač.

„Beth,“ řekne Isaiah. Počká, než se na něj podívám. „Je to slaboučký. Budeš střízlivá, než se vrátíš domů.“

„Isaiahu,“ varuje ho Noah.

Isaiah by mě nikdy nenasměroval špatně. Jestli říká, že budu střízlivá do hodiny, tak budu. Ví jak moc toužím po stavu beztlíže. Z domu se ozve hlasité třísknutí a tyhle lidi znám. Ryan ne. Nemůžu ho v tom nechat tak bezbranného.

„Ne, nechci.“

„Posluž si.“ Rico vejde zpátky do domu. Isaiah se dívá na mě a já nerozumím tomu zvláštnímu lesku v jeho očích. Pak najednou vyrazí za Ricem.

Noah se v síti začne líbat s Echo. Ti dva budou po celý zbytek večera ztraceni ve svém vlastním světě a Isaiah bude pryč třeba deset minut. Tenhle večer byl fajn, ale zároveň ze mě udělal lano v jakémisi zvláštním zápase v přetahování. Na jedné straně seděl Ryan. Na druhé Isaiah. Bylo to podivné, být zároveň vedle svého nejlepšího kamaráda a vedle kluka, který se mi opravdu líbí.

Proč nemůže Isaiah pochopit, že jsme jenom kamarádi?

Jenom kamarádi. Musím si s ním promluvit, než odejdeme. Potřebuju v tomhle zmatku udělat pořádek. Upřímně, hlavně potřebuju slyšet, že to tak nemyslel a že je pořád můj nejlepší kamarád.

Ryan vstane, protáhne se a zamíří ke stromu na opačné straně zahrady. Ohlédnu se přes rameno na dům. Dala jsem

si pozor, abych Isaiahovi nevmetla Ryana do tváře, ale potřebuju se ujistit, že Ryan je taky v pohodě. Jo, Isaiah bude nějakou dobu pryč. Ricovi všechno strašně trvá.

Dojdu k Ryanovi. „Kvůli Noahovi a Echo nemusíš odcházet.“

Ze stromu visí tisíc vánočních světel. Ryanova opálená kůže pod nimi vypadá nádherně.

„Neodešel jsem kvůli nim.“

Zvednu obočí. „Tak proč?“

Ryan nahne hlavu ke straně a jeho oči hladově kmitají po mém těle, jako kdyby se tím pohledem sytily. „Jsi krásná, když se směješ.“

Rozhoří se mi tváře a uhnu pohledem. Ryan natáhne ruku a pohladí mě. Jeho prsty se zastaví na mém krku a to tichounké pohlazení mi rozpálí krev.

„Měla by ses víc smát,“ prohlásí Ryan.

Polknu. „Život mi nedává moc příležitostí.“

„Já bych to mohl změnit.“ Ryan prolomí můj osobní prostor a každý kousek jeho se spojí s kouskem mě. Nadechnu se a ucítím tu úžasnou vůni země po dešti.

„Hezky voníš,“ řeknu mu.

Jeho ruka klouže nahoru podél mojí páteře a vjede mi do vlasů. Po celém těle mě zamrazí.

„Ty taky. Vždycky voníš po růžích.“

Zahihňám se při pomyslení, že bych mohla vonět sladce, a pak se kousnu do rtu, abych zastavila tu holčičí reakci. „Tohle mi ještě nikdy nikdo neřekl.“

Ryanovy rty se zahrnou do toho nádherného úsměvu s dolíčky a ve mně se krev zachvěje až do prstů u nohou. Tenhle úsměv je pro mě a jenom pro mě.

„Chtěl bych ti říct spoustu věcí, Beth, a chtěl bych být první, kdo ti je řekne.“

V jeho očích se zaleskne prudký hlad. Viděla jsem tenhle výraz u jiných kluků, ale ten Ryanův je jiný. Ten pohled je hlubší - má víc významů - jako kdyby se díval přímo do mě.

„Chci se s tebou líbat,“ řekne tlumeným hlasem. „Chceš se se mnou líbat?“

Srdce mi zrychluje tep. Ryan umí líbat, a jak. V noci jsem zůstávala vzhůru a přehrávala si v hlavě ty okamžiky, kdy tisknul svoje rty k mým. Jeho polibky jsou silné jako on sám, majetnické a náruživé. Ryan mi v té stodole říkal krásné věci a dotýkal se mě tak, jak se mi o tom předtím jen zdávalo. Prsty prohrábnu jeho husté vlasy. „„Ano.““

Ryan skloní hlavu a já zavřu oči. Očekávání tohoto okamžiku vytváří energii, která jiskří v podzimním vzduchu. Opravdu to udělám. Políbím Ryana - střízlivá.

„Do prdele, Beth.“ Isaiah ta slova vyprskne zpoza mě.

Otočím se za ním a sotva zahlédnu, jak vybíhá zadními vrátky na cestu. Noah vyskočí z houpací sítě a vyrazí za ním.

Potřebuju jít za Isaiahem, ne za Noahem. Udělám několik kroků, ale zastavi mě smích, který se ozývá z domu. Nemůžu tady Ryana nechat. „Noahu!“

„Jed' domů, Beth,“ zavolá na mě a jde k vrátkům. „Zpátky do Grovetonu a nevracej se sem.“ To je naše dohoda. Když jsme se objali a jeden druhému se omlouvali, Noah mi slíbil, že mě nechá tady zůstat a užít si večer, pokud potom odjedu a nebudu se ohlížet zpátky. Nebylo těžké mu to slíbit. Za pár týdnů budu pryč napořád.

„Nemůžu odejít, když vím, že je nešťastný.“ Protože po dnešním večeru už ho možná nikdy neuvidím.

„Odjed'te odsud,“ naléhá Noah.

„Ne!“ Chňapnu po něm a vrhnu se mu do cesty. „Zlobí se na mě. Ví, že ho rozčiluje, když se s někým zapletu, ale Ryan není jenom nějaká náhodná známost. Potřebuju mu to vysvětlit.“ Potřebuju Isaiahovi vysvětlit, že mě nemiluje. „Ale nemůžu za ním jít a nechat tady Ryana. Víš, co se stane, když někdo z Ricových kamarádů uvidí Ryana beze mě nebo tebe.“

Noah si promne oči. Ano, ví to. Ryan není součástí našeho kruhu a je tím pádem povoleným terčem pořádné nakládačky. Noah mi pokyne, abych šla za Isaiahem. „Patnáct minut, Beth. Myslím to vážně. Musíš se vrátit do Grovetonu a žít si tam svůj život.“

Otočím se a trhnu sebou, když vidím Ryana stát hned vedle s rukama zastrčenýma v kapsách. V jeho očích, které před chvílí byly plné příslibů, je teď čirá bolest.

„Ryane,“ vyhrknu. „Je to můj nejlepší kamarád a zlobí se na mě a...“

„Běž za ním.“ Ryan si založí ruce na prsou. „Ale netahej mě za nos, jestli chceš jeho a ne mě.“

„Cože?“ Zavrtím hlavou. Ryan to celé špatně pochopil.

„Isaiah a já... tak to není.“

Ale nebudu tady stát a ztrácet čas dohadováním se s Ryanem kvůli nějaké debilní žárlivosti, když můj nejlepší kamarád trpí. Protlačím se kolem Noaha a vyběhnu na cestu. Po několika krocích do tmy mě chytí silné ruce.

Rychle se nadechnu a chci zakřičet, ale umlčí mě známý hluboký hlas. „Změnila ses.“ Jako kdyby to chtěl dokázat, Isaiah mi strčí před obličej moje vlastní zápěstí ovázané růžovou stužkou od Ryana.

„Ty taky. Ten Isaiah, kterého jsem znala, by utekl se mnou a s mámou, když jsem ho o to prosila. Nechal jsi moji mámu s Trentem a on ji zlomil zápěstí! Je to, jako kdybych tě už vůbec neznala. Dřív ses o mě staral!“ Puls mi duní v uších, když od Isaiaha couvám.

Pouliční lampa pověšená na starém sloupu se střídavě rozsvěcí a zhasíná. S každým zábleskem světla se v Isaiahově tváři objevuje směsice vzteku a smutku. „Ty jsi mě dřív nechávala, abych se o tebe staral. Ale teď sis pořídila toho dementního svalovce, aby dělal, co mu řekneš.“

Při těch slovech se mnou prožene doběla rozpálený vztek. „Ryana z toho vynech. To ty se chováš náladově jak ženská před menstruací. Nejdřív chceš utéct se mnou. Pak se mnou nechceš mít vůbec nic. Pak se mnou chceš utéct, ale až po maturitě. Pak mi pořád opakuješ, abych si žila svůj vlastní život v Grovetonu. A pak si přijedeš a řekneš mi, že mě miluješ, i když oba víme, že to tak není.“

Srdce mi málem vyskočí z hrudi, když Isaiah praští sevřenou pěstí do drátěného pletiva za sebou. Plot zarachotí. „Do hajzlu, Beth.“

Isaiah sevře pletivo a nahne se přes plot, jako kdyby se chystal zvracet. Za celé ty čtyři roky jsem ho nikdy neviděla takhle moc dávat najevo svoje emoce. Ruce se mi třesou rozrušením.

„Nerozumím ti.“

Isaiah procedí přes zuby nehlasnou nadávku. „Miluju tě, Beth.“

Všechny moje svaly zamrznou. Řekl to - znova. „Ne, nemiluješ.“

Isaiah se otočí a chytne moji hlavu do dlaní. Necítím žádné teplo. Jenom chlad. Chlad a zmatek. Skloní hlavu tak, aby měl obličej blízko u mého. „Jsem do tebe zamilovaný od svých patnácti let. Neměl jsem dost odvahy na to, abych ti to řekl, a tak se do toho navezl Luke. Když tě odkopnul, byla jsi tak zničená, že jsem si přisahal, že se o tebe budu starat, dokud nebudeš připravená slyšet, co ti chci říct. Miluju tě.“

Stáhnou se mi plíce. Bože, nemůžu se vůbec nadechnout. Pomoz mi se nadechnout. „Jsi můj nejlepší kamarád.“

„A ty moje nejlepší kamarádka. Chci od tebe víc a prosím tě, prosím, abys mi dala víc.“

Hrdlo mě zabolí a začne mi natékat. „Ale ty jsi můj nejlepší kamarád.“

Prsty mi něžně přejede po triku. „Jestli chceš odjet, pojedu s tebou. Vezmu tě pryč hned teď. Sedneme do mého auta, vyzvedneme tvoji mámu a nebudeme se ohlížet zpátky. Tvoje podmínky. Ne moje. Cokoli chceš. Cokoli potřebuješ. Jenom to řekni. Prosím, řekni ty slova.“ Miluju ho.

Tahle slova. Rukou se mu opřu o prsa. Jeho srdce tluč v tom stabilním rytmu, na kterém jsem se stala závislou. Isaiah je moje skála. To, co mě drží pohromadě, když jsem za pokraji rozsypaní. Je kotvou, která mě udrží, abych neodplula pryč, když zajdu moc daleko. Jeho srdce se stalo neměnným rytmem mého života a já o něj nechci přijít. „Miluju tě.“

Isaiah si skloní bradu ke klíční kosti a já donutím svoje plíce, aby se nadechly, když si odkašlává. „Musíš to myslet doopravdy.“

Snažím se fyzicky setřást slzy, které se mi derou do očí, ale jeho ruce na mých tvářích mi to znemožňují. Nemluvili jsme spolu několik týdnů, ale já jsem celou dobu věděla, někde hluboko ve své mysli, že naše odloučení je jenom dočasné. Tahle chvíle mi připadá nějak moc reálná a to znamená, že dnešní rozloučení by mohlo být taky reálné. Nemůžu o něj přijít.

Nemůžu. „Myslím to doopravdy. Miluju tě. Jako kamaráda. Jako svého nejlepšího kamaráda.“

Před Grovetonem jsem nikdy nechápala lásku a teď... teď ji pořád nechápu. Ale vím, že to není prázdnota, vím, že to neznamena někoho nechat, aby mě využil, vím, že je několik druhů lásky a to, co cítím k Isaiahovi... není to samé, co cítím, když jsem s Ryanem.

Isaiah si opře čelo o moje. „Jako miluješ jeho. Řekni mi, že mě miluješ stejně tolik, jako jeho.“

Ryana. Jsem do něj zamilovaná? Ta myšlenka ve mně vyvolává paniku. Jenom zvuk jeho jména způsobuje, že mi vynechává srdce. Miluju to, jak se s Ryanem cítím. Miluju jeho slova. Miluju jeho ruce na mém těle. Miluju, jak se červenám, když se na mě dívá.

Ale musím Ryana zanedlouho opustit, abych mohla zachránit svoji mámu. Když zvolím ta správná slova, Isaiah pojedou se mnou. „Isaiahu, já...“

Jednou jsem přemýšlela, jestli jsem do Isaiaha zamilovaná. Echo ho tehdy objala a on ji s radostí objal taky. Ta bolest a žárlivost, která se mi prohnala celým tělem, překvapila dokonce i mě samotnou. Ale nebyla jsem do něj zamilovaná. Bála jsem se Echo. Bála jsem se všech těch změn, které přinesla do našeho života. Změn, které by stejně přišly, i kdyby ona vůbec neexistovala.

Dívám se do jeho šedých očí. Isaiah se mýlí - nemiluje mě. Ne tak, jak si myslí. Ta pravda je vidět - v jeho očích.

Nedívá se na mě tak, jako se Noah dívá na Echo nebo Chris na Lacy. Nedívá se na mě tak, jako Ryan...

„Miluju tě...“

Miluju to bezpečí, které pro mě Isaiah znamená, a jeho klid. Miluju jeho hlas a jeho smích.

Miluju jeho neustálou, stabilní přítomnost. Ale kdyby měl skončit svět, nebyl by to on, koho bych chtěla v tu chvíli mít po boku. Mám ho ráda. Mám ho ráda tak moc, že vím, že si zaslouží holku, která úplně roztaje pod jeho dotekem. Zaslouží si holku, které se zastaví srdce pokaždé, když se na ni podívá. Zaslouží si někoho, kdo ho miluje úplně jinak než já.

„... jako kamaráda. Stejně tak, jako ty miluješ mě.“

Isaiah zavrtí hlavou, jako kdyby tím mohl vyvrátit moje slova. „Vykládáš si to špatně.“ Přitiskne rty k mému čelu. Spodní ret se mi chvěje a v ruce svírám látku jeho trika. Přicházím o něj. Přicházím o svého nejlepšího kamaráda.

„Nevykládám,“ odpovím. „A jednou to pochopíš sám.“

„Kdybys změnila názor...“ V jeho hlase zní obrovská tíha a myšlenka na to, jak moc trpí, mě skoro zabíjí. Ještě jednou mi přitiskne rty na čelo, silněji a na delší okamžik. Pak se otočí, odejde a zmizí v temnotě.

„Nezměním,“ zašeptám, zavřu oči a přeju si, aby jednoho dne změnil názor on.

RYAN

Beth mě prosila, abych jí dal čas. Kolik ho potřebuje? Den? Týden? Hodiny? Jakákoli doba je příliš dlouhá, když má holka, do které jsem zamilovaný slzy v očích. Jakákoli doba je příliš dlouhá, když nevím, jestli jí na mně záleží. Neuvidím ji až do úterý. Zítra budou ve škole rodičovské schůzky. Dneska je neděle a moji rodiče pořádají grilování pro starostu, městskou radu a několik dalších rodinných přátel.

Jsem vystrojený do svátečního oblečení a hraju svoji dokonalou roli.

Dokonalost.

Předhodila mi ji Lacy, když mi vysvětlovala, proč nemohla nikdy zapadnout do Grovetonu.

Dokonalost.

Plivla po mně Beth, když odmítla skočit do rukou mého týmu.

Dokonalost.

Tohle slovo použila Gwen, když mluvila o tom, jak chce, abychom spolu nakráčeli na hřiště při fotbalovém plese.

Dokonalost.

Rozhlédnu se po naší zadní terase a nevidím nic jiného než nudnou dokonalost. Trávu zastřiženou na dokonalých osm centimetrů. Keřiky sestříhané do dokonalých koulí. Květináče s podzimními chryzantémami rozmístěné po obvodu verandy v dokonalém rozestupu třiceti centimetrů. Dokonalé lidi, kteří vyrostli v tomhle městě a dokonale naplnili představy svých rodičů.

Na opačné straně stolu pokyne moje máma hlavou směrem ke Gwen. Poslechnu nevyřčený rozkaz a obrátím pozornost ke své „partnerce pro dnešní večer“. Gwen mi věnuje úsměv, který je jen dalším dokonalým detailem téhle scény.

„Nebylo by to úžasné, Ryane?“

Ne, vejít na plesové hřiště s ní zavěšenou na ruce by nebylo ani trochu úžasné. Chci ten okamžik sdílet s Beth. „Nejsem si tak jistý, jestli si můžeme vybrat, s kým tam půjdeme.“

Gwen moji poznámku ignoruje. „Mohl bys mi prosím nalít ještě trochu vody?“

Natáhnu se po džbánu stojícím přede mnou a udělám, o co mě žádá. Je to moje povinnost vůči mým rodičům. Moje práce je dolévat Gwen, když má prázdnou sklenici, odnést její talíře, když dojí, a zabavit ji. Zmocní se mě dějá vu a náhlé uvědomění mi zamotá hlavu. Přesně takhle jsem s Gwen začal chodit.

Její matka ucucává svoje víno. Obličej má vrásčitější než loni na podzim. „Musíme se rozhodnout, co udělat s Allison Riskovou a tím výborem.“

Máma si pohrává se svým perlovým náhrdelníkem. Nesnáší nepříjemná rozhodování.

„Allison Risková je půvabná mladá dáma.“

„Jsi proto, abychom ji přijali, Miriam?“ zeptá se Gwenina matka.

Máma si naplní sklenici na vodu vínem, což je u ní hodně nezvyklé. „Já nevím. Riskovi byli příšerní lidé. Pamatuješ si Scottovy rodiče? Ten chlap byl sprostý alkoholik a jeho žena nebyla o moc lepší.“

„Ale Scott není jako jeho rodiče,“ prohlásím a všichni u stolu se otočí ke mně. Máma na mě vrhne varovný pohled, ale táta ji chytí za ruku, aby do toho nevstupovala. Máma se mu vyškubne. Já pokračuju: „Stal se nejlepším hráčem, jakého Yankees získali za posledních dvacet let. Proč by měla jeho manželka platit za chyby jeho rodičů?“

Táta při mé poslední větě přimhouří oči. Jeho soukromé varování, že jsem možná zašel až moc daleko.

„Musím být upřímná,“ řekne Gwenina matka. „Mám Allison ráda, ale starosti mi dělá ta jejich neteř.“

„Proč?“ zeptá se máma a já ztuhnu. „Slyšela jsi o ní něco?“

„Slyšela jsem, že kouří, chová se neuctivě k učitelům a mluví sprostě. To všechno je neodpuštělné, a když přijmeme Allison do výboru, bude to vypovídat o naší komunitě. Je to velká škoda, protože Allison je takový drahoušek a ta neteř je...“ Gwenina matka mávne rukou do vzduchu. „Naprosto nekultivovaná. Je zřejmé, že ta holka po tom incidentu s jejím otcem neodešla se Scottem tak, jak jsme doufali.“

Moje mysl se probudí. Všichni tady u toho stolu vědí, jak to s Beth bylo. Trhá mě to na dva kusy. Část mě chce Beth bránit. Ta druhá půlka chce vědět, co se s ní stalo, když byla malá. Když teď promluvím, přijdu o šanci dozvědět se pravdu.

„Lizo,“ vloží se do toho Gwenin otec. „Nerad bych, aby se tady o tom dítěti šířily nějaké drby.“

Paní Gardnerová se začervená ve tvářích a donutí se do úsměvu. „To nejsou žádné drby a ona už dávno není žádné dítě. Ta věc s výborem je jenom kousek mnohem většího problému. Děláním si starosti, jaký vliv ta holka může mít na ostatní. Bojím se, že všichni budou zaslepeni tím, kdo je její strýc, takže neuvidí, jakou hrozbu mají před sebou. Chceš snad, aby tvoje dcera kouřila a mluvila sprostě a odmlouvala učitelům?“

„Nemyslím si, že zrovna tohle by hrozilo,“ odpoví pan Gardner.

„Proč ne?“ opáčí jeho žena. „Třída už Beth nominovala na fotbalový ples a Ryan s ní chodí.“ Ztvdnu jako skála. Aby se to moji rodiče dozvěděli takhle, to jsem opravdu nechtěl.

„Cože?“ Okamžitá a rozčilená reakce mojí mámy umlčí všechny ostatní. Podívám se na Gwen. Ta s vykulenýma očima a pobledlým obličejem upřeně zírá na zbytek svého kuřecího cordon bleu.

Její matka nepovedeně skrývá svoji domýšlivost za skleničku s vínem. „Omlouvám se, Miriam, myslela jsem si, že ti to Ryan řekl.“ Položí dlaň Gwen na ruku. „Tobě se taky omlouvám, drahoušku. Nevěděla jsem, že to, co jsi mi řekla, je tajemství.“

Máma si odloží ubrousek na stůl. „Kdo si dá dezert?“

Vstanu, protože se odsud potřebuju pekelně rychle dostat pryč. „Přinesu ho.“

Máma se sveze zpátky na židli a přikývne. Gwen nečekaně vyskočí na nohy a nabídne se: „Já ti pomůžu.“

Nejsem schopný se na ni podívat, a tak prostě zamířím do kuchyně. Rychlé cvakání jejích podpatků mi říká, že je mi těsně v patách.

„Ryane,“ osloví mě v okamžiku, kdy se zavřou dveře. „Ryane, mrzí mě to. Netušila jsem, že tě moje máma takhle přivede do rozpaků. Ale není to moje vina. Jak jsem měla vědět, že Beth je tvoje tajemství?“

„Není,“ odseknou. Gwen mi v téhle kuchyni připadá jako úplně cizí člověk. Možná je to tím, že jsem si pořád ještě nezvykl na šedé stěny, žulové desky a mahagonové skřínky. Nebo je to možná tím, že jsem ji vlastně nikdy vůbec neznal.

Založí si ruce na hrudi a její červené letní šaty zavlaží vzduchem. „Asi to tak vypadalo. Ale no tak, Ryane, tvoji rodiče ji budou nenávidět - a budou k tomu mít dobré důvody.“

„Ty Beth vůbec neznáš.“ Uvědomím si ironii tohoto rozhovoru. To samé nedávno řekla Lacy mně.

Gwen ztratí ten dokonalý lesk, který vyzařovala, a udělá něco neobvyklého - unaveně se opře o kuchyňskou linku.

„Vím mnohem víc, než si myslíš. Vsadila bych se, že vím víc než ty.“ Odmlčí se a nervózně si pohrává s prsty. Co to má znamenat? Gwen nikdy nebývá nervózní. A pak si všimnu holého místa na jejím prstu. Mikeův prsten je pryč.

„Miluju tě. Upřímně, vždycky jsem tě milovala.“ Gwen se dívá na šedé dlaždičky na podlaze. „A tobě z nějakého debilního důvodu záleží na ní. Myslím, že na tom hřišti jsi měl pravdu - nedala jsem ti dost najevo, co od tebe potřebuju. Možná ten důvod, proč teď nejsme spolu, je to, že jsem se dost nesnažila.“

Svraštím čelo. Kdyby tahle slova řekla před půl rokem...

Zavrtím hlavou. Nezáleželo by na tom. To, co cítím k Beth, je stokrát silnější než cokoli, co jsem kdy cítil ke Gwen. „Nikdy by nám to nemohlo fungovat.“

Gwen se narovná a vystrčí bradu. „Všechno to vidíš hrozně zkresleně. Mě. Beth. Všechno. Myslím, že si uvědomuješ, že k sobě s Beth nepatříte, a proto jsi to neřekl svým rodičům. Ale nedělej si starosti, Ryane. Vím, co jsem udělala špatně, a já nikdy nedělám ty samé chyby dvakrát.“

Jediným ladným pohybem zvedne dort z kuchyňské linky a vynese ho ven. Já se nadechnu a zvrátím hlavu dozadu. Nechápu, co se to sakra právě stalo, ale každá buňka mého těla křičí, že je to průsvih a že ponesu nepříjemné následky.

Moje babička dala mámě svoje kyvadlové hodiny. Visí na stěně za mámou. Ty hodiny s každým zhoupnutím kyvadla tiknou. Je devět hodin večer. Poslední hosté odešli před hodinou. Měl bych se zajímat o to, proč mě sem rodiče zavolali, zvláště když jsou při tom dobrovolně spolu v jedné místnosti. Místo toho mě zajímá, na co asi myslí Beth.

Máma sedí naproti mně u kuchyňského stolu, zatímco táta se opírá o zárubeň dveří vedoucích do sváteční jídelny. Atmosféra je jako obvykle mrazivá.

„Paní Roweová má pořád dojem, že se budeš dál účastnit té literární soutěže,“ řekne táta. Podívám se na něj. „Uvažuji o tom.“

„Není o čem uvažovat. Tu sobotu hrajete proti Eastwicku a ten zápas rozhodne o vaší pozici v žebříčku na začátku jarní sezóny.“

Eastwick je jediný tým, který nás loni na jaře v soutěži středních škol porazil. „To pondělí hrajeme proti Northside a nad nimi letos ještě nikdo nevyhrál. Trenér možná bude chtít, abych nadhazoval proti nim.“

„Možná,“ opáčí táta. „Ale v pondělí budeš moct ještě několik směn odehrát. Budou tě potřebovat na konci zápasu.“

Máma si sundá z krku perlový náhrdelník. „Mluvila jsem s paní Roweovou minulý týden. Říkala mi, že Ryan má výjimečný talent.“

„To má,“ souhlasí táta. „Na baseball.“

„Ne,“ vyštěkne máma. „Na psaní.“

Táta si promne oči. „Vysvětli prosím své matce, že tě to psaní nezajímá.“

„Ryane, řekni svému otci, co mi říkala paní Roweová. Řekni mu, jak moc tě její hodiny baví.“ Ramena se mi pokrčí hněvem. Nesnáším jejich neustálé hádky. Rozčiluje mě, že se hádají ještě víc kvůli mně. Rozčiluje mě, že se hádají o mně. Ale co mi vadí nejvíc, je to, že moje rozhodnutí pořád ovládá někdo jiný. „Miluju baseball.“

Táta si s úlevou povzdychne.

„A taky miluju psaní. Chci se zúčastnit té soutěže.“

Táta nehlasně zakleje a zamíří k ledničce. Otočím se na židli čelem k němu. „Nikdy dřív jsi mě nenechal vzdát žádnou soutěž a mně se nelíbí něco vzdávat. Vynechám jenom jeden zápas. A tohle je jenom rekreační liga. Bylo by to něco jiného, kdyby to bylo v jarní sezóně.“

Táta otevře lahev piva a napije se. „A co se stane, když tu soutěž vyhraješ? Chceš vyměnit zápas proti nejlepšímu týmu ve státě za cár papíru, na kterém se píše blahopřejeme?“

„Chci vědět, jestli jsem v tom dobrý.“

„Proboha, Ryane. Proč? Co na tom záleží?“

„Nabídli mi stipendium na vysokou školu - abych za ni hrál baseball.“

Táta na mě zírá, zatímco myčka začne oplachovací cyklus.

„Mluvil jsi za mými zády s někým z náboru pro univerzity?“

Ano. Ne. „Ten náborář mluvil rozumně. Říkal mi, že jejich trenéři mi můžou pomoci s přesností mých nadhozů a naučit mě, jak líp maskovat svoje záměry. Zaplatí mi školné a budu mít zadarmo tréninky. Můžu tam čtyři roky trénovat a pak jít do profesionální ligy.“

Z lahve vystříkne pivo, jak táta rozhodí rukama. „A co se stane, když se zraníš? A co když místo zlepšení ztratíš kondici? Jsi nadhazovač. Ta chvíle, kdy bys měl jít za svým snem pro tebe nastává právě teď.“

„Co když...“

Přejde kuchyň a praští s lahví přímo přede mě. „Mám ti připomínat, kolik peněz jsme do tebe investovali? Myslíš si, že všechny ty tréninky, které ti už roky platíme, jsou levné? Myslíš si, že to vybavení, ten Jeep, co jsme ti koupili, že to bylo zadarmo?“

Žaludek mě bolí, jako kdyby mě do něj praštil. „Ne. Nemyslím si, že to bylo zadarmo.“

Nabízel jsem vám, že si najdu práci.“

„Nechci, aby sis hledal práci, Ryane. Chci, abys pracoval na rozvíjení svého talentu. Chci, abys téhle rodině dělal dobré jméno. Chci vědět, že ty roky, které jsme s tvou matkou obětovali tobě, finančně, citově, časově - že to nebylo nadarmo.“

Máma si pomalým, klidným pohybem založí ruce na stole. „Ryan má talent, Andrew. Ty se rozčiluješ, protože nechceš dělat to, co chceš ty. Vztekáš se, protože si chce vybrat něco jiného.“

„Baseball je to, co chce!“ Tátovy zbělají klouby, jak stiskne opěradlo židle.

„Ty vůbec netušíš, co kdokoli v téhle rodině chce.“

Jeho hlas se třese, když promluví. „Co chceš ty, Miriam? Co tě konečně uspokojí? Vždycky jsi chtěla, abych kandidoval na místo starosty, a já jsem s tím teď souhlasil. Chtěla jsi, abych rozšířil svoje podnikání, a já na tom pracuju. Udělal jsem všechno pro to, abys byla šťastná. Tak mi řekni, co po mně chceš.“

„Chci zpátky svoji rodinu!“ zaječí máma. Během posledních měsíců byla máma na tátu hrubá a sarkastická. Za celých sedmnáct let jsem ji nikdy neslyšel ječet.

Šok zmizí tátovi z tváře. „Nemůžeš mít tohle všechno! Chceš, aby tvoje kamarádky věděly, že tvůj syn je gay? Chceš, aby všichni v kostele věděli, že tvůj syn je gay?“

„Ale mohli bychom si o tom s Markem promluvit. Možná, kdyby souhlasil, že to udrží v tajnosti -“

„Ne!“ zařve můj otec.

Znechuceně se na židli svalím dozadu. Znechucený svými rodiči. Znechucený sám sebou. Od té doby, co Mark odešel, jsem byl tak posedlý skutečností, že mě opustil, až jsem vůbec neposlouchal, co říkají moji rodiče. Teď si uvědomuju, že jsem nejspíš nikdy neposlouchal ani Marka. Není se čemu divit, že odešel. Jak by někdo mohl snášet tak obrovskou nenávist? Zasáhne mě silná nevolnost a začne se mi motat hlava. Myslí si Mark, že to беру stejně jako moji rodiče?

Táta praští židli o stůl a má se k odchodu. „Mark se rozhodnul sám. Chtěla sis dneska večer promluvit s Ryanem - tak mluv. Budu u sebe v pracovně.“

Máma vstane. „Měl by si to vyslechnout od tebe.“

Táta se zastaví ve dveřích a ohlédne se na mě. „Budu se na jaře ucházet o místo starosty za moji stranu. Tvoje matka a já si nepřejeme, abys chodil s Beth Riskovou. Můžeš se s ní

kamarádit ve škole, ale nemůžeme riskovat nežádoucí pozornost, když je tak problémová. Rozumíš?“

Můj mozek se probudí a začne pracovat jako o překot. Táta kandiduje na místo starosty. Máma chce mít Marka zpátky doma. Já jsem se vykašlal na bráchu. Oba po mně chtějí, abych dal Beth kopačky. „Říkal jsi, že nikdy nechceš dělat starostu.“

Ale máma to po něm chtěla. Její otec byl starostou. Její dědeček byl starostou. Je to tradice, kterou vždycky chtěla udržet v rodině.

Ani máma, ani táta se na mě nehodlají podívat a nepodívají se ani jeden na druhého. Stejně tak se nehodlají bavit o tátově kandidatuře. „A ohledně Beth...“ pokračuju.

Táta mě přeruší. „Ta holka je nepřipustná.“

„Měl by ses zase dát dohromady s Gwen,“ prohlásí máma.

„Její otec bude podporovat tvého otce.“

Židle se pode mnou překotí, jak se zvednu, a můj nečekaný pohyb škubne s mámou. Dívám se na ně a čekám, jestli nějak rozumně ospravedlní cokoli z toho, co právě řekli. Když zůstanou zticha, konečně pochopím, proč Mark odešel.

BETH

Nevlastním žádný kabát. Nikdy jsem nevlastnila. Noahovi a Isaiahovi jsem vždycky říkala, že moje tělesná teplota stoupá, když ve skutečnosti klesá. V Kentucky dokáže podzimní počasí být pěkná mrcha. Odpoledne horko. V noci zima.

Dnes ráno mi vlezlá rosa pokrývající Ryanovy pastviny proniká skrz obnošené boty k ponožkám. Máloco je tak na nic jako mokré a studené nohy.

Zastavím se ve svých stopách. Je na nic přijít o svého nejlepšího kamaráda. Nechám tu bolest, aby prošla mým tělem, a pak pokračuju v chůzi. Isaiah si jednou uvědomí, že jsme jenom kamarádi. Jednou mě najde - i kdybych zrovna byla na břehu oceánu. Přátelství, jako je to naše, jsou moc silná na to, aby skončila.

Dneska jsou ve škole rodičovské schůzky a mě nenapadá lepší možnost, jak strávit volný den, než s Ryanem. Po pravdě, nenapadá mě lepší možnost, jak strávit jakýkoli den. Můj čas s Ryanem se krátí a já chci mít co nejvíc z každého okamžiku s ním.

Buch. Ten zvuk jsem poprvé uslyšela, když jsem vyšla z lesa. Každých pár vteřin se opakuje Buch. Místo toho, abych zamířila přímo k Ryanovu domu, rozhodla jsem se jít za tím zvukem, a když uvidím jeho krásnou, lesknoucí se opálenou kůži, jsem za to ráda. Ryan oblečený jen do nylonových sportovních kalhot se zakloní a pak mrští míčkem do terče namalovaného na kusu překližky. Buch. Míček vletí přímo doprostřed terče.

„A ty se divíš, že si lidi myslí, že sportovci jsou tupci,“ řeknu. Ryan se prudce otočí a vyvalí na mě oči, zatímco já pokračuju: „Venku je sotva deset stupňů a ty na sobě nemáš ani triko.“ Otevřenou pastvinou zavane studený vítr a mně na rukou naskočí husí kůže. Dobře, možná to nebyl nejšťastnější začátek rozhovoru, protože když si teď promnu ruce, bude to definice pokrytectví a ironie zároveň.

Ryan zvedne svoje triko ze země a vyrazí ke mně. Brzké ranní světlo zvýrazňuje křivky svalů na jeho břiše. Moje srdce se zatřepotá jako vrabec, který si sklepává vodu z křídel.

Bože, je nádherný. Sexy. Je to vidina. Moc dokonalá pro někoho, jako jsem já.

„Potřebuju se zchladit,“ řekne Ryan. Přistižená při tom, jak zírám na jeho tělo - potřebuju chvilku na to, abych si vzpomněla, co jsem mu vlastně říkala. Ryan se na mě drze usměje a já se ke svému zděšení začervenám. Co to se mnou je, že se pořád červenám kvůli klukům?

Ryan mě pohladí po rozpálených tvářích a moje srdce se znovu zachvěje.

„Líbí se mi, když děláš tohle,“ řekne Ryan.

Dej se dohromady Beth. Kvůli tomuhle jsi sem nepřišla. Ryan si se mnou za poslední dva měsíce prošel pěknou hromadou sraček a z nějakého zvláštního důvodu trvá na tom, že se na

mě bude dívat jako princ na svoji princeznu. On je princ. Já nejsem žádná princezna, ale můžu mu pomoci k jeho žití šťastně až do smrti potom, co z jeho života zmizím napořád.

Ryan stáhne ruku zpátky, ale pořád stojí tak strašně blízko mě - a pořád nahý do půl těla.

„Neunavuje tě někdy ten baseball?“ zeptám se ho.

„Ne.“ Ryan si konečně přetáhne triko přes hlavu. „Každé ráno vstávám v šest, uběhnu tři kilometry a pak nadhazuju. A žádné ráno mě to nepřestává bavit.“

Jeho rutina k němu sedí. Dokonale. Ale pak pomyslím na to, jak sedí u počítače. Prsty mu přelétají po klávesnici. Jeho oči vidí mnohem dál, za svět, do kterého patří jeho tělo. „Píšeš každý večer?“

Ryan mi prohrábne vlasy rukou a odhalí moje kořínky. Pohyb, který mi jindy příjemně rozechvěje celé tělo, teď vyvolá zděšení. Zaostří na ně a já dobře vím, co vidí: centimetr zlatavě blond vlasů.

Odtrhne oči od mé hlavy a přesvědčivě předstírá, že to znetvoření neexistuje. „Od té doby, co mám za úkol odevzdat tu povídku? Jo, píšu každý večer.“ Ryan pokrčí rameny a zadívá se do země. „A říkám si, že bych v tom mohl pokračovat, až to dodělám. Třeba začnu psát další.“

Fajn. Tohle je obrázek, který si uchovám, až odjedu: Ryan, jak ráno trénuje nadhaz a večer je ztracený ve svých nádherně poskládaných slovech. Kopnu do země. „Máš na dnešek nějaké plány?“

„Mám, pokud do nich patříš ty.“

Snažím se skrýt úsměv, ale nejde to. „Dej se dohromady a vyzvedni mě za hodinu.“

Ryan prsty přejede po růžové mašli pořád ještě uvázané na mém zápěstí a polechtá mě při tom na kůži. „Ano, madam.“

RYAN

„Jsi srab.“ Moje malá černovlasá zhouba si listuje adresářem studentů University Kentucky.

„Jsi schopný přenášet auta po

loukách, ale nejsi schopný jít za vlastním bráchou.“

„To je něco jiného,“ ohradím se. „To auto jsem přenášel kvůli výzvě.“

Před vrátnicí mužské části koleji se pokusím postavit před Beth, která dál hledá číslo pokoje mého bráchy. Má na sobě bavlněné triko, které dokonale objímá její štíhlou postavu a končí pár centimetrů nad bokovými džíny. Jak mě ta její odhalená kůže dráždí přesně na těch správných, i když špatných místech, vsadil bych svůj Jeep, že tenhle outfit nemá pečeť Scottova souhlasu. Nechápejte mě špatně, mně se to fakt líbí - a stejně tak každému klukovi, který prochází dveřmi dovnitř nebo ven. Ale je to moje holka a já bych byl radši jediným, kdo se na ni dívá.

Moje holka. Není to oficiální - ještě ne - ale když Beth dnes ráno nastupovala do mého Jeepu, řekla tři zásadní slova: „Nechala jsem Isaiaha.“ A to znamená, že je se mnou a ne s ním.

Někdy během dneška ji požádám, aby se nescházela s nikým jiným než se mnou.

Beth zabodne prst do adresáře. „Bingo.“ Číslo pokoje si přepíše na dlaň. „Vyzývám tě s dvojitou sázkou, aby sis šel promluvit se svým bráchou.“

„Copak o výzvách nevíš vůbec nic?“ zeptám se jí, zatímco vrhám vražedný pohled na týpka, který si moc důkladně prohlíží křivky jejího pasu. „Nemůžeš mě vyzvat s dvojitou sázkou, když předtím neodmítnu tu původní výzvu.“

Zvedne obočí. „Hodláš se se mnou dohadovat o sémantice?“

Položím jí ruku na bok a opřu ji zády o zeď. „To je velké slovo, Beth. Možná bys mi to měla vysvětlit.“

Rty se jí zahnou do šibalského úsměvu a v očích se jí zaleskne hlad, ale místo toho, aby roztála a přitiskla se ke mně, jako se já tisknu k ní, mě odstrčí a proklouzne mi pod rukou. Z

budovy kolejí vyjde student a Beth zachytí dveře, než se za ním zabouchnou. „Znamená to, že jsi idiot, pokud se domníváš, že tě nechám, aby ses z toho dostal vykecáváním.“

Pokyne mi, abych vešel do haly, a já jdu. „Nechtěl jsem kecat. Chtěl jsem se z toho dostat líbáním. Máš vůbec ponětí, jak dlouho už jsme se nelíbili?“

„Když navštívíš bráchu, tak se budeme líbat. A hodně.“

„A co kdybychom tenhle krok vynechali a pustili se rovnou do toho líbání?“

Nevšímá si mě a prohlíží si velkou orientační mapu kolejí visící na zdi. „Oficiálně tě vyzývám, aby sis šel promluvit se svým bratrem.“

Narovnám se v zádech a zkřížím si ruce na prsou. Beth mi oficiálně hodila rukavici. „Fajn. Co dostanu, když vyhraju?“

Nahne se ke mně a havraní vlasy jí přitom padají ve vlnách jako vodopád. Jejím očima prokmitne sexy záblesk. „Co bys rád?“

Tebe. Ale nedovolím, aby mi to vyletělo z pusy. „Chci, abys se mnou strávila zbytek dnešního dne. Žádný mobil. Žadní kamarádi. Nic, jenom ty a já.“

„Beru.“

Beth zkušeně zmanipuluje hlídače u dveří na Markově patře, aby nás pustil do chodby. Řekl bych o něm, že je trouba, ale moc dobře vím, že Beth použila ty samé manipulační dovednosti na to, aby mě přiměla dojet do Lexingtonu. K mému zděšení teď zaklepe na dveře Markova pokoje, aniž by se mě zeptala, jestli jsem připravený. Všechny naděje, že by brácha mohl zrovna být na přednášce, se rozplynou, když klika zarachotí a ve dveřích se objeví Markova vysoká, mohutná postava.

Beth se potouchle usměje. „Zdar, Marku. Jak to šlo proti Floridě?“

Váhavě se ušklíbne a kmitne očima mezi mnou a Beth. „Dvakrát jsem vyřadil rozehrávače. Nekoukáš se na zprávy?“

Beth pokrčí rameny. „Ne. Předstírám zájem o fotbal, abych prolomila ledy. Budu čekat v hale.“ Beth nonšalantně odkráčí stejnou cestou, kterou jsme sem přišli. I potom, co se za ní zavřou dveře na konci chodby, se tam dívám. Nikdy bych si nemyslel, že mě sem dotáhne a pak mě v tom nechá samotného.

Mark poodstoupí ode dveří a donutí se do veselého tónu. „Chceš jít dovnitř?“

„Jo.“ Napodobím ten tón. Mark a já jsme do letošního léta nemuseli nic předstírat.

Brácha bydlí ve stejném pokoji jako minulý rok. Podle plakátů se Star Wars, které visí po zdech, poznám, že má i stejného spolubydlicího. „Kde je Greg?“

„Na přednášce. Chceš něco k pití?“ Otevře malou ledničku. „Energy drink? Vodu?“

V puse mám jako na poušti, ale nechci to protahovat.

„Promiň.“

Mark zavře ledničku a sedne si na spodní postel. Jeho nucený úsměv zmizí a já si strčím ruce do kapes. To náhle odloučení ublížilo nám oběma. Přál bych si, aby naše vztahy byly zase tak silné jako dřív. Mark byl první, komu jsem řekl, když jsem nedovolil soupeřům skórovat po celý zápas, když jsem se dostal do výběrového rýmu, když jsem poprvé políbil holku. Ted' ani nevím, co bych ze sebe vyhrkl dalšího.

„Jak se mají máma s tátou?“

Jak se mají máma s tátou. Na to odpovědět umím. Usadím se na malé pohovce vedle patrové postele. „Jde to. Táta toho má hodně. Rozšiřuje svoje podnikání a plánuje kandidovat na místo starosty.“

„Ty jo.“

„No.“ Ty jo.

„A máma?“

„Pořád někde v těch jejích společenských klubech, jako vždycky. Obědy. Večeře. Společenské akce.“ Odmlčím se a přemýšlím, jestli mám říct, co mám na jazyku. „Chybíš jí.“

„Mark se skloní dopředu a sepne si ruce mezi pokrčenými koleny. „Mluví o mně někdy táta?“

Naděje, která se dere Markovi do tváře, dělá pohled na něj bolestivým. Když mu odpovím jednoduchým ano, vyvolá plané naděje. Nebo mu můžu říct pravdu. Ani jedno z toho není odpověď, kterou bych mu chtěl dát. „Chtěl jsi někdy dělat něco jiného než fotbal?“

Mark si opře bradu o sevřenou pěst a pak vezme z postele knížku a hodí ji po mně. Chytím ji v letu. „Plánování hodin tělesné výchovy pro starší žáky?“

„Studuju magisterskou pedagogiku.“

„Odkdy?“

„Od...“ Mark si poklepe prsty o sebe. „Ojakživa.“

S předstíraným zájmem o obsah knihy si listuju jejími stránkami. „Myslel jsem si, že děláš zdravotnickou záchranářinu.“

„To chtěl táta, abych studoval. Pro něj nebyla vysoká škola nic víc než krok na cestě do národní fotbalové ligy. To studium zdravotnictví byla pojistka, kdybych se zranil. Máma vždycky chtěla, aby jeden z nás dělal medicínu. Takže tohle byl tátův způsob, jak ji uspokojit.“

Mark má svůj pracovní stůl uspořádaný stejně jako loni. Na stejném místě má notebook a iPod. Po Markově prvním fotbalovém zápase na téhle škole máma někoho poprosila, aby celou naši rodinu vyfotil na hřišti. Tu fotku má přilepenou na zdi hned vedle rozvrhu tréninků. Některé věci jsou pořád stejné. Jiné nejsou. „Fotbal tě nebaví?“

„To ne. Fotbal miluju a chci ho hrát. Po pravdě, chci se stát fotbalovým trenérem na nějaké střední škole. Táta to věděl. Nesouhlasil s tím, ale věděl to. Myslel jsem si, že když se přizpůsobím, když budu předstírat, že -“ Zarazí se.

Přišel jsem sem. Zavedl jsem na to řeč. Můžu to klidně doříct za něj. „Že tě budou akceptovat takového, jaký jsi?“

Mark přikývne. „Jo.“

Dál sedíme mlčky. Žaludek se mi svírá a obrací, jako kdybych byl na člunu na pokraji převrnutí. Můj život byl dokonalý a užíval jsem si každou jeho vteřinu. Markova dvě jednoduchá slova „jsem gay“ mi obrátila svět naruby. Možná chápu, proč odešel. Možná ne. Tak jako tak mnou pořád cloumá vztek, a když už jsem do toho šlápnul, dotáhnu to do konce.

„Opustil jsi mě.“

„Co jsi chtěl, abych udělal?“ Jeho hlas teď zní zlostně. „Nemůžu změnit to, kdo jsem.“ Potřebuju se hýbat. Praštit do něčeho. Hodit něčím. Místo toho vstanu. „Abys neodcházel. Říkal jsi, že ses už předtím přetvařoval. Nemohl ses prostě přetvařovat dál? Nebo jsi mohl zůstat doma a bránit se a tátu s mámou nějak přesvědčit, aby tě tam nechali.“

Mark poklidně sleduje, jak přecházím po malém kolejním pokoji sem a tam. Odkáže si.

„Jednou uvidíš, jak máma s tátou ovládali naše životy. Jak s námi manipulovali. Všimneš si toho, jak nám neustále podsouvali, že jejich sny jsou naše sny. Jak předurčovali každé naše nadechnutí. Zamysli se nad tím - máš vůbec ponětí, kdo jsi - sám o sobě, bez nich?“

Máma mě včera posadila vedle Gwen a výslovně mi dala za úkol, abych se celý večer staral o všechny její potřeby. Přesně tak, jako mi dala za úkol se o Gwen postarat, když mi bylo patnáct. Tehdy po té první večeři mě máma přesvědčila, abych pozval Gwen na rande, a já jsem to udělal.

Ale baseball je přece moje volba. Vždycky byl. Táta baseballu rozumí. Proto se postaral o každou součást mé sportovní kariéry, trenéry, soutěže. Sakra, dokonce se pouští do rozhodčích. A dělá to všechno pro mě.

Nebo snad ne?

Starosti mých rodičů, to jejich popostrkování, to všechno přece dělají proto, že jim na mně záleží. Ale taky mi bez obalu zakázali chodit s Beth, nehledě na to, co k ní cítím, a neočekávají nic jiného než naprostou poslušnost.

„Vyšlapeš mi díru do koberce,“ upozorní mě Mark.

Ne, Mark nemá pravdu. Nemůže mít pravdu. „Jsem v baseballu dobrý.“ To jsem. Nejlepší.

„To jsi. Tohle táta udělal správně. Netlačil nás do sportu, pro který nemáme žádné nadání. Byl trpělivý a našel ten sport, ve kterém jsme mohli vyniknout. Otázka zní, za koho hraješ, Ry? Za sebe, nebo za tátu?“

Zamrznu mezi dveřmi a patrovou postelí. „To má znamenat co?“

„Táta chce dokonalost. Ne, to si škrti. Táta chce dokonalost na povrchu, aby ji všichni ostatní viděli. Máma taky. Těžko by jim mohlo být víc jedno, jestli jsme uvnitř rozervaní na kusy, pokud nám zbytek světa má co závidět.“

Všichni v Grovetonu si myslí, že naši rodiče mají ideální manželství. Královna školního plesu se provdala za hvězdného fotbalového útočníka. Za zavřenými dveřmi se máma s tátou navzájem nenávidí. Myslel jsem si, že se přes to nějak dostanou. Ale teď...

„Když jsem začal hrát za univerzitu, hodně jsem se naučil,“ řekne Mark. „Co děláš na střední, neznámá vůbec nic. Můžeš být klidně nejlepší hráč na celé škole. Nebo nejlepší ve státě, ale když přijdeš na vysokou, potkáš tam padesát dalších týpků, co se budou chlubit tím samým. Potkáš kluky, co budou lepší než ty, rychlejší než ty, silnější než ty a budeš hrát proti lepším týmům. Svět se změní, když vypadneš z Grovetonu.“

Když vypadnu z Grovetonu. Musím se rozhodnout ve spoustě věcí, než se to stane: profesionální liga, studium, literární soutěže, stipendia. „Proč mi to říkáš?“

„Přeju si, aby to byl někdo řekl mně, ale já jsem si na to všechno musel přijít sám. Ty nejsi sám, Ry.“

„Jsem.“ A začínají mě pálit oči. Rychle je zavřu a nadechnu se. Odešel. A manželství mých rodičů se rozpadá a všechno, co jsem kdy znal a měl rád, se sype na popel.

„Já jsem tě nikdy neopustil.“

„Ale nevrátil ses domů. Vůbec jsi mi neodpovídal na zprávy.“ Hlas, který ze mě vychází, není můj. Je přiškrbený. Napjatý. Na pokraji selhání.

„Je mi to líto, ale musíš pochopit, že dokud se táta s mámou neozvou mně, nemůžu se vrátit. Uznávám, že je dva jsem opustil. Teď to vidím. Měl jsem se víc snažit, když šlo o tebe. Měl jsem ti zavolat. Přijet za tebou. Podělal jsem to, ale přísahám, že tebe jsem nikdy neopustil.“ Sundám si kšiltovku a rukou si prohrábnu vlasy. Neopustil mě. Beth má pravdu - to já jsem opustil jeho. Stáhne se mi hrdlo. „Stýskalo se mi po tobě.“ Zavrtím hlavou ve snaze najít způsob, jak říct svoje následující slova. „Nikdy mi nezáleželo na tom, že jsi gay, ale záleželo mi na tom, že jsi... že jsi odešel.“

„Já vím.“ Jeho hlas je teď chraplavý. „Já vím. To nevádí, Ry. Ty a já- mezi náma je to v pohodě.“

Vstane a to, co udělá, mě zastihne nepřipraveného. Jsme Stoneovi a muži v naší rodině na sebe nesahají, ale v okamžiku, kdy mi položí ruku na rameno v nejisté nabídce, přijmu ji a dovolím mu, aby si mě přitáhl k sobě. Na jednu krátkou vteřinu se pevně obejmeme. Přivřu oči, abych zadržel slzy, a když uvolníme svoje sevření, odejdeme každý na jinou stranu místnosti.

„Takž,“ Mark si odkašle a znovu sepne ruce. „Povídej mi o Beth.“

BETH

Udělala jsem dobře. Já, Beth Risková, jsem udělala dobrý skutek. Mohla bych se dát k těm připosraným skautům a dostala bych teď odznak za usmíření svého tak trochu přítele s jeho teplým bráchou. Jestli takové odznaky nedělají, tak by rozhodně měli začít. Až se Ryan za dvacet let ohlédne zpátky, nebude myslet na holku, která utekla uprostřed noci. Ne, bude vzpomínat na holku, která mu vrátila zpátky, jeho bráchu.

Dívám se nahoru na šedé mraky plující po obloze. Ryan a já ležíme na břehu velkého jezírka v zadní části pozemku jeho otce. Stejně jako všechno ostatní na Ryanovi je tenhle okamžik dokonalý. Celý tenhle den je dokonalý.

Ryan se opře o loket a zastrčí mi zatoulaný pramen vlasů za ucho, takže mi po krku přeběhne hřejivé zachvění. Dnešní den si budu užívat. Budu se smát. Budu veselá. Odhodím ty řetězy, které mě stahují dolů. Ryan je úžasný a z nějakého důvodu o mě doopravdy stojí. Nebo spíš doopravdy stojí o tu představu, kterou si vysnil.

„Jsi krásná,“ prohlásí.

„Ty taky.“ Opravdu je. Natáhnu se k němu a sundám mu z hlavy baseballovou kšiltovku, kterou má nasazenou obráceně. Je sexy, když ji má na sobě. Když ji nemá, je naprosto neodolatelný. Jeho rozčuchané pískově blond vlasy vlají ve větru.

Když moje prsty upustí jeho čepici, Ryan svou silnou rukou chytne moji. Silná je slabé slovo. Tahle ruka umí hodit míček větší rychlostí, než jaké kdy dosáhne většina aut. Dotyk jeho ruky na mé kůži způsobuje, že se mi rozlévá teplo po velmi intimních částech těla.

„Tak...“ začne Ryan a pokouší se působit nonšalantně s pohledem upřeným někam do dálky. Ví, co ho žere. Cestou zpátky z Lexingtonu mi dal přečíst další část své vznikající povídky. Čekání na moji reakci ho dohání k šílenství.

„Myslím, že George a Olivia skončí spolu.“

Pět minut. Nevydržel ani pět minut po tom, co jsme vystoupili z jeho Jeepu, aniž by se zeptal, co si o tom myslím. Snažím se udržet úsměv na tváři, ale zoufale mi to nejde.

Všimne si toho a sraští čelo. „Hmm?“

Pokrčím rameny. „Vypadáš roztomile, když jsi nervózní.“

„Já nejsem nervózní.“

„Mně se to líbí.“ Líbí se mi na něm všechno. „Ten příběh je úžasný. Fakt. Úplně mě to vtahuje dovnitř, když to čtu, ale musím s tebou nesouhlasit. George a Olivia nezůstanou spolu.“

„Proč ne?“

„Žijou ve dvou různých světech a jsou to vlastně dvě úplně různé bytosti. Víš co, on je zombie a ona není.“

„Ale on ji miluje,“ zarytě trvá na svém Ryan. „A ona miluje jeho.“

„George se kvůli ní vzdá role vůdce všech svých zombie kamarádů?“ zeptám se. „No tak, udělal jsi ho na tu pozici tak nadržného, že kvůli tomu vyřadil svého nejlepšího kamaráda ze hry. A fakt věříš tomu, že Olivia kvůli němu opustí svoji rodinu?“

„Její rodina je příšerná.“ Ryan se ušklíbne, jako kdyby vyhrál.

Mě zabolí v břiše, jako kdyby mě do něj někdo bodnul nožem. „To jo, ale pořád je to její rodina. Kdyby je opustila, nemohla bych ji mít ráda. Co to o takovém člověku vypovídá?“

„Myslím, že to o ní vypovídá, že hodlá žít svůj vlastní život.“

Nad hlavami nám proletí hejno divokých hus v dokonalé formaci a zamíří ke svým zimovištím na jihu. Tohle zanedlouho udělám taky, ale budu si při tom připadat tak svobodně, jak ony vypadají? „Myslím, že to znamená, že je sobecká. Jak může opustit tátu? On ji potřebuje.“

„On ji využívá,“ namítne Ryan.

Znovu pokrčím rameny, protože nemám v oblibě rozhovory, které nikam nevedou. Ryan uvolní sevření na mé ruce a přejeďe prstem po stužce, kterou mám uvázanou na zápěstí. Je nervózní a něco hluboko uvnitř mi říká, že to není kvůli té povídce. „Co se děje?“

Moje úzkost se prohlubuje, když Ryan dál obkresluje prstem moji mašli.

„Chci, aby náš vztah byl stálý,“ odpoví. „Nelíbí se mi myšlenka, že by ses scházela s někým jiným.“

Hrudník se mi stáhne panikou a zničehonic si připadám zahnaná do kouta. Odjedu. Už brzy. Hned, jak máma dostane zpátky svoje zabavené auto. Dlaně mi zvlhnou a já se okamžitě posunu dál od Ryana. Potřebuju vzduch. Spousty a spousty vzduchu.

Ztěžka dojdou k okraji jezírka a zarazím se těsně před tím, než bych přepadla přes nízkou římsu do vody. Pod hladinou plavou sumci. Nemůžu ze sebe setřást svoje řetězy, ať už se snažím sebevíc. Dnešek měl být tím dnem, kdy se nebudu cítit, jako bych se topila.

„Co se děje?“ zeptá se Ryan zpoza mě.

„Nic,“ odpovím.

„Beth.“ Odmlčí se a pak začne znova. „Mně na tobě opravdu záleží a doufal jsem, že ty to cítíš taky tak.“

Kapka deště dopadne na hladinu jezírka a hladký povrch zčeří soustředné vlny. Nesmí ke mně nic cítit. Nesmí. Že se mu líbím, to je jedna věc - city jsou druhá. Nezapadá to do mého plánu. Ne. Takhle to nemělo být.

Promnu si oči rukama. *Do hajzlu, Beth, jak sis myslela, že tohle asi dopadne? Věděla jsi, že se do něho zamiluješ, ale on se*

neměl zamilovat do tebe. Jeho slova dělají všechno skutečným.

Příliš skutečným. Otočím se a vyštěknu na něj obvinění, které se stalo mojím mantrou: „Kluci jako ty se nezamilovávají do holek, jako jsem já.“

„Cože? Nemůžu se zamilovat do hezké holky s proříznutou pusou?“

Nechápe to. „Jsem děvka.“

Ryan trhne hlavou, jako kdybych mu dala facku. Vystrčím bradu a předstírám, že je mi úplně jedno, co si o mně myslí. Pohádkové příběhy se stávají, ale ne mně. Je načase princovi říct, že zachránil nesprávnou holku.

„Před dvěma lety strávil jeden kluk, o kterém snila každá holka ve škole, celé léto tím, že mě přesvědčoval o tom, jak jsem jedinečná. Týden před začátkem školy mi řekl, že mě miluje, a já jsem mu dala svoje panenství. Když začala škola, vykládal svým kamarádům, že jsem děvka.“

Ryan se natáhne ke mně a já uhýbám stranou. Některá bolest není určená ke sdílení. Byla jsem pitomá, když jsem Lukovi věřila. Byla jsem pitomá, když jsem upřímně věřila, že jsem dost dobrá na to, aby mě někdo miloval.

„Jenom tě využil.“ Jeho hlasem oťrása špatně skrývaný vztek. „To neznamena, že ty jsi děvka, ale že on je hajzl.“

Pořád mu uniká to hlavní. „Chlastám. Hulím travu. Než jsem přišla do Grovetonu, byla jsem permanentně zhulená. Nejsem holka, se kterou bys chtěl mít stálý vztah. Vůbec nevidíš, jaká doopravdy jsem.“

„Vím, že jsi v sobotu odmítla příležitost dát si travu. Vím, že se ve škole povídá, že jsi poslala do háje ty trosky, co to hulí pořád. Vím, že dodrжуješ pravidla mnohem líp než většina spolužáků. Tohle je maloměsto, Beth. Ani se nenadechneš tak, aby o tom někdo nevěděl.“

Nevím, kdo jsi předstírala, že jsi, když si žila v Louisville, ale teď vidím, kdo jsi doopravdy.“ Pohled, kterým se na mě dívá - vypadá to, jako by vnějšek už ani neviděl. Jeho oči mě probodávají, jako by se díval přímo do mé duše, a to pomyšlení mě děsí. Nesmí se do mě zamilovat. Nesmí. „Myslíš si, že jsi jediný s kým jsem se zapletla jenom proto, abych měla pocit, že něco cítím?“

„Se mnou to bylo jinak,“ řekne sebevědomě.

Polknu, odvrátím pohled a zalžu: „Ne, nebylo.“

Ryan udělá krok ke mně a já udělám krok dozadu. Nereaguje tak, jak by měl. Měl by ze mě být znechucený. Měl by jít dál ode mě, ne blíž. V jeho tváři se rozsvítí naděje. „Ty jsi člověk, který dokáže s někým mluvit a celou dobu se mu dívat přímo do očí a vůbec nezamrkat. Ale jenom v případě, že nelžeš. Podívej se mi do očí a řekni mi pravdu. Ten večer ve vaší stodole jsi ke mně něco cítila.“

Očima kmitnu k těm jeho a v duchu zakleju, když se usměje. „A proto jsi mi utekla.“

Jak může někdo mít takovou radost, když já tak trpím? Copak nechápe, že nám to nikdy nemůže fungovat?

„Něco jsi ke mně pocítila a nechtěla jsi to tak. Chtěla sis bezmyšlenkovitě hrát, ale ten plán se ti rozsypal pod rukama.“

Vidím v jeho očích tancovat vzpomínku na ten večer a zabolí mě to na hrudi. Už na to skoro přišel. Obočí mu vyskočí nahoru. „Utekla jsi, když jsem zašeptal tvoje jméno. Něco jsi ke mně ucítila právě v tu chvíli, že jo?“

Roztřeseně vrtím hlavou, když šeptám: „Ne.“

S úlevou uvolní svaly v obličeji a na jeho rtech se objeví náznak naděje. „Jsi do mě zamilovaná stejně jako já do tebe. Proto se tak strašně bráníš.“

„Nech mě na pokoji!“ Naplní mě nutkání utéct, a tak se otočím. Pokud poběžím dostatečně rychle, můžu za sebou nechat ty příšerné vzpomínky na minulost a Ryanova sladká slova mi nikdy neproniknou až do duše. Udělám krok do prázdna. Srdce mi vyskočí do krku, jak padám dopředu. To jezírko. Pomyšlení na vodu mě vyděsí a zhrdla se mi dere zaječení. Silné ruce mě chytí kolem pasu a stáhnou zpátky na pevnou zem.

Opřu se zády o Ryanův hrudník a pevně sevřu jeho ruce. Nehty se mi vrývají do jeho kůže jako háčky. Jestli spadnu do té vody, utopím se. Tíha, kterou mám na sobě, mě nenechá zůstat na hladině. Jediná moje možnost je jít ke dnu.

Několikrát se nadechnu, a když si konečně pořádně naplním plíce vzduchem, Ryan se mě zeptá: „Jsi v pořádku?“

„V pohodě.“

„Třešeš se. Kdybys byla v pohodě, netřásla by ses.“

„Neumím plavat, ale teď už jsem v pohodě.“

„Neumíš plavat,“ zopakuje Ryan.

„Ne.“ Na hlavu mi dopadne kapka deště a pomalu mi stéká mezi vlasy. „Měli bychom jít.“ Tenhle den je zkažený. „Začíná pršet.“

Ryan povolí svoje sevření a během okamžiku mě zvedne do vzduchu a drží mě v náruči. Můj obličej je neuvěřitelně blízko u jeho. Několikrát zamrkám. „Co to vyvádíš?“

Místo odpovědi skočí do jezírka.

Přepadne mě závrať a krevní tlak mi vyletí nahoru. Voda stoupá a šplouchá mi do obličeje, do vlasů, na oblečení. Rukama ho držím kolem krku, až ho skoro škrtím. Utopím se.

„Ryane!“

„Držím tě,“ řekne klidným hlasem. „Nic se ti nestane.“

Brodí se hloub do studené vody. Gravitační síla mě táhne, abych mu vyklouzla z rukou a propadla se dolů pod hladinu. Udusím se s otevřenýma očima. Moje sevření ještě zesiluje.

„Vrať mě zpátky!“

Voda mi prosakuje skrz bory skrz džíny i triko. Přelévá se mi přes břicho a jsem čím dál tím těžší. Studená vlhkost mi dráždí kůži a vyvolává nenávislný neupřímný smích. Schovám si hlavu k jeho laku. Nechci umřít. Nechci.

Zastaví se a zašeptá mi do ucha: „Podívej se na mě.“

Nemám sílu na to, abych zvedla hlavu. Místo toho si ji opřu o jeho rameno a otevřu oči.

„Naučím tě, jak se vznášet na hladině.“

Stisknu ho pevněji. „Zabiješ mě.“

„Důvěřuj mi.“

„Nemůžu,“ zašeptám. Důvěřovala jsem Scottovi, mámě, tátovi. Důvěřovala jsem Lukovi, svojí tetě a Isaiahovi. Ti všichni mě opustili. Všichni se rozplynuli v temnotě. Moje srdce bylo několikrát roztrhané na kusy a pokaždé jsem ho dávala dohromady sama. Zním svoje hranice, a jestli mě někdo znovu roztrhá, nebudu mít sílu ty kousky posbírat.

V jeho hřejivě hnědých očích se zaleskne odhodlání a on mě jemně přitiskne k sobě. „Můžeš.“

Zalapám po dechu. To je ono. Dívá se na mě stejným pohledem jako Chris na Lacy. Stejně jako Noah na Echo. Možná můžu. Srdce mi burácí, když natahuju ruku nahoru a chytám se vlasů, které se mu kroutí za krkem. „Nepouštěj mě.“

„Nepustím.“ Ryanův hlas je tak uklidňující - tak sebevědomý - až mu skoro uvěřím. Možná bych mu mohla důvěřovat. Nepustí mě. Bude mě držet. Přísahal mi to.

„Je načase se pustit,“ pobídne mě.

Nádech. Výdech. Nepustí mě. Uvolním svoje sevření a Ryan okamžitě spustí ruce níž. Voda se mi přelévá přes tělo a naráží do jeho hrudi. Škubnu hlavou nahoru a začnu kopat a plácát rukama, abych se udržela nad vodou. Moje plíce ovládne panika. Ryan je vyšší než já a to znamená, že se nebudu moct postavit na dno. „Vezmi mě zpátky ven.“

Ryan skloní svoje čelo k mému. Ucitím jeho teplý dech na tváři. „Nikdy tě nepustím.“

Nepustí mě. Neudělá to. „Dobře.“

Ryan mi přejede špičkou nosu po tváři a mně na krku vyskočí husí kůže. Zase hlavu zvedne. Peru se s nutkáním se ho držet. Ryan řekl, že mě nepustí, a tak to neudělá. Neudělá.

Moje vlasy ve vodě ztratí svoji váhu a otírají se mi o tváře. Ryanovy silné ruce potvrzují slib, který mi dal. „Zakloň hlavu,“ řekne.

Udělám, co mi říká. Voda se mi dostane do uší a svaly se mi stáhnou hrůzou. Ryan mě pořád pevně drží. „Roztáhni ruce do stran a prohni se v zádech. Nech si nohy ležet na vodě.“

Jak pomalu plním jeho pokyny, poodstoupí ode mě.

Škubnu sebou směrem k němu. „Ryane!“

Zavrtí hlavou. „Nepouštěm tě. Jenom ti dávám prostor. Zakloň hlavu.“

Zaklonit hlavu. Roztáhnout ruce a nohy. Puls mi tluč v uších. Ryanův hlas je utlumený vodou, ale vidím mu na rty.

„Uvolni se. Dýchej.“

Uvolnit se. Zaklonit hlavu. Roztáhnout ruce a nohy. Dýchat. Dívám se na mraky nad sebou a větve stromů rozprostřené nad jezírkem. Uvolnit se. Zaklonit hlavu. Roztáhnout ruce a nohy. Dýchat.

Po nebi zakrouží dva ptáci. Je to hravý tanec. Mají roztažená křídla a nechávají se lehkým větrem unášet výš a dál. Dolů a dokola. Bože, přála bych si být volná. Přála bych si být ptákem a vznášet se ve vzduchu. Zavřu oči a představuju si, že jsem pták. Svaly mi tají. Voda mi v uších zpívá rytmickou šplouchavou melodii. Sem a tam. Sem a tam. Jsem jako pták - vznáším se ve vzduchu. Jemné šťouchnutí někde vzadu v hlavě mi připomíná, že tenhle pocit znám. Znam ho už léta. Ten pocit, že se vznáším, nechávám se unášet a kolébat. Vznáším se. Skrz vodu v uších slyším Ryanův tlumený hlas. „Jde ti to.“

Otevřu oči a vidím na jeho rtech ten nádherný úsměv. Úsměv, který patří mně. Jenom a jenom mně. Chci mu ho oplatit a uvědomím si, že už se usmívám. Usmívám se. Stáhne se mi žaludek a moje řetězy jsou zpátky. Panebože, ne. Zamilovala jsem se do něj. Dala jsem mu nad sebou moc.

RYAN

Beth je nádherný plovoucí přízrak. Černé vlasy se jí vznášejí na hladině a ten poklidný úsměv, který mám tak rád, kráší její rty. V očích už nemá ten ostražitý skelný výraz. Jsou hluboké a klidné jako oceán. Poprvé v životě mě Beth nechává nahlédnout do své duše, a jestli jsem předtím měl nějaké pochybnosti, teď jsou pryč. Jsem zamilovaný do Beth Riskové. Beth zamrká a její úsměv povadne. Do jezírka dopadne několik kapek deště a zvuk přicházející bouřky ševlí ve větvích stromů. Beth se propadne a já ji zachytím, než by jí klesla hlava pod vodu.

„Pusť mě!“ Její sevření už zdaleka není tak pevné, když ji nesu zpátky na břeh. Lehký déšť postupně houstne a rychle mi promáčí vlasy. Postavím Beth na nohy a sevře se mi srdce. Znovu zatarasila svoje zdi.

Otočí se na patě a vystřelí směrem ke Scottovu lesu. V té vodě mi důvěřovala. Záleží jí na mně. Vím to. Ten slib, který jsem jí dal, byl míněný navždycky - nepustím ji. Vyrazím za ní a chytím ji rukama kolem pasu, než doběhne mezi stromy.

„Do háje, Beth! Přestaň přede mnou utíkat!“

Puls mi otřásá celým tělem. Utíká přede mnou od chvíle, kdy jsme se potkali poprvé. Ať se snažím sebevíc udržet si ji u sebe, vždycky najde nějaký způsob, jak mi proklouznout. Už jí to nedovolím. Dneska ne.

Po tvářích jí stéká voda a vlasy má mokré a zplihlé. V teplé podzimní bouřce se prudce třese. Několikrát jí dlaněmi promnu ruce.

„Pusť mě!“ zakřičí znova přes zvuk deště.

„Ne.“ Zvednu ruku k její tváři. Ty oči, které ještě před chvílí vypadaly docela pokojně, jsou teď vytřeštěné panikou. Chci, aby mi důvěřovala. Chci, aby věděla, co cítím. „Miluju tě.“

„Ne! Prosím. Nedělej to.“ Dolní ret se jí chvěje a ona se neúspěšně snaží strhnout moji ruku ze svého pasu.

„Řekni mi, proč se se mnou pereš. Čeho se bojíš?“

Beth mi zaryje nehty do předloktí. „Ničeho se nebojím.“

„Miluju tě,“ řeknu jí znova a její panika se ještě zvětší. Odstrkává moje ruce. Děsí ji ta slova. Bojí se lásky. „Miluju tě, Beth.“

Zvedne hlavu a v jejích očích zahoří vzteklý oheň. „Přestaň mi to říkat!“

„Proč?“ Aniž bych to měl v úmyslu, jemně s ní zatřesu. Chci, aby mi to řekla taky. „Jsem do tebe zamilovaný. Vysvětli mi, proč bych ti to neměl říkat.“

„Protože mě opustíš!“ zaječí Beth.

Její hrudník se zvedá a klesá, jako kdyby právě doběhla sprint. Sevru ji o něco pevněji. Kapky deště dopadají na hladinu jezera a na listí stromů a zahalují svět okolo nás do zvláštní hluchoty.

„To bych nemohl.“ Nikdy. Opustit ji by bylo jako utrhnout si vlastní ruku. Nikdy dřív jsem nemiloval. Myslel jsem si, že ano, ale nebylo to doopravdy. Tenhle intenzitní, všeobjímající pocit, to je láska. Není to dokonalé a je v tom příšerný zmatek - a taky je to přesně to, co potřebuju.

Udělá krok dozadu a mně přivaly deště znemožňují držet pevně její kluzké ruce, ale snažím se ze všech sil ji nepustit. Bolí mě u srdce. Beth to dělá zase. Utíká ode mě. Svaly se mi stáhnou zoufalstvím. Jestli mi uteče, ztratím ji napořád, a to se nesmí stát. Ne když jsem ji právě našel. „Neodcházej ode mě.“

„Mám kočovnou duši.“ Vyškubne svoje ruce z mého sevření a klopýtá dozadu. „Nefungovalo by nám to.“

Proč mi pořád proklouzává mezi prsty? „To ty opouštíš mě. Ne já tebe.“

Obejme si rukama břicho a dál přede mnou couvá. „Mrzí mě to.“

Někde hluboko ve mně vybuchne vztek a převezme nade mnou vládu. Já neprohrávám a nehodlám o ni přijít. Beth se otočí a rozběhne se k lesu. Je rychlá, ale já jsem rychlejší.

Chytím ji kolem pasu, otočím si ji k sobě, prohrábnu jí rukou vlasy a políbím ji.

Chutná jako čerstvý déšť a voní po pomačkaných růžích. Nevšímám si toho, že na můj polibek vůbec nereaguje. Přitisknu svoje rty pevněji k jejím, obejmu ji a stisknu v náručí.

Miluju ji a ona to musí vědět. Musí to vědět v hlavě. A hlavně vědět to ve svém srdci.

Jak ochutnávám ty teplé rty, její prsty mě jemně polechtají po krku. Váhavě odpoví tím, že mě jemně štipne do spodního rtu. Pak zakloní hlavu a oba otevřeme pusy. Naše jazyky se potkají a já bych přísahal, že svět kolem nás exploduje. Beth mi rukama svírá promočené vlasy a

tiskne svoje tělo k mému. Pohladí mě po zádech a moje prsty hladově obkreslují křivky jejího pasu, pak sjedou níž a kloužou jí po stehnech. Nepustím ji. Nepustím. Miluju ji.

Beth zalapá po dechu a přitáhne si moji hlavu blíž k sobě. Vysázím jí řadu polibků na krk a vychutnávám si každý lahodný dotyk s její kůží. Její ruce sjedou k mé hrudi, sevrou se do pěstí a Beth mě odstrčí a udělá krok dozadu. „Tohle nemůžu!“ A znovu vyběhne do deště.

Začal jsem zírat do počítače v deset hodin večer. Teď je jedenáct a já pořád zírám. Kurzor na stránce bliká. Chybí mi slova. Musím se rozhodnout. Zamiluji se do sebe dívka Olivia a zombie George a zůstanou spolu, nebo má pravdu Beth? Tlačím svoje postavy do něčeho tak nerealistického, že by tomu žádný čtenář nemohl uvěřit? Už zase mi zavibruje telefon. S nadějí se podívám na displej. Mohla by to být Beth. Svalím se zpátky na židli. Je to Gwen. Zase.

Gwen: proc neodpovidas?

Protože tě nemiluju. Gwen není zvyklá na to, že by jí někdo něco odpíral. Já nejsem zvyklý odpírat něco jí a její neustálá palba zpráv a volání během dnešního večera mi zabodává nůž hlouběji a hlouběji do průdušnice. Jsem zamilovaný do holky, která mě nemiluje. Nějaká část mě chce Gwen odpovědět a vrátit se ke svému předchozímu životu. Tehdy bylo všechno nekomplikované. Nic nebylo příliš bolestivé ani příliš zmatené. Všechno bylo naplánované. Dokonalé. Na povrchu, samozřejmě. Jak jsem si mohl nevšimnout, že uvnitř na tom bylo všechno špatně? Moji rodiče. Mark. Já a Gwen. Lacy. Má to Chris taky takový? Kolik z nás předstírá ty dokonalé masky? Kolik z nás předstírá, že jsme něčím, čím ve skutečnosti nejsme? Nebo spíš - kolik z nás má odvalu

být sami sebou nehledě na cokoli, co si o nás myslí ostatní?

Vypnu monitor počítače, zhasnu světlo, svléknu si triko a lehnu si do postele, i když vím, že spánek nepřijde. Potíž je v tom, že když toho cítím tak moc naráz, bolest šířá každý kousek mě. V hlavě mi pulsuje přebytečný tlak.

Střechu dál bičují provazy deště. Bouře, která nás měla zasáhnout zítra, se přihnala už dnes a usadila se nad městem. Napůl nechci, aby zase odešla. Tohle byl náš déšť - můj a Beth.

„Můžu dál?“

Nadskočím při zvuku Bethina sladkého hlasu znějícího z druhé strany mého otevřeného okna. Zasaťtrám prsty po síťce a ta spadne na zem. Natáhnu ruku ven a pomůžu jí přehodit dovnitř jednu a pak druhou nohu oblečenou v promáčených džínech.

Beth se neovladatelně třese vedle okna a můj digitální budík na ni vrhá zvláštní mdlé modré světlo. Mokrý vlasy má nalepené na obličeji a oblečení se jí lepí na tělo. Kapky deště jí stékají po tvářích a zuby jí drkotají. „Ppottřebbovvala jsseemm ttě vvviddět.“

„Na, usuš se tímhle.“ Přehodím ji přes ramena deku, chvíli se na ni dívám, abych se přesvědčil, že je opravdu tady, a pak se začnu prohrabávat šuplíky. Vytáhnu triko a bavlněné tepláky a podám ji je. Jediným rychlým pohybem se otočím. „Převleč se. Přísahám, že se nebudu dívat.“

I když bych rád. Beth je tady a já bych udělal cokoli, aby mi zase neutekla. Je jako tahle bouřka. Celek je tvrdý a neústupný, ale jakmile se pokusím přijít blíž a chytat jednotlivé kapky deště, voda mi jenom protéká mezi prsty.

Slyším, jak se jí po těle posouvá mokrá látka a potom jak si přetahuje triko přes hlavu.

„Můžeš,“ špitne potichu.

Zalapám po dechu a potlačím zaúpění. Ta holka mě zabije. Moje triko jí sahá do půli nahých stehů. „Nechceš si obléct ty kalhoty?“

Beth polrčí rameny. „Stejně by mi spadly.“

Má pravdu. Donutím svoje oči, aby se jí dívaly do obličeje. „Jsem rád, že jsi přišla. Měl jsem o tebe starosti.“ A o nás.

Beth si pohrává s lemem mého trika. „Já to říct nemůžu.“

A rozdrť mě na padrt’.

„Ale chtěla bych.“

Naděje. Jedno vlákno existuje a udržuje náš vztah při životě. „Protože mě chceš milovat, nebo proto, že mě miluješ?“

Narovná si triko a prohrábne si rukou vlasy. „A co kdyby? Kdybych to tak cítila?“

Nechám ta slova, aby na mě dopadla. Beth mě miluje. Moje srdce zajásá a já polknu, abych se udržel v klidu.

„Protože kdyby ano...“ Zarazil se a já uvažuji, jestli se třese zimou nebo emocemi. „A ty...“

Rychle se nadechne, pak zvedne hlavu a zadívá se mi prosebně do očí. „Já to nemůžu říct, ale chci... chci být tady... s tebou.“

Pořád jsme na nestabilním podloží - já a Beth. Když udělám něco špatně, uteče mi. Déšť nabývá na síle a tluče do střechy hlasitěji. Moje stužka se jí lepí na zápěstí. Beth nevěří na neviditelné věci. Potřebuje fyzicky potvrdit, že to, co říkám, myslím doopravdy.

Přeletím očima pokoj a objevím dokonalou příležitost na svém prádelníku. Proženu se kolem Beth, chňapnu po skleněné lahvičce a mizivý zbytek kolínské vyliju ven z okna.

„Co to děláš?“ zeptá se mě, jako kdybych přišel o rozum.

Kdo ví, možná jsem o něj přišel.

Držím lahvičku venku na dešti a dívám se, jak se postupně naplňuje vodou. Když už je jí dost, dost na to, aby ji Beth viděla, lahvičku zavřu a podám ji Beth. Pochybovačně zvedne obočí, ale vezme si ji.

„To je náš déšť, Beth.“

Lehounce a zmateně zavrtí hlavou, zatímco já si ve snaze najít odvahu mnu šiji. „V tomhle dešti jsem ti řekl, že tě miluju, a když o tom budeš někdy pochybovat, chci, aby ses znovu podívala na ten déšť.“

Beth svraští čelo a zadívá se na dárek, který jsem ji dal. „Já nemám. ..“ začne. „Já nemám, co bych ti dala.“

„Jsi tady se mnou,“ odpovím. „Nic jiného nechci.“

Její prsty se sevrou kolem lahvičky. „Pořád to nedokážu říct.“

„Mně to nevadí.“

Beth si vleze do mojí postele a já si lehnu k ní stejně tak, jako jsme tady leželi, když sem přišla poprvé. Jestli potřebuje prostor, dám jí prostor. Tentokrát si na mě hlavu položí okamžitě. Nahá kůže mého hrudníku křičí na protest proti jejím mokrým a studeným vlasům. Soustředím se na to, abych se necukal a netrásl. Nehodlám jí dát důvod, aby se stáhla. Její ruka leží volně na mém břiše a v dlani svírá lahvičku našeho deště.

„Bojím se,“ špitne.

Jsou už dny jejího utíkání sečtené? Dávám svoje srdce holce, která ho zlomí? Rozhodnu se nad tím nepřemýšlet a místo toho ji pevně obejmu a přimáčknu si ji k sobě. „Já taky. Ale bude to fajn. Slibuju.“

„Mohl bys mi opravdu ublížit, kdybys chtěl.“

„Jenomže to neudělám.“

„Řekni to ještě jednou,“ zašeptá a v jejím hlase je taková upřímnost, ve které zní všechno, co chci slyšet. Moje srdce exploduje a krevní oběh mi zaplaví vlna tepla a síly. Miluje mě. Vím, že mě miluje.

„Miluju tě.“ Políbím ji do vlasů. Nikdy v životě jsem se ještě necítil takhle naplněný.

„Můžu tady zůstat?“ zeptá se.

„Ano.“

Dobrovolně přitiskne každý kousek svého těla k mému. Přitulíme se k sobě a já zavřu oči a propadám se do spánku. Beth je tady a je moje a já v tichosti. Slibuji, že ji nikdy nepustím.

BETH,

Sedím na korbě Loganova nákladáku schoulená mezi Ryanovým nohama, s jeho rukama položenými zlehka na mých bocích. Ryanova mikina mě objímá jako minišaty a teplo vyzařující z jeho těla mě chrání před chladným podzimním pátečním večerem. Ryan mě obklopil malou, hřejivou bublinou. Na ohništi praská dřevo a vydává plnou vůni, která mě uklidňuje. Přitulím se k Ryanovi a hluboké rytmické vibrace jeho hlasu mě uklábávají do pocitu uvolnění. Vytvořil pro mě teplo jako deka čerstvě vytažená ze sušičky.

Prohrábne mi rukou vlasy a zašeptá mi do ucha: „Ty usínáš. Chceš, abych tě vzal domů?“

„Jsem vzhůru.“ Představuju si, že mě takhle bude držet napořád. Dneska před tělocvikem jsem zavolala mámě. Jako vždycky jsem s dobrými zprávami dostala i špatné. Máma dostala zpátky svoje zabavené auto, ale taky zaplatila kauci za Trenta a jaksi ji překvapilo, že pobyt ve vazbě nijak nezměnil jeho bouřlivou povahu. Řekla mi, abych ji vyzvedla za týden od pondělí - potom, co jí přijdou sociální dávky. Zbývá mi posledních deset dní s Ryanem.

Ryan mě políbí do vlasů a vrátí se k rozhovorům, které se svými kamarády vede každý den u oběda - o baseballových play-off. Vedle mě sedí Lacy v úplně stejné poloze s Chrisem. Napije se z lahve piva. „Jsem ráda, že jste s Ryanem spolu. Je fajn mít kolem sebe někoho, kdo nikdy nevyslovuje slovo baseball.“ Lacy se znovu napije a zakroučí hlavou. „Ne, беру to zpátky - ne jen tak někoho. Jsem ráda, že jsi to ty. Jsem ráda, že jsi zpátky.“

Je přiočilá. Já ne. Je to zvláštní pocit, být na party a přitom nebýt nalitá. Celé poslední dva týdny byly zvláštní. Když teď Ryan udělal všechny ty věci, co populární lidi dělají, aby oznámili svoje vztahy, jeho kamarádi se ke mně chovají jako k jedné z nich a já nevím, co si o tom mám myslet. Přece jen - je to banda sportovců. Všichni kluci, kteří stojí kolem nebo sedí tady na korbě, jsou přerostlí, obludní svalovci, kteří nejsou schopní přestat tlachat o baseballu. Nikdo z nich mi nedává najevo, že jsem bezvýznamná nebo ztřeštěná. Nejsou ani trochu jako Luke a jeho kamarádi, kteří si v tomhle ohledu nenechali ujít jedinou příležitost. Ani jeden z těch kluků se dnes večer nedotkl alkoholu. Ryan a jeho tým mají zítra ráno zápas a chtějí ho odehrát na sto procent.

Lacy ke mně napřáhne ruku a mává s ní, dokud ji nechytím. „Jsem ráda, že zase mám svoji nejlepší kamarádku.“

„Tak jo.“ Chris chytí Lacy do náruče. „Začíná mít sentimentální řeči, takže je načase si zatancovat.“ Odnese nezadržitelně se smějící Lacy ke skupince lidí tančících kolem ohně.

Ryanovy rty mi přejedou po ušním lalůčku a vyšlou mi do těla vlnu svůdného chvění. „Půjdeš se mnou?“

Kamkoli. „Dobře.“

Ryan seskočí z korby, a jakmile dojdou k zadnímu konci, položí mi ruce na boky a pomůže mi dolů. Nepotřebuju tu pomoc. Jsem schopná se bez problémů dostat dolů sama, ale užívám si ten pocit, kdy mám jeho ruce na mém těle. Jejich teplo se mi propaluje skrz oblečení na kůži. Zvedne mě a moje tělo pomalu klouže po jeho. Chci ho políbit a z toho hladu, který mu doutná v očích, je mi jasné, že myslí na to samé. Vezme mě za ruku a odvádí mě pryč od ohně, pryč od ostatních lidí, do lesa a do světa, který patří jenom nám dvěma.

Měsíční světlo vytváří stříbřitou záři a bublání potoka dává tomuhle okamžiku nádech mystiky. Temnota není tak děsivá, když je se mnou Ryan. S ním dokážu uvěřit, že jsem princezna s věnečkem z květin a mašlemi ve vlasech a že on je můj princ, který mě ochrání před vším zlem číhajícím ve tmě.

Ryan pustí moji ruku a otočí si čepici kšiltem dozadu - jasné znamení, že mě hodlá políbit. Ucítím třepotání v břiše. Ta namyšlenost, která z něj neustále vyzařuje, je pryč. Strčí si ruce do kapes a přešlápne. „Nechtěl jsem se účastnit té soutěže v tvůrčím psaní, ale teď už chci. Mluvil jsem o tom s trenérem a řekl jsem mu, že příští sobotu nebudu hrát.“

„Proč by ses té soutěže neúčastnil?“ Jsem zmatená. Ryan má talent. Proč by ho nevyužil?

„Můj táta, on nechtěl...“ Ryan zavrtí hlavou. „To není důležité. Tys mi ve spoustě věcí otevřela oči a já jsem ti chtěl říct, že na tomhle máš velký podíl. Obrovský podíl.“ Pokrčí rameny a já ho poprvé vidím, jak si není jistý sám sebou.

Je to zvláštní, vidět to na někom, kdo jinak žije v bezchybné dokonalosti.

„Uvidíš, že to bude fajn.“ Některé životy jsou požehnané. Ten můj není. Nemám ponětí, jak jsem mu v tom pomohla, ale aspoň na mě bude mít další hezkou vzpomínku. Mám deset dní na to, abych nastřádala co nejvíc dobrých vzpomínek pro nás oba. Nechci, aby mě na věky nenáviděl. Chci, aby se ohlížel zpátky do naší společné minulosti s úsměvem na rtech.

Ryan se zhluboka nadechne a jeho prohlubující se rozpaky mě znervózňují. „Moji rodiče budou od zítřka na týden pryč z města. Vráti se až příští neděli.“

Paráda. „Budu moct chodit dveřmi?“

„Jo. Když budeš chtít. Nevykládej si to nějak špatně, já chci, abys přišla... Chci, abys se mnou spala... teda.“ Ryan nehlasně zakleje. „Chci, abys přišla ke mně domů, jestli budeš chtít.“

Kdyby to byl kdokoli jiný kdo se tak neobratně zakotává, rozchechtala bych se, ale je to Ryan, a tak všechen smích udusím. „Chceš po mně, abych s tebou měla sex?“

Vykulí oči. „Ne. To bych po tobě nikdy nechtěl. Totiž, chtěl. Jednou. Teď, kdybych mohl. Ale ne. Ne. Počkáme s tím. Sakra, Beth, můžu to zkurvit ještě nějak víc než doted?“

Usměju se při slově zkurvit a Ryan si toho všimne. Právě řekl slovo, o kterém jsem si myslela, že může vypadnout z pusy jenom mně. Ryanovi se nahrne krev do tváří, a jak se začervená, začervenám se taky. Bože, stojíme tady a chováme se jako panna a panic.

Vlastně se tak chováme už celý týden. Děláme ten podivný taneček, při kterém vlezu do jeho pokoje a vklouznu mu do postele. Trvá mu celou věčnost, než mě políbí, ať už mu dávám jakkoli jasné signály. A když se políbíme - ten žár mezi námi hoří víc než plameny v pekle. A pak se dostaneme do situace, kdy ani jeden z nás nejspíš nechce překročit jisté hranice. Jsem zvyklá na kluky, kteří na mě tlačí. Možná bych tu bariéru mohla prolomit sama, jenomže to pomýšlení mě děsí. Ten pocit přecitlivělé slečinky ve mně vyvolává nutkání si nafackovat. Jako bych snad nikdy předtím neviděla něčí penis.

Ryan si upraví čepici a já nahnou hlavu, když pochopím, proč má jinak nádherný obličej stažený takovou agónií. „Ty jsi panic,“ zauvažuju nahlas.

V duchu zanádvám, když si Ryan čepici znovu otočí a stáhne si kšilt do obličeje. Jen do toho, Beth. Uved' toho kluka do ještě větších rozpaků. Proč se ho rovnou nezeptáš, jestli ho má malýho? A pak, kdo to tady zkurvil. Tohle není vzpomínka, jakou bych po sobě chtěla Ryanovi zanechat, ale to uvědomění, které mi poskytl, mi umožní mu dát něco, co nikdy nezapomene: jeho poprvé.

Udělám krok k němu. Zůstane stát celý ztuhlý, když kolem něj omotám svoje ruce a přitisknu mu tvář na prsa. „Mně to nevadí. Spíš tě to dělá ještě dokonalejším.“

Ryan hlasitě vzdychne, ale jeho tělo se pod mým dotykem uvolní. Pohladí mě svými silnými rukama po zádech a pak mi prohrábne vlasy. „Nejsem dokonalý Beth.“

„Ano, jsi.“

„Ryane!“ zařve Chris od kraje lesa. „Doval sem laskavě tu svoji prdel. Logan přijal výzvu.“

„Jasně že přijal,“ zamumlá Ryan. S rukou pořád na mém rameni mě vede zpátky na mýtinu. Logan stojí vedle Chrise a na tváři má šílený úsměv. „Máš v Jeepu ještě pořád ty gumové pavouky?“

„Mám,“ odpoví váhavě Ryan.

V Loganových očích zasvítí záblesk vzrušení, který znepokojí dokonce i mě. „Super. Jdeme.“ Chris a Logan zamíří k zaparkovaným autům. Když Ryan zůstane stát na místě, šťouchnu do něj. „Jdi.“

Obkreslí mi prstem na ruce několik koleček. „Bude to jenom několik minut.“

„Nevadí mi, jestli se chceš bavit s kamarády.“

V jeho očích se objeví něžná upřímnost. „Ale nechám tě tady samotnou.“

„Nevím, jestli sis toho všiml, ale někdy jsem radši nechaná samotná.“

Ryan si otočí kšiltovku, skloní se ke mně a jeho polibek mi zahřeje místa, kterých se žádná mikina nedokáže dotknout. V okamžiku, kdy se jeho rty odtrhnou od mých, si čepici stáhne a položí mi ji na hlavu. Zachechtá se, když kšilt spadne dopředu a zakryje mi obličej. Nechci, aby si tu baseballku vzal zase zpátky, a tak si ji otočím kšiltem dozadu.

„Máš velkou hlavu.“

„Nemám,“ ohradí se. „To jenom ty jsi tak malá.“

S hrdostí se dívám, jak Ryan přechází po louce. Má přirozeně atletickou postavu se širokými rameny a silnýma rukama. Moje srdce zatancuje. Na následujících deset dní - je můj.

„Nedokážu pochopit, jak jsi mohla Ryana nechat, aby ti dal na hlavu tohle. Je to úplně propocené.“ Gwen se vynoří z temnoty a já si okamžitě vybavím svůj strach z démonů schovaných ve stínech a čekajících, až se mě v noční tmě zmocní.“

„Mně to nevadí.“

„Na tvém místě bych se taky snažila zakrýt si vlasy,“ řekne a postaví se neobvykle blízko ke mně.

Jestli si myslí, že je bezpečné se mnou mluvit takhle, tak jsem opravdu vyměkla. Allison by se tahle slečinka určitě líbila. Mají stejně příšerný vkus na oblečení. „Pamatuju si, jak jsem tě na základce shodila na zem a rozbřečela, když jsi otravovala Lacy.“

„Já si pamatuju, jak jsi nosila pořád ty samé děravé šaty a ty pitomé mašle.“ Podívá se na moje zápěstí a pak na moje džíny. „Koukám, že tvůj vkus se vůbec nezměnil.“

„Můj ne,“ odpovím. „Ale Ryanův ano.“

Zčervená v obličeji a já se usměju. Sakra, fakt si užívám být sama sebou. Ale musím uznat, že Gwen se vzpamatovala rychle. „Hele, já se snažím být nápomocná. Ve škole se povídá, že Ryan je s tebou jenom kvůli výzvě. Ryan a jeho kamarádi ty výzvy berou fakt hodně vážně a on tě klidně využije, aby vyhrál. Nechápej mě špatně, Ryan je fajn kluk, ale je to kluk, rozumíš? Bylo by mi líto, kdybys to pak měla odnést, až ta výzva skončí.“

Celé moje tělo ztuhne. Je to pravda. Pozval mě na rande kvůli výzvě, ale teď už je to jinak. Už nejsem žádná výhra.

„Ty jo, Gwen. Díky za to, že se tak staráš. A teď mě poprosíš, abych ti zapletla copánky, a čekáš, že se spolu budeme hihňat něčemu jako první metě s prvním klukem?“

Gwen si obtočí pramen zlatých vlasů kolem prstu. Měla bych ji přivést domů ke Scottovi jako příklad číslo 2, proč nesnáším blondýny. „Snažím se být tvoje kamarádka, Beth.“

„Kdybys chtěla být moje kamarádka, tak by ses nepokoušela Ryanovi strkat do pusy svůj jazyk, když jsi ho odchytila minulé úterý po tréninku.“

Z jejího obličeje zmizí krev a já se temně zachechtám, abych jí to ponížení dala víc sežrat. Nečekala, že mi to Ryan řekne. „Zní ti to pořád ještě jako nějaká výzva?“

„Proč ses ještě neodhlásila z toho fotbalového plesu? Příští týden se budou dělat fotky do školní kroniky, tak je načase to udělat.“

„Nehodlám se odhlašovat.“ Brzy odtud zmizím úplně, ale odhlašovat se nebudu. Ryan mě ohromil a vyhrál moji výzvu. Mám deset dní na to, abych dodržela slovo, které jsem mu dala. Gwen si mě přeměří chladnýma očima. „Myslela jsem si, že nechceš být nominovaná.“

Pokrčím rameny. „Rozmyslela jsem si to.“

„Stejně to nevyhraješ,“ prohlásí. „Dost lidí tě nemá rádo.“

Narovnám se v zádech. „Vypadám snad jako někdo, koho nějak kurevsky moc zajímá, co si o něm kdo myslí?“

„Mělo by,“ odpoví. „Protože Ryana to zajímá. Kdyby ti na něm záleželo, nechala bys ho na pokoji.“

Gwen nečeká na moji odpověď. Přehodí si ty odporně žluté vlasy přes rameno a odkráčí, jako kdyby byla nějaká královna. Nevítaní démoni mi zaplaví mysl a straší mě jejími slovy. Jsem jenom výzva, Ryan mě nemiluje. Nejsem pro něj dost dobrá.

Možná má pravdu. Možná nemá. Na ničem z toho nezáleží. Jsem tady už jenom na deset dní, a i kdyby to tak nebylo, mám lahvičku deště, který dokazuje, jak se Gwen mylí.

RYAN

Chris a já obejdeme obloukem ženu se třemi křičícími dětmi a postaršího pána, který hlídá nákupní vozíky. Je úterý večer a já jsem nás dva na Chrisovo naléhání odvezl do Louisville, abychom mohli jít nakupovat do Super WallMartu.

„Nechceš mi říct, co tady děláme?“ zeptám se ho. Máme jeden WallMart u silnice hned za Grovetonem, ale je o dost menší a asi o třicet let starší.

„S těma lidma, co pracujou v našem WallMartu, se známe. A hlavně, znají se s nima naši rodiče.“ Chris zatočí doprava, pryč z potravinové sekce směrem ke drogerii.

„No a?“

„A ty chceš Beth udržet před rodičema v tajnosti, ne?“

Zarazí mě, když to formuluje takhle, ale je to koneckonců pravda. Chci, aby Beth byla mojí přítelkyní po všech stráncích mého života, ale musím si svoje bitvy vybojovat postupně. Nejdřív se vrhnu do té literární soutěže, rozhodnu se, jestli chci po maturitě dál studovat nebo zkoušet kariéru v profesionální lize a pak se otevřeně přiznám ke vztahu s Beth. „No a co to má společného s WallMartem?“

Chris zajede do jedné z uliček a mávne rukou k vystavenému zboží. „Tohle.“

Kondomy. Všude. Podrbu se vzadu na hlavě a snažím se vymyslet, co na to říct, ale nenapadá mě nic, co by téhle chvíli jakkoli ubralo na nepříjemnosti.

„Potřebuješ kondomy,“ prohlásí Chris.

Chris a já zabíráme celou přečpanou uličku před pokladnou drogerie. Ta žena se třemi dětmi si nás prohlíží, když prochází kolem. „Jdu na to s Beth pomalu.“

„Nenazval bych pomalým to, při čem jsem vás včera večer nachytal. Já mám radost, že vy dva jste šťastní, ale nikdo z nás nebude mít moc velkou radost, když z té holky začnou vyskakovat malí Ryánci a Bethinky.“

Jo, už to chápu. Sex možná není v nejbližších plánech, ale je lepší být připravený. „Co používáš ty?“

Chris pokrčí rameny. „Ty normální. Fakt do toho půjdeš? Do té literární soutěže?“

„Jo.“ Normální. To ml fakt pomohlo. Prohlížím si nabídku před sebou. Barevné, vroubkaté, lubrikované, a protože takhle zkušenost není ještě dostatečně příšerná - mají různé velikosti.

„Potřebujeme tě proti Eastwicku,“ řekne nekompromisně Chris. „Jsme o zápas za Northside, takže teď potřebujeme vyhrát dvakrát, abychom se dostali na první místo. Jestli v sobotu neporazíme Eastwick, tak už nezáleží na tom, jak to dopadne v pondělí s Northsidem.“

„Já stejně nemůžu odehrát celé dva zápasy. Je na to zákon, kolik směn za týden můžu nadhazovat, to jsi zapomněl?“ Jak mám proboha vědět, jakou mám velikost? Netrávím čas tím, že bych zíral ostatním klukům na péra. Nemyslím si, že bych byl malý a i kdybych byl, tak si rozhodně nebudu kupovat malou velikost. Sakra, chlap musí mít nějakou hrdost.

„Ale v sobotu bys nám mohl zajistit výhru proti Eastwicku a pak odehrát pár směn v pondělí proti Northsidu. Už jsi nás párkrát zachránil v posledních směnách, když jsme to podělali, a když to poděláme v pondělí, tak nás z toho dostaneš. Vem si ty, co světýlkujou ve tmě. Vsadil bych se, že Beth je na tyhle úchylárny.“

Stáhl se mi žaludek. „Beth není na úchylárny.“

„Viděl jsem to její tetování. Vypadá přesně jako holka, co si libuje v úchylárnách. Hele, já chápu, že se nechceš vzdávat v soutěži, i když je to taková pitomost jako psaní, ale nebudu ti lhát. Znervózňuješ tým. Jsi kapitán, brácho, a co to říká ostatním, když kapitán uhýbá před zápasem? Kluci si začínají říkat, jestli jsi nevypadl z kondice, jestli na to nekašleš.“

Podívám se Chrisovi zpřímá do očí. „Co tím chceš říct?“

Chrisovy oči se setkají s mými a já pochopím, že on sám je jedním z těch „kluků“. „Nikdy jsem tě neviděl vzdát žádnou výzvu, a teď jsi vzdal tu s Beth. Prostě ses na to vykašlal.“

„Nevykašlal jsem se na to. Zamiloval jsem se do ní.“

„Přesně tak. Mohl jsi to mít v kapse, kdybys ji prostě vzal na další mejdan, ale ty jsi okamžitě zamával bílým praporem, když sis s ní začal. Má tě omotaného kolem prstu a já chci vědět, jestli za to stojí.“

Nelíbí se mi ani jeho tón, ani směr, který náš rozhovor nabral. Založím si ruce na prsou. „Co se mi tím snažíš říct?“

Chris dojde blíž ke mně a ve svalech mu škube. „Od chvíle, kdy se Beth objevila v Grovetonu, ses změnil, a já nevím, jestli se mi ta změna líbí. Bylo to jenom my a baseball – na čem ti dřív záleželo. Pak se tady objevila ona a najednou to je já, ty, Beth, psaní a někdy taky baseball. Nikdy předtím jsi nemluvil o studiu na univerzitě a teď najednou nevíš, jestli chceš jít do profesionální ligy. Kdo vlastně sakra jsi?“

Kdo vlastně sakra jsem? Kdo je sakra ten člověk, který stojí přede mnou? Přistoupím k němu na dosah ruky a poprvé v životě jsem ochotný dát ránu svému nejlepšímu kamarádovi. „Do prdele, jsem ten samý člověk, co vedl náš tým rok co rok, a ten samý co tě přesvědčoval, abys začal chodit s naší nejlepší kamarádkou. Jestli ses nikdy nepodíval dost dobře na to, abys viděl, že jsem víc než jenom trouba s pálkou a míčkem, tak já za to nemůžu.“

Zíráme jeden na druhého. Bez mrknutí. Bez hnutí. Než si Chris protáhne prsty a ukáže na krabičku kondomů s kroužky. „Tohle je taky pěkná úchylárna.“

Zatahám se za kšilt. Co to má do háje znamenat? Napůl mu chci dát pěstí. Napůl se chci zeptat, co se to mezi námi právě odehrá „Jo. Zvolím cestu nejjednodušší pro sebe i pro Chrise.“

„Ukaž mi, co si kupuješ ty.“

Co když opravdu je na úchylárny? Co když má ráda kroužky? Kdy jsou potřeba lubrikované? Nechce se mi ani myslet na ty, na kterých se píše, že ji rozpálí.

„Nemá alergii na latex? To by bylo pěkně na houby, kdyby měla. Slyšel jsem o holkách, co natekly jako ve vosím hnízdě a museli jim volat záchranku.“

Srdce se mi zastaví. „Fakt?“

„Ne, dělám si prdel, ale na tvém místě bych se na tu alergii na latex zeptal, než si to nasadiš.“ Uličkou procházejí dvě pubertáčky. Podívají se na sebe a začnou se hihňat. Po šiji mi stoupá horko.

„Já nejsem ty Ryane. Nepůjdu na vysokou a nestojí o mě náboráři z první ligy. Můj sen je letos vyhrát celostátní soutěž a k tomu potřebuju tebe. Slib mi, že nedopustíš, aby tomu něco překáželo.“

Od svých sedmi let jsem zvyklý, že když se podívám doprava, je tam mezi druhou a třetí metou Chris a kryje mi záda. Zachraňuje moje pokažené nadhozy. Vnitřnosti se mi zkroutí při tom náhlém prozření – ať už si vyberu kteroukoli cestu, po maturitě už Chris nebude ten člověk, kterého mám pořád po pravé ruce. „Vy Eastwick klidně zvládnete beze mě a víte to. Northside je tým, co má lepší pálkaře. Na jaře půjdeme do celostátní ligy. Já teď vynechám jenom jeden sobotní zápas a neudělal bych to, kdybych si nebyl jistý, že to můj rým má v kapse.“

Chris si mě prohlíží a já v duchu doufám, že s tím nebude mít problém. Je to můj nejlepší kamarád a já potřebuju, aby žádný problém nebyl mezi námi. Napřáhne ke mně ruku a já vydechnu.

„Přisahej, brácho.“

Stisknu mu ruku. „Přisahám.“

Po jeho tváři se rozlije pohodový úsměv. „Vyber si konečně něco a vypadneme odsud.“

Zkusím to ještě jednou. „Řekni mi, co si kupuješ ty.“

Chris si dá ruce v bok. „Ještě nikdy jsem kondomy nekupoval. Lacy chce počkat, než budeme mít po maturitě.“

BETH

Je pátek večer a já se zhluboka nadechnu, než zaklepu na dveře. Zbývají mi jenom tři dny, než odjedu. Ryan si zaslouží někoho lepšího, než jsem já, ale dnes večer můžu předstírat, že jsem pro něj dost dobrá. Dveře se otevřou a moje srdce zabuší. Zastaví a pak začne zase tlouct o překot, když mi Ryan věnuje svůj nádherný úsměv s tou správnou směsí vřelosti a ďáblíků.

„Ahoj,“ pozdraví. Už z jeho hlasu mě příjemně mrazí na rukou.

„Ahoj.“ Dneska večer se s tebou hodlám vyspat. Stydlivě odvrátím pohled a nejradši bych se za to nakopla. Kam se poděla ta holka, která dokázala jediným pohledem vyděsit tým fotbalistů?

„Přišla jsi brzy.“ Ryan zavře dveře a já zamířím rovnou do jeho pokoje. Ryan se mě už dvakrát pokoušel přesvědčit, abych zůstala v nějaké jiné místnosti, ale všechny ostatní části tohoto dokonalého domu mi moc připomínají, že se s tímhle nemůžu měřit.

„Scott s Allison šli brzy spát.“ Opřu se o zárubeň dveří jeho pokoje a snažím se usměrnit tisíce motýlů kroužících v mém břiše. „Chris se tady nebude zastavovat, že ne?“

„Ne. Ví, že dneska tady mám tebe a že ráno musím brzy vstávat, abych stihnul dojet na tu soutěž.“ Ryan mě chytí rukama v pase. Palcem mi vklouzne pod triko a opisuje mi na holé kůži malinké kroužky.

Všimnu si stohu papírů svázaného dvěma růžovými stužkami, který leží uprostřed jeho postele. „Co to je?“

Ryan o krok poodstoupí, ale proplete si prsty s mými. „Jeden výtisk finální podoby ‚George a Olivie‘. Je tvůj. Stejně taky ty stužky.“

„Super.“ Protože je to super. Ryan bude dobrý v tolika věcech, až bude mít po maturitě.

„Podívej se na titulní stránku.“ Ryan mě pustí a mně se okamžitě stýská po jeho dotyku.

Plácnu sebou na postel, rozvážu stužky a zamrkám - *věnováno dívce, kterou miluji: Beth Riskové*. Přejedu prsty po stránce, jako kdyby moje pohlazení udělalo ta slova skutečnějšími. George byl jenom slohovka do školy. Olivia se zrodila proto, že Ryan na ten příběh nedokázal přestat myslet. Věnoval mi ho, protože... protože mě doopravdy miluje.

Hrudníkem mi projede ostrá bodavá bolest. Mohla bych tady v Grovetonu být šťastná. Scott není až tak špatný. Po pravdě mě docela baví s ním ráno snídat a vykládat mu o škole.

Oceňuju, jak Scott dává najevo, že mě poslouchá, když mluvím, a jak se mě pak vyptává na detaily, abych věděla, že vnímá, o čem jsem mluvila. Ráda ve škole sedím vedle Lacy a poslouchám její věčné nadávání na debilní drby.

Baví mě tělocvik a přes to, co říkala Allison, se zlepšuju v přírodovědných předmětech. Baví mě sledovat, jak se Logan a Chris s Ryanem předhánějí ve všem možném. Baví mě... baví mě...

Znovu přejedu prsty po papíře. Miluju Ryana. Jsem do něj zamilovaná. Miluju jeho úsměv. Miluju jeho pohyby. Miluju, když mě hladí a líbá. Miluju, jak se krásně směje. Jak se směju s ním. Miluju, jak dokáže uhladit moji hrubost a ukázat mi, že dokážu být někdo, kdo je hodný lásky. „Je to dokonalé.“

RYAN

Uprostřed mojí postele leží Beth a potřetí prsty přejede po titulní straně povídky. Můj dárek jí udělal radost. Úzkost, která mi svírala žaludek celý den, je pryč. Matrace se propadne, jak se posadím vedle ní. Pohládím ji po holé kůži a její tváře chytanou nachový odstín. Je těžké uvěřit, že tohle je ta holka z Taco Bell. Tenkrát byla drsná a uzavřená. Ta holka, která teď leží na mojí posteli, je jemná a otevřená.

Rozdíly ve vzhledu jsou zřetelné. Prohrábnu rukou její hedvábně lesklé vlasy a ona se odtáhne. Nelíbí se jí, co vidím, ale mně ano. U kořínků má pár centimetrů zlatavě blond vlasů. Ta světloučká barva dává vyniknout havraní černé na zbytku. Líbí se mi ta černá. Líbí se mi blond. Byla by obrovská škoda, kdyby něco z toho zmizelo. Hodí se k ní obojí.

Vezmu jí svůj rukopis z ruky a položím ho na noční stolek. Beth se třesou ruce a kouše se do spodního rtu. Je nesvá a já netuším proč. „Jsi v pohodě?“

Přikývne, ale do očí se mi nepodívá. „Přála bych si, abych pro tebe byla dokonalá.“

„Ty pro mě jsi dokonalá.“

Beth mi položí hlavu na stehno a její prsty mi pomalu přejíždí po švu na džínách. Zaplanou ve mně plameny a olizují mi místa velmi blízko jejích prstů. Beth začne znova: „Ne, přeju si...“

A zarazí se, i když si část mě nepřeje nic jiného, než aby se mě dál dotýkala, donutím svou ruku chytit tu její. Když Beth nemůže najít slova, znamená to, že se mi snaží říct něco, co rozhodně stojí za vyslechnutí. Je zmatená ze svých citů. Možná právě dneska večer najde odvahu vyslovit ta slova, která od ní tolik toužím slyšet.

„Přála bych si...“ Povzdechne si. „Přála bych si, abych se nebyla vyspala s Lukem. Přála bych si vzít zpátky strašnou spoustu věcí, ale nejde to. Přála bych si být někdo, kdo si tě zaslouží.“

Beth je v mojí posteli. Její tělo je hned vedle mého a její prsty se mě drží, ale něco v jejím hlase ve mně vyvolává pocit, že mi zase uniká.

„Já nejsem dokonalý,“ namítnu. „A ty jsi přesně taková, jakou tě chci - jsi sama sebou.“

„Chtěla bych, abys byl šťastný“ odpoví, a i když je fyzicky blízko mě, jakmile se jí podívám do očí, vidím ten skelný pohled a zeď, kterou kolem sebe zase postavila.

Přehodí si nohu přes moje tělo a obkročmo si na mě sedne. Dopadne mi přímo do klína a oheň, který se ve mně rozhoří, vytváří naprosté peklo. Vplete mi svoje prsty do vlasů a mě zamrazí na krku a na zádech. Přejede mi rty po ušním lalůčku a pak ho jemně stiskne mezi zuby. Horký dech mě polechtá za uchem. „Chci tě udělat šťastným.“

Mám v hlavě neskutečný zmatek a jeden malý hlásek na mě křičí, že se Beth chystá utéct. Ale to není možné. Je tady, přímo přede mnou, a dohání mě k šílenství tím, jak tiskne svoje tělo k mému. Chytnu ji rukama za boky a držím si ji u sebe. Chňapne po lemu mého trika a já jí pomůžu, aby mi ho mohla přetáhnout přes hlavu. Nehty mě jemně škrábe po břišních svazech a já přestávám být schopný jakéhokoli uvažování, když sjede o něco níž.

Svalíme se po zádech na postel a Beth se se mnou dál rytmicky pohybuje. Zasténám, když mě její vlasy zašimrají na hrudi a rty na krku. Na mé kůži se jí rty stáhnou do úsměvu.

Rukama zabloudím pod její triko. Tělo jí pod mým dotykem doslova hoří a já chci mít její kůži na své. Stáhnou ji triko přes hlavu a políbím to požehnané místo přímo mezi jejími prsy. Beth zalapá po dechu a já už nechci, aby všechno řídila ona. Chci to vzít do svých rukou. Chci ji udělat šťastnou. Chci, aby se se mnou cítila dobře. Obejmu ji rukou kolem břicha, otočím se a obrátím ji na záda. Mít ji pod sebou je božský pocit. Zahákne si jednu nohu za moji a znovu mě chytí za vlasy, aby si mě přitáhla blíž. Obtáhnou rukou křivku jejího pasu a toužím se dotýkat míst, kde bych ji přiměl houpat se v rytmu se mnou. Prstem sjedu na její břicho a zaváhám, když zavádím o kroužek v jejím pupíku.

Do popředí myslí se mi vkrade vzpomínka na náš první společný večer ve stodole. Tenkrát jsem jí položil otázku, na kterou mi neodpověděla. Sklouznu z ní, přestože se mě její ruce snaží udržet. „Co znamená tvoje tetování?“

BETH

Co znamená moje tetování? Před pěti vteřinami celé moje tělo hořelo a ta čtyři slova mě zmrazila jako arktický vítr.

Ryan mi zastrčí vlasy za rameno a nakloní hlavu, jak čeká na moji odpověď.

Dívám se mu do očí, zatímco ve mně běsní moji démoni a bojují s touhou říct Ryanovi něco, co jsem ještě nikomu jinému neřekla, „Znamená svobodu.“

Ryan se převálí tak, aby se jeho tělo dotýkalo mého. Při tom pohybu se mu zavlní břišní svaly. Proboha, on je neodolatelný a já ležím nahá do půl těla na jeho posteli a on si chce povídat.

Ryan umí být tak... tak... nemožný.

„Proč sis vybrala zrovna tohle?“

Odvrátím pohled a vydechnu. Mám nějaká tajemství, která jsou jen a jen moje. Proč se mnou Ryan nemůže spolupracovat? Proč mě nemůže nechat, abych mu věnovala tuhle noc?

Natáhnu se nahoru a políbím ho na rty. Ryan se nebrání, ale ukončí ten polibek brzy. Svalím se zpátky na postel.

„A jsi si jistý, že nejsi gay, že jo?“

Ryan se zachechtá. „Naprosto.“ A aby mi to dokázal, protáhne prst úzkou skulinou mezi mými prsy, přeje mi jím po břiše a pohrává si s horním okrajem mých bokových džínů, až se mi z toho zkroutí prsty u nohou. „Právě teď skoro umírám.“

Ubráním se tomu, abych zavřela oči blahem a dala mu tím pocit uspokojení. Za tohle bych měla dostat nějaký další odznak. „Tak proč si povídáme?“

„Co o mně víš?“ zeptá se.

Pokrčím rameny. „Docela dost.“

„Tak mi něco z toho řekni.“

Doooobře. „Miluješ baseball a psaní. Tvůj brácha je gay a většina kluků mu nesahá po kotníky.“

Ryan se zachechtá a já se usměju. Miluju jeho smích. Připomíná mi hudbu.

Oči mu zastíní bolest a jeho prsty si přestanou hrát s gumičkou mých kalhotek. „Víš toho mnohem víc.“

„To jo.“ Propletu si prsty s těmi jeho a přeju si, abych na sebe mohla vzít jeho bolest. Vím, že jeho rodiče se navzájem nesnášejí a že tahle dovolená je pokus, jak zachránit jejich manželství. Nechtějí se rozvádět, ale tohle je snaha znovu zažehnout nějakou jiskru. Taky vím, že dívat se na to, jak se jeho rodina rozpadá, Ryana hrozně mučí.

Ale ještě důležitější je, že přes všechno jeho utrpení vím, že umím na jeho tváři vykouzlit úsměv, a vím, že Ryan mě miluje.

„Ale já o tobě vím strašně málo a chtěl bych vědět víc.“

A to je konec. „Víš toho spoustu.“ Ví toho dost. Odvalím se stranou a natáhnu se pro svoje triko, které leží na polštáři vedle něj. Ryan po něm chňapne dřív a odhodí ho na druhou stranu pokoje. „Už tě nenechám, abys přede mnou utíkala, Beth.“

V mém krevním oběhu zakrouží žhavý vztek. „Já neutíkám. Myslela jsem si, že si tenhle večer spolu užijeme, a ty se tomu očividně bráníš.“

„Řekni mi o svém tátovi.“ Ryan zůstává líně rozvalený na posteli a já se vleže narovnáám podle jeho polštáře. Jak může být tak namyšlený že ode mě čeká poslušné odpovědi?

„Do toho d nic není.“ Do toho nikomu nic není.

„No tak. Řekni mi něco. Řekni mi něco o mámě.“ Jeho hlas začíná být trochu posměšný a já si skrčím nohy a vrazím mu kolena do hrudníku.

„Jmenuje se Sky.“ Tak, něco jsem mu řekla.

„Máš na víc.“ Do jeho trpělivého tónu se vkrádá vztek. „Řekni mi, proč tě Scott nenechá, abys za ní jela. Řekni mi něco. Cokoli. Jednou jsi mi tvrdila, že se ničeho nebojíš. Právě teď vidím lhářku, protože jsi vyděšená.“

Trhnu hlavou nahoru. „Naser si.“

Ryan se ani nehne. „Řekni mi, proč jsi teď zpátky v Grovetonu. Proč nejsi dál v Louisville se svou mámou?“

„Byla jsem zatčená, stačí?“ Puls mi burácí na každém místě v těle. Bude to tohle? Ta poslední rána, která ho ode mě odežene? Tři dny. Mám tři dny, než odsud zmizím, a nechtěla jsem, aby dnešní večer skončil takhle.

Ryan takovou odpověď nečekal. Svraští obočí k sobě. V mém žaludku se ozve nevolnost.

Soudí mě. Vím to. Chytí mě za kotník, než stačím šlápnout na podlahu. „Už jsem ti řekl, co si myslím o tvém utíkání. Za co jsi byla zatčená?“

Na kůži mi vyrazí studený pot. Umím si představit, jaké myšlenky se mu honí hlavou a jak mě odsoudí. „Záleží na tom?“

Ryan povolí svoje sevření, posune ruku výš a jemně mi skrz džíny masíruje lýtko. „Je mi jedno, kým jsi byla v Louisville, protože miluju tu holku, kterou jsi teď.“

Milovat. To slovo od něj způsobuje, že se mi zachvěje srdce a rozbolí mě hlava. „Tak proč to chceš vědět?“

„Protože chci, abys mi důvěřovala.“

Ach jo. Důvěřovala. „Jsem polonahá u tebe v posteli. Mohli bychom dělat tolik jiných věcí.“

Ryanovi se pravý koutek zahne nahoru. „A když mi to řekneš, tak se k těm věcem možná i dostaneme.“

Stáhnou si vlasy do obličeje. Co mu mám říct? Oficiální verzi, nebo tu pravdivou? On mi řekl o svém bráchovi a svých rodičích. V tomhle mu důvěřovat můžu. „Moje máma vytřískala baseballkou okýnka auta, co patří jejímu dementnímu příteli, když ji zmlátil. Chtěl ji zmlátit znoya, tak jsem sebrala tu pátku a už jsem se rozmáchla, že ho praštím, ale v tu chvíli se objevili policajti. Máma je v podmínce, tak jsem se nechala sebrat za poškozování cizí věci. A moje teta zavolala Scottovi, aby za mě zaplatil kauci, talže...“ Zamávám rukou ve vzduchu.

„Jsem tady.“

Ticho. Nesnáším ticho. Ticho znamená přemýšlení a přemýšlení znamená odsouzení.

Ryan se nakloní blíž ke mně a odhrne mi vlasy z obličeje.

„Nechala ses zatknout místo svojí mámy?“

Bez trika je mi nepříjemně, a tak si zase přitáhnou kolena k bradě. „A ty bys to snad neudělal?“

„Beth.“ V jeho hlase slyším napjaté zaváhání. „To, co jsi udělala, je obdivuhodné, ale není to normální. Neměla bys to takhle schytávat za mámu. Nemělo by to být tak, že se rozmáchnes pátkou, abys ji bránila... nebo kohokoli.“

Narovná se a já se dívám, jak si v hlavě rovná náš výlet do Louisville. „Vlastně by ses vůbec neměla o svoji mámu starat. Věděla jsi, že bude v tom baru, že jo? Věděla jsi, co tě čeká.“

Tohle je úplně debilní. Tvoje máma by se měla starat o tebe, a ne obráceně.“

Stáhne se mi hrdlo. Tomuhle nemůže nikdy porozumět.

„Tak to je. Ona mě potřebuje.“

Ryan si přejede rukou přes obličej a zvedne se z postele. Jeho tělo pulsuje nebezpečnou energií, jak chodí v kruzích po pokoji. „Kvůli čemu ses pohádala s Isaiahem ten večer, když jsi mi utekla během tréninku?“

„Kvůli ničemu.“ Vyhrknu odpověď moc rychle a Ryanův bodavý pohled mi říká, že prokouknul moji vytáčku. Pokračuje ve svém kolečku po místnosti. „Slyšel jsem, jak ti říká, že patříš do Grovetonu, a v tu chvíli jsi začala šilet. Chtěla jsi ten večer utéct pryč, že jo! Proto jsi na něj byla tak naštvaná. Překazil ti to.“

Po mém těle se rozběhne vlna paniky a já seskočím z postele. Kam mi hodil to triko? Musím odsud zmizet, než na to přijde. V koutě leží černý chuchvalec. Udělám dva kroky a v pase mě sevrou silné ruce.

„Už jsem řekl, že dneska mi neutečeš,“ Ryanovy světle hnědé oči se zabodnou do mých. „Od toho momentu, kdy mi na tobě začalo záležet, mám pořád pocit, že mi chceš proklouznout pod rukama. Když mě líbáš, někdy se mi zdá, jako by to bylo na rozloučenou. Namlouval jsem si, že to je jenom v mojí hlavě. Že se bojíš mě milovat, a tak couváš. Ale je v tom něco

víc, nemám pravdu? Scott tě nenechá, aby ses k mámě přiblížila, a tak jsi plánovala, že s ní utečeš.“

Před deseti minutami jsem po ničem netoužila víc než po tom, aby jeho tělo bylo blízko mého. Teď je na mě jeho blízkost moc. Potřebuju prostor a nemůžu se hýbat.

Jeho prsty se mi zarývají do kůže. „Kdy?“

V puse mi vyschne a zadívám se do země. Takhle dnešní večer dopadnout neměl. Ryan zvýší hlas a zařve: „Kdy?!“

Nechci mu lhát. „Brzy.“

Ryan stáhne ruce z mých boků a přitiskne si mě k tělu. K tělu, které ještě před pár vteřinami stálo napjaté vzteky. Zoufalství z jeho sklíčenosti mi trhá srdce. Opře se mi čelem o čelo a prohrábne mi vlasy. „Zůstaň tady, Beth.“

Zavřu oči a obejmů ho. Tohle mi bude chybět - Ryanova síla, jeho teplo, jeho láska. „Miluju tě, Ryane,“ zašeptám a napůl doufám, že mě neslyší. Proč všechno musí tak strašně bolet? Jeho tělo ztuhne a mně se zastaví srdce. Možná mě slyšel.

Ryan mi položí ruce na ramena a něžně mě od sebe odstrčí. Očima si přeměří můj obličej. „Já neprohrávám. Slyšíš mě? Já neprohrávám a do toho se počítá i prohrát boj o tebe. Už mě nebaví nic nevědět. Nechci mít pořád pocit, že mi v příštím momentě proklouzneš. Nehodlám se s tebou rozloučit. Miluju tě a ty miluješ mě. Zůstaneš tady.“

Ryan to říká, jako kdyby to bylo jednoduché rozhodnutí. Jako kdybych mohla nechat plavat svoje závazky. Jako kdybych mohla ty řetězy, které mě svírají už roky, prostě odhodit.

„Nemůžu.“

Vztek a zmatek zmizí z jeho tváře a vlády se ujme klid a odhodlání, které jsem na něm viděla jenom v okamžiku, kdy stál na nadhazovacím kopci. „Nenechám tě odejít.“

Zamrkám. Jako kdyby mě mohl zastavit. „Nenecháš mě odejít.“

„Ne, nenechám tě odejít. Ty jsi moje a já neprohrávám.“

Dá si ruce v bok a já mám před sebou tu samou domýšlivost jako tehdy v Taco Bell, jako kdyby nebyl žádný rozdíl v tom, jestli mi říká, abych opustila svoji mámu nebo abych mu dala svoje číslo.

„Tohle není žádná hra, kterou můžeš vyhrát nebo prohrát. V mém životě jsou věci, které někdo uvedl do pohybu, než jsem se vůbec poprvé nadechla. V tomhle prostě nemám na vybranou.“

„To je pitomost. Každý má na vybranou a já už jsem si vybral. Ty prostě nikam neodjedeš.“ Má tolik sebevědomí, že mu to napůl uvěřím. „Neodjedu?“

„Ne. Tři měsíce zpátky jsi tady neměla žádné kořeny, ale teď už je máš.“

„Kořeny.“

„Kořeny,“ zopakuje. „Jsi nominovaná na ples a ve škole se zlepšuješ. Moji kamarádi tě mají rádi. Máš blíž ke Scottovi. Máš nejlepší kamarádku v Lacy.“

Moje mysl se rozběhne a začnu znova dýchat. Vytvořila jsem si život tady - v Grovetonu. Život, který mám ráda. Život, který bych mohla vést dál. Ryan si mě přitáhne k sobě a skloní hlavu. Jeho prsty zanechají na mé tváři rozpálenou stopu. „Máš tady mě.“

Ten čistý cit v jeho hlase se mnou zatřese. Mohla bych si kolem sebe postavit zeď, ale pronikavost jeho pohledu mi říká, že by skrz ni stejně prohlédl. Vteřiny se mezi námi natahují. Jeho rty se nebezpečně přibližují k mým, ale nedotknou se mě. Položí mi dlaň na tvář a přejede mi nosem po čelisti.

Pokusím se ustálit svůj tep hlubokým nádechem. Ryan mě zatahá za poutka u kalhot a dovede mě zpátky ke své posteli. Vezme mě za ruku a naznačí mi, abych si lehla vedle něj. Džiny mu těsně obepínají pánev a já polknu.

Jsem do něj zamilovaná. Dnes večer jsem mu chtěla zanechat vzpomínku. Našla jsem dost sebevědomí a ovládala jsem se. Srdce se mi zachvěje. Ztratila jsem sebevědomí. Ztratila jsem nadvládu. Ruka se mi třese, když se dotýkám jeho nahých prsou.

„Chci, abys mi důvěřovala.“ Ryan mi přejede dlaní po ruce a já se zachvěju. Signály, které vysílá, jsou nezaměnitelné. Stane se, že se ocitnete na pokraji okamžiků tak ohromných, že víte, že si je budete pamatovat nadosmrti. Pro mě a Ryana je tohle přesně taková chvíle. Nesvádím ho. On nesvádí mě. Je to tak, že jsme se rozhodli být spolu. Zalapám po dechu a vyhrknu ta slova dřív, než bych ztratila odvahu je vyslovit: „Důvěřuju ti.“ A prosím, prosím, abys to nepoužil proti mně.

„Miluju tě,“ zašeptá.

„Bojíš se?“ zeptám se ho. Protože já ano. Jsem vyděšená. Předtím jsem měla obavy, ale ne strach. Teď mu nedávám vzpomínku. Dávám mu svoje srdce.

„Nechci ti ublížit. Řekni mi, kdybych ti ubližoval, a necháme toho.“ Ryan mi přejede palcem po spodním rtu. Teplo, které tím vytvoří, rozpouští můj strach.

Nejsem schopná mluvit, a tak jen přikývnu. Ryan nesnesitelně pomalými pohyby nahne svoje tělo nad moje a skloní hlavu. Jeho rty se jemně přitisknou k mým a já při nádechu znovu zašeptám ta slova. „Miluju tě.“

RYAN

Nikdy jsem k nikomu nebyl takhle blízko. Kůže na kůži. Ruce a nohy navzájem pevně propletené. Beth leží v mojí posteli přimáčkutá na mé hrudi a pomalu mi přejíždí nehty po vnitřní straně ruky.

Znovu ji políbím do vlasů, nechám se omámit vůní růží a bojuju s nutkáním zavřít oči. Všechny moje svaly už usnuly a moje mysl se líně potuluje, ale chci si tenhle okamžik užívat ještě o chvíli déle. „Jsi si jistá, že jsem ti neublížil?“

Už mi na tu otázku odpověděla, ale ve mně pořád ještě hlodá úzkost. Beth se na mě podívá zpod dlouhých černých řas. „Jsem v pořádku.“

Hladina úzkosti se zvyšuje. Posunuli jsme se od fajn k v pořádku. „Ublížil jsem ti. Řekni mi pravdu.“

„Trochu to pálilo, ale jsem v pohodě. Přece jen jsi nebyl...“ A odmlčí se.

Horko mi ožehne krk a tváře. Přece jen jsem nebyl uvnitř tak dlouho. „Zlepším se. Chce to jenom trochu tréninku a pak to bude pro nás oba příjemné.“

Beth se zachechtá a její smích uvolní moji úzkost. „Tréninku? Nedokážeš se ani na chvíli zbavit toho přiblblého sportovce v sobě?“

„Měli bychom si udělat rozvrh. A možná zavést před tréninkem rozcvičku.“

Rozesměje se nahlas a ten sladký zvuk mi sevře srdce. Beth se málokdy nechá ovládnout radostí, a jako kdyby mi četla myšlenky, teď ztěžka zavzdychá. Její tělo na mém ztěžkne a já ji obejmu pevněji. Beth je úplně vedle, jestli si myslí, že mě může opustit.

„Říkala jsem si...“ Znovu mi přejede prsty po ruce, ale teď je její dotyk napjatý a znepokojený. „Možná bych si mohla o mámě promluvit se Scottem. Třeba by mi mohl pomoci, abych pomohla jí.“

Políbím ji ještě jednou, zavřu oči a odkašlu si. Zůstane se mnou. „To je výborný nápad.“

„Potřebuješ se vyspat,“ zamumlá unaveně do mého hrudníku. „Ta soutěž je zítra ráno.“

„Miluju tě,“ zašeptám jí do ucha. Přitiskne se ke mně a já si uvědomím, jaký jsem vůl. Řeknu svým rodičům o Beth hned v tom okamžiku, kdy se vrátí domů, a na to plesové hřiště vejdu s ní zavěšenou na mojí ruce. K čertu s tím, co si myslí táta s mámou. K čertu s celým zbytkem města. K čertu s dokonalostí. Ta holka je moje.

BETH

Vzbudí mě veselé štěbetání ptáků a paprsků slunce, ve kterých tančí částčky prachu. Za oknem mého pokoje se Scottově domě sedí na keři drozd. Zamává křídly a vzletí k nebi - ke svobodě. Zajímalo by mě, jestli se ten pták ve stodole nakonec dostal ven.

Vzduchem se šíří vůně slaniny a cibule. Scott sliboval, že dneska k snídani udělá bramborové placičky. Vyskočím z postele a překvapí mě můj vlastní obraz v zrcadle. Usmívám se. Ale je to něco víc - jsem jiná. Včerejší večer mě změnil.

Oči mi září stejně jako Scottovi, když má nablízku Allison. Po pravdě září celý můj obličej a jsem hladová. Vyhladovělá. A nejenom po jídle. Chci požádat Scotta, aby pomohl mojí mámě. Naděje mi zaplaví celé tělo, až se cítím opojeně. Mohla bych si na naději zvyknout.

Svážu si vlasy do drdolu a vejdu do kuchyně. Scott se na mě podívá od sporáku. „Dobré ráno, Elisabeth.“

„Dobré ráno, Scott.“ Skoro se zahihňám tomu, jak vesele zní můj hlas. Já a hihňat se - to je vtipné samo o sobě.

Scott má dlouhé vedení, ale nakonec se mu po tváři rozlije otravně vševědoucí úsměv od ucha k uchu. „Ať už jsi dneska vstávala kteroukoli nohou, měla bys tou samou vstávat každý den.“

„Ha ha ha.“

Z opačné strany ostrova si mě prohlíží Allison, ale zdaleka ne tak pohrdlivě jako obvykle.

Vypadá, jako by měla něco na jazyku, ale pak se vrátí k novinám, které má před sebou.

Scottovi zazvoní mobil. Sáhne si pro něj do zadní kapsy a přimáčkne si ho k uchu ramenem, aby mohl na pánvi obrátit bramborové placičky. „Prosím.“

Jeho obličej potmění. Přendá pánev na nezapálenou plotýnku a pak stáhne plyn. Otočí se a jeho znepokojené oči potkají moje. Naděje se ze mě vypaří.

„Hned tam budeme,“ řekne do telefonu.

RYAN

Posluchárna se plní a rozeznívá ji bzukot tlumených rozhovorů. Dnešek je pro mě plný radosti stejně jako utrpení. Setkal jsem se s univerzitními profesory, kteří mi poskytli cenné komentáře k „Georgeovi a Olivii“. Vyslechl jsem si přednášku o tvůrčím psaní, naučil se nové technice a strávil celý den v úzkostném očekávání tohoto okamžiku.

Bral bych radši studený a deštivý den na hřišti než tohle - celý den se potit v nedělním obleku a čekat na rozhodnutí, jestli je moje povídka dost dobrá.

Na své skládací židličky se nahnú dopředu a sepnu ruce. Nohy se mi odmítají přestat cukat. Jediné, co mě drží jakžtakž při smyslech, jsou vzpomínky na včerejší večer. V okamžiku, kdy se odsud dostanu ven, koupím dva tucty růží a pojedu rovnou za Beth. Chci jí ukázat, že nemám vůbec nic společného s tím bastardem, který se s ní hned druhý den rozešel. Já s ní zůstanu napořád.

Paní Roweová zvedne svoji rezervaci ze židle vedle mě a sedne si. „Jsi nervózní?“

Odpovím jenom tím, že se jí podívám do očí a promnu si ruce. Děsí mě, jak moc tohle chci. Ještě víc mě děsí pomyšlení na to, co se stane, jestli opravdu vyhraju. Jestli prohraju, mám ve své budoucnosti jasno: bude to profesionální baseball. Jestli vyhraju... otevře mi to víc možností. Je možné, že jsem dobrý i v něčem jiném než ve sportu, že jsem dobrý v psaní. To by znamenalo nutnost udělat další rozhodnutí.

„Je opravdu škoda, že tady dneska nemůžou být tvoji rodiče,“ prohlásí moje angličtinářka.

„Určitě teď hrozně trpí, že tu nejsou.“

„Hm.“ Nejspíš hrozně trpí, protože jsou někde spolu. Nedělám si žádné naděje, že by jedna týdenní dovolená vyřešila všechny jejich manželské problémy. Rozvod pro ně nepřichází v úvahu, zvláště teď, když táta kandiduje na post starosty.

Možná bych měl být rád, ale nejsem si jistý, kolik mrazivého mlčení ještě dokážu snést.

„Jsem si jistá, že jsou na tebe moc pyšní,“ pokračuje paní Roweová.

„Určitě.“ I když nemají nejmenší tušení, že tady jsem.

Přes zakvilení zpětné vazby z mikrofonu požádá žena v černém kostýmku o ticho v sále.

Když nám děkuje za naše příspěvky, paní Roweová se nakloní ke mně. „Ať už to dopadne jakkoli, Ryane, je to obrovský úspěch, že ses dostal do finále.“

Přikývnu, ale ona vůbec nechápe, že já nerad prohrávám.

„... a tak nyní můžeme přistoupit k vyhlášení vítězů.“

Zhluboka se nadechnu, abych zklidnil svoje nervy. Do posledního kola nás postoupilo padesát. Všichni se účastníme finále, jsou tu jenom tři místa pro vítěze, a abych byl upřímný – mě zajímá jediné to první.

„Na třetím místě se umístila Lauren Lawrencová.“

Publikum tleská a já se opřu o opěradlo své židle. Ještě podrážděnější než předtím. Ta holka jde neuvěřitelně pomalu a lidem na pódiu trvá ještě mnohem déle, než jí předají cenu.

Vyhlašovatelka si odkašle, než začne znovu mluvit. „Druhé místo získává...“

Napůl chci slyšet svoje jméno a napůl nechci. První místo je nejlepší. Po prvním toužím, ale poprvé v životě mám pocit, že bych měl radost i z druhého.

„... Tonya Milesová.“

Publikum znovu tleská. Tahle holka je aspoň o něco rychlejší. Zase se skloním a přemýšlím, jaké by to bylo, prohrát něco jako tohle. Mohl jsem být spokojený s druhým místem. Možná i s třetím. A pak si konečně uvědomím, že nechci tu jednodušší cestu..., chci mít možnost výběru. Chci mít možnost jít studovat. Nebo ne. Nevím. Ale vím, že dneska chci vyhrát.

„... a naším dnešním vítězem se stává a první místo získává...“ Udělá dramatickou pauzu.

Skloním hlavu a svírá se mi žaludek. Co když nejsem dost dobrý?

„... Ryan Stone.“

V žilách mi zavíří adrenalin, když zvedám hlavu, abych se podíval dopředu. Publikum tleská a paní Roweová mi naznačuje, abych vyrazil k pódiu, a něco mi při tom říká, ale já ji neslyším. Potácím se dopředu a přemýšlím, jestli jsem dobře rozuměl. Opravdu se to stalo? Opravdu jsem vyhrál?

Žena na pódiu mi potřese rukou a předá mi plaketu a certifikát. Zdají se mi v rukou těžké - těžké a neuvěřitelné. Podařilo se mi to. Vyhrál jsem soutěž v tvůrčím psaní.

Paní Roweová tleská ve stoje. Stejně tak několik z profesorů, kteří četli moji povídku. A i když jsem vděčný za jejich podporu, v krku se mi dělá knedlík. Moji rodiče tady nejsou. A nebyli by tu, i kdyby o moji účasti věděli.

Pokynu do publika a zaměřím ke schůdkům. Aplaus vyšumí až na hlasité tleskání úplně vzadu v sále. Zahřmění hlubokého hlasu z toho směru upoutá moji pozornost a ta část mě, která šla ke dnu, se zase zvedne nahoru. Zastavím se na kraji pódia a Mark se usměje. Přiloží si dlaně k ústům a zakřičí: „Jen tak dál, Ry!“

Jak jsem mohl být tak slepý? Neopustil mě. Můj brácha - nikdy mě neopustil.

BETH

Některé chvíle jsou v mojí mysli vryté natolik jasně, že když se dostatečně soustředím, dokážu je doslova znovu prožít.

Nebe bylo modré jako oceán a na střeše dědova karavanu seděly dvě hrdličky, když mě Scott naučil házet míčkem. Mozolnatá ruka Lacyina táty byla studená, když mě vedl do svého policejního auta. Máma mi koupila růžového indiánka, když jsme spolu trávily první noc samy v Louisville.

Tyhle okamžiky se mi otiskly do paměti proto, že když jsem je prožívala, věděla jsem, že si je budu pamatovat napořád. Když mě Scott učil hrát baseball, čas se pro mě zastavil. Držela jsem míček v ruce déle, než bylo potřeba, abych si zapamatovala, jaký je na dotek. Zastavila jsem se, když mi Lacyin táta řekl, abych si nastoupila dozadu do auta, protože jsem se chtěla

naposledy pořádně podívat na náš karavan. Strávila jsem půl hodiny tukaním do růžové polevy svého indiánka, než jsem si do něj kousla, protože jsem věděla, že máma dala všechny svoje peníze za nájem našeho nového bydlení.

Jednotka intenzivní péče dostává stejný nádech zpomaleného filmu, když probíhám dveřmi z chodby. Scott se protáhne kolem mě a mluví se staniční sestrou. Srdce mi hlasitě tlouče v uších. Kolem projde sanitář a zadívá se na moji hlavu.

Nestihla jsem se učesat. Nestihla jsem vůbec nic.

Sestra vzhledne od počítače a ukáže na zavřené dveře jednotky intenzivní péče. Velká písmena svítících cedulí mě varují, abych zůstala venku, ale jestli tam leží moje máma, nikdo mě tady neudrží. Ruka mě zabolí, jak praštím do posuvných dveří na chodbu a sotva zaznamenanám, jak mě někdo zezadu zavolá jménem. Po obou stranách chodby jsou oddíly se zataženými závěsy. Přístroje pípají a lidi si tlumeně šeptají.

Chodbou prochází mohutná postava, která mě straší ve snech, a pak zahne za roh. Vyběhnu za ním. Trent. Zavíří ve mně vztek a žene mě dopředu. Kolem nemocničních lůžek. Kolem sestry, která se mě ptá, jestli nepotřebuju pomoc. Mimo veškerou přičetnost nebo zdravý rozum.

Na konci dlouhé pusté chodby vejde do jednoho z pokojů. Ostatní místnosti okolo jsou úplně prázdné. Nehlídá tu žádný doktor ani sestra. Trent stojí blízko u máminy postele. Nevidí mě a nevidí ani zařatou pěst, která se rozmáchne a praští ho do čelisti. „Ty zmrde!“

Kloub palce na ruce mě pálí a zápěstím mi projede ostrá bolest, ale to mě nezastaví. Všechno kolem je rozmazané. Moje ruce udeří znovu a znovu a znovu. Trent mě praští přes obličej, chytí mě za vlasy a já vykřiknu, když mi do břicha vrazí jeho koleno. Zahodí mě jako hadrovou panenku a mně z plic zmizí veškerý vzduch, jak vletím po zádech do zdi. Snažím se dát se dohromady a znovu na něj vyrazit. Pokud mu dám dostatek času, praští mě a půjdu k zemi. Být na zemi je průšvih, když je u toho Trent. Rád kope. Vtom uslyším ránu a vidím, jak se Trent potácí po pokoji.

„Elisabeth, jsi v pořádku?“ Scott ke mně stojí zády. Ruce má vepředu trochu rozpažené, jak čeká na odvetu. „Elisabeth!“

„Jo.“ Setřesu ze sebe zkoprnělost. „V pohodě.“

Z Trentova nosu prýští krev. Pěkně, Scotte. Má ho zlomený. Zírá na mě a Scott udělá krok dopředu. „Ještě jednou se dotkneš mojí neteře a já tě zabiju.“

Ten holohlavý idiot Scotta naprosto ignoruje a dál zírá na mě. „Já vím, že mi chceš sebrat, co je moje. Jestli jí budeš zase namlouvat ty nesmysly, tak ji příště žádná sanitka nezachrání.“

„Ty zkurvená svině!“ Vrhnu se na něj a Scott mě chytí rukama kolem pasu. Prakticky mě zvedne do vzduchu, aby mi zabránil vletět na Trenta. „Měla jsem ti tou pálkou rozmlátit hlavu, když jsem dostala tu šanci.“ Kéž bych to byla udělala. „Měl jsi chcípnout.“

„Vypadni odsud, než zavolám ochranku!“ zařeve na Trenta Scott.

Trentovy oči potáhne skelný povlak a ten hajzl se napůl usmívá, když prochází kolem nás. Scott zesílí svoje sevření, když se znovu pokusím na Trenta vrhnout. Trent mi neodpustí, že jsem se chystala s mámou utéct. Bude se chtít pomstít, a pokud nedostane příležitost pomstít se mně, vybije si zlost na mámě.

Scott mě pustí a zablokuje mi dveře. „Co se to tady sakra děje?“

Trhnu rukou a ukážu směrem do chodby. „Mlátí ji. Mlátí mě. Ten bastard prodává drogy a využívá moji mámu, a kdyby nebylo tebe a těch debilních pravidel a toho debilního vyhrožování, tak by nebyla tady, protože bych se o ni mohla postarat.“

Ve dveřích se objeví sestra a já se otočím pryč od nich obou.

„Máte tady nějaké potíže?“ zeptá se rychle a potichu, hlasem, který říká, že jí je jasné, že všichni v téhle místnosti jsou ztělesněné potíže.

„Všechno je naprosto v pořádku,“ prohlásí Scott. Pak mluví dál, ale jeho hlas i hlas té sestry přestanu vnímat, jak se dívám na to ubohé stvoření ležící na posteli. Ještě před několika

hodinami byl celý můj svět v pořádku, Ryan mě držel ve své náruči a já jsem se dokázala přesvědčit, že všechno bude fajn. Tohle se stane, když uvěříte v naději. Přijde karma a zlikviduje ji.

Sednu si na postel a dotknu se máminých studených prstů. Takhle nějak asi vypadá smrt. „Je mrtvá?“

Hovor za mnou ustane.

„Přestala dýchat,“ odpoví sestra. „Ale záchranáři jí dali naloxon a ten zapůsobil proti účinkům toho heroinu.“

Heroin. Srdce se mi zastaví a na plicích se mi usadí tupá bolest. Heroin.

Prsty přejedu po hadičce kapačky, ale záměrně přeskočím stopy od vpichů, kterými má posetou ruku. „Jak dlouho ho bere?“

Manžeta tlakoměru zasyčí, jak se z ní vypouští vzduch.

Sestra si odkašle. „To nevíme.“

„Kdy bude moct jít domů?“

„Teď bude nějakou dobu spát. Až se probudí, vyšetří ji lékař a pokud bude v pořádku, propustíme ji domů.“ Zašeptá něco Scottovi. Scott jí šeptem odpoví.

„Elisabeth,“ obrátí se ke mně. „Musím jít vyřídit nějaké papírování.“

Tím chce říct, že za ni zaplatí, co je potřeba. Pro teď.

Jak jsem si mohla nevšimnout těch vpichů, co má na ruce?

„Dobře.“

Pokoj úplně ztichne, až na pravidelný rytmus mámina srdečního monitoru. Od chvíle, kdy teta Shirley zavolala Scottovi, si připadám, jako bych se řítila dolů z horské dráhy. Kdybych mohla, odplížila bych se rovnou do zapomnění a zmizela bych. Jsem unavená a nepřeju si nic jiného než ukončit tuhle příšernou jízdu.

„Kdo z vás dal Trentovi do huby?“ zeptá se zpoza mě teta Shirley.

„Oba. To se o svoji sestru pěkně staráš.“ Popletu si prsty s máminými. Ví, že jsem u ní? Nejspíš ne. Máma si často neuvědomuje, že jsem s ní, i když je při vědomí. „Kde jsi byla?“

„Šla jsem si zakouřit.“ Shirley zakašle jako stará kuřačka a máma sebou ve spánku cukne.

„Kdo si myslíš, že tvoji mámu našel a odtáhl ji na ulici, než zavolal záchranku? Kdyby do jejího bytu přišli policajti, dostali bychom se do mnohem větších sraček než takhle.“

Máma se pohne a já si přeju, aby se probudila a řekla mi, že jí to je líto. „Dík, že jsi zavolala Scottovi.“

„Scott má peníze. Postarej se, aby je použil na zaplacení jejích účtů.“ Shirleyiny lehké kroky se přiblíží k posteli a ona mi položí ruku na rameno. Dál se dívám na mámu ve strachu, že když odvrátím oči, vytratí se.

„Přede dvěma dny mi tvoje máma vyprávěla takový legrační příběh. Jako že by to mohlo začínat bylo nebylo,“ řekne Shirley. „Tvrдила, že za pár dní přijdeš a vezmeš ji s sebou pryč. Potíží je v tom, že to roztrubovala na celý bar a někdo to pak řekl Trentovi. Trochu ho to dopálilo.“

Trochu ho to dopálilo? Pravou stranu mámina obličeje pokrývají čerstvé podlitiny. Jak ji znám, píchla si ten heroin, aby zapomněla na bolest, aby si ulevila.

„Víš, že na pohádky nevěřím.“ Neměla jsem tam mámu vůbec nechávat samotnou. Vůbec. Měla jsem najít způsob, jak odjet už před několika týdny. Tohle je moje vina.

„To je škoda,“ vzdychne Shirley. „Protože za to, abych viděla tuhle, bych klidně zaplatila.“ Škubnu hlavou a podívám se na ni.

„V hotovosti,“ dodá. „Jestli to bude takhle pokračovat, tak už moc dlouho nevydrží. Je to na tobě. Je to tvoje zodpovědnost.“

Shirley odejde z místnosti. Zkousím se nadechnout, ale s tím závažím, které mě táhne k zemi, je to téměř nemožné. Od té doby, co mi bylo osm, je zodpovědnost za mámu na mně. Stara]a jsem se o ni. Stěhovala ji. Připravovala jsem jí jídlo. Dohlížela jsem na to, aby chodila do

práce, nebo jí pomáhala nějakou práci najít. Ale právě teď si nepřeju nic jiného, než aby se máma postarala o mě. Už nemám na to, abych hrála dospělou. Aspoň na pár minut bych chtěla být dítě.

Chci svoji mámu. Chci mámu.

Na ruce ucítím lehký dotyk. „Nebud’ smutná, Elisabeth,“ zamumlá máma.

Popotáhnu. „Já nejsem smutná.“

„Zdalo se mi o tobě. O tobě a o tvém tatínkovi. Stýská se mi po něm.“ Její prsty mi slabě sevrou zápěstí. „Stýská se mi po tobě. Byla jsi nádherné děťátko.“

„Proč?“ Směsice vzteku a smutku a radosti se mi omotává kolem duše a dusí výkřiky, které se mi hrnou do hrdla. Je naživu, ale málem umřela. „Proč do prdele musíš všechno dělat tak složitý?“

„Ale no tak. To už buď radši smutná. Nesnáším, když se vztekáš.“ Zatahá mě za zápěstí. „Chci si pochovat svoji holčičku.“

Připadám si jako předškolák, když si vlezu k ní do postele a položím si hlavu mezi její ruku a hrudník. Její slaboučké prsty mě pohladí po vlasech. „Když ses narodila, bylo úterý.“

Zavřu oči a přeju si, aby ta bolest zmizela, ale nemizí. Bodá mě znovu a znovu a znovu. Jsem tak unavená. Tak strašně unavená. Nechce se mi přemýšlet o Trentovi ani o heroinu ani o utíkání ani o té zodpovědnosti, které jsem se chtěla zbavit.

„Byl to tak příšerně horký den. Byla jsi tak nádherná, ale tak malinká. Doktoři mě tři týdny nenechali, abych si tě pochovala, protože ses narodila moc brzy. Tatínek tě tenkrát miloval. Dvakrát za námi přišel do nemocnice, než nás tvoje babička odvezla domů. Scott byl nadšený, že si může poprvé pochovat miminko.“

Opře si kostnaté prsty o moji hlavu a já si přeju, aby mi řekla, že mě má ráda, protože já mám ráda ji. I když je drogově závislá, i když je alkoholička, i když je pravděpodobně kurva, je to moje máma. Moje máma.

„Tak ráda jsem tě brala do nákupního centra. Lidi mě zastavovali a říkali mi, jaké jsi nádherné děťátko. Nechávala jsem je, aby si tě pochovali, a oni zkoušeli uhodnout, jak se jmenuješ.“

Byla jsi moc roztomilá a nikdy jsi nebrečela. Byla jsi jako moje malá panenka.“

Obejmu ji rukou kolem těla a zděsím se, když ucítím, jak jí zpod kůže trčí žebra. Máma vzdychne a pokračuje: „Pojmenovala jsem tě po svojí mamince, protože jsem doufala, že když to udělám, tak si to rozmyslí a bude nás mít ráda obě. Moje maminka mě opustila, Elisabeth, ale já jsem tě nikdy neopustila. Nikdy.“

Ne, moje máma mě nikdy neopustila a to je důvod, proč jsem jí zavázaná. Vyrostla jsem s vědomím, jakou obět’ kvůli mně udělala. Zadržuju dech, abych se netřásla vzlykáním. Máma mě potřebuje a já už nesmím být měkká. Tohle jsem jí způsobila já. Nechala jsem ji v tom.

„Stejně pro mě přijedeš, vid’ Elisabeth? V pondělí?“

RYAN

Scott se opírá o zeď na chodbě jednotky intenzivní péče, oblečený v džínách a pomačkané košili. Když si mě všimne, zvedne obočí, ale pak ho zase spustí, jako kdyby byl moc unavený na to, aby se o to staral. „Jak jsi věděl, že bude tady?“

„Řekla mi to vaše žena.“ Z té soutěže jsem přijel rovnou ke Scottovi domů, abych se Beth pochlubil a dal jí kytici růží. Můj svět se úplně zhroutil, když Allison řekla ta čtyři slova: Bethina matka se předávkovala.

Nahlédnu do pokoje a okamžitě zase odvrátím oči. Pohled na Beth schoulenou na lůžku s její mámou je moc intimní na to, aby se někdo díval - včetně mě. „Jak dlouho už tady je?“

„Už nějakou dobu.“ Scott si promne oči pěstmi, jako to dělá Beth, když už něco nedokáže snášet. Vidím ve Scottovi hodně z Beth. „Jak dopadla ta tvoje literární soutěž?“

A stejně jako Beth se pokouší obejít skutečnosti, které bijí do očí. „Vyhrál jsem.“

Kdyby nebyl tak vyčerpaný, úsměv na jeho tváři by vypadal přirozeně. „Gratuluju. A jak se dařilo vašemu týmu proti Eastwicku?“

„Taky vyhráli.“ Přesně tak, jak jsem to čekal. Je to skvělý tým a já jsem hrdý, že můžu být jeho součástí.

„To je dobře.“

Rozdíl mezi mnou a Riskovými? Já nemám problém mluvit o nepříjemných skutečnostech.

„Jak je na tom Bethina máma?“

„Přežila to.“

Odmlčím se. „A Beth?“

Scott zavrtí hlavou. Zůstaneme stát mlčky, ale oba trhneme hlavami, když z místnosti zaslechneme tlumené vzlyky.

Beth mi trhá srdce a podle bolesti, která se odráží ve Scottově tváři, dělá jemu to samé.

Nastává další ticho. Z pokoje se ozve popotahování a moje prsty se cukají potřebou chytit Beth a nějak napravit její svět. Nenechám ji, aby tohle využila jako záminku k útěku.

Promluvím si s ní a vysvětlím jí, že teď je potřeba do toho zatáhnout Scotta.

„Elisabeth říkala, že se rozhoduješ mezi vysokou školou a baseballovou ligou,“ prohodí.

Přikývnu. Teď když jsem vyhrál tu soutěž, je to rozhodování o hodně složitější.

„Můžu ti dát nějakou nevyžádanou radu?“ zeptá se.

Zvednu hlavu. „Budu rád, když mi poradíte.“

„Rozhodni se, co pro tebe baseball znamená, protože jestli chceš hrát pro peníze, budeš hodně zklamaný. Jenom hodně málo hráčů z náboru si odehraje aspoň den v první lize a i u McDonald's by sis vydělal víc než ve druhé.“

Kolem nás projde sestra a já praštím hlavou o zeď za sebou. „Vy jste šel do ligy.“

„Když mi bylo osmnáct, neměl jsem jinou možnost než baseball. Podle toho, co říká Elisabeth, ty máš těch možností víc. Jestli chceš hrát víc než cokoli jiného, tak to za tu oběť stojí. Ale jestli jít do ligy je pro tebe účelové rozhodnutí, tak ti říkám, že máš mizerné šance.“

Pak se ve Scottových očích objeví ten šílený záblesk. Ten záblesk, kterému rozumím. „Jestli baseball je to, pro co žiješ, pro co dýcháš a pro co bys umřel, tak ti říkám, že budeš potřebovat to vzrušení, když vyběhneš do pole. Nikdy jsem nezažil nic, co by se tomu vyrovnalo!“

„Děkuju“ odpovím. Dobře si jeho poznámky zapamatuju, ale nepomáhají mi. Nejsem o nic blíž svému rozhodnutí. Koutkem oka nahlédnu do pokoje. Bethiny oči se setkají s mými.

„Bud' chvíli s ní,“ řekne mi Scott. „Ale Elisabeth pojedě domů se mnou.“

BETH

Scott mi položí ruku na záda a postrkuje mě dopředu, zatímco se dívám, jak moje teta Shirley odváží mámu pryč. Asi už je dost pozdě. Slunce zapadlo. Na nebi se mihotají hvězdy. Ryan přišel a zase odešel, i když jsem na něm viděla, že se mu odtud nechtělo. Miluje mě. Vím to. Tak trochu uvažuju, jestli jeho láska není to jediné, co mi brání v tom, abych úplně zešilela.

„Pojďme domů,“ pobídne mě Scott.

Domov. Můj pokoj s mým oblečením a mou krabicí Lucky Charms ve spíži. Domov. Mohl by to být můj domov, kdyby Scott byl ochotný pomoci mojí mámě. Červená zadní světla Shirleyina auta zmizí, když zahne doleva na hlavní silnici.

Vydechnu všechen vzduch, který mám v těle, a pak se obrátím ke Scottovi. „Potřebuju s tebou mluvit.“

Přikývne na souhlas a obejmě mě jednou rukou kolem ramen. Před třemi měsíci bych mu vyškrábala oči, kdyby na mě sáhl. Teď to objetí uvítám. Vyčerpání mi podlamuje kolena, a tak se o něj opřu.

„Promluvíme si zítra.“ Scott mě vede ke svému autu. „Už se ani neudržíš na nohou.“

Jsem na půli cesty k autu, když mě přepadne dějá vu. Jako kdybych viděla něco, co jsem viděla někdy dřív - nějaký minulý okamžik ve zpomalené verzi. Škubnu hlavou doprava a uvědomím si, že to není žádná vzpomínka, ale skutečnost.

Cuknu sebou a zastavím. Scott zastaví taky. „Co se děje?“

„Isaiah,“ zašeptám ne Scottovi, ale sama pro sebe. Můj nejlepší kamarád je tady.

Opírá se o kapotu svého černého Mustanga a zdálky pozoruje mě se Scottem. Jakmile si všimne, že se na něj dívám, skloní hlavu. Udělám krok směrem k němu a Scott mě chytí za ruku. „Ne, Elisabeth.“

Trhnu hlavou. „Jenom pár vteřin. Jenom vteřinu. Prosím.“

Jeho sevření povolí při slově prosím. Když mě konečně pustí, zapotácím se. Jsem úplně vyčerpaná – fyzicky i emocionálně, ale najdu v sobě kus síly. Potřebuju s Isaiahem mluvit. Isaiah zůstane stát na místě, neobtěžuje se ani jít mi naproti a promluví, než k němu stačím dojít. „Shirley mi řekla o tvoji mámě. Jsi v pořádku?“

Jeho otázka mě zastaví asi tak na délku jednoho auta od něj. Z jeho očí vyzařuje bolest a mně se sevře každický sval v břiše. Moje blízkost mu způsobuje bolest a ta skutečnost mě praští do tváře.

„Jo,“ odpovím a pak se nad tím zamyslím. „Ne. Máma je závislá na heroinu.“

Isaiah odvrátí pohled a mně se v žaludku usadí olověná koule. „Věděl jsi to.“

Znovu se podívá na mě. „Je to troska, Beth. Nemůžeš ji změnit.“

Změní se. Scott mi pomůže. Vím to. „Jak se máš ty?“

„Přežívám.“ Isaiah si prohlíží noční oblohu a pak se odstrčí od auta. „Užij si svůj život.“

„Isaiahu,“ řeknu a nevím, co udělat, abych to mezi námi napravila. „Tohle není sbohem.“

„Jo,“ odpoví, když odemyká dveře svého Mustanga. „To je.“

„Kdybys tomu věřil, tak bys tady teď nebyl.“ Popadnu druhý dech, když mu dojde význam mých slov. „Jsme kamarádi. Napořád.“

Promne si rukou obličej a pak nasedne do auta, zabouchne dveře a s našťvaným zavrčením nastartuje motor. Krátký nával energie ze mě vyprchá, nejdřív z hlavy, pak se vsákne z mých nohou do země. Bolí mě vědět, že jsem Isaiahovi ublížila, ale jednou se opravdu zamiluje a uvědomí si, že jsme nikdy nebyli nic jiného než kamarádi.

Otevřu oči a v duchu zakleju. Tohle je podruhé, co jsem se úplně ztrapnila tím, že jsem usnula a Scott mě musel odnést domů. Stejně jako první noc, kterou jsem strávila v tomhle domě, mám na sobě deku a moje boty jsou úhledně srovnané vedle postele. Je tma a já se neobtěžuju podívat na hodiny. Stáhnou ze sebe peřinu, vylezu z postele a zamířím do haly.

V kuchyni na ostrově sedí Scott a nepřítomně se dívá na kuchyňskou linku. Plácnu sebou na pohodlný kožený gauč. Už v tomhle domě bydlím tři měsíce a ještě jsem tady neseseděla. „Fajn gauč.“

„Je pomalu načase, abys ho vyzkoušela.“ Scott má na sobě džíny a triko Yankees. Někdy se chová tak dospěle, až zapomínám, že mu ještě není ani třicet. Sveze se ze stoličky a jde za mnou do obývacího pokoje. „Nechceš mi říct něco o Trentovi?“

„Ne.“

„Tak jinak. Řekni mi něco o Trentovi.“

Scott toho bastarda praštil. Protřu si oči, abych se zbavila ospalosti, a snažím se najít nejrychlejší a nejjednodušší vysvětlení. „Ten debilní hajzl je blitek Satana a někdo by ho měl nabodnout na kůl a rozcupovat na kousíčky a ty kousíčky podpálit.“

„Nebo ho vzít po hlavě baseballovou pálkou?“

„Nebo tak.“ Trochu se usměju a Scott mi ten povadlý úsměv oplátí stejným. Řekla jsem Ryanovi, že tady zůstanu.

Pohladím prstem hebkou látku stužky, kterou mám uvázanou kolem zápěstí. „Proč jsi od nás odešel? Neopustil jsi jenom mě. Opustil jsi i mámu.“

„Jsi schopná se o tom bavit v klidu, nebo se chceš předhánět ve řvaní?“

„V klidu.“ Myslím.

„Když jsem odcházel z Grovetonu, myslel jsem vážně to, co jsem říkal. Opravdu jsem se pro tebe hodlal vrátit. Víím, že jsem byl strýc, ale měl jsem tě rád, jako kdybys byla moje.“

A já ho měla ráda, jako kdyby byl můj otec. Skrčím si kolena pod bradu a obejmu si je rukama. „Tak proč ses teda nevrátil?“

„Protože...“ Několikrát začne a zase zmlkne, jak se mu slova zasekávají v hrdle. „Protože kdybych to udělal, nezvládl bych to. Nemohl jsem si tě vzít s sebou, a kdybych dal přednost tobě, musel bych praštit s baseballem. Kdybych tehdy zůstal v Grovetonu, nemám pochyb, že bych se stal svým otcem. Tvůj táta mi přísahal, že nikdy nebude jako náš táta, jenomže jakmile skončil střední školu, stal se z něj přesně takový bastard, jako byl náš otec. Nestál jsem o život v karavanu a tahání se se zfetovanými holkama a nechtěl jsem strávit zbytek života tím, že bych ubližoval lidem, o kterých bych tvrdil, že je miluju. Kdybych tady zůstal, stal bych se svým otcem a začal bych ti ubližovat.“

Zavrtím hlavou. Scott by mi nikdy neublížil. Nebyl toho schopný.

„Byl jsem tak strašně vyděšený, že jakmile jsem začal utíkat, nedokázal jsem přestat. Děsila mě představa, že bych tě měl znova vidět. Báł jsem se, že když tě uvidím, zůstanu tady a budu jako táta.“

Scott zakleje a sepne ruce, jako kdyby se modlil. Kousnu se do rtu, když mu selže hlas. „Když ses sem přestěhovala - pokaždé, když jsem se podíval na tebe, viděl jsem jeho. Viděl jsem ve tvých očích jeho zlost. Viděl jsem v tobě našlapanou zahořkllost svého otce. Nenáviděl jsem se za to, že jsem tě tam nechal, ale nelituju toho. Kdybych neodešel, nikdy bych se neosvobodil a všechen ten vztek a zahořkllost, které vidím v tobě, by byly ve mně.“

Dobře víím, o jakém vzteku a zahořkllosti mluvím. Jsou to ty řetězy, které mě stahují dolů a každý den mi hrozí utopením - aspoň to tak bylo, než jsem našla Ryana. Jenomže tyhle řetězy se vrátily po jediném telefonu od Shirley a teď se mi stahují kolem hrdla. „To je teda super. Ty ses osvobodil a já jsem schytala ty sračky.“

Scott se nagne dopředu. „Vím, že to tak vypadá, ale já jsem se osvobodil i kvůli tobě. Podělal jsem to. Měl jsem se vrátit zpátky, když jsem se upsal k Yankees, a odtáhnout tě s sebou do New Yorku. Neudělal jsem to a je mi to líto, ale teď jsem tady a tohle...“ natáhne ruku a mávne s ní vzduchem. „Tohle je tvoje příležitost. Tohle je tvůj baseball. Jediné, co pro to musíš udělat, je věřit mi a chytit ji. Cokoli budeš chtít, je tvoje, ale musíš nechat minulost plavat.“

Scott mluví o naději a naděje je mýtus. Chová se, jako by bylo jednoduché mámu opustit. Jako kdybych mu mohla jenom tak odevzdat ty démony, kteří mě pronásledují po nocích, a pak by se všechno nějak spravilo jako mávnutím kouzelného proutku. „A co máma?“

Neodpovím mi okamžitě. Místo toho se zadívá na tenkou jizvu na své pravé ruce. Řekl mi, že tam ho děda říznul nožem, když byl ještě dítě. „To není moje zodpovědnost a není ani tvoje.“

„Ne. Tady v tom se mýlíš. Máma je moje zodpovědnost. Je to moje vina, že skončila takhle.“

„To ty se mýlíš.“

„To je jedno. Říkala jsem si, že bys jí třeba mohl dát nějaké peníze. Mohli bychom jí dát do nějakého léčebného programu, a když by pak byla čistá, tak ji někam přestěhovat. Máma dřív chodila do práce, tak bychom jí mohli pomoci zase najít místo. Je na tom hrozně dlouho špatně a já víím, že se drží Trenta, protože Trent má peníze. Když jí pomůžesh, tak se z toho určitě dostane.“

„Nemůžu.“

Trhnu hlavou, jako kdyby mi dal facku. „Co tím chceš říct, že nemůžeš?“ Udělala jsem to. Přišla jsem si mu říct o pomoc. Důvěřuju mu a on mi to omlátí o hlavu?

„Dal jsem sám sobě i Allison spoustu slibů, když jsme se stěhovali sem do Grovetonu a hlavně když jsem si přivedl zpátky do života tebe. Tvoje máma je za hranicí, kterou nemůžu překročit.“

Ne, ne, ne, ne. NE! Takhle se ten rozhovor vůbec neměl vyvinout. „Ale musíš jí pomoci.“ Místnost mi najednou připadá stísněná, a tak vstanu. Musím se dostat ven. Všude, kam se podívám, jsou okna nebo dveře do dalších pokojů. Ale v celé téhle debilní místnosti nejsou sakra ani jediné dveře ven.

„Elisabeth,“ řekne pak Scott opravdu pomalu. „Sedni si zpátky.“

„Musíš jí pomoci!“ Protože já nemůžu, a to uvědomění mě dohání k šílenství. „Pošli ji na léčení. Na odvykačku. Pak to bude lepší. Nechápeš to. Nikdy nedostala šanci. Nikdy jsme nic neměly. Nikdo nám nikdy nepomohl.“

„Posílal jsem jí peníze,“ řekne Scott tiše.

V hlavě mi zaburácí a zamrznu na místě. Stojím v kuchyni a nemám ponětí, jak jsem se sem dostala. „Cože jsi to říkal?“

Scott přejde přes místnost k ostrovu. „Posílal jsem tvou mámě každý měsíc peníze. Založil jsem pro ni bankovní účet a ona ho každý měsíc vyčerpala. Nesebral jsem odvahu na to, abych zavolał tobě, ale sebral jsem ji aspoň na to, abych platil za svoje chyby. Allison před několika měsíci na ten účet přišla a myslela si, že mám někde milenku. Přivedl jsem ji sem, do Grovetonu, abych jí dokázal, že jsem jí nelhal o tobě ani o tvou mámě, a když jsem byl tady, vůbec se mi nelíbilo, co jsem tu našel. A tak jsme tady zůstali, ale já jsem Allison slíbil, že tvoji mámu z toho vynechám. Evidentně ty peníze nepoužívala na to, aby sobě nebo tobě nějak pomohla.“

„Lžeš.“ Praštím rukou do kuchyňské linky. „Do prdele, lžeš mi!“ Musí to být lži.

„Můžu ti ukázat výpisy z toho účtu, jestli chceš.“

Nemůžu dýchat. Nemůžu... nemůžu dýchat. Nejde to.

„Elisabeth,“ řekne Scott. „Sedni si.“

Snažím se nadechnout, ale moje plíce se odmítají roztáhnout. Chytím se kraje kuchyňské linky a sehnou se ve snaze najít nějaký kyslík. Scott nemá pravdu. Nemůže mít pravdu. Tohle by mi máma nikdy neudělala. Nikdy. Proč do hajzlu nemůžu dýchat?

„Elisabeth!“ Scott odkopne stranou židli a zachytí mě, když se kácím k zemi. Sedne si vedle mě a já si schovám hlavu do dlaní.

„Dýchej,“ poručí mi.

Můj nádech zní jako zasípání a připadá mi, že moje mysl se rozpadá na dvě poloviny.

„Je to v pořádku,“ uklidňuje mě Scott.

Jenomže není. Nic není v pořádku.

RYAN

Beth se včera večer neukázala. Nedivím se. Moji rodiče jsou zpátky doma a navíc Beth strávila celou sobotu až do večera v nemocnici a potřebovala si odpočinout. Ale stejně jsem doufal, že přijde. V sobotu jsem ji viděl jenom na pár vteřin, a ještě to bylo před Scottem. Vypadala tak zlomeně. Potřebuju ji obejmout a říct jí, že ji miluju, a taky potřebuju ta slova slyšet od ní.

Mám v plánu ji zastihnout, než začne škola, a pak strávím celý den snahou vykouzlit jí úsměv na tváři. Lacy, Chris a Logan mi s tím rádi pomůžou. Ve čtyřech ji dokážeme rozptýlit.

Otevřu ledničku, vytáhnu plechovku energy drinku, shrábnu ze stolu klíče a prudce zahnu, abych nepřeválcoval svoji mámu. „Promiň. Uvidíme se odpoledne na zápas.“

A já tam svým rodičům Beth oficiálně představím jako svoji přítelkyni. Na veřejnosti si ani jeden z nich nedovolí udělat scénu.

„Je brzy. Sedni si.“ Máma se prosmýkne kolem mě. Je na dnešek pěkně vyšňořená. Kostýmové kalhoty. Ladící světřík. Perly na krku. Do oběda se vydá na lov do některého ze svých klubů. Táta vejde do kuchyně ze sváteční jídelny a sotva se na mámu podívá. Ta dovolená měla zachránit jejich manželství.

Dneska v noci spali každý v jiné místnosti.

Zachrastím klíči v ruce. „Chci si ještě před školou něco vyřídit. Můžeme si promluvit později?“

Máma se uvelebí na židli u stolu a pokyne mi, abych se k ní připojil. Já se místo toho opřu bokem o zárubeň.

„No dobře.“ Máma rozevře pravou ruku a na stůl jako harmonika vyletí moje kondomy.

„Mohl by ses obtěžovat s vysvětlením?“

Klíče se mi zarývají do ruky, jak se snažím udržet svůj vztek na uzdě. „Prohledávala jsi mi pokoj?“

„Jsme tvoji rodiče. Máme na to právo.“

Otočím se na tátu a ten se na mě trpělivě dívá z opačné strany místnosti. Panika se ve mně mísí s nevolností a adrenalinem, ale ať se propadnu, jestli to uvidí v mojí tváři. Kolik toho prohledali? Našli moji plaketu z té literární soutěže? Zapnuli můj počítač? Našli moje povídky? Přesně takhle zacházeli s Markem, když se letos v létě poprvé vrátil domů z univerzity. Těsně předtím, než jim řekl, že je gay.

„Spočítala jsem je,“ řekne máma. „Jeden chybí.“

Nikdy dřív jsem ke svojí mámě nepocítil nenávisť, ale právě teď ji nenávidím. „Co po mně chceš?“

„Kdo je ta holka?“

„To ti neřeknu.“ Ne takhle, když máma z Beth udělá pouhou holku, se kterou jsem použil kondom. Máma chce vzít něco krásného a překroutit to a udělat z toho něco nečistého.

„Je to vůbec holka?“ zeptá se táta.

Sevřu plechovku ve své ruce pevněji. „Co máte za problém?“

Táta se narovná se zaťatými svaly. Máma vyskočí ze židle a stoupne si doprostřed mezi nás dva. „Včera večer jsme zaslechli nějaké fámy, když jsme šli na večeři. Mně je jasné, že to nemůže být pravda, protože ty bys nikdy nešel proti našemu přání. Promluvila bych si o tom s tebou včera, ale byl jsi venku. Tak jsem udělala, co jsem musela, abych dostala nějaké odpovědi.“

„Měla jsi na mě počkat, mami. A ne se mi hrabat ve věcech.“

„Chodíš s Beth Riskovou?“ zatlačí na mě.

„Nebo je to jenom holka, se kterou experimentuješ?“ zeptá se táta.

Máma se otočí. „Andrewe!“

„S některýma holkama se chodí na rande. Některé má člověk na sex. Kluci to tak mají.“

„Já vím, jak ses choval na střední škole,“ odsekne máma.

„Ale můj syn nebude s jednou holkou spát a se druhou randit na veřejnosti. Gwen si zaslouží lepší zacházení. Já jsem si zasloužila lepší zacházení!“

„Nechte toho!“ Ty věčné hádky už mě unavují.

„Byla to jedna noc, Miriam!“ zařve táta. „Před pětadvaceti lety.“

Mrštím svou plechovkou přes místnost. Skleněná dvířka skříňky s porcelánem se roztříští a mámě vyletí ruce k hlavě.

„Posloucháte ještě vůbec, co říkáte? Obtěžovali jste se někdy poslouchat, co říkal Mark?“

Slyšíte mě vůbec? Já nechodím s Gwen a Beth z toho laskavě vynechte!“

„Ryane!“ zaburácí táta, ale máma ho umlčí zvednutou rukou.

„Ryane,“ řekne máma pomalu. Prsty si pohrává s perlami, které jí visí na krku. „Beth Risková není, kdo si myslíš. Gwen si začala dělat starosti, když ses dál ve škole ukazoval s Beth, přestože jsme ti zakázali se s ní scházet, a tak šla za svými rodiči... ještě jednou.“

Nehlasně zanedávám. Gwen ani netuší, jak moc zkázy tím nadělala. Máma pokračuje dál: „Nebud' naštvaný na Gwen. Záleží jí na tobě a udělala správnou věc. Rozumiš, její tatínek ví pravdu o Beth. Nepřestěhovala se tehdy před lety se Scottem do New Yorku. Její otec šel do vězení a její matka se s ní odstěhovala do Louisville. Gwenina maminka zná jednu paní z Bethiny bývalé školy v Louisville. Je mi to líto, Ryane, ale někdy je osudem dětí nestát se ničím lepším, než jsou jejich rodiče. Beth bere drogy. Byla zatčená a její pověst na její bývalé škole ohledně kluků...“

„Nechci slyšet nic dalšího. „Víš Gwen něco z tohohle?“ Protože předtím to nevěděla. Jinak by mi to řekla, aby mě přiměla se s Beth rozejít.

„Ano. Byla u toho, když nám to včera její rodiče říkali.“

Sevru klíče v pěsti a otočím se k ní zády.

„Ryane!“ křikne na mě máma z kuchyně. „Vrat' se zpátky!“

Pozdě. Doběhnu do garáže, nastartuju svůj Jeep a vyjedu z příjezdové cesty. Jestli to Gwen ví, znamená to, že to taky řekne celé škole.

BETH

Scott zahne k volnému místu vedle hlavního vchodu do školy a zaparkuje. Jsme tu brzy. Ani jeden z nás u snídani moc nemluvil. Nic jsem nejedla. Scott taky ne.

„Jsi si jistá, že dneska chceš jít do školy?“ zeptá se mě už podesáté. „Klidně bych tě nechal zůstat doma. S Allison jsme tě slyšeli chodit po přízemí, takže vím, že jsi toho za poslední noci moc nenaspala. Allison si o tebe dělá starosti a já taky.“

Jsem příliš unavená na to, abych nad tou lží o starostlivé Allison aspoň zakroutila očima. Dneska jsem s mámou měla odjet pryč. Chtěla jsem se vypařit ze školy a vzít si taxíka do Louisville. Pak bych vyzvedla mámu a zmizely bychom. Připadá mi, že moje vnitřnosti jsou zkroutené, potlučené a oteklé. Trochu jako kdyby nad mými orgány převzal vládu Trent. Nejhorší pocit je ta tíha na plicích, jako kdybych se topila.

Dotknu se stužky na svém zápěstí. „Ne. Chci jít do školy.“ Potřebuju vidět Ryana. Říkal, že tady mám kořeny. Potřebuju to od něj slyšet znova. Potřebuju se smát s Lacy. Potřebuju se šklebit Chrisovi s Loganem, když se navzájem hecují. Chci si na hodině biologie napsat písemku z anatomie. Chci vědět, že nedělám největší chybu svého života, když nechávám mámu v Louisville.

Batoh mám hozený na podlaze a k hrudi si tisknu učebnici biologie. Jsem v biologii dobrá. Opravdu dobrá. Moje učitelka mě má ráda. Místo toho, aby mě seřvala, když mi při zkoušení ujelo jedno sprosté slovo, zasmála se a mrkla na mě. Po hodině mi řekla, ať si do prdele dávám pozor na jazyk. Na posledním výpisu známek jsem měla průměr na dvojku a minulý týden mi řekla, že se blížím k jedničce. Já, Beth Risková - já bych mohla dostat jedničku. Zavrtím hlavou a Scott přestane mluvit. Raději bych na to nemyslela. Pořád ještě to moc bolí. Pokusím se zahnat myšlenky na mámu a peníze a to, jak ji nechávám samotnou s Trentem. Místo toho se snažím soustředit na Lacy. Prohlásila o mně, že jsem její nejlepší kamarádka, a pozvala mě na příští víkend k sobě domů, abych tam zůstala přes noc. Od té doby, co jsem v osmi letech opustila Groveton, jsem nikdy u žádné kamarádky nepřespávala. Lacy říkala, že budeme jíst sladkosti a dívat se na filmy. Mám nejlepší kamarádku - holku.

„Nevypadáš dobře, špunte.“

V sobotu jsem praštila Trenta a to znamená, že on to vrátí jí. Rozkašlu se, jak se snažím dýchat. Jak tohle můžu udělat? Nemůžu ji tam nechat. „Máma mi přísahala, že se heroinu nikdy nedotkne.“

„Je mi to líto,“ odpoví jednoduše. Trochu jako když dítě zjistí, že Ježíšek ani Santa Claus neexistuje. Je mu líto, že fantazie není skutečnost, ale je rád, že jsem konečně prohlédla do reality.

Máma se nebrání, když ji Trent mlátí. Měla bych jet do Louisville. „Táta si píchal heroin. A taky ho prodával.“

Scott vypne motor auta. „To jsem nevěděl.“

Nechávám v tom mámu samotnou, ale jsem jí zavázaná. Ona mě nikdy neopustila. „Nebyla to taková hrůza, když si píchnul. Většinou prostě spal. Děsily mě ty jehly. Máma byla hodně nervózní, když jsem si hrála někde blízko nich.“

„Co se stalo?“

Proč mu to máma neřekla? Nebo Shirley? Proč to musím udělat já? „Táta mě. nechtěl.“

„Tvůj táta byl mladý. Vůbec nevěděl, co chce. S tebou to nemělo nic společného.“

To je pravda. Tátovi bylo sedmnáct, když jsem se narodila. Mámě bylo patnáct. Táta věděl, že chce ji. A s ní si udělal mě.

Ale Scott nechápe to nejdůležitější. „Řekl mi to sám, protože já... no, já jsem udělala chybu.“ Já – jedna velká chyba.

Scott se na mě dívá těma modrýma očima, které jsou mnohem něžnější než tátovy a mnohem živější než máminy.

Nechci mít ve svých očích zahořklost a vztek

„Když jsem byla ve třetí třídě, přišel do našeho karavanu takový chlápek, a nejdřív to bylo v pohodě, ale pak se začali s tátou hádat. Ten člověk vytáhnul z kapsy pistoli.“ Celým svým tělem projede třas. Očima kmitnu před sebe. Vidím svůj batoh, podlahu auta, autorádio, ale moje tělo reaguje, jako kdybych byla zpátky v tom karavanu.

„Namířil tu pistoli na tátu, a když se táta začal smát, tak ji namířil na mě. Byla tak blízko.“ Hrozně blízko. Tak blízko, že jsem na čele cítila dotyk kovu. Máma křičela a mně po nohou na podlahu stékala teplá moč.

„Elisabeth,“ pobídne mě jemně Scott.

„Pak se hádali dál a on odjistil spoušť.“ Udělalo to děsivý zvuk - cvak, cvak. Promnu si husí kůži, která mi naskočí na ruku. Věděla jsem, že umřu, a pamatuju si, jak jsem se modlila k Bohu, aby to nebolelo. Máma ječela a ječela a ječela. „Táta po něm hodil nějaké peníze. On pak zase zajistil spoušť a dal tu pistoli pryč.“ Utekla jsem. Proběhla jsem kolem mámy, která se svalila na podlahu a brečela. Kolem táty, který toho chlapa proklínal a vyháněl ven. Kolem záchoda a do ložnice mých rodičů. „Schovala jsem se pod postel a zavolala policii.“

Scott zavrtí hlavou a zadívá se skrz přední sklo na vchod do školy. „Kolik heroinu tam bylo?“ „Já nevím,“ zašeptám. „Máma mě našla u telefonu a došlo jí, co jsem udělala. Táta se ještě pořád pokoušel spláchnout ten heroin do záchoda, když mu Lacyin otec nasazoval želízka na zápěstí.“ Mámě dali želízka taky a ona brečela, až se jí třásl celé tělo. Zatímco to tam prohledávali, máma a táta klečeli na kolenou na podlaze.

„Elisabeth.“ Zní to jako prosba, ale já nechápu, co ode mě čeká.

„Elisabeth je mrtvá, Scotte. Prosím, přestaň mi tak říkat.“

Pamatuju si, jak se na mě táta podíval, když mě kolem nich odváděl Lacyin táta. V tom okamžiku jsem pro něj umřela. „Máma dostala podmínku. Táta si odseděl šest měsíců. Když ho pustili, přijel a mnou do Louisville. Kleknul si na kolena, zadíval se mi do očí a řekl mi, že jsem to nejhorší, co se mu kdy přihodilo.“ Pak vstal. Obrátil se k mámě a zeptal se jí, jestli odejde s ním. Máma se rozhodla zůstat se mnou. „A pak odešel.“ A máma neodešla, protože si vybrala mě. Přestože mého otce milovala, zůstala se mnou. Jsem jí zavázaná.

Scott zase nastartuje auto. „Odvezu tě zpátky domů.“

„Ne!“ Potřebuju dostat jedničku z biologie. Potřebuju vidět Ryana, jít s ním na ten zápas a vědět, že jsem se rozhodla správně. Mám tady v Grovetonu vlastní život a potřebuju se smířit s tím, že se odpoutám od mámy. „Píšu dneska písemku a po škole jdu s Ryanem na zápas. Prosím, nech mě tady.“

„Jestli to tak chceš, tak dobře. Ale promluvíme si o tom, až se vrátíš domů.“

Domů. Nemám ponětí, co to slovo vlastně znamená.

Právě zvoní, když vklouznu do budovy a proplétám se chodbou plnou studentů. Mám podivný pocit ze své vlastní kůže. Skoro jako kdyby mi byla moc těsná a já bych ji potřebovala svléknout. Celé roky jsem utíkala ze školy, jak to jen šlo, a teď jsem se hádala se Scottem, abych tam mohla jít. Co se to se mnou sakra děje?

Do ramene mi vrazí nějaká holka a rozchechtá se, jakmile uvidí, s kým se srazila.

„To je ona,“ zašeptá hlasitě její kamarádka.

Vlasy vzadu na krku se mi naježí. To jsem já. Co to má znamenat? Pokračuju chodbou dál a několik kluků se přestane bavit a zírají na mě, když procházím kolem. Sevřu svou učebnici biologie jako štít. Tolik pozornosti jsem nepřítahovala ani první den školy.

Nasrat. Chci najít Ryana a jít na biologii. Ryan vyhrál soutěž v tvůrčím psaní a dneska odpoledne má poslední zápas sezóny. Ještě jsem mu ani pořádně nepogratulovala. Zahnu za roh a zastavím se v okamžiku, kdy uvidím dav lidí u své skříňky.

Nějaký kluk z nižšího ročníku kývne hlavou směrem ke mně. „Už je tady.“

Šeptání a chechot ustanou a lidi odstupují stranou ode mě a od mé skříňky. Hrůza vytlačí veškerou naději pryč z mého těla. Na mojí skříňce je napsáno slovo, kterého se děším ze všech nejvíc: děvka.

Děvka.

V pátek večer jsem se vyspala s Ryanem.

Děvka.

Ale Ryan za mnou v sobotu přišel do nemocnice. V neděli mi psal a volal, ale já jsem byla moc vyčerpaná na to, abych mu zavolala zpátky. Ryanovi na mně záleží.

Děvka.

Otočím se na patě a pokusím se utéct chodbou – pryč od své skříňky, pryč od toho šeptání a smíchu. Zahnu za roh a narazím na jednu z kamarádek Gwen. „Ale, podívejme se, kdo to je – Beth Risková. Je to pravda, že tě v Louisville zatkli?“

Jediný člověk, kterému jsem o tom řekla, byl Ryan. „Běž do prdele.“

Její kamarádky se rozchechtají a ona se usměje. „Gwen se tě snažila varovat. Ryan a jeho kamarádi berou výzvy hodně vážně. Jak sis mohla myslet, že jsi něco víc než jen výzva?“

Ryan mi dal lahvičku deště. Řekl mi, že mě miluje. Nikomu by neřekl, že jsme se spolu vyspali, ani že mě v Louisville zatkli. Neřekl by o mě, že jsem děvka. „Nejsem žádná výzva.“

„Fakt? Tak jak to, že Ryanovi rodiče vůbec nevěděli, že spolu něco máte? Jeho máma dokonce mojí mámě řekla, že mu zakázali, aby se s tebou scházel, už několik týdnů zpátky.“

Zásah přímo do srdce způsobí, že ze sebe nedokážu vydat ani hlásku. Udělám krok dozadu, ale ústup nestačí. Ta holka se rozhlédne po ostatních a pak se zadívá na mě. „Byla jsi nejen výzva, ale taky Ryanovo špinavé tajemství.“

RYAN

Zaparkuju svůj Jeep za Chrisovým autem a vyskočím z něj. Musím najít Beth a potřebuju mluvit s Gwen. Věnuju Gwen ten ples. Řeknu jí, že se s Beth oba odhlásím, pokud ona neprozradí Bethina tajemství. Chris a Logan se opírají o korbu a usmějí se, když si mě všimnou. Dnešek by pro Beth mohl být noční můra a já budu potřebovat jejich pomoc. „Viděli jste Beth?“

Oba zakroutí hlavami.

„Viděl jsi Lacy?“ zeptá se Chris. „Měli jsme se sejít tady.“

Rozhlédnu se po parkovišti a zahlédnu, jak Lacy vybíhá z bočních dveří. „Tamhle je.“

Chris se narovná a sleduje, jak pospíchá k nám. „Něco se děje.“

Lacy se prosmýkne kolem Chrise, napřáhne ruku a dá mi facku. Trochu to zabolí, ale horší je pohled na slzy, které jí stékají po obličeji.

„Jak jsi mohl?“ vymáčkne ze sebe.

Lacy mi nikdy předtím facku nedala. Ani nikomu jinému. Chris se postaví mezi mě a Lacy, zatímco Logan řve na lidi, kteří se zastavují a okounějí kolem, aby pokračovali v chůzi.

„Lacy, co to má sakra znamenat?“ zeptá se Chris.

Lacy Chris odstrkuje a to strkání se začíná hrozivě podobat mlácení. „Co to má sakra znamenat?“ zařve. „Co je sakra s tebou? Měl jsi být její kamarád.“

Logan jí zezadu stáhne ruce k bokům. „Pomalů, Lacy. Řekni nám, co se děje.“

Oči jí zaplavují slzy, když se na mě dívá. „Sliboval jsi, že jí nebudeš ubližovat. Sliboval jsi, že už to není žádná výzva.“

Beth. Mluví o Beth. „Nebyla. Teda byla, ale vždyť víš, že jsem to odvolal.“

Lacy vyškubne svoje ruce z Loganova sevření, ale Logan zůstává poblíž pro případ, že by se rozhodla znovu zaútočit.

„Všichni říkají, že Chris a Logan tě vyzvali, aby ses s ní vyspal. Říkají, že jsi vyhrál, když jsi ji při té poslední party odvedl do lesa. Říkají, že ses s ní vyspal a že ti řekla o své minulosti. Všichni vědí, co se s ní stalo v Louville. Všichni to vědí.“

Gwen. Praštím pěstí do korby Chrisova nákladáku. „Viděla jsi Beth?“

Lacy zavrtí hlavou. „Řekni mi, že jsi to neudělal ty. Prosím.“

Chris ji váhavě pohladí po tváři. „Ne, lásko. Ta výzva skončila ten večer, když se do ní Ryan zamiloval.“

Lacy si otírá slzy z obličeje. „Někdo jí napsal na skříňku děvka.“

Logan si schová tvář do dlaní a Chris zakleje. Ta noční můra už začala.

Hledám Beth všude po chodbách, ale bez úspěchu. Poprvé zazvoní a z opačné strany chodby na mě Lacy zavrtí hlavou. Do háje. Taky ji nemůžou najít. Logan mi poklepe na rameno.

„Právě vešla do třídy.“

Konečně. Proletím chodbou a vejdu do třídy přesně v okamžiku, kdy zazvoní na hodinu.

Lacy, Chris a Logan jsou mi v patách. Chris mě poplácá po zádech a všichni tři zamíří k našim lavicím. Někdo ve třídě zasyčí, aby umlčel šepot a smích, a všichni se zadívají na mě. Já sleduju Beth. Dala zase přednost svému místu vzadu v rohu před tím vedle mě, kam se přesunula před několika týdny.

Přesně jako v první den školy. Beth se schovává za vlasy a čmárá si něco do sešitu. Moje stužka už jí nekrášlí zápěstí. Učitelka, kterou neznám, si odkašle. Zřejmě tady dneska supluje.

„Mohli byste se laskavě posadit?“

Beth ke mně na moment vzhledne a okamžitě se zadívá zpátky dolů. Pro mě to je jako polykat nože. Beth slyšela ty drby a uvěřila jim.

Dokonalost. Přesně to ode mě všichni čekají. Sednout si na místo. Dělat svoje úkoly. Chodit na tréninky. Hrát baseball. Dusit všechno uvnitř v sobě a nechat to tam hnít, jen když vnějšek vypadá dokonale. „Beth.“

Dál sedí se skloněnou hlavou a mně do výhledu vstoupí suplující učitelka. „Buď si někam sedněte, nebo budete odpoledne po škole.“

„Ryane,“ zasyčí Chris. „Máme zápas.“

Zápas s týmem Northsidu. Slíbil jsem Chrisovi, že už žádný zápas nepromeškám, a být po škole by znamenalo ten slib porušit. Neochotně si sednu na svoje místo, otočím se na Beth a doufám, že se na mě aspoň podívá.

„Odchytíme ji po hodině,“ zašeptá přes uličku Chris.

Zazvoní a vypukne závod o to, kdo se dokáže dostat ven ze třídy nejrychleji. Beth proklouzne dveřmi jako první a její drobná postava jí umožňuje prosmýkat se mezi davem studentů, kterých je teď plná chodba. Mám další hodinu na opačné straně, než kam vyrazila ona, ale nedělám si s tím starosti.

Beth běží po chodbě mezi učebnami dějepisu a já ji zachytím za ruku těsně před tím, než by se dostala do bezpečí své třídy. Nakloním se k ní a podívám se jí zpříma do očí.

„Ty víš, že tě miluju.“

Očima si měří můj obličej a vypadá úplně stejně zlomená jako přede dvěma dny v nemocnici.

„Opíchal jsi mě, abys vyhrál výzvu?“

Musím se bránit nutkání s ní zatřást. „Já jsem tě neopíchal. Miloval jsem se s tebou. Nedělej to, Beth. Nedělej takovou špinavost z něčeho, co mezi námi bylo krásné.“

Její oči zalije voda a moje srdce se tříští na milion kousků. Beth není ten typ, co brečí kvůli čemukoli, a já jsem ji právě rozbřečel. Myslel jsem si, že když se s ní pomiluju, ukážu jí tím, jak moc mi na ní záleží. Že jí ukážu, že mi může důvěřovat, a teď mě drtí vědomí, že právě tohle může náš vztah úplně rozbít. „Dal jsem ti svoje slovo, že ta výzva skončila. Copak jsem ti někdy lhal?“

„Na schodech před Scottovým domem jsi mi sliboval, že ze mě nebudeš dělat žádné tajemství.“

Stojím tady a porušuju školní řád tím, jak blízko u sebe ji držím. Jak může věřit tomu, že jsem lhal? „Řekl jsem o tobě celé škole. Bral jsem tě na svoje zápasy. Bral jsem tě na party.“

„A řekl jsi to svým rodičům? Když se tě na mě tvoji rodiče ptali, řekl jsi jim snad, že spolu chodíme?“

Trochu uvolním sevření a Beth mi vyškubne svoji ruku.

Jak se mohla dozvědět tohle? Přes Bethino rameno zahlédnu Gwen, jak se nenápadně krčí na konci chodby. Podívá se na mě a pak okamžitě odvrátí pohled. Do háje.

Beth si rukama promne oči. „Zase jsem se zakoukala do falešného hráče. Nejhorší na tom je, že jsem ti sama řekla, jak mě obehřát. Přesvědč mě, že mě miluješ, a já se ti vrhnu do postele. Jsem tak hrozně pitomá.“

Zazvoní varovný zvonek a já v šoku sleduju, jak se Beth otáčí. Ne. Tomu přece nemůže věřit. „Ne, já tě miluju.“

Beth se zastaví ve dveřích a já se modlím, aby mi řekla, že mi to věří. „Ne, nemiluješ. Ty jenom nechceš mít špatný pocit z toho, že jsi vyhrál tu výzvu.“ Beth vejde do třídy a v tu chvíli zazvoní na hodinu.

Učitelka, která tu má učit, si mě prohlédne. „Běž do své třídy.“ A přibouchne mi dveře před nosem.

Celý strnulý se otočím a vyrazím směrem ke třídě, kde mám druhou hodinu. Vyspal jsem se s Beth a ztratil jsem ji. Polknu, když mě začnou pálit oči. Bylo to moc brzy. Ještě mi dostatečně nedůvěřovala. To, co jsme spolu udělali - bylo to moc, bylo to moc rychle. Prohrábnu si rukou vlasy a pokouším se pochopit, jak se mi mohlo všechno takhle vymknout.

„Ryane!“ zavolá na mě zezadu Gwen. „Počkej, prosím.“

V žilách mi zavíří zuřivost, když se otáčím a skláním se nad ní. „Jsi konečně spokojená, Gwen? Gratuluju, máš titul z plesu v kapse. Doufám, že to za to stálo.“

Vykulí oči a udělá krok dozadu. „Neudělala jsem to kvůli plesu.“

„Tak proč? Proč mi tak ubližuješ?“

Gwen zamrká. „Ubližuju? O tobě jsem neřekla ani slovo.“

„Když ubližuješ Beth, ubližuješ mně. Miluju ji.“

Zbledne ve tváři. „To si jenom myslíš, že ji miluješ. Já jenom... řekla jsem to jenom několika lidem. Jenom tolika, abych si byla jistá, že se to dostane zpátky k tobě, protože jsem věděla, že mě bys neposlouchal. Netušila jsem, že o ní budou říkat, že je děvka. Nevěděla jsem o té skříňce. Přisahám ti, Ryane. Připadám si příšerně. Fakt. Nemohla jsem tušit, že se z toho stane tohle.“

Když se otočím pryč od ní, snaží se mě chytit. „Prosím, musíš mi věřit, Ryane...“

Uhnu před její rukou a její prsty chvilku visí ve vzduchu, než je spustí dolů. „Je pro tebe úplně špatná. Myslela jsem si, že když to uslyšíš třeba i od jiných lidí než ode mě, tak uvidíš, jaká doopravdy je a pak...“

Do hrdla se mi škrábe nevolnost. „Co? Co sis myslela, že udělám?“

Oči se jí zalíjí slzami a pokrčí rameny. „Vrátíš se ke mně.“

Ve snaze uvolnit to napětí si prokřupnu obratle v krku, ale tenhle pokus vůbec nepomáhá.

„Mezi námi byl konec dlouho před tím, než se Beth objevila v téhle škole. Jestli to pořád nechápeš, tak to řeknu jinak - miluju ji, Gwen. Miluju ji.“

Obrátím se k ní zády a vyrazím na svoji další hodinu. Tahle škola není nijak velká, takže se přede mnou Beth neschová na dlouho.

BETH

Všechnu tuhle látku jsem minulý týden uměla. Vím to. Učila jsem se každý večer a Scott mě skoro každé ráno cvičně zkoušel. Ale teď jako bych měla hlavu úplně prázdnou. Slova se mi před očima motají, když si je čtu, takže mám před sebou prázdný papír. Zazvoní. „Odevzdejte mi prosím svoje testy,“ řekne paní Hayesová.

Ruka, ve které svírám propisku, se mi potí. Napsala jsem svoje jméno. To je všechno. Hlava mi padá dopředu. Selhala jsem. Už zase. Tohle je můj osud.

„Beth,“ řekne paní Hayesová. Když všichni ostatní odevzdají svoje testy a opustí učebnu, dojde až dozadu k mojí lavici. „Jsi v pořádku?“

„Ne.“ Jsem děvka a jsem pitomá. Seberu svůj batoh a nechám svůj prázdný test ležet na lavici. „Nejsem v pořádku.“

Vyběhnu ze třídy. Groveton je chyba. Já jsem chyba. Ryan mi lhal. Využil mě. Byla jsem výzva. Nejsem nic víc než pitomá děvka, která dělá jednu chybu za druhou a třetí za druhou. Stejně jako moje máma.

Lidi se chechtají, když jdu kolem. Odsuzují mě a mají pravdu. Nepatřím sem. Nikdy jsem sem nepatřila. Nemůžu jít na oběd a nedokážu si představit, že bych šla na tělocvik. Nechci poslouchat Ryana, jak lže, aby měl lehčí svědomí, ani Gwen, jak se mi směje, protože jsem přesně taková troska, za jakou mě považuje, ani Lacy, jak mě prosí, abych s ní mluvila. Ryan zahne za roh a já se schovám do chodby, kde jsem první den školy zahlédla Isaiaha. Bože, podělala jsem úplně všechno. Přišla jsem o svého nejlepšího kamaráda, protože jsem se zakoukala do debilního svalovce, který mě nemiluje. Vjedu si prsty do vlasů a zatahám tak silně, aby to bolelo. Pitomá, pitomá, pitomá.

Proč nemůžu aspoň jednu věc v životě udělat správně? Kdybych s mámou odjela už před několika týdny, nic z tohohle by se vůbec nestalo.

Přestanu dýchat. Pořád ještě můžu odjet. Minulý týden jsem si do batohu sbalila náhradní oblečení a zbytek peněz. Teď mě tíží na zádech. Učebnice můžu zahodit do skříňky. Těch dalších věcí, které jsem si s sebou vzala jako upomínky, se taky můžu zbavit. Ale ne tady. Vím přesně, kde je na cestě pryč z města můžu vyložit.

RYAN

Plesk. Míček vletí do mojí rukavice. Ve druhé půlce šesté směny je stav zápasu nerozhodný. Promnu si prsty pravé ruky, aby mi neztuhly zimou. Konec října a tohle by klidně mohl být nejchladnější den roku. Zápas ve studeném počasí přináší podivné pocity. Vítr mě štípe do prstů a do tváří, ale z tepla chyceného v roláku mého dresu mi na krku vyrazí pot.

„Do toho, Ryane!“ zavolá táta z tribuny. Máma hraje dokonalou manželku a matku a sedí vedle něj s vlněnou dekou přehozenou přes kolena. Znovu se rozhlédnu po tribuně. Beth tady není a nepřijde.

Z domácí mety se ozve vysoké zapískání na píšťalku. Nový pálkař si bere před mým třetím nadhozem oddechový čas, zřejmě ve snaze nechat mě zmrznout. Logan poodstoupí doleva od území pálkaře a pokyne mi, abych nadhodil. Chce, abych se nepřestal pohybovat a nevystydly mi svaly.

Jsem rozrušený a odehrávám ten nejpříšernější zápas svého života. Škubnu rukou, pustím míček a zakleju, když proletí přes půl metru doleva od Loganovy rukavice. Logan si vytáhne chytačskou masku na temeno hlavy a vyrazí ke kopci.

„Najdeme ji,“ prohlásí Chris, který se ke mně blíží zprava. „Lacy už se po ní shání a po zápase já, ty i Logan uděláme všechno pro to, aby tě začala poslouchat.“

Beth vynechala hodinu. Měl jsem za ní vyrazit hned, ale trenér by mě pak nenechal hrát.

„Nemůžu se soustředit.“

„Ale můžeš,“ opáčí Chris. „Máš v žilách led, když nadhazuješ. Jdi na svoje místo a budeš v pohodě.“

Jak mu mám vysvětlit, že nikdy nemám v žilách led, když nadhazuju? Že v nich je neustálý palčivý tlak, který hrozí zpackaným nadhozem, i když mě nic nevyrušuje.

„Tvoje nadhozy,“ začne Logan, když dorazí ke mně, „lítají na všechny strany. Soustřed' se na to a dostaneš se k ní rychleji.“

Má pravdu. Budu se snažit. Chris nehlasně zakleje a já následuju jeho ustaraný pohled k plotu na kraji hřiště. Na opačné straně stojí Lacy a na rameni se jí houpe Bethin batoh.

Logan si mi stoupne před oči. „Jeden nadhoz. Ještě jeden nadhoz.“

„Máme ještě jednu směnu, zaprotestuje Chris.

Logan se upřeně podívá na něj. „Jeden nadhoz.“

Oba se vrátí na svá místa a pálkař se zaryje botami do země. Tenhle bude pro Beth. Logan mi ukáže dvě věčka. Přikývnu, ohlédnu se přes levé rameno a zachytím pohyb. Překřížím pravou ruku přes levou, hodím míček prvnímu metaři a slyším, jak z úst rozhodčího padá to sladké slovíčko: „Aut!“

Dav zajásá a já vyletím z pole, proběhnu přes střídačku a pokračuju dál. Lacy má oči vytřeštěné panikou a podává mi Bethin batoh. „Nevím, co to má znamenat.“

Málem roztrhnu zip a Lacy mluví dál. „Dojela jsem k nim domů, ale nikdo tam nebyl. Pak jsem jezdila po městě, ale nic jsem nezjistila. Tak jsem se zastavila doma, doufala jsem, že se tam třeba ukázala nebo že zavolala, a našla jsem tam tohle.“

Ten tlak, který pořád hrozí, že mě zlikviduje, vybuchne a já zahodím batoh na zem. V ruce svírám lahvičku s dešťovou vodou, ke které jsou přivázané růžové stužky. Zalapám po dechu a pak z nich vytáhnu kousek papíru se vzkazem: Myslela jsem si, že to zvládnu, ale nejde to. Do háje. Její máma. Beth odjela za svojí mámou a do téhle chvíle měla dost času na to, aby se dostala do Louisville. Doběhnu zpátky na střídačku a chňapnu po své tašce.

„Ryane?“ zavolá z druhé strany trenér.

„Omlouvám se. Musím okamžitě odjet. Ať to za mě dohraje Will.“

Strčím si lahvičku deště do tašky a přehodím si ji přes rameno. Chris mě pevně chytí za ruku.

„Kam jdeš? Máme před sebou ještě jednu směnu a stav je nerozhodný. Will ty pálkaře nezvládne tak dobře jako ty.“

„Beth utíká pryč. Když ji nezastavím, přijdu o ni.“

Chris ještě víc sevře ruku. „Slíbil jsi mi, že už se na žádný další zápas nevykašleš.“

Ten led, ve který Chris doufal, se mi konečně vlije do žil.

„Pust' mě, než tu tvoji ruku vlastnoručně odstraním ze svojí.“

„Dáváš přednost jí před náma?“

Mezi mě a Chrise se vklíní Logan. „Nech ho jít, Chrisi. On by tě nikdy nedržel, kdybys dal přednost Lacy před zápasem.“

„Ale to je jiná,“ zařve Chris. „Já Lacy miluju.“

„Podívej se na něj.“ Logan ukáže na mě. „On miluje Beth. Ty a Lacy nemáte na ten cit patent.“

Chris si mě prohlíží a já na něm vidím, jak bojuje sám se sebou. Strhne si z hlavy čepici a otočí se pryč ode mě. Zklamal jsem ho, ale předtím jsem zklamal Beth. Logan na mě kývne a já rychle kývnu zpátky na poděkování.

Jak odcházím ze střídačky, dav okolo bzučí hovorem. Hlavu mám skloněnou a ignoruju, jak se na mě lidi dívají a občas i něco pokřiknou. Dokonalý Stone právě dělá dost nedokonalou věc a mně je úplně jedno, co si o tom kdo myslí.

Slyším, jak po tribuně dolů hlasitě dupou kroky. Když budu mít štěstí, doběhnu ke svému Jeepu dřív, než táta dojde na parkoviště. Jako dneska se vším ale štěstí nemám. „Ryane!“ Na tohle nemám čas. Otevřu dveře Jeepu a hodím si batoh dozadu. Táta chytí otevřené dveře. „Co to děláš? Musíš odehrát ještě jednu směnu a stav je vyrovnaný.“

„Beth se dostala do potíží a já jedu za ní.“

„Nikam nejedeš. Dohraješ ten zápas.“ Táta zrudne ve tváři a založí si ruce v bok. Za pětadvacet let se stanu jeho klonem, pokud budu pokračovat v téhle cestě. Celý svůj život jsem si nepřál nic jiného než být jako on. Zvláštní, jak se věci v životě mění.

„Když za ní nepojedu, uteče pryč.“

„Nech ji utéct. Je potřeba, aby byla pryč. Od té doby, co se ti přimotala do cesty, ses přestal soustředit na všechno, co je důležité. Zrazuješ svůj tým, Ryane. Sám si likviduješ svou baseballovou kariéru. Všechno, na čem jsem tak tvrdě pracoval!“

Do žil se mi vlévá zvláštní směs mrazu a žáru, když stojím tváří v tvář tátovi. „Tys na ničem tvrdě nepracoval. To já. Tohle je můj život a ne tvůj! Když budu chtít hrát baseball, budu hrát baseball. Když budu chtít jít studovat, půjdu studovat. Když budu chtít mluvit s bráchou, tak budu. Když budu chtít jet za Beth, tak pojedu. Už tě nenechám, abys rozhodoval za mě.“

Z pusy mu vyletí sliny, jak na mě zařve: „Chceš si zničit život kvůli nějaké zfetované trosce?“ Ucítím v těle sílu a moje pěst se potká s jeho obličejem. Tělem mi otrásá adrenalin a dívám se, jak můj otec zavravorá dozadu. „Neopovažuj se o ní mluvit takhle.“

Naskočím do Jeepu, nastartuju motor a šlápnu na plyn. Já neprohrávám a neprohráju ani boj o ni.

BETH

Promnu si ruce a dýchnu na ně nejmíň potřicáté. Schovávám se v uličce za barem a pozoruju mámin byt. Trent vešel dovnitř hned potom, co jsem přijela, a teď už je tam tři hodiny.

Nemám jinou možnost než čekat. Jestli mě znova uvidí, zabije mě.

Dveře bytu se otevřou a ten holohlavý idiot se konečně vypotácí ven. Fakt paráda. Očividně je na pervitinu a to znamená, že má náladu na vraždění nemluvnat. Mnohem radši bych brala, kdyby byl na heroinu.

Trent se opře o dveře svého auta, zašátrá po klíčkách, upustí je a pak se sehne, aby je zase zvedl. Jasně, ty kreténe, ty rozhodně patříš za volant. Doufám, že to napálíš do zdi a bude po tobě.

Jeho auto nenastartuje hned. Motor dvakrát jenom zakvílí. No tak. Na potřetí se motor s řevem probudí k životu. Auto sebou škube, když vycouvá a vyjede na silnici.

Přeletím parkoviště a zabouchám na máminy dveře, zatímco lomcuju klikou. Nepovolí, ale slyším, jak máma na druhé straně odjišťuje řetězy. Otevře dveře a zapotácí se, když mě uvidí. „Elisabeth.“

Vejdu dovnitř. „Zabalila sis věci?“

„Ne,“ odpoví. „Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad.“

Bože, ten člověk je prase. Jeho oblečení je poházené všude kolem a stejně tak prázdné malé balíčky, ve kterých má pervitin. Seberu pytel na odpadky a zamířím do koupelny. „Co budeš potřebovat?“

Máma mě následuje a drbe se při tom na holé ruce. Pamatuju si, jak to dělával táta. Znamená to, že si potřebuje píchnout. Její abstinenční příznaky budou pěkná otrava.

„Trent se o mě postaral, když jsem se vrátila z nemocnice. Říkal, že je mu líto, jak se ke mně choval, a že chce začít znova.“

„Trent je hromada sraček.“ Hodím do pytle její kartáček na zuby a hřeben a zastavím se, když si všimnu malého hnědého balíčku za máminými tampony. „Co je tohle?“

„Nevím.“ Její prsty zase přejíždějí nahoru a dolů po její ruce. „To tam dala Shirley, když mě přivezla domů.“

Zvednu ten balíček. „Myslela jsem si, že jsi říkala, že se o tebe postaral Trent.“

„Chtěla jsem říct, že Shirley se tady zastavila dneska ráno.“

Uvnitř hnědého balíčku je rulička padesátidolarovek a jedno balení léků na předpis, které mají mámě pomoci odvyknout si od heroinu. Děkuju, Shirley. Snažím se nemyslet na to, co prodala nebo co musela udělat, aby sehnala ty peníze. Jsou tady a já je potřebuju a to mi pro tuhle chvíli stačí.

Hodím to všechno do odpadkového pytle a jdu do máminy ložnice. V jejím šatníku je mizerný výběr, a tak do pytle naházím ty méně špinavé a potrhané kusy oblečení.

„Elisabeth,“ zakňučí máma. „Možná bychom to měly odložit, tak o den o dva.“

„Neodložíme to ani o den, ani o dva. Jdeme. Kde jsou klíče od auta?“

„Já... nevím.“ To znamená, že to ví.

Mávnu pytlem plným věcí a srazím z nočního stolku její lahve od alkoholu. Sklo se roztříští o zeď. „Tohle jednou udělá Trent s tvou hlavou. Padáme odsud pryč.“

Otráveně se vrátím z místnosti a vrhnu rychlý pohled ke druhému pokoji. Dveře jsou tentokrát otevřené a já ztuhnu.

„To si ze mě děláš kurva prdel.“

Opřu si hlavu o zárubeň dveří - zklamáním se mi točí hlava příliš na to, abych stála rovně bez opory. Na starém konferenčním stolku, který jsem před několika lety našla u popelnic, je několik sáčků s bílým práškem. Na zemi leží menší sáčky a balónky. Sotva zvládnou zašeptat těch pár slov. „Ty prodáváš heroin.“

Máma mě odstrčí z cesty a zavře dveře. „Ne. To Trent. Někdy jsem ho nechávala, aby to tady měl přes noc, ale když jsi mu vymlátila ty okýnka, začali kolem něj čmukat policajti, tak si to sem přestěhoval napořád. Bylo to to nejmenší, co jsem pro něj mohla udělat.“

Moje prsty se svírají a rozevirají. „To ty jsi Trentovi vymlátila okýnka. Já jsem se k tomu přiznala, abys nemusela jít do vězení.“

„Dělej, že jsi nic neviděla, Elisabeth. Trent by se zlobil, že o tom víš. Myslí si, žeš to byla ty kdo ho vyžradil policii.“

„Co to s tebou do prdele je?“ zařvu jí do obličeje. „Nepamatuješ si snad, jak dopadlo naše poslední setkání s heroinem?“ Naznačím rukou pistolí a zamířím si s ní na čelo. „Chtěl mě zabít, mami. Bylo mi osm let! Opřel mi tu pistolí o čelo, do hajzlu, a cvaknul kohoutkem!“

Máma rychle začne vrtět hlavou a nepřestává. „Ne, neudělal by to. Tvůj táta říkal, že se jenom pokoušel vyděsit jeho a mě. Tvůj táta říkal, že jsi celou dobu byla v bezpečí. Přísahal mi to.“

Jak si může tak snadno něco nalhávat? Jak může pořád znova a znova zavírat oči před pravdou? Pak se máma podrbe na ruce. Zavravorám dozadu a narazím do zdi. Bože, nejsem ani trochu jiná. Všechny příznaky, její závislosti na heroinu jsem měla před očima celé týdny, jestli ne ještě déle, a do posledního jsem je ignorovala.

Ale teď pravdu ignorovat nebudu, už nikdy. Jdu do obývacího pokoje a začnu shazovat nepořádek z kuchyňské linky ve snaze najít klíčky od auta. Vytáhnu ji ven za vlasy, jestli to bude potřeba. Klikla předních dveří se pohne a moje srdce se sevře.

Moc jsem se tady zdržovala a teď mě Trent zabije.

RYAN

Beth několikrát rychle zamrká, když vejdu dovnitř. Stojí v maličké kuchyni a v ruce drží pytel na odpadky. Nikdy v životě se mi při pohledu na někoho tak neulevilo. Taký jsem nikdy neměl takové nutkání někým zatřást.

„Chystáš se někam?“ Soustředím se na to, abych zůstal úplně v klidu. Beth nereaguje zrovna dobře na vztek, výhrůžky nebo lidi, kteří jí stojí v cestě, když je rozhodnutá něco udělat.

Otočí se ke mně zády a hází na zem papíry a různé další věci. „Vypadni odsud.“

„S radostí. Pojď. Už dvakrát jsme jeli do Louisville na večeri a ještě se nám nepovedlo to rande uskutečnit.“

Beth odejde z kuchyně a přehrabuje se v nepořádku na karetním stolku. Ruce se jí třesou a tvář má oproti svým černým vlasům strašně bledou. „Nehodlám hrát žádné hry Ryane.

Dneska s mámou odjedu. Byl to můj plán celou dobu, pamatuješ?“

„To byl.“ Kmitám očima po stísněné místnosti ve snaze identifikovat to, co Beth tak vyděsilo. Do krevního oběhu se mi rozlévá adrenalin, jak se připravuju na nečekaný útok.

„Ale v sobotu jsi změnila názor.“

Do obývacího pokoje vejde žena. Příliš hubená. Neupravené blond vlasy. Je to poprvé, co vidím Bethinu matku zblízka. „Kdo jsi?“ zeptá se mě.

Donutím se podívat do jejích prázdných očí. Mají stejnou barvu jako Bethiny, ale chybí jim ten lesk. „Jsem Bethin přítel, Ryan.“

Její rty se stěží donutí ke slabému úsměvu. „Ty máš přítele, Elisabeth?“

Beth zahodí na podlahu prázdnou dvoulitrovou plastovou lahev. „Expřítele. Vyspal se se mnou a pak řekl svojí mamince a tatínkovi, že mě nenávidí. Kde jsou sakra ty klíče, mami?“

Můj klid je pryč. „To jsem ti neudělal. Když mi dáš šanci, tak ti vysvětlím, jak to bylo s mými rodiči.“

„Mami!“ zaječí Beth a její matka sebou škubne. „Klíče! Okamžitě!“

„Dobře,“ odpoví a odšourá se do chodby.

Beth se otočí a roztáhne nozdry. „Vypadni odsud, Ryane.“

„Bez tebe ne.“

Sevře ruku v pěst a s každým slovem se praští do stehna. „Moje. Máma. Je. Alkoholička. A závislá na heroinu. Nejoblíbenější zábava jejího přítele je mlátit do mě, a když zrovna nejsem po ruce, vůbec mu nevádí si vybíjet zlost na mámě. Možná mi zbývá jenom pár minut na to, abych ji odsud dostala, jinak se vrátí zpátky a zabije nás všechny.“

V mém těle se usadí podivný klid. Nikdo nebude ubližovat mojí holce. „Mlátí tě?“

„Ano, Ryane. Mlátí a kope a fackuje. Jsem jeho soukromá násilná videohra. Jestli odsud mámu nedostanu, tak ji zabije, a když to neudělá on, tak to udělá ten heroin.“

Každé slovo z toho, co Beth říká, je nejspíš pravda, ale na její matce mi vůbec nezáleží.

Jediná moje starost je Beth.

„A co se stane, když tě nechám odsud odejít s tvou mámou? Fakt si myslíš, že když nasedneš do auta a odjedeš někam jinam, něco se změní k lepšímu?“

BETH

„Jo,“ odpovím automaticky, ale hlas schovaný vzadu v mojí hlavě křičí, že ne. „Musí to být lepší.“

Ryan tady ve svém baseballovém dresu vypadá úplně nepatřičně a jeho mohutné tělo zabírá skoro celý prostor obývacího pokoje. „Víš, co si myslím já?“

„Já si myslím, že jsi mi lhal.“ Lhal mi a já se zoufale snažím se toho držet.

„Podělal jsem to. Nejsem dokonalý. Lhal jsem rodičům o tom, co mezi námi je, ale už jsem se jim přiznal k tomu, že s tebou chodím. Vědí, že tě miluju.“

Jsou to ta správná slova, ale... „Pozdě.“

„Nesmysl!“ Z očí mu šlehají plameny vzteku. „Měsíce jsem si myslel, že jsi ten nejodvážnější člověk, co znám. Nikdy ses neomlouvala za to, kým jsi, ale teď, když tady stojím, mi došlo, že jsi zbabělá. Máš takovou hrůzu z toho, že bys mohla něco cítit, až by ses radši vzdala všeho, co máš v Grovetonu, jenom proto, aby sis připadala bezpečně.“

Trhnu hlavou do strany a přimhouřím oči. „Bezpečně? Stojím tady v tom zasraném drogovém doupěti a pokouším se zachránit svoji mámu před chlapem, co má v plánu mě zabít a pak si vybit zbytek vzteku na ní. Nevidím na tom ani kousek bezpečí.“

„Pro tebe je to bezpečí. Radši se budeš plácet v tomhle životě, než abys doopravdy žila v Grovetonu.“ Rozhlédne se po zaneřáděném bytě. „V Grovetonu něco cítíš. V tomhle životě nemusíš cítit vůbec nic a to z tebe dělá zbabělou.“

Upustím pytel a zvednu si roztřesenou ruku k čelu. Nemá pravdu. Nesmí mít pravdu. To není důvod, proč utíkám. Musím zachránit svoji mámu, protože když to neudělám já, tak kdo?

Ryan dojde ke mně. Moje srdce se zatřepotá, když mi položí ruku na bok. „Byl bych rád, kdybych mohl říct, že to já jsem tě odehnal, ale nemůžu. Není to v mojí moci. Utíkala jsi od chvíle, kdy jsem tě potkal, a vsadil bych se, že jsi utíkala i předtím.“

Jsi jako ten pták ve vaší stodole. Jsi tak vyděšená, že skončíš v kleci, až nejsi schopná vidět cestu ven. Znova a znova a znova narážíš do zdi. Dveře jsou otevřené, Beth. Přestaň běhat v kruzích a vyjdi ven.“

Druhou rukou mě hladí po vlasech a mně se začíná třást spodní ret. „Když ji opustím, umře tady.“ Vnitřnosti se mi svírají a pálí mě oči.

Vezme mi hlavu do dlaní a já se pod jeho dotykem nahnu blíž. Ryan tohle vždycky dokáže - že se cítím bezpečně. Začne zase mluvit: „Když tady zůstaneš, tak to zabije tebe. Možná ne fyzicky, ale zabije to všechno, co je v tobě. Jestli nestojíš o mě, nechám tě na pokoji, ale máš toho v Grovetonu kromě mě strašně moc. Můžeš zanevřít na nás, jestli to tak potřebuješ, ale nesmíš zanevřít sama na sebe.“

Instinkt mi říká, abych utekla. Místo toho se Ryana chytnu za ruce. Zmocňuje se mě strach a nelíbí se mi, jak nahá si kvůli tomu připadám. „Bojím se.“

Ryan skloní svoje čelo k mému. „To já taky, ale budu se bát mnohem míň, až odsud zmizíme.“

Přední dveře se otevrou. Probleskne jimi jasné světlo a závan chladného vzduchu oznámí příchod d'ábla. Trentova hrozivá postava se přivalí do obývacího pokoje. Ztratím vládu nad svým tělem a cítím, jak mi ruce kloužou dolů k bokům a srdce vyskakuje do krku. Ryan se postaví přede mě.

Trent za sebou zabouchne dveře a zachechtá se, když mě uvidí. Pak se podívá na pytel, který mi leží u nohou. „Měla ses držet stranou.“

Ze zadu slyším, jak se sem šourá moje máma. „Elisabeth byla zrovna na odchodu.“

Ryan mi zatlačí rukou na záda a strká mě směrem ke dveřím. Můj mozek křičí uteč. Nohy mám přimrzlé k podlaze. Nezáleží na tom, jestli se pohnu nebo ne. Trent mě těmi dveřmi nenechá znovu projít.

„Nech Ryana odejít.“ vyslovím to jako prosbu a Trent se usměje. Je to poprvé, co ho o něco prosím, a ten bastard si to užívá.

Trent otevře krabičku cigaret, jednu z nich vytáhne, strčí si ji do pusy a zapálí si. Dlouze potáhne a pak pomalu vyfoukne kouř a dívá se při tom na mě. Rozklepu se, jak sleduju žhnoucí konec cigarety. Posledně si Trent liboval v mém řevu, když mi vypaloval díry do rukou. „Jen jdi, chlapečku. Vypadni odsud. S tebou nemám problém.“

„Bez Beth neodejdu.“ Ryanovým hlasem otrásá vztek.

Přes všechno, co se stalo, Ryana miluju a nebýt mě, tak by tady teď nebyl. Položím mu ruce na hrud' a odstrkuju ho pryč. „Běž!“

Ryan si Trenta přeměří a Trent udělá to samé s ním.

„Vyjdi ven ze dveří, Beth,“ řekne Ryan. „Nedotkne se tě.“

Trent se zachechtá. Ryan je robustní, silný a mladý. Trent je větší, starší a podlý bastard. Loni se do něj Isaiah s Noahem pustili ve dvou a přežili to jenom díky tomu, že můj strýc přišel na Trenta s puškou. Můj strýc tady teď není a já nemám to štěstí, že bych vlastnila pušku.

Ryan se posouvá směrem ke mně a ke dveřím. Ani na okamžik nespouští oči z Trenta.

„Jdeme.“

Puls mi duní v uších. Možná se můžeme dostat ven. „Mami?“

„Neopovažuj se pohnout, Sky,“ varuje ji Trent.

Natáhnu k ní ruku. „Pojď s námi.“

Vtom Ryan zakřičí moje jméno a jeho ruce prolétnou přede mnou. Do hlavy mě praští prudká bolest. Podlaha mi vletí do obličeje. Zpoza mých zavřených víček probleskuje kombinace světla a temnoty. Zvuky se slíjí do hlasitého bzukotu a mně od obočí ke kořeni nosu stéká teplá tekutina. Olíznu si rty a trhnu sebou, když ucítím slanou chuť krve. Oční víčka se mi zatřepou a musím bojovat, abych je udržela otevřená. Místnost se houpe a otáčí. Donutím svoje oči, aby zaostřily, a vedle sebe na podlaze spatřím zbytky máminy roztržštěné stolní lampy.

Bzučení odezní a já otočím hlavu za zvuky zápasu a řevu. Ryan nabere Trenta v pase a přimáčkne ho ke vchodovým dveřím. Trent mu rychle odpoví ranou do břicha. Do ruky se mi zaryje střep, jak se plazím k nim. „Nechte toho.“ Můj hlas je tichý a chraptivý. Ryan se zapotácí, ale zvládne vybrat ránu pěstí a pak získá pár vteřin času, když Trenta praští do čelisti. Přenesu svoji váhu na nohy a chci se postavit, ale spadnu zpátky na podlahu.

Máma sedí v prenatalní poloze na opačné straně místnosti a kýve se dopředu a dozadu.

Polknu a donutím svoje bolavé hlasivky promluvit. „Pomoz Ryanovi, mami.“

„Nemůžu.“

„Zabije nás!“

Máma skloní hlavu ke kolenům a dál se houpe.

„Mami!“ zavřeštím. „Prosím!“

Máma si začne hlasitě broukat a moje srdce puká. Nikdy se nezmění. Ať dělám cokoli. Ať se snažím sebevíc. Moje máma bude vždycky touhle ubohou lidskou troskou. A já nebudu jako ona. Nemůžu. Chytím se převržené židle a vyškrábu se na nohy.

Trent vrazí do Ryana a oba se svalí na podlahu. „Nech ho na pokoji!“

Trent se zvedne na kolena, dá Ryanovi pěstí do obličeje a ten znovu spadne. Zmocňuje se mě panika. Zabije mi Ryana přímo před očima. Ten dementní hajzl mi sebere všechno, co miluju. Vrhnu se na něj a buším a tluču a škrábu. Trent ohne moje zápěstí a ruku fyzicky nemožným způsobem. Kosti v ruce mi praskají a lámou se. Celým tělem mi projede výkřik a oslepí mě bolest.

Pustí mě a já v mukách spadnu na kolena. Můj řev umlkne, jak se mi Trentovy prsty sevrou kolem krku. Začnu se dávit a zalapám po dechu. Nic se nestane. Mojí hlavou se šíleným tempem honí myšlenky. Potřebuju vzduch. Zabije mě.

Zvednu ruce k prstům, které mi drtí hrdlo, ale nedokážu je ze sebe strnout. Je silnější než já a vyhraje nade mnou.

Trent sebou škubne a jeho prsty povolí. Ryan ho drží zezadu pod krkem, zatímco já padám k zemi a nabírám vzduch do svých rozpálených plic. Ruce mi vyletí ke krku a zakryjí místa, na kterých nechaly stopy jeho prsty.

„Holčičko!“ Mámina ruka se přidá k mé na mém hrdle. „Jsi v pořádku?“

Omráčeně přikývnu.

Máma mě chytí za biceps a zatahá ve snaze zvednout mě z podlahy. „Pojď.“

Ryan zakleje a já se neúspěšně pokusím vstát. „Pomoz mu, mami.“

Ryan chytí Trenta kolem krku i druhou rukou a zařve: „Uteč, Beth!“ Trent se brání Ryanovu sevření a Ryanova tvář se stahuje, jak se snaží udržet ho.

Máma zavrtí hlavou. „Pojď se mnou. Hned. Jinak mi ublíží.“

Trent vrazí Ryanovi loket do břicha, bleskem se otočí a dá Ryanovi pěstí do obličeje. Ryan spadne na zem.

„Ne!“ Z úst mi padají prosby a výkřiky. Ryanův obličej je celý od krve. Trent se postaví na nohy a kopne ho do břicha.

Přesunu svoji váhu na levou ruku a zaječím bolestí. „Pomoz mu, mami!“

„Musíme odejít hned, Elisabeth.“ Máma v klidu zamumlá moje jméno. „Chci odsud odjet pryč. Půjdu s tebou hned teď.“

Otočím hlavu a zírám na podivný obraz svojí mámy. Její unavené oči se staženými zorničkami se na mě dívají, jako kdybych byla nějaký stín a ne její dcera. Máma znova stiskne moji ruku. Teď už se nedrbe na předloktí.

Přimáčknu si levou ruku těsně k tělu, chytím se stolku a vyškrábu se na nohy. „Ty sis píchla?“

Jak vstávám, máma se sveze na podlahu. Studem? Vyčerpáním? Předávkovala se? Nevím.

Máma se odmítá dívat na to, jak Ryan umře, odmítá se mi podívat do očí, a tak si přikryje hlavu rukama a kýve se dál a dál.

Do oka mi stéká krev, moje tělo se potácí a přestávám vidět. Moje prsty náhodou narazí na mámin bezdrátový telefon na kraji stolku.

Heroin.

Před devíti lety mi zničil život a jeden telefonní hovor mě stál mého tátu.

Heroin.

Když zavolám, máma půjde do vězení.

Heroin.

Moje prsty kloužou po číslech a stejně jako před devíti lety poslouchám, jak telefon zazvoní poprvé, podruhé, potřetí. Celý svět zčerná a pak se znovu objeví ve tmavém tunelu. Podlomí se mi kolena a musím se přemáhat, abych zůstala při vědomí ještě pár vteřin.

„Tísňová linka, jak vám můžu pomoci?“

RYAN

Nastavím si na mobilu to nejhlasitější vyzvánění, položím si ho na prsa a spustím hlavu zpátky na polštář. Beth by dneska měli propustit z nemocnice, a proto jsem odmítl prášky proti bolesti. Chci v telefonu slyšet její hlas a vědět, že je jenom něco přes kilometr ode mě a ne půl hodiny jízdy v Louisville. Pak, poprvé za víc než týden, budu moct klidně spát.

Celé moje tělo je jedna velká, pomalu pulsující bolest. V každém poraněném místě mi škube ve stejném rytmu, jako mi buší srdce. Zlomená žebra, podlitiny po celém těle a řezné rány.

Všechna ta poranění do jednoho stála za to, abych zachránil Beth.

„Můžeš mi vysvětlit proč?“ V pokoji se ozve tátův hlas.

Oči se mi prudce otevřou, a když otočím hlavu, uvidím ho stát opřeného ve dveřích s pohledem upřeným k podlaze. Jsou to první slova, která mi řekl od chvíle, kdy jsem ho praštil. Byl tady. Byl tady, ale nepromluvil. Nemrzí mě to, protože já jsem s ním taky nemluvil... až doteď. „Co proč?“

„Proč jsi riskoval úplně všechno kvůli té holce?“

„Protože ji miluju. A jmenuje se Beth.“

Žádná odpověď. Někdy si říkám, jestli táta vůbec ví, co je to láska.

„Volal Scott,“ řekne táta odměřeně. „Chtěl ti připomenout, že zavedl nějaká pravidla. Je na vás oba naštvaný a rozhodně ji v dohledné době nepustí z domu.“

Obrátím pozornost ke stropu. Pravidla zvládnou, dokud mám Beth. Scott vypadal jako směsice vděčnosti a vzteku. Když se na to dívám zpátky, možná jsem mu měl zavolat, jakmile jsem si přečetl její vzkaz, ale stejně by ho asi neposlouchala. Potřebovala mě.

„Myslím si, že by ses s ní neměl dál stýkat,“ pokračuje táta.

„Nevzpomínám si, že bych se ptal na názor.“

Zavládne ticho, a když se podívám koutkem oka, táta je pryč. Kdo ví, jestli se nám někdy podaří spravít, co se mezi námi rozbilo

Zabzučí mi telefon a žaludek mi nadskočí, když si nad zprávou přečtu Bethino jméno. Slíbila mi, že zavolá. Pratele, ze jo?

Napůl se zachechtám. Je to stejná zpráva jako ta první, kterou mi kdy poslala. Naporad.

Zazvoní zvonek a já si promnu oči. Jsem moc vyčerpaný na návštěvy, ale pořád sem někdo chodí: moji kamarádi, spoluhráči z týmu, trenéři, učitelé, přátelé mých rodičů.

Mírně zvýšené hlasy mámy a táty naznačují, že se na něčem nemůžou shodnout, ale mně na tom nezáleží tolik, abych se pokusil uhodnout, o co jde. Očekávám, že budou pokračovat v hádce, ale mámin hlas hned za dveřmi mého pokoje nečekám. „Protože jsem to řekla.“

Vrhne do chodby neústupný pohled a pak se obrátí ke mně. „Ryane, máš tady návštěvu.“

Než se stačím zeptat, kdo to je, vejde do mého pokoje Beth s levou rukou v závěsu. Moje tělo na chvíli odmítne dýchat. Je tady. Zapomenu na svoje zranění a rychle se zvednu do sedu - a zamrám. Zahltí mě vůně růží, a když zvednu hlavu, uvidím ji vedle sebe. Beth.

„Vypadáš příšerně. Odpočíval jsi vůbec?“

Pravý koutek se mi zvedne nahoru. „Taky tě rád vidím.“

„Myslím to vážně.“ Beth trpí, když si dělá starosti, a mně se nelíbí ta bolest v její tváři.

Chytím ji za ruku, kterou se mě pokouší donutit zpátky do lehu, přitáhnu si ji ke rtům a políbím ji na dlaň. Bože, stýskalo se mi po ní.

Uslyším zakašlání a všimnu si, že u dveří vedle mámy stojí Scott. „Pár minut, Beth, a pak jedeme domů.“

Beth přikývne a já sleduju, jak máma zareaguje na to, že mám ve svém pokoji holku. Pozorně si nás prohlíží, skoro jako kdybychom byli obraz v galerii, který tak docela nechápe. V jejím výrazu není žádná zášť, jenom zvědavost. „Nechám otevřené dveře.“

„Děkuju,“ odpovím a myslím to vážně. Máma se teď fakt snaží - nejenom se mnou, ale i s Markem, a za to bych měl poděkovat Chrisovi. Zavolal Markovi, když mě záchranka dovezla na pohotovost. Mark s mámou spolu poprvé mluvili, zatímco jsem byl na rentgenu. Ani jeden z nich se o tom rozhovoru nezmiňuje, ale aspoň se spolu zase baví. Je to začátek.

Když máma odejde, strčí do místnosti hlavu Scott a zadívá se Beth zpříma do očí. „Chovej se slušně.“

Beth obrátí oči v sloup. „Protože v momentě, kdy odsud odejdeš, se na to vrhneme jako divá zvěř. Proboha.“ Ukáže na svoji ruku. „Zlámané kosti a modřiny jsou tak strašně atraktivní.“

Scott zavrtí hlavou, když odchází za mojí mámou do obývacího pokoje, a Beth zrcadlí jeho pohyby.

Mají vůbec tušení, jak moc jsou si podobní?

Beth sebou praští na postel a otočí hlavu ke mně. Nelíbí se mi, jak vypadá. Pod těmi zraněními na obličeji a na hlavě a tou spoustou podlitin je strašně bledá a pod očima má tmavé kruhy. Jako ve snu natáhnu ruku a promnu pramen jejích vlasů mezi prsty. Jsou hebké a skutečné. Pustím je a podívám se na ni. „Jak ti je?“

Trápí mě, jak má svraštěné čelo a rysy stažené bolestí. Na okamžik zavře oči. „Mrzí mě to. Je to moje vina, že ti ublížil.“

„Ne, tohle poslouchat nehodlám.“ Chytím ji za ruku a jemně za ni zatáhnu, aby si lehla vedle mě na postel.

Beth se brání. „Ale tvoje máma -“

„Co na to může říct? Jsem zraněný. Ty jsi zraněná. Byli jsme unavení a lehli jsme si. Chci tě držet v náruči, mohla by ses se mnou aspoň jednou v životě neprát?“

„Hmm, tady je někdo nabroušený.“

„Sakra že je,“ Ale ty uzly, které mi svíraly vnitřnosti, se začnou uvolňovat, když si lehnu a Beth se opatrně přitiskne ke mně. Dělá to pomalu a váhavě, vždycky nejdřív zkusí, jestli mě ta místa nebolí, a já ji jemně obejmu, abych jí nešťouchnul do zlomené ruky, Když se uvelebíme, vydechnu a zavřu oči. O tomhle jsem snil sedm dní. Kdo ví, možná sním i teď. Jestli ano, možná Beth udělá něco, co je pro ni těžké – možná mi odpoví na pár otázek. „Proč jsi věřila Gwen a ne mně?“

BETH

Pohnu se a přimáčknu se víc k Ryanovi, ale dávám pozor, jestli ho to nebolí. Slyším teď tlukot jeho srdce a jeho nádechy a výdechy. Kdybych nebyla tak příšerně unavená, asi bych se rozbrečela. Myslela jsem si, že jsem o něj v mámině bytě přišla.

Rukou mi rukou prohrábne vlasy a já si olíznu rty ve snaze najít odvalu. Zaslouží si odpověď. Jestli ne proto, že kvůli mně riskoval vlastní život, tak proto, že ho miluju. „Nedůvěřovala jsem ti.“

Trvá to několik úderů jeho srdce, než zase promluví.

„Proč?“

Protože jsem byla pitomá. „Já nevím...“ Neumím to se slovy tak jako Ryan. Jsou pro mě složitá. Obtížná. Přinejmenším slova, která vyjadřují city. „Asi pro mě bylo jednodušší věřit, že jsi mě využil, než že mě miluješ. Abych byla upřímná... nechápu to. Proč by někdo jako ty chtěl být s někým jako já.“

Ryan mi zvedne bradu tak, abych se mu musela podívat do očí. „Protože tě miluju. Beth - ty jsi všechno, čím bych chtěl být. Ty žiješ a nestydíš se za to. Nikdy bych se s tebou nemiloval, kdybych si myslel, že mi nedůvěřuješ... nebo že mě nemiluješ. A nikdy bych to neudělal, kdybych ti nedůvěřoval a kdybych tě nemiloval.“

Opřu se o loket a bolest v jeho očích mi doslova trhá srdce z těla. „Já tě miluju, a chci ti důvěřovat... jenomže... zkusím to... a...“

Do hajzlu. Praštím svou zdravou rukou do postele. Proč to nedokážu vysvětlit? Proč jsem tak neschopná.

„Beth.“ Autorita jeho hlasu mě přiměje dívat se mu do očí. Srdce se mi zastaví, když mě Ryan jedním prstem pohladí po tváři, a pod jeho dotykem mi zrudne kůže. Tohle mi chybělo.

Chyběl mi on. Možná jsem ještě nepodělala úplně všechno.

„Dýchej,“ řekne mi. „Nic se neděje. Nespěchej, ale mluv dál.“

Mluv dál. Místo toho znechuceně vypláznu jazyk a Ryan stěží potlačuje úsměv. Kdyby nebyl tak potlučený dala bych mu pěstí. Vydechnu z plných plic a zkusím to znova.

„Já nevím... já prostě... nedůvěřuju... sama sobě.“ Zamrkám a Ryan taky a připadám si trochu vyděšeně a trochu odhaleně, když jsem řekla něco tak upřímného. Ryan mě pohladí po ruce a očekává pokračování, ale já nevím, jak dál. Pitomost. Já nechci pokračovat dál. Jenomže tohle není o tom, co chci. Tohle je o mně a Ryanovi.

„Já už se nechci rozhodovat špatně.“ Podívám se na něj a doufám, že to, co říkám, dává nějaký smysl, protože si tím sama nejsem moc jistá. „A tak nějak mi připadá, že každé moje rozhodnutí je špatně, protože jsem ho udělala já, a pak potkám tebe a ty jsi úžasný a super a miluješ mě a já miluju tebe a příšerně se bojím, že to všechno totálně poseru...“ Násilím zavřu oči a roztřese se mi spodní ret. „A přesně to se mi stalo. Všechno jsem zase podělala.“

Ryan mi položí ruku na tvář. Opřu se o ni a otevřu oči.

„Jsem rád, že se to stalo,“ prohlásí.

„Myslela jsem si, že ti hlavu snímkovali.“

Jeho oči se zasmějí. „To jo. Řekni mi tohle - než tam dorazil Trent, byla jsi rozhodnutá se mnou odejít?“

Polknu a přikývnu, než stačím odpovědět. „Ano.“

„Proč?“

Přimhouřím oči a snažím se pochopit jeho otázku.

„Ne, Beth. Nepřemýšlej o tom. Prostě mi řekni to první, co tě napadne. Proč ses rozhodla se mnou odejít?“

Očima kmitnu k těm jeho a otevřu pusu. Ne, to není možné, protože kdyby to byla pravda, bylo by to pro mě poprvé.

Na Ryanově tváři se objeví stejná naděje, kterou jsem tam viděla už milionkrát. Je možné, že to celou dobu ví? „Řekni to, Beth.“

„Miluju tě.“ Ta slova bývala náročná, ale teď je to lehčí.

Vydechnu a ten vzduch se chvěje, když mi vychází z pusy.

„Slušný pokus,“ řekne Ryan. „A teď tu druhou věc. Řekni ji.“

„Ryane...“ Vyschne mi v hrdle a na čele mi vyskáčí kapičky potu. „Já se bojím.“

„Já vím.“ Zastrčí mi pramen vlasů za ucho. „Ale nic se neděje.“

Jeho prsty pomalu přejedou po mé ruce, po sádře a nakonec se zlehka opřou o moje. Zalije mě teplo, nejdřív u srdce a pak se mi rozlévá do žil. Mám podivný pocit, jako kdybych slyšela odemykání zámků a padání řetězů. Je to skoro jako bych se vznášela.

„Důvěřuju ti,“ řeknu. „Rozhodla jsem se s tebou odejít, protože ti důvěřuju.“

Ryan mlčí, ale přitom se jemně a klidně usmívá a já se na něj usměju taky. Přemýšlím, jestli můj úsměv vypadá jako ten jeho. Důvěřuju mu. Ryanovi. Je to trochu děsivé, ale zdaleka ne tolik, jak jsem čekala. Možná je to ono - možná je to ten začátek, o kterém pořád mluví Scott, ten čistý štít.

„Bylo to tak těžké?“ zeptá se Ryan.

„Jo.“

Ryan mě znova pohladí po vlasech. Jako kdyby potřeboval fyzický kontakt, aby se přesvědčil, že nejsem jenom duch.

„Potřebuješ se naučit, jak důvěřovat sama sobě.“

Svalím se dolů tak, abych měla hlavu na polštáři vedle něj. Ryan se pomaličku otočí. Máme obličeje tak blízko u sebe, že se skoro dotýkáme nosy. Začíná mě bolet ruka a mám pocit, že, se tady brzy objeví Scott, protože si nastavil na mobilu upomínky na moje léky proti bolesti.

„Bude ti vadit, když se nejdřív uzdravím, než se začnu zase zabývat nějakými hluboko zazděnými emocionálními problémy?“

Ryan nahne hlavu a já v duchu zakleju. Očividně jsme ještě neskončili. „Děláš si legraci, že jo?“

„Scott říkal, že za tebou do nemocnice přišel Isaiah,“ začne Ryan.

Přikývnu, ale nechci se o tom teď bavit... ani nikdy jindy. Noah za mnou do nemocnice přišel několikrát – jednou s Echo, dvakrát sám. Řekl mi, že Isaiah chodil po chodbě sem a tam, a když se dozvěděl, že budu v pořádku, odešel. Můj nejlepší kamarád odešel.

„Myslím, že bys o tom se mnou měla mluvit.“

Pokusím se sevřít prsty levé ruky, ale zabrání mi v tom výbuch bolesti. Zasyčím a Ryan se nahne blíž ke mně. „Jsi v pořádku?“

„Jo,“ procedím přes zuby. „To jenom... už jsem ti říkala, že mezi náma nic není.“

„Já ti věřím.“

Začnu zvedat obočí, ale zarazím se, když mě zatahají stehy na čele. Do háje, já už se snad nikdy nebudu moct pohnout.

„Tak proč to vytahuješ?“

Ryan se ztěžka nadechne a mně je jasné, že tenhle rozhovor je mu stejně nepříjemný jako mně. „Budeš se s ním dál vídat?“

Ne. Ano. „Když mě nechá. Ale odešel z nemocnice bez toho, že by se mnou mluvil. Nevím, co to má znamenat.“

K čertu s tím. „Jasně že se zase uvidíme. Isaiah a já jsme kamarádi a on si to uvědomí, i kdybych mu to měla vtlouct do hlavy pálkou.“

Ryan vypadá rozervaně mezi úsměvem a povzdechem.

„A ty se divíš, že mi to dělá starosti.“

„Co tím chceš říct?“

„Musíš uznat, že ten život, který jsi žila v Louisville, byl jiný než ten, který žiješ teď. Bojím se, že když budeš mít místo, kam utéct, někoho, za kým utéct, tak jakmile se objeví potíže, utečeš.“ Ryan roztáhne prsty mé levé ruky, které se začaly zase svírat. „Pořád tady bude někdo, kdo o nás bude pochybovat, a já to nevydržím, jestli budeš pořád utíkat.“

„Už nebudu utíkat. Slibuju.“ Skoro mě bolí překročit svoji hrdost a říct ta další slova. „Měl jsi pravdu... tehdy v Louisville ... že mám v Grovetonu vlastní život. Mám tady tebe... ale taky mám Scotta a Lacy a školu. Líbí se mi, že tady jsem.“

„Mně taky,“ ujistí mě.

„Ale s Isaiahem to trvá moc dlouho na to, abych ho opustila. Jsem tady. Srdcem. Duší. Tělem. V Grovetonu mám domov, ale nikdy bych neopustila kamaráda, a zvláště nejlepšího kamaráda.“ Dívám se na deku pod námi. „Potřebuju, aby ses s tím smířil, protože pokud jde o Isaiaha, nehodlám ustupovat.“

Po chvíli ticha se odvážím na Ryana podívat. Nakonec to přijme. „Fajn. Je to tvůj kamarád. Jestli budeš důvěřovat ty mně, budu důvěřovat já tobě.“

Shodím si z nohou boty a přejedu mu palcem u nohy po chodidle. Nic lepšího s rukou v závěsu nezmůžu. „To беру. Miluju tě a...“ Spolknou svoje obavy a vymáčknu to ze sebe.

„Důvěřuju ti“

„Dobře.“ Ryanovy svaly se viditelně uvolní a víčka se mu zatřepou.

„Dobře,“ opakuju po něm a uvolním se taky. „Víš, že to chci slyšet znova.“

Ryan se přimáčkne blíž, ochránářsky mě obejmě kolem pasu a zavře oči. „Důvěřuju ti.“

„Slušný pokus.“ Jemně do něj šťouchnu loktem své sádry a jemu se zvedne hrud, jak se zachechtá. Je to úžasný pocit, dělat si z něj zase legraci. „A tu druhou věc. Řekni to.“

„Miluju tě.“

Rozplývám se v jeho teple a jeho síle a taky zavřu oči.

„Ještě.“

„Miluju tě,“ zašeptá.

„Ještě.“ Ale tentokrát se moje mysl zatoulá, když slyším jeho tiché ujištění. Chci po něm ta slova vyžadovat znovu, ale pak mu jen položím hlavu na prsa. Jeho srdce mi pravidelně tluč v uších a já mám svoji odpověď. Ryan i já se ztratíme v sobě navzájem a usneme.

RYAN

Před rokem jsem měl svůj život do puntíku naplánovaný.

Ukazuje se, že budoucnost opravdu nikdo nezná. Protáhnu ruce rukávy obleku a upravím si sako na ramenou, aby mi padlo pěkně na tělo. Modřiny a řezné rány už jsou skoro pryč, ale žebra mě po večerech ještě pořád bolí. Zvláště když se přes den moc přepínám.

„Máš nakřivo kravatu.“ Máma se opírá ramenem o zárubeň a nesouhlasně pokývá hlavou, když se mi podívá na krk. „Pojď sem.“

Poodstoupím od prádelníku a máma mi rozváže uzel.

„Sluší ti to,“ prohlásí.

„Až na tu kravatu.“

Máma se usměje a kravatu natáhne, aby si ji mohla přeměřit s mým hrudníkem. „Až na tu kravatu. Jak se cítíš?“

„Dobře.“

Kolem očí se jí objeví vrásky a musí se snažit, aby udržela úsměv na tváři. „Vím, že ti doktor už povolil trénovat, ale myslím si, že bys s tím měl ještě týden nebo dva počkat. Abys měl jistotu, že se ti všechno zahojilo správně.“

Máma zkušeně převáže uzel na kravatě a utáhne mi ho ke krku. Pár vteřin se na něj dívá a pak se mě dotkne rukou na tváři - pro nás oba vzácné fyzické gesto. „Jsem ráda, že jsi v pořádku.“

Pak poodstoupí. „Dneska ráno jsem zase mluvila s tvým bratrem. Ptal se, jak na tom jsi.“

Mark ví, jak na tom jsem. Od chvíle, kdy mě propustili z nemocnice, jsme spolu po telefonu mluvili každý den. Musí pro něj být pořád obtížné se s mámou bavit, a tak hledá nejjednodušší téma k rozhovoru. Soustředím se na zapínání svých manžetových knoflíčků.

„Co jsi mu řekla?“

„Že jsi stejně tvrdohlavý jako tvůj otec a neřekl bys mi, kdyby tě něco bolelo.“

„Jsem v pohodě, mami.“

Máma si pohrává se svými perlami. „Kdybychom tě to ráno poslouchali... Kdybychom tě poslouchali už týdný předtím... Kdybych se vzepřela tvému otci, když nám to Mark řekl. .. nic z tohohle se nemuselo stát.“

„To nevádí.“ Byl bych rád, kdyby mě poslouchali to ráno, kdy Beth utekla. Byl bych rád, kdyby mě poslouchali několik týdnů před tím, když jsem jim řekl, že mi na ní záleží. Byl bych rád, kdyby se máma postavila tátovi a udržela Marka doma, ale nic z toho se nestalo. A i kdyby se to všechno stalo, těžko říct, jestli by to zastavilo tuhle noční můru. Beth utekla, protože ji život v Grovetonu děsil. Utekla by bez ohledu na to, co se stalo mezi námi tady, a protože ji miluju, šel bych za ní.

Máma si povzdychne a přepne do společenského režimu. „Mark přijde v neděli na večeři.

Říkala jsem si, že to uděláme menší. Jenom já, ty Mark .. snad i tvůj otec.“

„To zní dobře.“ I když oba víme, že táta pojede do města a nevrátí se, dokud bude Mark doma. pořád odmítá uznat Markovu existenci. V manželství mých rodičů se toho moc nezměnilo. Máma si vybrala mě a Marka a táta vzdal kandidaturu na místo starosty. Ale pořád bydlí tady a pořád s mámou dochází do manželské poradny. Jak jsem řekl – nikdo neví, co může přinést budoucnost,

„Nezapomeň tu kytíčku,“ připomene mi máma.

Seberu svoje klíče a červenou růži se stužkou na zápěstí a vyrazím do garáže. Koutkem oka zahlédnu, jak táta sedí u stolu ve své pracovně. Nemluvili jsme spolu od toho dne, kdy zamnou přišel do pokoje, a já nečekám, že zrovna dneska by jeden z nás prolomil mlčení.

Když otvírám dveře svého Jeepu, uslyším zavržení jeho židle a kroky na betonové podlaze.

Táta dojde ke svému stolu s náradím a prohrabává se v krabicích se šrouby a maticemi.

„Tvoje máma mi řekla, že jsi podepsal přihlášku. Že chceš hrát za Univerzitu Louisville.“

Svaly se mi stáhnou jako v očekávání rvačky. Tu přihlášku musel podepsat i někdo z rodičů a já jsem mámu požádal o pomoc. „Ano.“

„Říkala, že se chystáš hrát rok za školu a pak zvážit, jestli jsi připravený začít hrát profesionálně.“

Cítím se bez své čepice nahý, a tak si prohrábnu vlasy na temeni hlavy. Mohl bych si vybrat nejjednodušší cestu a odpovědět, že ano, ale už nehodlám říkat a dělat všechno tak, aby ho to uklidnilo. „Na konci prvého se rozhodnu, jestli mám na to, abych šel do profesionální ligy.

Taky hodlám vystudovat tvůrčí psaní. Miluju psaní i baseball a chci se věnovat obojímu.“

Táta zavře šuplík plný hřebíků a přikývne. „Máš pro ni nějakou kytku na šaty? Holky milujou kytky.“

V ruce držím průhlednou krabičku. „Jo,“ Zvednu ji tak, aby na ni viděl. „To jsi mě naučil.“

BETH

Ložnice Scotta a Allison je na můj vkus zařízená moc přeplácane. Závěsy jsou tady z modrého hedvábí a každé volné místo zdobí jakési nabírané květiny nebo aspoň obrázky květin.

Postel je více než obrovská. Scott a Allison nemusejí spát každý v jiné místnosti, když se pohádají - stačí, aby se párkrát převálili, a jsou v různých časových pásmech.

Sedím na přehnaně vypoštěřované židli před zrcadlem její Marnivosti Allison a dívám se, jak mi špendlí vlasy k hlavě. Účes vyčesaný nahoru se mi vůbec nelíbí, ale nemůžu si stěžovat. Allison mi před hodinou obarvila šest pramenů vlasů na černo. Teď mám několik centimetrů zlatavě blond vlasů u kořínků, přes ramena mi spadá černá a ty černé pruhy to vyrovnávají.

„Scotta to pěkně našťve.“

„Jo,“ odpoví Allison. „Našťve, ale já to s ním vyřídím.“

Zvednou se mi koutky rtů, a když si toho Allison všimne v zrcadle, usměje se taky. Máme spolu jakési vratké příměří od chvíle, kdy jsem se vrátila z nemocnice, a já se občas bojím, že řeknu něco špatně a pokazím to. „Proč jsi na mě hodná?“

Allison znovu zvedne kulmu, a když se zavrtím, vrhne na mě varovný pohled. Natočí několik pramenů vlasů, které se odmítají stát součástí jejího plánu. „Protože Scottovi na tobě záleží.“ Záleželo mu na mně už předtím, ale jí to nezabránilo nenávidět každíčkou buňku mého těla. Ne že bych to sama nějak vylepšovala. „Omlouvám se, že jsem tvrdila, že jsi ho uhnala lhaním.“

Kulma mě zatahá za kořínky vlasů a já se kousnu do rtu. Allison vlasy uvolní a mně vzadu na krku tancují drobné prstýnky. Dobře, to zatahání jsem si zasloužila – i ty prstýnky. Možná jsme si teď kvit.

Allison položí kulmu zpátky na stolek. „Omlouvám se... hmm, omlouvám se. Nechtěla jsem tě tady.“

Zamrkám. Nebylo to moc duchaplné, ale za to upřímné.

„Scott mi řekl o své minulosti, ale bylo snadné se tvářit, že to je jenom výmysl, dokud ses tady neobjevila. Já mám život radši spořádaný a jednoduchý. Ty jsi udělala Scotta složitým.“

„Scott byl vždycky složitý.“

Allison na mě nastříká lak na vlasy. „Teď už to vím taky.“

Scott si odkašle a Allison i já se otočíme ke dveřím. Vstanu a Scott se ušklíbne, když mě uvidí v černých šatech bez ramínek, které mi končí u kolenou. Pak se zamračí, jakmile si všimne mých vlasů.

„To jsem udělala já,“ řekne Allison bez jediného náznaku provinilosti.

Scott vyvalí oči. „To jsi udělala ty?“

„Minulý týden jsi jí dovolil, aby si k těm šatům vzala tyhle dokonale příšerné boty a já jsem ti říkala, že toho budeš litovat.“

Zavrtím se ve svých oficiálních Chuck Taylorkách. „Vezmu si silonky.“ To byl z mojí strany velký ústupek.

„Měla by sis vzít svetr,“ namítne Scott.

„Nevezme si žádný svetr,“ vyštěkne na něj Allison. „To by vypadalo zoufale.“

„Mě nezajímá, jak to vypadá. Zajímá mě, kolik je v tom vidět kůže.“

Allison se nahne dopředu a Scott ji políbí na rty. Podívám se stranou. Dělalí to častěji od té doby, co jsem zpátky z nemocnice. Nejenom že se líbají, ale líbají se upřímně. Líbají se proto, že jeden druhého opravdu milují. Allison odejde z místnosti a Scott si strčí ruce do kapes. Bráním se nutkání podrbat se na skoro zacelené ráně na spánku. „Zakryla mi tu ránu make-upem.“

„Všiml jsem si.“ Ukáže na moji levou ruku. „Jak je na tom?“

Pokrčím rameny. „Jde to.“ Ta černá sádra je jenom dočasná. Trent mi rozdrtil hodně kostí v zápěstí a v ruce. Za dva týdny budu muset jít na další operaci. Prsty zdravé ruky si

poklepávám do stehna. Myslela jsem si, že se zvládnou nezeptat, ale nejde to. „Jak vypadalo mámino líčení u soudu?“

Včera měla máma a Trent předběžné soudní líčení. Řekla jsem Scottovi, že nechci vědět, jak probíhalo, ale zvědavost mě teď šírá zažíva.

„Je v pořádku, že to chceš vědět.“ Podívá se mi do očí, zatímco já se peru s milionem emocí, které mě trhají na všechny strany.

Přikývnu a Scott pokračuje: „Přijala zmírnění trestu za přiznání a odsedí si šest let. Trent proti doporučení právníka popřel vinu. Jeho obhájce si myslí, že by mu mohli přisít patnáct let.“

V břiše se mi vytvoří chuchvalec hrůzy a zhroutím se zpátky na židli. „Takže bude soudní řízení.“

Scott skloní hlavu. Všichni jsme doufali, že se tomu vyhneme. „Ano.“

Ryan a já se budeme muset s Trentem znovu potkat, až půjdeme svědčit. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. „Mluvil jsi s mámou?“ zeptám se.

Zavrtí hlavou a já nevím, jaké z toho vlastně mám pocity. Nevím, jaké mám pocity z mámy.

Šest let. Půjde do vězení na šest let a jsem to já, kdo ji tam dostal.

„Udělal jsi správnou věc, špunte.“

„Já vím,“ špítnu. Víím to, ale to neznamená, že by mě to méně trápilo. U dveří zazvoní zvonek a ta hrůza začne mizet. Ryan je tady.

Na Scottově tváři se usadí dobromyslný úsměv. „Čeká tě tvůj okouzlující princ.“

„Hele, Scott?“

Pokyne mi rukou, abych pokračovala.

„Jak sis mohl ten heroin nechávat pro sebe? Víš co, je to docela velká věc. Já vím, že jsi chtěl mít něco, s čím bys mě mohl vydírat, ale byl to heroin.“

Podrbe se za uchem. „Chystal jsem se najmout si na tebe soukromé detektivy, aby tě našli, ale pak mi zavolala tvoje teta. Když jsem přijel na policii, věděl jsem, že odtamtud nesmíš odejít s nikým jiným než se mnou. Stačil jeden pohled na tvoji mámu a bylo mi jasné, že je v průšvih.“ Povzdechne si. „Byla kolem policajtů tak nervózní, že mi došlo, že něco skrývá. Byl bych řekl cokoli, co bylo potřeba, abych tě dostal do své péče. Ale nikdy jsem před tebou ani před tvojí mámou neřekl slovo heroin a nikdy jsem nebyl u mámy v bytě. Věděl jsem, že má nějaké tajemství, a tak jsem blafoval.“

A já si tak trochu připadám jako blbec. Šťastný blbec, ale pořád blbec. „To se ti povedlo.“

Scott se zašklebí. „To bych řekl.“

Když dostaneme varování, že zbývají už jenom dvě minuty začnou se mi potit ruce - včetně té v sádře. Babí léto v Kentucky umí někdy udělat z listopadu červenec. Když vycházíme na fotbalové hřiště, Ryan mě drží za ruku a nevadí mu, že je studená a vlhká, Z tribuny křičí a tleskají diváci a uvaděč dav informuje, že náš tým je teď na koncové čáře - ať už to znamená, co chce.

Ostatní páry nominované na titul krále a královny plesu stojí o kousek blíž ke sloupu osvětlení, ale já se zdržuju trochu vzadu a Ryan se drží u mě.

„Gwen tě nechá na pokoji.“

„Já vím.“ Má pravdu. Nechá mě. Od té doby, co jsme se s Ryanem vrátili do školy, ztratila něco ze své nafoukanosti a tiše se drží stranou. Omluvila se mně i Ryanovi. Přijala jsem její omluvu, ale to neznamená, že ji musím začít mít ráda nebo se s ní začít bavit. Teď stojí dokonale upravená pár kroků stranou od celé skupiny. Vlastně mi jí je trochu líto. Provinilost je přišerný pocit. To vím moc dobře.

„Mohli bychom si jít popovídat s Carly a Brentem,“ popichuje mě Ryan. „Carly je tvá velká fanynka.“

Protočím oči. „Dneska jsme s Carly byly ve dvojici na laborky.“

„Vidiš, už jsou z vás nejlepší kamarádky. Lacy bude našťvaná, že se někdo vtírá do jejího teritoria.“

„Jo, přesně to se děje,“ opáčím sarkasticky. „Carly je milá.“

„Je sluníčková.“

„To je to samé.“

„Milá je milá. Sluníčková je otravná.“

„Měli bychom si s nimi dát dvojité rande.“

Oči mi málem vyskočí z důlků. „Děláš si ze mě blázný? Právě se chystám nakráčct na tohle hřiště a udělat ze sebe blbce a ty mi navrhuješ ke zvážení společné rande s panem a paní Sluníčkovými? Zešilel jsi?“

Ryan se zachechtá a pak na mě mrkne. „Jenom jsem tě chtěl vidět našťvanou.“

Nakrčím nos. „Jsi otravný.“

Ryan pustí moji ruku, obejmě mě kolem pasu a přitáhne si mě ke svému silnému tělu. „Jsi krásná.“

Koutky úst se mi zvednou nahoru a pravou rukou ho chytím kolem krku. „Mrzí mě, že se tě nemůžu dotýkat oběma rukama.“

„Je zvláštní vidět tu stužku na jiné ruce,“ řekne Ryan.

Zachvěju se, když mě Ryan pohladí po citlivé kůži nad sádrou a položí mi ruku na bedra. Po celém těle se mi rozlije radostné mihotavé teplo. „Nikdy si ji nesundávám.“

„Chybíš mi v mojí posteli,“ zašeptá tak, abych ho slyšela jenom já.

Můj úsměv se roztáhne a Ryan zčervená ve tváři. „Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem říct, že mi chybí s tebou spát.“

Vím, co tím chtěl říct. „Je to trochu složitější, vytrátit se z domu se zlomenou rukou.“

Skloní hlavu k mojí a jeho sevření zesílí. „Je mi líto, že jsem tě neochránil líp.“

„Ne, Ryane. Nebýt tebe, tak bych to vůbec nepřežila.“

„Už je to pryč,“ zašeptá svými rty opřenými o moje.

V očekávání jeho polibku otevřu pusku. „To je.“

„Pane Stone, slečno Risková,“ zavolá zástupce ředitele. „Trochu dál od sebe a trochu víc pozornosti, prosím. Jste na řadě, abyste vyšli na hřiště.“

Vydechnu a zavěším si ruku do Ryanova lokte, aby mě mohl odvést ven pod zářící světla reflektorů. Chtěla jsem, aby mě Ryan políbil. Potřebovala jsem, aby mě políbil.

Z rozhlasu se ozvou naše jména a Ryan mě vyvede na padesátimetrovou promenádu po hřišti. Dav ječí a křičí a nejhlasitější povzbuzování se ozývá z míst, kde jsme nechali Lacy, Chrise a Logana.

„Až to vyhraješ, prohodí Ryan, „nezapomeň že jsi prohlásila, že si ten diadém necháš na hlavě celý večer.“

Oči se mi doširoka otevřou, když si uvědomím, jak můžu dostat přesně to, co chci. Zastavíme se uprostřed hřiště a já se otočím k Ryanovi. „Polib mě. Ne jenom tak na rty. Opravdu a pořádně.“

Ryan se rozhlédne po tribunách, na kterých sedí stovky lidí. „Prosím?“

„Já, Beth Risková, tě vyzývám s dvojitou sázkou, abys mě tady přede všemi políbil.“

Ryanovi se rozzáří oči a na tváři se mu usadí ten samolibý úsměv, ze kterého mi vynechává srdce. „Už zase zapomínáš pravidla výzev? Nejdřív bys mě musela vyzvat, abys mohla zdvojit sázku.“

Protočím oči. „No dobře. Vyzývám tě, abys mě políbil. Jen si troufni.“

„A když to udělám?“

„Pokud se teď stanu královnou plesu, což se nestane, tak budu tu debilní korunku nosit celý týden v kuse.“

Vezme mi obličej do dlaní. Jeho rty šeptají proti mým a já bolestně toužím po jeho polibku. Moje hlava kňučí, že na to nemá, ale pak ucítím jemné štípnutí do dolního rtu. Ryan otevře pusu a oba začneme hladově pohybovat svými rty. Mezi lapáním po dechu slyšíme svoje jména, když se vyhlašují vítězové. Ucítím, jak se Ryanovy rty kroutí do úsměvu, než vysloví to slovo: „Mám.“